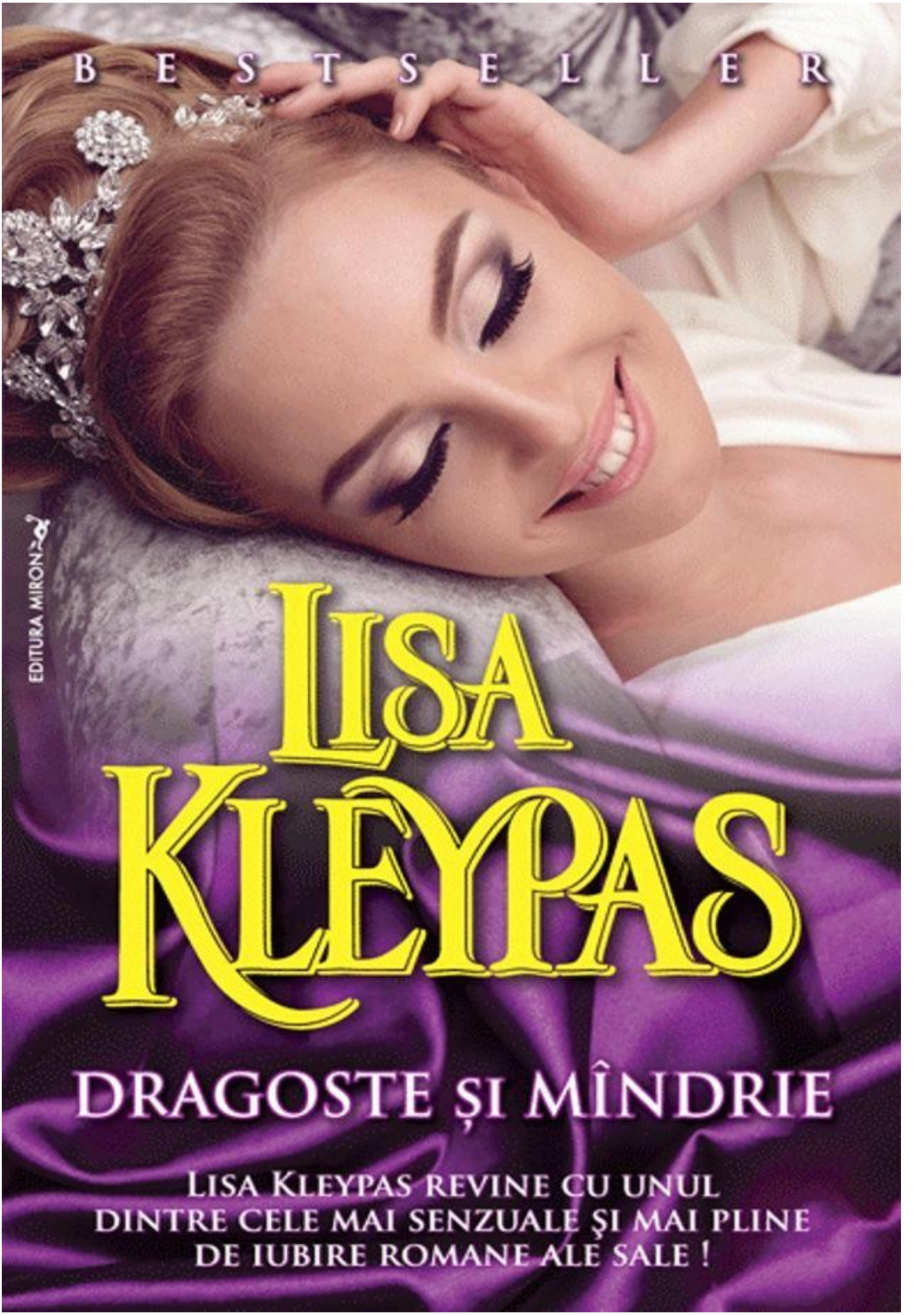

BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
DRAGOSTE ȘI MÎNDRIE
LISA KLEYPAS REVINE CU UNUL DINTRE CELE MAI SENZUALE ȘI MAI PLINE DE IUBIRE ROMANE ALE SALE !

Lisa Kleypas

DRAGOSTE ŞI MÂNDRIE

Smooth talking stranger

By Lisa Kleypas

Editura Miron, 2014

Lisa Kleypas revine cu unul
DINTRE CELE MAI SENZUALE ŞI MAI PLINE
DE IUBIRE ROMANE ALE SALE!

El se pricepe la cuvinte... Un playboy multimilionar, un adevărat cuceritor, Jack Travis are o reputaţie mare cît tot Texasul. Conduce prea repede, trăieşte prea din plin şi iubeşte mai multe femei decît poate să numere. Ea e foarte serioasă... În rubrica ei dintr-o revistă pentru femei , Ella Varner le dă mereu cititoarelor ei sfaturi foarte practice. Atunci cînd se trezeşte în braţe cu bebeluşul surorii ei nechibzuite, ea hotărăşte să-i ceară lui Jack Travis să facă un test de paternitate. Nu mai încape îndoială...

Ella e cucerită pe loc de înfăţişarea şi farmecul lui Jack Travis, dar nu se lasă convinsă de cuvintele lui bine alese. Acest mare cuceritor trebuie, după părerea ei, să-şi asume responsabilitatea pentru propriile acţiuni, iar Ella îl obligă să se ţină de cuvînt. Dacă ar putea, totuşi, să ignore atracţia nerostită dintre ei...

Unu

— Nu răspunde, am rostit când am auzit telefonul fix din apartamentul nostru sunând.

Poate că a fost o premoniţie sau paranoia, dar ceva din sunetul acela a tăiat adânc prin straturile de emoţii pozitive pe care le ţesusem în jurul meu.

— Are prefix 281, mi-a spus Dane, iubitul meu, continuând să soteze tofu în tigaia în care tocmai

pusese o cutie de sos din roşii organice.

Dane era vegan, aşa că folosea proteine din soia în loc de carne de vită ca să prepare chili, iar asta era suficient cât să facă pe cineva născut în Texas să plângă de supărare. De dragul lui, însă, eu încercam să mă obişnuiesc cu felul acela de-a mânca.

— Uită-te la număr, a continuat.

Într-adevăr, prefixul era 281, deci ne suna cineva din Houston. Acele trei numere erau suficiente ca să-mi facă stomacul să se strângă.

— E mama sau sora mea, am spus speriată. Lasă robotul să răspundă.

Nu mai vorbisem cu niciuna dintre ele două de mai bine de doi ani. Telefonul a continuat să sune. Dane s-a oprit din amestecat feliile de legume în sosul din tigaie şi mi-a spus:

— Nu poţi să fugi la nesfârşit de ceea ce te sperie. Nu le spui tu asta mereu cititorilor tăi?

Scriam pentru revista „Vibe”, o publicaţie despre relaţii, sex şi cultură urbană. Rubrica mea se numea „Sfaturi de la o femeie independentă” şi îşi începuse existenţa ca o publicaţie studenţească pe care ajunseseră repede să o citească mulţi. După ce am absolvit facultatea, le-am propus celor de la „Vibe” să preiau rubrica, iar ei au fost de acord.

Majoritatea sfaturilor mele erau publicate în revistă, dar trimiteam şi răspunsuri private celor care-mi cereau asta şi plăteau. Ca să-mi suplimentez veniturile, scriam din când în când

într-o revistă pentru femei.

— Nu fug de ce mă sperie, i-am răspuns lui Dane. Fug de rudele mele.

Telefonul a sunat în continuare.

— Ridică receptorul şi gata, Ella. Tu le spui mereu oamenilor să dea piept cu problemele pe care le au.

— Da, dar prefer ca pe ale mele să le ignor şi să le las să putrezească.

M-am apropiat de telefon şi am recunoscut numărul.

— Dumnezeule, e mama!

Ţârâitul a continuat.

— Hai, m-a îndemnat Dane. Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

M-am uitat la telefon cu teamă şi cu dezgust.

— În treizeci de secunde ar putea să spună ceva care să mă facă să am nevoie de terapie pe termen nelimitat.

Ţâââr.

— Dacă nu afli ce vrea, mi-a spus Dane, o să te îngrijorezi toată noaptea din cauza asta.

Am răsuflat cu zgomot şi am ridicat grăbită receptorul.

— Alo?

— Ella, e o urgenţă!

Pentru mama mea, Candy Varner, totul era o urgenţă, îi plăcea să şocheze, să uimească, să exprime totul cât mai dramatic în relaţia cu noi,

copiii ei, însă reuşise să ascundă asta de ochii lumii cu atâta pricepere, încât foarte puţini bănuiau ce se întâmpla în spatele uşilor închise. Ne ceruse să păstrăm aparenţa unei vieţi fericite de familie, iar eu şi Tara, sora mea, nici nu ne gândiserăm să-i încălcăm cuvântul.

Din când în când, mama voia să interacţioneze cu noi, dar devenea curând iritată şi îşi pierdea răbdarea. Eu şi Tara am învăţat repede să căutăm semnele că dispoziţia ei se schimba. Eram ca nişte vânători de furtună, încercam să rămânem aproape, fără să ne lăsăm, totuşi, prinse de furia tornadei.

M-am îndreptat spre sufragerie, departe de Dane şi de clinchetul tigăilor.

— Ce mai faci, mamă? Ce s-a întâmplat?

— Ţi-am spus! E o urgenţă! Azi a venit Tara pe aici, din senin. Are un copil.

— E al ei?

— De unde să aibă copilul alteia? Da, e al ei. Nu ştiai că-i gravidă?

— Nu, am reuşit să spun, apucând cu mâna marginea canapelei.

M-am sprijinit de ea mai mult stând decât în picioare. Mi-era rău de la stomac.

— N-am ştiut. Nu ţinem legătura.

— Când ai sunat-o ultima oară? Te-ai gândit vreun pic la oricare dintre noi, Ella? Singurele tale rude? Suntem şi noi pe lista priorităţilor tale?

Am rămas mută şi inima a început să-mi bată

mai tare, în timp ce un sentiment neplăcut, familiar, pe care numai în copilărie îl mai simţisem, s-a abătut asupra mea. Dar nu mai eram un copil. Mi-am amintit că sunt o femeie matură, cu licenţă, carieră, un iubit stabil şi un cerc de prieteni buni, apoi am reuşit să-i răspund pe un ton calm:

— V-am trimis felicitări.

— N-au fost sincere. De Ziua Mamei, ultima dată, nu mi-ai scris nimic despre toate lucrurile pe care le-am făcut pentru tine când erai mică. Nimic despre toate momentele fericite.

Am dus mâna la frunte, parcă încercând să-mi împiedic capul să explodeze.

— Mamă, Tara e cu tine acum?

— Te-aş mai fi sunat dacă era? S-a decis să…

Vocea mamei mele a fost întreruptă de plânsetul furios al unui bebeluş.

— Auzi ce trebuie să suport? L-a lăsat aici, Ella! A plecat! Eu ce fac acum?

— A spus când se întoarce?

— Nu.

— Şi n-a venit cu un bărbat? Ţi-a spus cine e tatăl copilului?

— Nu cred că ştie. Şi-a distrus viaţa, Ella. Nimeni n-o s-o mai ia de nevastă acum.

— S-ar putea să fii surprinsă, am răspuns. Multe femei nemăritate fac copii în ziua de azi.

— Există oricum stigmatul. Ştii bine prin ce-am trecut eu, ca tu şi Tara să nu păţiţi aşa ceva.

— După ultimul tău soţ, am răspuns, cred că

am fi preferat oprobiul public.

Tonul ei a devenit deodată îngheţat.

— Roger a fost un bărbat bun. Căsnicia cu el ar fi durat mai mult dacă tu şi Tara aţi fi învăţat să vă înţelegeţi cu el. N-a fost vina mea că propriii mei copii l-au îndepărtat de mine. V-a iubit, fetelor, iar voi nu i-aţi dat nicio şansă.

Am dat ochii peste cap.

— Roger ne-a iubit cam prea mult, mama.

— Ce vrei să spui?

— Trebuia să blocăm uşa de la dormitor cu un scaun, noaptea, ca să nu între peste noi. Şi nu cred că venea să ne învelească.

— Asta e doar în mintea ta. Nu te crede nimeni când spui lucrurile astea, Ella.

— Tara mă crede.

— Ea nu-şi aminteşte nimic despre Roger, m-a informat mama pe un ton triumfător. Absolut nimic.

— Şi ţie ţi se pare normal să uiţi episoade întregi din copilărie? Nu crezi că ar trebui să-şi amintească măcar un lucru, oricât de mic, despre Roger?

— Cred că amnezia asta e un semn că se droghează şi bea. Metehnele astea vin din familia lui taică-tu.

— Dar sunt şi un semn de traumă sau abuz în copilărie. Mamă, eşti sigură că Tara n-a plecat doar până la magazin?

— Da, sunt sigură. Mi-a lăsat un bilet de adio.

— Ai încercat s-o suni pe mobil?

— Sigur că da! Nu-mi răspunde.

Mama avea un ton gâtuit de nerăbdare.

— Mi-am sacrificat anii cei mai frumoşi ca să am grijă de voi şi nu vreau să mai trec încă o dată prin asta. Sunt prea tânără ca să am un nepot. Nu vreau să afle nimeni despre el. Vino încoace înainte să-l vadă cineva, Ella. N-ai decât să faci ceva cu copilul ăsta, sau îl dau la orfelinat.

Am pălit când i-am auzit tonul hotărât. Ştiam că nu sunt vorbe goale.

— Să nu faci nimic, am spus. Nu da bebeluşul nimănui. Ajung în câteva ore.

— Trebuie să anulez întâlnirea pe care o aveam în seara asta, a spus ea pe un ton posomorât şi ameninţător.

— Îmi pare rău, mamă. Vin cât pot de repede. Plec chiar acum, doar mai rezistă puţin. Aşteaptă, bine?

Mi-a închis. Eram speriată, iar curentul produs de aparatul de aer condiţionat mă făcea să tremur. „Un bebeluş”, m-am gândit nefericită. „Bebeluşul Tarei”. Am intrat cu paşi mari în bucătărie.

— Până acum câteva minute, am spus, credeam că lucrul cel mai rău care se putea întâmpla era să găteşti tu prost.

Dane luase tigaia de pe foc şi turna ceva portocaliu-aprins într-un pahar de martini. S-a răsucit şi mi-a întins băutura, privindu-mă cu ochii lui verzi, înţelegători.

— Bea puţin din ăsta.

Am luat o înghiţitură din amestecul dulce, cu gust de ghimbir, şi m-am strâmbat.

— Mulţumesc. Chiar mă gândeam că mi-ar trebui un pahar de tărie din suc de morcovi.

Am pus paharul deoparte.

— Nu pot să beau prea mult, fiindcă trebuie să conduc în seara asta, şi să nu cumva să-mi crească alcoolemia.

L-am privit expresia îngrijorată, dar calmă, şi sănătatea, normalitatea lui m-au învăluit ca o pătură. Dane era chipeş într-un fel obişnuit, blond, suplu, cu aspectul cuiva abia întors de la plajă. De obicei se îmbrăca în blugi sau în pantaloni de în şi se încălţa cu sandale împletite, de parcă ar fi fost oricând gata să meargă în excursie la ecuator. Dacă i-ai fi cerut să-ţi povestească despre vacanţa lui ideală, probabil că ar fi ales o călătorie de supravieţuire printr-o junglă exotică, echipat numai cu o ploscă din nailon şi cu un briceag.

Deşi nu le cunoştea pe mama sau pe sora mea, îi povestisem multe despre ele, descoperind amintiri fragile ca nişte artefacte demult uitate. Nu mi-era uşor să vorbesc despre trecut. Aveam suficientă încredere în Dane încât să-i spun lucrurile cele mai uşor de dezvăluit: părinţii mei divorţaseră, iar tata ne părăsise când eu aveam numai cinci ani. Nu mai auzisem decât că se recăsătorise, că avea alţi copii şi că în viaţa lui nu mai era loc pentru mine şi sora mea.

Indiferent dacă fusese sau nu un tată bun, nu puteam să-l găsesc vinovat că încercase să scape. Mă deranja totuşi că, ştiind ce fel de părinte era mama, ne lăsase singure cu ea. Poate se gândise că, fiind fete, ne-ar fi fost mai bine aşa. Poate sperase că, în timp, mama avea să se schimbe. Poate îi fusese teamă ca nu cumva una sau amândouă dintre fiicele lui să ajungă exact ca soţia sa, iar ăsta să fie un lucru pe care el să nu-l poată suporta.

În viaţa mea nu existase nicio figură masculină importantă până când nu-l întâlnisem pe Dane, la Universitatea din Texas. Iubitul meu era mereu blând, îmi înţelegea stările şi nu-mi cerea niciodată mai mult decât puteam să-i ofer. El m-a ajutat să mă simt în siguranţă pentru prima dată în viaţa mea.

Cu toate astea, ceva lipsea dintre noi, ceva ce mă deranja aşa cum te deranjează o pietricică în pantof. Orice ar fi fost, ne împiedica să ajungem pe cât de apropiaţi am fi putut fi.

Stăteam amândoi în picioare, în bucătărie, iar Dane mia pus o mână caldă pe umăr. Spaima care mă făcea să tremur şi-mi răcise sângele a început să dispară.

— Din ce-am auzit, a rostit el, Tara a adus pe lume un copil despre care nimeni n-a ştiut nimic, iar acum mama ta are de gând să-l vândă pe e-bay.

— Vrea să-l dea la orfelinat, am spus. Nu i-a venit încă ideea să-l vândă pe internet.

— Ce se aşteaptă să faci tu?

— Vrea să iau eu copilul, am răspuns, cuprinzându-mi talia cu braţele. Nu cred că s-a gândit mai departe de atât.

— Şi nu ştie nimeni unde e Tara?

Am clătinat din cap.

— Vrei să merg cu tine? m-a întrebat Dane cu blândeţe.

— Nu, am răspuns, aproape înainte ca el să apuce să termine fraza. Ai prea multe de făcut aici.

Îşi înfiinţase de curând propria companie cu echipamente de monitorizare a mediului şi i-ar fi fost greu să-şi ia liber.

— Nu ştiu cât o să ne ia s-o găsim pe Tara sau în ce stare o să fie când o să dăm de ea.

— Şi dacă rămâi cu copilul ăsta pe cap? Nu, lasă-mă să reformulez. Ce-o să faci ca să nu rămâi cu el pe cap?

— Aş putea să-l aduc aici câteva zile? Doar cât să…

Dane clătina ferm din cap.

— Nu-l aduce aici, Ella. Fără copii.

L-am aruncat o privire supărată.

— Dar dacă ar fi un pui de urs polar sau de pinguin de Galapagos? Pun pariu că atunci l-ai vrea.

— Aş face o excepţie pentru speciile pe cale de dispariţie, a recunoscut el.

— Copilul ăsta e şi el în pericol de dispariţie. Doar stă cu mama.

— Du-te la Houston şi rezolvă situaţia. O să aştept să te întorci.

Dane a făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Singură.

S-a răsucit spre aragaz şi a ridicat tigaia cu sos, apoi a răsturnat conţinutul peste pastele integrale dintr-un bol pe care-l avea alături şi a presărat brânză de soia pe deasupra.

— Mănâncă înainte să pleci. O să ai nevoie de energie.

— Nu, mulţumesc. Mi-a pierit pofta de mâncare.

Dane a zâmbit larg.

— Ba pe naiba. La nici zece minute după ce pleci de-aici o să te opreşti la primul Whataburger.

— Crezi că aş fi în stare să te înşel? am întrebat cu toată indignarea nevinovată de care eram în stare în acel moment.

— Nu cu un alt bărbat, dar cu un cheeseburger, fără să clipeşti.

Doi

Am urât întotdeauna drumul de trei ore dintre Austin şi Houston, însă tot acel timp petrecut în tăcere mi-a dat ocazia să mă gândesc la copilăria mea şi să încerc să-mi dau seama ce ar

fi putut-o face pe Tara să aibă un copil de care nu era pregătită să aibă grijă.

Am înţeles devreme în viaţă că orice e prea mult, strică, inclusiv frumuseţea. Eu am avut norocul să mă nasc moderat de drăguţă, cu ochi albaştri şi părul blond, cu un ten alb, care expus la soarele nemilos al Texasului se colora într-un roşu foarte aprins.

— Nu ai melatonină deloc, se minunase Dane cândva. Parcă ai fi fost menită să-ţi petreci viaţa într-o bibliotecă.

Aveam un metru şaizeci, un trup bine proporţionat şi picioare frumoase. Tara, pe de altă parte, aparţinea tărâmului zeiţelor. Parcă natura, după ce experimentase cu mine, se hotărâse să creeze piesa de rezistenţă. Tara trăsese lozul norocos al geneticii şi avea trăsături fine, frumos sculptate, cu păr de un blond foarte deschis, des, şi buze moi, voluptoase, pe care nici cel mai bun chirurg estetician nu le-ar fi putut reproduce. Avea un metru optzeci şi purta mărimea XXS, aşa că lumea credea adesea că e supermodel. Singurul motiv pentru care Tara nu urmase acea carieră era că îi lipsea cu desăvârşire nivelul minim de disciplină şi ambiţie necesare ca să devii vedetă în modă.

Din aceste motive, dar nu numai, n-am invidiat-o niciodată pe sora mea. Frumuseţea ei atât de mare îi îndepărta pe ceilalţi şi în acelaşi timp îi tenta să profite de ea. Îi făcea să

presupună automat că sora mea era proastă şi, sinceră să fiu, pentru că avea atâtea daruri fizice, ea într-adevăr nu se simţise prea înclinată să-şi demonstreze capacităţile intelectuale.

Nimeni nu se aştepta de la o femeie foarte frumoasă să fie deşteaptă şi, dacă era, majoritatea oamenilor găseau acest lucru nu tocmai pe placul lor. Există doar o anumită măsură de noroc pe care suntem dispuşi să le-o iertăm celorlalţi, aşa că frumuseţea nu-i adusese surorii mele decât necazuri. Ultima dată când o văzusem existau deja în viaţa ei mult prea mulţi bărbaţi. La fel ca şi în viaţa mamei.

Câţiva dintre iubiţii ei de când eram noi mici au fost cumsecade. La început au văzut-o ca pe o femeie frumoasă şi plină de viaţă, o mamă singură care lucra, devotată celor două fiice ale ei. Până la urmă, însă, ajungeau să înţeleagă că mama era o femeie care avea mare nevoie de iubire, dar care nu putea să o ofere la rândul ei. O femeie care se străduia să-i controleze şi să-i domine pe cei care încercau să se apropie de ea, îndepărtându-i pe unii şi aducându-i mai aproape pe alţii noi, într-un du-te vino constant de iubiţi şi prieteni.

Al doilea ei soţ, Steve, n-a rezistat decât patru luni înainte să depună actele de divorţ. Bărbatul acela a fost o influenţă raţională şi blândă în viaţa noastră, şi chiar dacă perioada pe care am petrecut-o cu el a fost scurtă, atunci am învăţat că nu toţi adulţii sunt ca mama. Când şi-a luat la

revedere de la mine şi de la Tara, Steve ne-a spus cu regret că suntem fete bune şi că şi-ar fi dorit să poată să ne ia cu el. La un timp după aceea, mama ne-a spus că el a plecat din cauza noastră şi a adăugat că n-o să avem niciodată o familie dacă nu învăţam să ne purtăm frumos.

Când aveam eu zece ani, mama s-a măritat cu Roger, ultimul dintre soţii ei, fără ca măcar să ne spună dinainte mie şi Tarei. Roger era carismatic, chipeş şi prietenos, aşa că la început l-am iubit. N-a trecut mult, însă, şi bărbatul care ne citea poveşti seara, la culcare, a început să ne arate şi pagini din reviste deochiate. Îi plăcea să joace cu noi jocuri de-a gâdilatul care durau prea mult şi care n-aveau nimic în comun cu ce ar trebui să facă un bărbat adult care are în grijă nişte fetiţe.

Tatălui nostru vitreg începuse să-i placă mai mult Tara, pe care o scotea la plimbare, numai ei doi, şi îi cumpăra cadouri speciale. Sora mea a început să aibă coşmaruri şi ticuri nervoase şi mănânce din ce în ce mai puţin. Curând m-a rugat să n-o mai las singură cu Roger.

Mama s-a înfuriat când am încercat să-i spunem ce se întâmpla, ba chiar ne-a pedepsit pentru că, a spus ea, minţeam. Ne-a fost frică să spunem altcuiva, fiindcă eram sigure că, dacă mama nu ne credea, nici alţii n-aveau să ne creadă. Singura opţiune era s-o apăr pe Tara cât puteam de mult. Acasă eram alături de ea în fiecare clipă. Dormea cu mine în pat şi noaptea blocam uşa cu un scaun.

Într-o seară, Roger a bătut la uşă aproape zece minute.

— Hai, Tara, lasă-mă să intru. Nu-ţi mai iau cadouri dacă nu deschizi. Vreau doar să vorbesc cu tine. Tara…

A împins uşa cu şi mai multă putere, iar scaunul de sub clanţă a protestat, scârţâind.

— M-am purtat frumos cu tine ieri, nu-i aşa? Ţi-am spus că te iubesc. N-o să mă mai port frumos dacă nu dai scaunul la o parte. Deschide, Tara, sau îi spun maică-tii că eşti obraznică şi o să te pedepsească.

Surioara mea s-a ghemuit lângă mine, tremurând, şi şi-a acoperit urechile cu palmele.

— Să nu-l laşi să între, Ella, a şoptit. Te rog.

Şi mie mi-era frică, dar am învelit-o mai bine şi m-am dat jos din pat.

— Tara doarme, am spus, destul de tare cât să mă audă monstrul de la uşă.

— Deschide, nemernică mică!

Balamalele au scârţâit chinuit când el a continuat să forţeze uşa. Unde era mama? De ce nu făcea nimic?

La lumina lămpiţei noastre de noapte, am căutat grăbită şi speriată sub pat, după cutia în care ţineam instrumentele pentru lucru manual. Am strâns în pumn mânerul rece al unei foarfece din metal pe care o foloseam ca să decupăm păpuşi din hârtie, fotografii din reviste şi partea de sus a cutiilor de cereale.

Am auzit un sunet înfundat când Roger a

început să lovească uşa cu umărul, destul de tare încât scaunul să se crape. Între fiecare două lovituri o auzeam pe sora mea plângând. M-a cuprins un val de adrenalină care mi-a făcut inima să bată ca o tobă furioasă. Respirând greu, m-am apropiat de uşă cu foarfecă în mână. Încă o lovitură, apoi încă una. Lemnul vibra şi se crăpa. O undă de lumină din hoi a pătruns cu viteză în dormitor atunci când Roger a reuşit să deschidă uşa suficient cât să bage mâna prin ea. Când a început să împingă scaunul la o parte, eu m-am repezit înainte şi i-am înfipt foarfecă în mână. Am simţit cum metalul intră în ceva moale, a urmat un mormăit furios şi îndurerat, apoi nimic, doar sunetul unor paşi care se îndepărtau.

Cu foarfecă încă în mână, m-am urcat înapoi în pat, lângă Tara.

— Mi-e frică, mi-a spus sora mea, plângând şi udându-mi umărul cămăşii de noapte. Să nu-l laşi să mă ia, Ella.

— N-o să te ia, am spus, încordată şi tremurând. Dacă se întoarce, îl înjunghii ca pe porc. Culcă-te acum.

Ea a adormit, lipită de mine, iar eu am rămas trează, tresărind la fiecare zgomot.

De dimineaţă am descoperit că Roger plecase definitiv din casa noastră. Mama nu ne-a întrebat niciodată despre acea noapte sau despre ce se întâmplase, şi nici despre ce simţeam fiindcă Roger dispăruse aşa de brusc din viaţa noastră.

Singurul lucru pe care l-a spus a fost:

— N-o să mai aveţi niciodată alt tătic, fiindcă nu meritaţi unul.

Au urmat destui bărbaţi, unii dintre ei mai răi decât alţii, dar niciunul la fel de rău ca Roger. Cel mai ciudat era că Tara nu şi-l amintea deloc, nici pe el, nici noaptea în care-i înfipsesem eu foarfecă în mână. Când i-am povestit, câţiva ani mai târziu, a rămas foarte uimită.

— Eşti sigură? m-a întrebat, încruntându-se nedumerită. Poate ai visat.

— A trebuit să spăl foarfecă în dimineaţa aia, am răspuns, speriată de privirea ei pierdută. Era sânge pe ea, şi scaunul se crăpase în două locuri. Nu-ţi mai aminteşti?

Tara a clătinat din cap, neştiind ce să spună.

După acea experienţă, după convoiul de bărbaţi care trecuse prin viaţa mamei, eu eram speriată şi în gardă, mi- era frică să am încredere în vreun bărbat, dar Tara parcă o luase în direcţia opusă pe măsură ce trecuse timpul. Ea avea nenumăraţi parteneri şi făcea sex foarte des. M-am întrebat adesea câtă plăcere simţea, dacă simţea vreo plăcere.

Dorinţa s-o protejez şi s-o îngrijesc nu m-a părăsit niciodată. În timpul adolescenţei am condus de multe ori în locuri străine, noaptea, ca s-o iau de pe unde o lăsau iubiţii ei. I- am dat banii pe care-i câştigasem lucrând pe un post de chelneriţă, ca să-şi cumpere rochie pentru balul de sfârşit de an şcolar, şi am dus-o la doctor ca

să-i prescrie anticoncepţionale. Avea cincisprezece ani.

— Mama spune că sunt o femeie uşoară, mi-a şoptit sora mea în camera de aşteptare a doctorului. E supărată că nu mai sunt virgină.

— E corpul tău, i-am şoptit la rândul meu, strângându-i mâna rece în mâna mea. Poţi să faci ce vrei cu el, doar să nu rămâi însărcinată. Şi cred că n-ar trebui să te culci cu nimeni dacă nu eşti sigură că te iubeşte.

— Toţi spun că mă iubesc, a răspuns ea zâmbind amar. De unde să ştiu care vorbeşte serios?

Am clătinat din cap neputincioasă.

— Eşti virgină, Ella? m-a întrebat sora mea după un moment.

— Da.

— De asta s-a despărţit Bryan de tine săptămâna trecută? N-ai vrut să te culci cu el?

Am clătinat din cap.

— Eu m-am despărţit de el.

M-am uitat în ochii ei albaştri, blânzi, şi am încercat să zâmbesc amuzat, dar sunt sigură că a fost mai degrabă o grimasă.

— Am venit acasă de la şcoală şi l-am găsit cu mama.

— Ce făceau?

Am ezitat multă vreme înainte să răspund. N-am spus decât:

— Beau împreună.

Crezusem că am plâns până mi-au secat toate

lacrimile, dar am dat din cap şi ochii mi s-au umezit iar. Deşi Tara e mai mică decât mine, atunci m-a tras mai aproape, ca să mă consoleze, iar eu mi-am pus capul pe umărul ei îngust. Am stat aşa, împreună, până când asistenta a venit şi a strigat-o.

Nu cred că vreuna dintre noi ar fi putut să supravieţuiască dacă n-ar fi fost cealaltă. Eram, fiecare, legătura celeilalte cu trecutul, iar acest lucru ne întărea, dar era şi cea mai mare slăbiciune a noastră.

Ca să fiu cinstită, cred că mi-ar fi plăcut mai mult Houstonul dacă nu l-aş fi privit prin lentila amintirilor. Era un oraş plat, umed ca o şosetă uitată în maşina de spălat, surprinzător de verde pe alocuri şi aşezat la capătul unui petic lung de pădure deasă care se întindea până-n estul Texasului. Se construia mult şi furios în fiecare locşor al păienjenişului care era planul oraşului – apartamente, clădiri de închiriat şi de birouri, garsoniere. Era un loc foarte viu, strălucitor şi spectaculos, dar în acelaşi timp aglomerat şi murdar.

Treptat, peticele de verdeaţă fuseseră înlocuite de asfalt fierbinte ce despărţea insule de magazine şi mall-uri. Din loc în loc se înălţa câte un zgârie-nori, precum o tulpină mai înaltă a vegetaţiei formată de clădirile oraşului.

Mama locuia în sudul Houstonului, într-un cartier al clasei de mijloc construit în jurul unei pieţe unde cândva existaseră restaurante şi

magazine. Acum, în locul lor se înălţa un magazin imens, cu unelte şi vopseluri. Casa mamei avea două dormitoare şi era construită în stil colonial, cu stâlpi înguşti, albi, şi o verandă îngustă. Am condus pe strada noastră, temându-mă tot timpul de momentul în care aveam să parchez în faţa casei.

M-am oprit în poarta garajului, am sărit jos din Prius-ul meu şi m-am grăbit să ajung la uşa din faţă. Înainte să apuc să apăs pe sonerie, mama a şi deschis. Vorbea la telefon cu o voce scăzută, seducătoare.

— Promit să mă revanşez, a rostit alintat. Data viitoare, a adăugat, râzând puţin. Cred că ştii cum…

Am închis uşa şi am aşteptat, neştiind ce să fac, în timp ce ea a continuat să vorbească. Arăta la fel ca întotdeauna: subţire, în formă şi îmbrăcată ca un star pop adolescent, deşi avea aproape cincizeci de ani. Purta un maiou strâmt, o fustă mini, din blug, o curea cu strasuri şi sandale cu toc înalt. Pielea îi era întinsă şi proaspătă precum pieliţa unui strugure. Se vopsise blond-Hilton şi îşi dăduse cu fixativ părul atent ondulat, lung până la umeri. Când s-a uitat la mine am ştiut imediat ce părere avea despre cămaşa mea albă, din bumbac, care se încheia, practic, în faţă.

În timp ce asculta ce-i spune cel de la capătul celălalt al firului, mi-a făcut semn spre holul care ducea la dormitoare. Am aprobat din cap şi m-

am dus să caut bebeluşul. Casa mirosea a aer condiţionat, a covoare vechi şi a deodorant de cameră cu iz tropical, iar camerele erau întunecate şi tăcute.

O lampă mică era aprinsă în dormitorul mamei. Inima a început să-mi bată mai repede pe măsură ce m-am apropiat de pat. Copilul era aşezat în mijlocul patului şi nu era mai mare decât o franzelă. Era băiat, îmbrăcat în albastru, cu mânuţele întinse în afară şi cu gura strânsă în somn. M-am aşezat lângă el şi l-am privit. Semăna cu un bătrânel cu chipul roz şi pielea fină, lipsit de apărare. Pleoapele îi erau atât de fragile încât aveau o nuanţă albăstruie, închise peste ochii adormiţi. Capul micuţ îi era acoperit cu păr negru, moale, iar degetele aveau unghii mici cât ghearele de vrăbiuţă.

Neajutorarea absolută a copilaşului mă speria. Avea să plângă la trezire, şi din el o să curgă lichide. Avea nevoie de lucruri, lucruri misterioase despre care eu nu ştiam nimic şi despre care nu voiam deloc să învăţ.

Aproape că o înţelegeam pe Tara fiindcă lăsase problema asta copleşitoare pe seama altcuiva. Aproape. În rest, îmi venea s-o omor fiindcă ştia sigur ce idee proastă era să lase copilul cu mama, şi că ea nu l-ar fi păstrat în ruptul capului. Ştiuse că mama avea să mă cheme pe mine. Eu am fost mereu cea care a rezolvat problemele familiei, asta până când am ales să mă retrag, doar ca să nu-mi pierd minţile.

Mama şi sora mea nu mă iertaseră încă pentru asta.

Mă întrebasem adesea cum aveam să ne reîntâlnim, dacă ne schimbaserăm suficient încât să putem avea o relaţie oarecum normală. Sperasem că, poate, o să se întâmple ca într-unul dintre filmele de pe canalele pentru femei, cu multe îmbrăţişări şi râsete, cu noi toate aşezate în balansoarul de pe verandă. Ar fi fost plăcut, dar familia mea nu era aşa.

Băieţelul a continuat să doarmă, iar eu i-am ascultat răsuflarea uşoară, ca a unui pui de pisică. Era mic şi singur, iar asta m-a făcut să simt o greutate în suflet, un fel de tristeţe amestecată cu furie. N-aveam de gând s-o las pe Tara să fugă de responsabilitate, mi-am jurat hotărâtă. Aveam s-o găsesc şi s-o oblig să suporte consecinţele acţiunilor sale. Dacă nu, aveam de gând să dau de tatăl copilului şi să insist să-şi asume şi el răspunderea.

— Să nu-l trezeşti, am auzit-o pe mama rostind din prag. Mi-a luat două ore să-l adorm.

— Bună, mamă, am răspuns. Arăţi minunat.

— Am un antrenor personal, care abia dacă poate să-şi ia mâinile de pe mine. Te-ai îngrăşat, Ella. Ai grijă, semeni la corp cu femeile din familia tatălui tău, şi ele au fost mereu supraponderale.

— Fac sport, am răspuns enervată.

Nu eram deloc grasă. Aveam forme, eram puternică şi mergeam la yoga de trei ori pe

săptămână.

— Dane nu se plânge, am adăugat defensiv, înainte să- mi dau seama ce spun şi să pot să mă opresc.

Mi-a venit să-mi trag o palmă imediat după ce am lăsat cuvintele să-mi scape.

— Nu contează ce părere au alţii, dacă eu sunt mulţumită.

Mama mi-a aruncat o privire plină de dispreţ.

— Tot cu el eşti?

— Da, şi aş vrea să mă întorc cât de curând, ceea ce înseamnă că trebuie s-o găsim pe Tara. Poţi să-mi mai spui o dată ce s-a întâmplat?

— Hai în bucătărie.

M-am ridicat cu grijă de pe pat, am ieşit din dormitor şi am urmat-o.

— Tara a venit fără să mă sune înainte, mi-a explicat mama când am ajuns în bucătărie, şi mi-a spus că el e nepotul meu. Pur şi simplu. Eu am lăsat-o să intre, i-am pus nişte ceai şi ne-am aşezat ca să vorbim. Mi-a spus că stă la verişoara voastră, Liza, şi că lucrează la o agenţie de recrutare. A lăsat-o gravidă unul dintre iubiţii ei, care nu poate s-o ajute. Ştii ce înseamnă asta. Ori n-are bani, ori e deja însurat, i-am spus Tarei să dea copilul la orfelinat, dar a zis că nu vrea, aşa că i-am spus că viaţa ei n-o să mai fie la fel şi că totul se schimbă după ce faci un copil. Ea a zis că începe să-şi dea seama de asta, apoi a pregătit nişte lapte praf pentru băiat şi l-a hrănit, iar eu m-am dus să mă culc

puţin. Când m-am trezit, ea plecase şi lăsase copilul aici. Trebuie să-l scoţi din casă până mâine, fiindcă iubitul meu nu trebuie să afle despre el.

— De ce nu?

— Nu vreau să mă considere bunică.

— Şi alte femei de vârsta ta au nepoţi, am spus pe un ton calm.

— Eu nu am vârsta mea, Ella. Toată lumea crede că sunt mult mai tânără.

A părut ofensată de expresia de pe chipul meu.

— Ar trebui să te bucuri. Aşa o să fii şi tu la vârsta mea.

— Nu cred că o să arăt ca tine, am spus cu tristeţe. Eu nu arăt ca tine nici acum.

— Ai putea, dacă ţi-ai da silinţa. De ce ai părut atât de scurt? N-ai o formă potrivită a feţei pentru tunsoarea asta.

Mi-am atins părul, tuns bob, care ajungea până la bărbie. Acela era singurul mod practic de a-l purta, aşa subţire şi drept cum era.

— Pot să văd şi eu biletul pe care l-a lăsat Tara?

Mama mi-a adus un plic şi l-a pus pe masă.

— E acolo, cu tot cu documentele din spital.

Am deschis plicul şi înăuntru am găsit, deasupra celorlalte hârtii, o foaie dintr-o agendă. La vederea scrisului atât de familiar al surorii mele am simţit un fior dureros. Cuvintele fuseseră scrise apăsat, cu un pix care aproape

că perforase hârtia din disperarea cu care fusese mânuit.

„Dragă mama,
Trebuie să plec, să mă lămuresc. Nu ştiu când mă întorc. Prin prezenta vă las ţie sau surorii mele, Ella, autoritatea să-l îngrijiţi pe copilul meu şi să-i fiţi tutori până când sunt pregătită să vin să-l iau.

A ta,
Tara Sue Varner”

— „Prin prezenta”, am murmurat, zâmbind trist şi sprijinindu-mi fruntea în palmă.

Sora mea probabil crezuse că exprimarea care semăna cu una oficială avea să facă hârtia mai importantă decât era.

— Cred că ar trebui să anunţăm Protecţia Copilului, ca nu cumva să poată susţine cineva că bebeluşul a fost abandonat.

Printre actele din plic am găsit un certificat de naştere, în dreptul tatălui nu era trecut niciun nume. Copilul avea exact o săptămână şi îl chema Luca Varner.

— Luca? am întrebat. De ce i-a pus numele ăsta? Cunoaştem noi vreun Luca?

Mama a scos din frigider o cutie de suc dietetic.

— Vărul tău, Porky. Cred că numele lui real e Luca, deşi Tara nu-l cunoaşte.

— Am un văr Porky?

— E văr de-al doilea. Unul dintre băieţii lui Big Boy.

Cineva din marea familie extinsă, cu care noi n-aveam de-a face fiindcă erau prea multe personalităţi explozive şi prea multe tulburări mintale ca să le aducem la un loc. Noi toţi eram ca un catalog viu al DSM-ului IV, manualul psihiatric al tulburărilor mintale. Mi-am îndreptat din nou atenţia spre certificat şi am spus:

— A născut la Women's Hospital. Ştii cine era cu ea? A spus ceva despre asta?

— A fost acolo cu verişoara voastră, Liza, a răspuns mama pe un ton ursuz. Trebuie s-o suni ca să afli detalii, fiindcă mie n-a vrut să-mi spună nimic.

— Aşa o să fac. Eu…

Am clătinat uimită din cap.

— Şi Tara cum se simte? Ţi s-a părut deprimată? Speriată? Părea bolnavă?

Mama şi-a turnat conţinutul cutiei cu suc într-un pahar cu gheaţă şi a privit spuma roz cum se ridică până aproape de buză.

— Era mare şi părea obosită. Doar atât am observat.

— Poate e vreun fel de problemă postpartum. S-ar putea să aibă nevoie de antidepresive.

Mama a turnat puţină vodcă în suc.

— Nu contează ce pastile îi dai, că tot n-o să vrea copilul ăla.

După ce-a luat o înghiţitură din lichidul

acidulat şi strălucitor, a continuat:

— Nu-i făcută să aibă copii, aşa cum n-am fost nici eu.

— Tu de ce ne-ai făcut, mamă? am întrebat încet.

— Asta făceau femeile după ce se măritau. Mi-am dat toată silinţa, am făcut sacrificii ca să aveţi cea mai bună copilărie posibilă, dar niciuna dintre voi nu pare să-şi amintească asta. Copiii sunt tare nerecunoscători, şi e păcat. Mai ales fetele.

N-aveam cum să-i descriu cât mă străduisem să găsesc fiecare amintire plăcută din copilărie, cum fiecare moment de afecţiune din partea ei, o îmbrăţişare, o poveste la culcare, fuseseră ca un dar din ceruri. În cea mai mare parte din timp, eu şi Tara ne-am simţit de parcă ni s-ar fi tras covorul de sub picioare. N-aveam cum s-o fac să priceapă că lipsa ei de instinct matern, lipsa ei de interes să ne apere, făcuse ca mie şi surorii mele să ne fie greu să avem relaţii normale cu alţii.

— Îmi pare rău, mamă, am reuşit să spun cu regret.

Am fost sigură că mama n-a priceput pentru ce-mi părea mie rău. Din dormitor s-a auzit un plânset ascuţit, strident, care mi-a îngheţat sângele în vene. Avea nevoie de ceva.

— E timpul să-şi bea laptele, a spus mama îndreptându-se spre frigider. Îl încălzesc eu cât îl aduci tu pe el aici.

Încă un strigăt, şi mai ascuţit. Mă dureau măselele din cauza lui, de parcă aş fi muşcat dintr-o foaie de aluminiu. M-am grăbit spre dormitor şi am văzut o formă mică pe pat, zbătându-se ca un pui de focă. Îmi bătea inima atât de repede că abia dacă mai simţeam pauza dintre bătăi.

M-am aplecat şi am întins temătoare mâinile, nesigură cum să-l ridic. Nu mă pricepeam la copii. Nu-mi dorisem niciodată să-i iau în braţe pe copiii prietenelor mele, fiindcă nu-mi plăceau. Mi-am strecurat mâinile pe sub trupul mic şi moale şi pe sub cap. Ştiam că trebuie să-i susţin capul şi gâtul. Cumva, am reuşit să-l strâng la piept, cu greutatea sa fragilă şi în acelaşi timp solidă, iar plânsetul s-a potolit puţin. Bebeluşul s-a uitat la mine cu ochii strânşi, precum Clint Eastwood, apoi a început din nou să strige. Era atât de lipsit de apărare, de neajutorat! N-am avut decât un singur gând coerent pe drumul spre bucătărie, anume că nimeni din familia mea, nici măcar eu, nu trebuia lăsat să aibă grijă de cineva atât de mic.

M-am aşezat şi l-am repoziţionat neîndemânatic pe Luca la mine în braţe, iar mama mi-a adus un biberon. Am pus cu grijă tetina din cauciuc, care nu semăna deloc cu un sân de femeie, pe gura mică a copilului. El a cuprins-o cu buzele şi s-a liniştit, atent numai la mâncare. Nu mi-am dat seama că-mi ţineam răsuflarea decât atunci când am oftat, uşurată.

— Poţi să rămâi aici la noapte, mi-a spus mama, dar trebuie să pleci mâine şi să-l iei cu tine. Sunt mult, mult prea ocupată ca să mă ocup de asta.

Am strâns din dinţi ca să nu izbucnesc şi să nu protestez. Nu era cinstit. Nu era vina mea. Şi eu eram ocupată şi trebuia să mă întorc la viaţa mea. Am tăcut nu doar fiindcă ştiam că mamei nu-i păsa, dar şi pentru că acela care avea cu adevărat ghinion era cel care nu putea să-şi spună păsul, să se apere. Luca era ca un cartof fierbinte, condamnat să fie aruncat de la unul la altul până când cineva era obligat să-l păstreze.

În acel moment m-am gândit prima dată că, poate, tatăl lui era un criminal sau un drogat. Cu câţi bărbaţi se culcase Tara şi, oare, aveam să fiu nevoită să-i găsesc pe toţi şi să-i pun să facă teste de paternitate? Dacă vreunul dintre ei refuza? Oare va trebui să angajez un avocat? Vai, ce perioadă distractivă urma!

Mama mi-a arătat cum să-l ajut să elimine gazele şi cum să-i schimb scutecele. M-a surprins competenţa de care dădea dovadă, mai ales că trecuse, cu siguranţă, foarte multă vreme de când făcuse vreunul dintre toate lucrurile acelea. Am încercat să mi-o imaginez ca pe o mamă tânără, ocupându-se cu răbdare de îngrijirea unui bebeluş. Nu-mi puteam închipui că-i făcuse vreo plăcere. Mama mea, având drept companion doar un bebeluş, o creatură nevolnică, gălăgioasă, care nu putea să

vorbească… nu, era imposibil de imaginat.

Mi-am adus bagajul din maşină şi m-am schimbat în pijama, apoi am mers cu tot cu bebeluş în dormitorul pentru oaspeţi.

— El unde doarme? am întrebat, fiindcă nu ştiam ce e de făcut dacă n-ai un pătuţ pentru copii.

— Pune-l lângă tine, în pat, mi-a sugerat mama.

— Dar dacă mă rostogolesc peste el sau îl împing pe jos, din greşeală?

— Atunci pune o pătură pe covor.

— Dar, mamă…

— Mă duc la culcare, mi-a răspuns ea ieşind. Sunt obosită. Am avut grijă toată ziua de copilul ăsta.

Luca a aşteptat în port-bebe-ul lui din plastic, iar eu am aşternut o pătură pe jos, pentru noi amândoi. După ce l-am aşezat pe el pe partea lui, m-am aşezat în cealaltă parte şi am scos mobilul, ca s-o sun pe Liza.

— Tara e cu tine? m-a întrebat ea imediat ce am spus „Bună”.

— Eu speram să fie cu tine.

— Nu e. Am încercat s-o sun de o mie de ori, dar nu răspunde.

Deşi Liza era de vârsta mea şi o plăcusem întotdeauna, nu aveam cine ştie ce relaţie cu ea. La fel ca majoritatea femeilor din familia mamei, Liza era blondă, avea picioare lungi şi un apetit inepuizabil pentru atenţia bărbaţilor. Cu chipul

prelung şi zâmbetul cabalin, nu era la fel de frumoasă ca Tara, dar avea acel ceva, acea calitate inconfundabilă căreia bărbaţii nu puteau să-i reziste. Dacă treceai cu ea printr-un restaurant, ei se întorceau cu tot cu scaun ca s-o privească mergând.

În timp, Liza reuşise să intre în câteva cercuri de oameni influenţi. Se întâlnea cu bărbaţi bogaţi din Houston şi cu prietenii lor, devenind un fel de satelit al acestora, sau altfel spus, mai puţin amabil, un fel de damă de companie pentru milionari. Nu mă îndoiam că, dacă sora mea locuise cu Liza, se bucurase de „resturile” aruncate de aceasta.

Am vorbit câteva minute, şi verişoara mea mi-a spus că are câteva idei legate de locul unde ar fi putut să se ducă Tara. Urma să dea câteva telefoane. Era convinsă că sora mea n-a păţit nimic, fiindcă nu părea deprimată sau cu mintea rătăcită, ci numai nehotărâtă în privinţa bebeluşului.

— Tara nu ştia ce să facă, mi-a spus Liza. Nu era sigură că vrea să păstreze băiatul. S-a răzgândit de atâtea ori în ultimele luni că am renunţat să încerc să ghicesc ce-o să facă până la urmă.

— A mers la vreun fel de consiliere?

— Nu cred.

— Dar tatăl? am întrebat pe un ton apăsat. Cine e tatăl copilului?

A urmat o tăcere lungă.

— Nu cred că Tara ştie sigur.

— Dar probabil că are măcar o bănuială.

— Credea că ştie, dar… O ştii. Nu-i foarte organizată.

— Cât de organizată trebuie să fii ca să ştii cu cine te-ai culcat în ultima vreme?

— Amândouă am petrecut mult într-o perioadă şi e greu să-ţi dai seama de momentul în care a rămas gravidă. Cred că aş putea să-ţi fac o listă cu toţi cei cu care a ieşit.

— Mulţumesc. Cine e primul pe listă? Cine crede Tara că e tatăl copilului?

A urmat o altă pauză lungă.

— Mi-a spus că s-ar putea să fie Jack Travis.

— Cine-i Jack Travis?

Liza a râs de parcă nu-i venea să creadă.

— Numele nu-ţi spune nimic, Ella?

Am făcut ochii mari.

— Vrei să spui că e din acea familie Travis?

— E fiul mijlociu.

Capul cunoscutei familii din Houston era Churchill Travis, un investitor miliardar care apărea ca invitat la tot felul de emisiuni financiare. Numărul lui de telefon era în agenda cu celebrităţi a celor care lucrau în media, a politicienilor şi a vedetelor. Îl văzusem la CNN de mai multe ori, în ziare şi în revistele din Texas. El şi copiii lui trăiau în lumea mică a acelora care numai rareori erau obligaţi să-şi asume consecinţele propriilor acţiuni. Erau deasupra economiei, a ameninţărilor din partea oricărui

individ sau guvern şi nu-i puteai trage la răspundere pentru nimic. Făceau, practic, parte dintr-o altă specie. Oricine ar fi fost fiul lui Churchill Travis, acela era, probabil, un netot răsfăţat.

— Minunat, am spus încet. Presupun că a fost doar o aventură?

— Nu e cazul să vorbeşti pe un ton aşa de ofensat, Ella.

— Liza, nu ştiu cum să pun întrebarea asta fără să pară că-i judec.

— A fost o aventură de-o noapte, da, a răspuns scurt verişoara mea.

— Deci Travis nu se aşteaptă la aşa ceva, am gândit cu voce tare. Sau poate că se aşteaptă. Poate i se întâmplă des. Copii surpriză, răsărind ca margaretele.

— Jack se întâlneşte cu multe femei, a recunoscut Liza.

— Tu ai ieşit cu el?

— Ne-am întâlnit în aceleaşi cercuri. Sunt prietenă cu Heidi Donovan, care mai iese cu el din când în când.

— Cu ce se ocupă, în afară de să aştepte să moară taică-su?

— Jack nu e genul ăla, a răspuns repede Liza. Are compania lui, ceva cu administrare de proprietăţi… Sediul e în clădirea de la 1800 Main. O ştii? Cea din centru, cu pereţi de sticlă şi acoperişul ciudat?

— Da, ştiu unde e.

Îmi plăcea mult clădirea respectivă, toată numai din sticlă, cu înfloriturі în stil art deco şi cu o piramidă deasupra.

— Poţi să faci rost de numărul lui pentru mine?

— Aş putea să încerc.

— Între timp scrii şi lista?

— Da, dacă vrei tu… Dar nu cred că Tara ar fi prea încântată dacă ar afla ce facem.

— Nu cred că Tara e prea încântată de ceva zilele astea, am spus. Ajută-mă s-o găsesc, Liza. Vreau să ştiu că e bine şi să aflu cu ce pot s-o ajut. Vreau să-l găsesc pe tatăl copilului şi să-i fac un rost bietului bebeluş abandonat.

— Nu e abandonat, m-a contrazis verişoara mea. Un copil nu se consideră abandonat dacă ştii unde l-ai lăsat.

Am vrut să-i explic de ce argumentul ei nu era logic, dar mi-am dat repede seama că ar fi fost o pierdere de vreme.

— Te rog să scrii lista, Liza. Dacă Jack Travis nu e tatăl copilului, atunci trebuie să-l oblig pe fiecare dintre bărbaţii cu care s-a culcat Tara anul trecut să facă un test de paternitate.

— De ce vrei să creezi probleme, Ella? Nu poţi să ai şi tu grijă de băiat şi atât, cum te-a rugat sora ta?

— Eu…

Un moment n-am ştiut ce să spun.

— Am o viaţă, Liza. O slujbă. Am un iubit care nici nu vrea să audă de copii. Nu, nu pot să fiu dădaca neplătită a Tarei, şi asta pe termen

nelimitat.

— Am întrebat doar, mi-a răspuns Liza pe un ton defensiv. Unora le plac bebeluşii, să ştii. Şi nu credeam că slujba ta o să te încurce. Mai mult scrii, nu?

A trebuit să-mi stăpânesc un hohot de râs.

— Da, implică şi scris, Liza, dar trebuie să mă şi gândesc puţin.

Am mai vorbit câteva minute, mai ales despre Jack Travis. Era vânător şi pescar, conducea puţin cam prea repede şi trăia cam prea din plin. Femeile făceau coadă din Houston la Amarillo în speranţa să fie cu el şi, din ce-i spusese Heidi Lizei, Jack făcea de toate în pat şi avea o energie inepuizabilă. De fapt…

— Îmi spui prea multe, i-am zis Lizei.

— Bine. Dar dă-mi voie să mai spun numai atât: Heidi mi-a povestit cum, într-o noapte, Jack şi-a scos cravata şi…

— Nu vreau să ştiu, Liza, am insistat.

— Nu eşti curioasă?

— Nu. Primesc la revistă tot felul de scrisori şi de e-mail-uri despre problemele din dormitor. Nu mă mai miră nimic, dar nu vreau să aflu despre viaţa sexuală a lui Jack Travis, fiindcă trebuie să dau ochii cu el şi să-i cer să facă un test de paternitate.

— Dacă el e tatăl, mi-a spus Liza, o să se implice în creşterea copilului. E un tip responsabil.

Nu prea credeam asta.

— Bărbaţii responsabili nu au aventuri şi nu lasă femeile gravide aşa, după o noapte.

— O să-l placi. Toate femeile îl plac.

— Liza, mie nu mi-a plăcut niciodată tipul de bărbat care place tuturor femeilor.

După ce am terminat conversaţia cu verişoara mea, m-am uitat la bebeluş. Avea ochii rotunzi şi albaştri, ca nişte nasturi, şi figura îi era animată de o expresie dezarmantă, care semăna cu îngrijorarea. M-am întrebat ce părere o fi avut el despre viaţă după acea primă săptămână pe lume. Mult venit şi plecat, mers cu maşina, figuri care se schimbau, voci diferite. Probabil că ar fi vrut să-i vadă chipul mamei lui, să-i audă vocea. La vârsta aceea era normal să aibă nevoie de consecvenţă, i-am pus palma pe creştet şi am mângâiat puful întunecat.

— Încă un telefon şi gata, i-am spus, deschizând din nou clapeta mobilului.

Dane a răspuns aproape imediat.

— Cum merge operaţiunea „Salvează bebeluşul”?

— Am salvat bebeluşul, şi acum am nevoie să fiu salvată şi eu.

— O femeie independentă n-are nevoie să fie salvată.

Am zâmbit sincer după multă vreme, simţind că gheaţa care mă înconjurase până atunci se crăpa.

— Aşa e, am uitat.

L-am povestit tot ce se întâmplase şi i-am

spus că era posibil ca Jack Travis să fie tatăl copilului.

— Eu m-aş cam îndoi de asta, a comentat Dane. Dacă Travis ar fi fost într-adevăr tatăl, nu crezi că Tara s-ar fi dus deja la el? Din câte ştiu despre sora ta, să fii gravidă cu fiul unui milionar e o mare realizare pentru ea.

— Tara a avut mereu un sistem logic total diferit de al nostru. Nici nu pot să încerc să-mi imaginez de ce se poartă aşa. Chiar dacă dau de ea, nu sunt convinsă că poate să aibă grijă de Luca. Atunci când eram mici, nu reuşea să păstreze în viaţă nici măcar un peştişor auriu.

— Am cunoştinţe, mi-a spus Dane încet. Ştiu câţiva oameni care ar putea să-i găsească o familie bună.

— Nu ştiu dacă vreau asta, am spus uitându-mă la bebeluş, ai cărui ochi erau acum închişi.

Nu eram sigură că puteam să suport gândul să-l dau unor străini.

— Trebuie să mă gândesc la ce-i mai bine pentru el. Cineva trebuie să se gândească şi la copilul ăsta. N-a cerut el să se nască.

— Odihneşte-te în noaptea asta, Ella. O să-ţi dai seama care-i răspunsul, aşa cum faci întotdeauna.

Trei

Dane sugerase, fără ironie, că aş putea să mă odihnesc cu un bebeluş lângă mine, semn al lipsei lui de informaţii despre bebeluşi. Nepotul meu era o adevărată pacoste pentru cineva care voia să doarmă. Aceea a fost, cu siguranţă, cea mai grea noapte din viaţa mea: o serie întreagă de treziri bruşte, de plânsete, amestecat lapte praf, hrănit, eliminat gaze, schimbat de scutec şi apoi, după cam cinci minute de somn, la loc comanda. Nu puteam să-mi dau seama cum ar fi putut cineva să supravieţuiască mai multor luni de astfel de experienţă când, după numai o noapte, eu eram distrusă.

De dimineaţă am făcut un duş cu apă atât de caldă încât aproape că fierbea, sperând să-mi mai ostoiesc durerea din muşchi. Îmi doream să fi avut inspiraţia să aduc cu mine nişte haine mai frumoase. M-am îmbrăcat cu singurul tricou curat pe care-l aveam, cu o pereche de blugi, şi m-am încălţat cu nişte balerini din piele. M-am pieptănat şi am aruncat o privire în oglindă, la chipul meu palid şi încercănat. Aveam ochi atât de iritaţi şi de uscaţi încât nu am mai pierdut vremea cu lentilele de contact şi am decis să-mi port ochelarii, o pereche cu rame subţiri, dreptunghiulare.

Nu m-a înveselit nici s-o găsesc pe mama aşezată la masă, atunci când am intrat în bucătărie ducând port-bebe-ul lui Luca. Avea inele pe toate degetele şi părul frumos ondulat şi coafat. Purta o pereche de pantaloni scurţi, avea

picioarele bronzate şi fine, iar pe vârful unghiei care i se vedea din sandalele decupate îi strălucea un cristal mititel. Am lăsat scaunul lui Luca pe jos, de cealaltă parte a mesei, departe de ea.

— Copilaşul ăsta mai are şi alte hăinuţe? am întrebat. Salopeta de pe el e murdară.

Mama a clătinat din cap.

— E un magazin cu reduceri la noi pe stradă. Poţi să-i cumperi de acolo câte ceva. O să ai nevoie de un pachet mare de scutece, fiindcă se termină repede la vârsta asta.

— Nu mai spune, am rostit cu amărăciune, îndreptându- mă spre filtrul de cafea.

— Ai vorbit cu Liza aseară?

— Da.

— Ce-a zis?

— Crede că Tara n-a păţit nimic şi o să dea azi câteva telefoane, să încerce s-o găsească.

— Şi tăticul copilului?

Decisesem deja să nu-i spun nimic despre Jack Travis, fiindcă, dacă exista o cale să-i trezesc interesul şi s-o fac să se implice, deşi nu voiam asta, atunci era suficient să rostesc numele unui bărbat bogat.

— Nu ştiu încă, am spus pe un ton egal.

— Ce ai de gând să faci azi?

— Se pare că trebuie să găsesc o cameră de hotel.

Nu am spus-o pe un ton acuzator, fiindcă nici nu era nevoie. Trupul ei subţire s-a crispat

deodată.

— Bărbatul cu care mă văd nu trebuie să afle despre băiat.

— Fiindcă eşti bunică?

Îmi plăcea s-o văd cum tresare când aude cuvântul.

— Sau pentru că Tara nu e măritată şi are un copil din flori?

— Amândouă. El e mai tânăr decât mine şi e tradiţionalist. N-ar înţelege că nu ai ce să faci dacă ai copii rebeli.

— Eu şi Tara nu mai suntem copii de ceva vreme, mamă.

Am luat o înghiţitură de cafea tare, neagră, iar amestecul amar mi-a provocat un fior de dezgust. Pentru că locuiam cu Dane, mă obişnuisem cam fără voia mea să pun lapte de soia în cafea. „Ce naiba!” m-am gândit, apoi am întins mâna după cutia de lapte semi-degresat de pe dulap şi mi-am turnat în cană.

Gura acoperită cu ruj a mamei s-a subţiat, transformându-se într-o linie uscată.

— Întotdeauna ai făcut pe deşteaptă. Ei, lasă. Acum o să afli cât de multe nu ştii.

— Crede-mă, am spus ca pentru mine însămi, că sunt prima care să recunoască – nu ştiu nimic despre toate astea şi n-am avut nimic de-a face cu ele. Luca nu e copilul meu.

— Atunci du-l la orfelinat, a rostit ea agitată. Orice o să se întâmple cu el o să fie din vina ta, nu a mea. Scapă de el, dacă nu poţi să-ţi asumi

responsabilitatea.

— Pot să mi-o asum, am spus încet. E în regulă, mamă. O să am eu grijă de el. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic.

S-a liniştit, precum un copil căruia îi dai o acadea.

— Trebuie să înveţi cum am învăţat şi eu, mi-a spus după o clipă, aplecându-se ca să-şi îndrepte inelul de pe unul dintre degetele de la picior.

A adăugat cu un ton uşor satisfăcut:

— O să înveţi cum e mai greu.

Era deja foarte cald afară când am intrat cu Luca în magazinul cu preţuri mici. Băieţelul se zbătea furios în scaunul său, pe care-l prinsesem de marginile căruciorului pentru cumpărături.

Afară aerul era încins, iar înăuntru era frig ca la Pol din cauza aerului condiţionat. Dacă treceai de mai multe ori dinăuntru afară, ajungeai să fii acoperit cu un strat subţire de sudoare uscată. Luca şi cu mine eram încinşi ca nişte homari fierţi.

În starea aceea aveam să-l cunosc pe Jack Travis. Am sunat-o pe Liza, sperând că reuşise să facă rost de numărul lui de telefon.

— Heidi n-a vrut să mi-l dea, a spus ea supărată. Ca să vezi cât e de nesigură. Cred că îi e frică să nu cumva să-i fac avansuri lui Jack. A trebuit să-mi muşc limba ca să nu-i spun de câte ori am avut ocazia să fac asta, dar m-am abţinut, fiindcă noi două suntem prietene. Ca să nu mai spun că ştie foarte bine, Jack Travis poate să facă

faţă mai multor femei odată.

— Mă mir că mai are timp să doarmă, am spus.

— Jack e sincer şi recunoaşte că nu vrea să aibă o relaţie stabilă, aşa că nimeni nu se aşteaptă la asta, dar Heidi se vede cu el de atâta vreme încât cred că a ajuns să se convingă singură că poate să-l facă să tuşească un inel de logodnă.

— Ca pe un ghem de păr, am spus amuzată. Ei bine, îi urez succes. Între timp, însă, cum ajung eu să iau legătura cu el?

— Nu ştiu, Ella. N-ai cum, doar dacă nu vrei să dai buzna peste el, la birou.

— Din fericire mă pricep foarte bine să fac asta.

— Eu aş fi atentă în locul tău, a spus verişoara mea pe un ton plin de regret, fiindcă Jack, deşi e un tip amabil, nu e genul de bărbat pe care să poţi să-l manipulezi uşor.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, am spus cu inima strânsă.

Traficul din Houston avea propriul lui ritm misterios. Numai dacă ştiai bine oraşul şi aveai multă experienţă reuşeai să-ţi faci loc. Bineînţeles că eu şi Luca ne-am împotmolit într-un trafic care a transformat un drum de cincisprezece minute într-unul de patruzeci şi cinci.

Când am ajuns la clădirea frumoasă şi strălucitoare de pe 1800 Main, Luca urla ca din

gură de şarpe şi în maşină se împrăştiase un miros pestilenţial, dovadă că bebeluşii fac pe ei întotdeauna în momentul cel mai nepotrivit, în locul cel mai nepotrivit.

Am condus până în parcarea de la subsol, dar partea destinată vizitatorilor era plină, aşa că am ieşit din nou la suprafaţă şi am găsit un loc undeva pe stradă, puţin mai departe. După ce am parcat, am reuşit să-i schimb lui Luca scutecul pe bancheta din spate a Prius-ului.

Scaunul pentru copii a părut să cântărească o sută de kilograme pe drumul spre 1800 Main. Când am intrat în parterul de lux, cu marmură, oţel strălucitor şi lemn lustruit, m-a cuprins o răcoare bine controlată de aerul condiţionat al clădirii. După ce am aruncat o privire la plăcuţele cu numele firmelor din clădire, m-am îndreptat grăbită către recepţie. Ştiam că n-aveau cum să-i dea voie unei necunoscute să intre, mai ales dacă n-avea o programare şi nu cunoştea pe nimeni.

— Domnişoară…

Unul dintre bărbaţii din spatele biroului mi-a făcut semn să mă apropii.

— Coboară cineva să ne ia sus, am spus pe un ton vesel.

Am băgat mâna în geanta de pe umăr şi am scos o punguţă închisă, în care pusesem scutecul murdar.

— Am avut o mică urgenţă. Aveţi cumva o toaletă pe aici?

Bărbatul a pălit la vederea pungii şi mi-a făcut semn spre toaleta aflată de cealaltă parte a lifturilor. Am trecut pe lângă recepţie, cu Luca în scaunul său, şi m-am apropiat de lift. Imediat cum s-a deschis una dintre uşi, am urcat împreună cu alţi patru oameni.

— Câţi ani are fetiţa? m-a întrebat o femeie îmbrăcată într-un costum elegant, negru.

— E băiat, am spus. O săptămână.

— Arăţi foarte bine, dată fiind situaţia.

M-am gândit să-i spun că nu eram eu mama, dar asta ar fi dus la alte întrebări, şi nu aveam de gând să-i povestesc despre circumstanţele care duseseră la situaţia noastră, a mea şi a lui Luca. Am zâmbit doar şi am murmurat:

— Da, mulţumesc. Ne simţim foarte bine amândoi.

În următoarele câteva secunde m-am gândit supărată la Tara, la cum îi era ei şi dacă se vindecase bine după naştere. Am ajuns la etajul al unsprezecelea, iar eu am ieşit din lift cu tot cu Luca şi am intrat pe uşile firmei care se numea „Travis Management Solutions”.

Încăperea era decorată în culori naturale şi mobilată cu piese contemporane, tapiţate. Am lăsat jos scaunul copilului, mi-am frecat braţul, care mă durea deja, şi m-am apropiat de recepţioneră. Chipul ei era o adevărată mască a politeţii. Tuşul negru de pe pleoapele superioare îi desena două bife în colţurile ochilor, de parcă ar fi fost două lucruri trecute pe listă în acea

dimineaţă. Ochiul drept? Bifat. Ochiul stâng? Bifat şi el. I-am zâmbit într-un fel care speram să-i transmită că sunt o femeie umblată.

— Ştiu că am apărut din senin, i-am spus ridicându-mi ochelarii pe nas, fiindcă începuseră să alunece, dar trebuie să vorbesc cu domnul Travis despre ceva urgent. Nu am o programare, dar nu-mi trebuie mai mult de cinci minute. Mă numesc Ella Varner.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Travis?

— Nu. Am fost trimisă de un prieten al unui prieten.

Figura ei a rămas lipsită de expresie. Mă aşteptam să se aplece şi să apese pe un buton care să cheme paza. În orice clipă, nişte bărbaţi îmbrăcaţi în costume de poliester bej aveau să se repeadă spre mine şi să mă scoată de acolo.

— Care e motivul vizitei dumneavoastră? m-a întrebat recepţionera.

— Sunt sigură că domnul Travis n-ar vrea să afle nimeni înaintea lui.

— Domnul Travis este într-o şedinţă.

— Îl aştept.

— E o şedinţă lungă, a spus femeia din faţa mea.

— Nu-i nimic. Îi vorbesc când ia o pauză.

— Trebuie să vă rog să stabiliţi o întâlnire şi să reveniţi atunci.

— Când ar avea timp?

— Programul lui e complet ocupat în următoarele trei săptămâni. S-ar putea să mai

aibă ceva liber la finalul lunii…

— Nu pot să aştept nici până diseară, am insistat eu. N-am nevoie decât de cinci minute. Am venit din Austin şi am de-a face cu o problemă presantă, despre care domnul Travis trebuie să afle…

Am tăcut când am văzut-o pălind. Credea că sunt nebună. Adevărul e că şi eu începeam să cred la fel. În spatele meu, bebeluşul a început să plângă.

— Trebuie să-l liniştiţi, mi-a spus recepţionera pe un ton urgent.

M-am apropiat de Luca, l-am luat în braţe şi am scos o sticlă de lapte praf rece din geanta cu scutece. Nu aveam cum să-l încălzesc, aşa că i-am băgat copilului tetina în gură. Nepotului meu nu-i plăcea laptele rece, aşa că şi-a tras gura într-o parte şi a început să plângă din toate puterile.

— Domnişoară Varner, m-a strigat recepţionera, agitată.

— Laptele e rece, am spus, zâmbind stânjenită. Înainte să ne daţi afară, aţi putea să-l încălziţi puţin? Doar să stea într-o cană cu apă caldă câteva minute. Vă rog!

Ea a oftat scurt, apăsat.

— Daţi-mi biberonul. Îl duc la bucătărie.

— Mulţumesc.

I-am zâmbit împăciuitor, dar ea m-a ignorat şi a plecat. Am făcut câţiva paşi prin recepţie, legănându-l încet pe Luca, cântându-i şi

încercând din răsputeri să-l liniştesc.

— Nu pot să merg nicăieri cu tine, că mereu faci scandal. Nu mă asculţi niciodată, aşa că eu zic să începem să ne vedem şi cu alţii.

Mi-am dat seama că se apropie cineva şi m-am întors recunoscătoare spre acea persoană, despre care presupuneam că e recepţionera care venea cu biberonul încălzit, în locul ei erau trei bărbaţi care ieşeau dintr-un birou, toţi îmbrăcaţi în costume închise la culoare, scumpe. Unul dintre ei era subţire şi blond, celălalt scund şi cam plinuţ, iar al treilea era cel mai impresionant bărbat pe care-l văzusem vreodată.

Era înalt, cu umerii laţi, foarte bine făcut şi masculin într-un fel degajat, cu ochii căprui închis şi părul negru, tuns scurt. Felul în care mergea, încrederea pe care o exprimau paşii lui, atitudinea relaxată, toate spuneau despre el că e un bărbat obişnuit să deţină controlul. S-a oprit în mijlocul conversaţiei şi mi-a aruncat o privire alertă, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Am roşit şi inima a început să-mi bată mai repede.

Dintr-o privire mi-am dat seama cine şi ce era. Masculul alfa, genul care a ajutat evoluţia acum cinci milioane de ani, culcându-se cu orice femeie-i tăia calea. Genul care fermeca, seducea şi se purta după aceea ca un nemernic, dar pe care femeile erau programate genetic să-l prefere din cauza ADN-ului său magic.

Încă privindu-mă fix, bărbatul a vorbit cu o voce adâncă, făcându-mă să mă înfior.

— Mi s-a părut mie că am auzit un bebeluş pe aici.

— Domnul Travis? am întrebat pe un ton ascuţit, legănându-l pe nepotul meu care încă plângea.

El a dat scurt din cap.

— Speram să vă prind între două şedinţe. Sunt Ella, din Austin. Ella Varner. Trebuie să vă vorbesc puţin.

Recepţionera s-a apropiat din celălalt capăt al holului, cu biberonul în mână.

— Doamne! a rostit ca pentru sine, grăbindu-se spre noi. Domnule Travis, îmi pare rău…

— Nu-i nimic, a spus Travis, făcându-i semn să-mi dea biberonul.

Am luat laptele şi am lăsat câteva picături călduţe să-mi curgă pe încheietură, aşa cum mă învăţase mama să fac, apoi am băgat tetina în gura bebeluşului. Luca a icnit mulţumit şi a început să sugă, tăcut.

Am ridicat din nou privirea spre Travis, care avea ochii închişi la culoare precum melasa, şi am întrebat:

— Aş putea să vă vorbesc câteva minute?

El m-a studiat gânditor. Mă uimeau contradicţiile pe care le vedeam la acel bărbat: hainele scumpe, înfăţişarea spilcuită, şi senzaţia de uşor necizelat pe care mi-o dădea. Era masculin şi îşi asuma asta, lucru care lăsa de înţeles că aveai de ales între a te strădui să-i faci pe plac şi a te da la o parte din calea lui.

N-am putut să nu-l compar cu Dane cel blond, frumos, cu barba care-i îndulcea linia maxilarului şi atrăgător într-un fel liniştitor, cald. Nu era nimic liniştitor la Jack Travis, poate cu excepţia vocii sale groase, baritonale.

— Depinde, mi-a răspuns el cu veselie. O să încerci să-mi vinzi ceva?

Pronunţa cuvintele cu un accent texan puternic, apăsat.

— Nu. E vorba despre ceva personal.

Un zâmbet amuzat i-a apărut în colţurile buzelor.

— De obicei mă ocup de treburile personale după ora cinci după-amiaza.

— Nu pot să aştept până atunci.

Am tras aer în piept, apoi am adăugat curajoasă:

— Şi vreau să vă avertizez că, dacă încercaţi să scăpaţi de mine acum, o să revin mai târziu. Sunt foarte perseverentă.

Urma de zâmbet i-a rămas pe buze când s-a întors spre ceilalţi doi bărbaţi.

— Vă deranjează dacă mă aşteptaţi la barul de la etajul şapte?

— Nicio problemă, a rostit unul dintre ei cu un pronunţat accent englezesc. Nu ne deranjează niciodată să pierdem vremea la bar. Să comand şi pentru tine, Travis?

— Da. Nu cred că durează mult. Dos Equis, cu lămâie, fără pahar.

Bărbaţii au plecat, iar Jack Travis şi-a îndreptat

toată atenţia spre mine. Deşi nu eram mică de statură, el mă depăşea cu mult.

— În biroul meu, a spus, făcându-mi semn s-o iau înainte. Ultima uşă pe dreapta.

Ducându-l pe Luca, m-am îndreptat spre biroul din colţ. Prin ferestrele din colţ se vedeau clădiri de pe care strălucea lumina neîndurătoare a soarelui. Spre deosebire de recepţia decorată auster, biroul lui era amenajat confortabil, cu fotolii adânci, din piele, cărţi, dosare şi fotografii de familie în rame negre.

După ce a tras un scaun pentru mine, Travis s-a aşezat pe birou, cu un picior pe podea şi cu faţa la mine. Avea trăsături bine definite, cu un nas mare şi drept şi cu bărbia parcă trasată cu rigla.

— Hai să terminăm repede, Ella din Austin, mi-a spus. Am de încheiat o afacere şi aş prefera să nu-i las să aştepte pe oamenii ăştia.

— O să le gestionaţi proprietăţile?

— Da. Au un lanţ hotelier.

A aruncat o privire spre Luca.

— Poate c-ar fi bine să apleci sticla, să nu înghită aer asta mică.

M-am încruntat şi am repoziţionat biberonul.

— E băiat. De ce crede toată lumea că e fată?

— Are şosete cu Hello Kitty, a rostit Travis cu o notă de dezaprobare în glas.

— Erau singurele pe măsura lui, am spus.

— Nu poţi să-i pui şosete roz unui băiat.

— Are doar o săptămână. Chiar trebuie să-mi

fac deja griji din cauza asta?

— Chiar eşti din Austin, se vede, a rostit el cu tristeţe. Cu ce pot să te ajut, Ella?

Mi-era greu să-i explic şi nici nu prea ştiam de unde să încep.

— Doar ca să ştiţi, am rostit pe un ton calm şi reţinut, povestea se termină prost.

— Sunt obişnuit cu aşa ceva. Continuă.

— Sora mea e Tara Varner. Aţi ieşit cu ea anul trecut.

Văzând că numele nu-i spune nimic, am adăugat:

— O cunoaşteţi pe Liza Purcell? E verişoara mea. Ea v-a făcut cunoştinţă cu Tara.

Travis s-a gândit puţin.

— Îmi amintesc de Tara, a spus într-un târziu. Înaltă, blondă, cu picioare lungi.

— Exact.

Luca terminase de mâncat, aşa că am pus biberonul gol în geanta cu scutece şi am ridicat copilul pe umăr, ca să-l ajut să elimine gazele.

— El e fiul Tarei, Luca. L-a lăsat cu mama imediat după ce a născut, apoi a dispărut. Încercăm să dăm de ea. Între timp, eu mă străduiesc să-i găsesc un rost copilului.

Travis era nemişcat. Atmosfera din birou devenise ostilă şi rece. Am văzut în ochii lui că devenisem o ameninţare, sau cel puţin o problemă deranjantă. Oricare dintre ele ar fi fost, expresia chipului său era acum dispreţuitoare.

— Cred că înţeleg finalul neplăcut la care vrei

să ajungi, a spus. Nu e al meu, Ella.

M-am străduit să nu-mi feresc privirea.

— Tara spune că este.

— Numele Travis le inspiră pe multe femei să observe asemănări între mine şi copiii lor din flori, dar ce-mi spui e imposibil, din două motive. În primul rând că nu fac niciodată sex cu pistolul fără toc.

În ciuda faptului că era o conversaţie serioasă, mi-a venit să zâmbesc la auzul cuvintelor pe care le alesese.

— Vă referiţi la prezervativ? Metoda asta de protecţie are o rată de eşec de cincisprezece procente.

— Mulţumesc, doamnă profesoară. Dar nici aşa nu se poate să fiu eu tatăl copilului.

— Cum puteţi să fiţi sigur?

— Nu m-am culcat niciodată cu Tara. În seara în care am ieşit cu ea, sora ta a băut prea mult. Şi eu nu mă culc cu femei ameţite de băutură.

— Chiar aşa? am rostit cu scepticism.

— Chiar aşa, a răspuns el încet.

Luca a scos un râgâit mic, apoi s-a cuibărit aproape de gâtul meu, ca un sac de linte. M-am gândit la ce-mi spusese Liza despre viaţa amoroasă hiperactivă a lui Jack Travis, despre faptul că era cunoscut drept un mare cuceritor, şi n-am putut să nu zâmbesc cinic.

— Pentru că sunteţi un om cu principii înalte? am întrebat pe un ton acid.

— Nu, doamnă. Dar prefer ca femeia să

participe la ce facem.

Doar pentru o clipă mi l-am imaginat cu o femeie şi m-am întrebat ce fel de participare aştepta de la ea, apoi m-am enervat pentru că roşisem. Lucrurile s-au înrăutăţit atunci când el m-a măsurat cu o privire interesată, dar rece, de parcă tocmai m-ar fi prins cu ocaua mică.

Acea privire m-a făcut să nu cedez.

— Dumneavoastră aţi băut în acea seară?

— Probabil.

— Atunci judecata vă era înceţoşată. Şi probabil că şi amintirile vă sunt la fel. Nu aveţi cum să fiţi absolut sigur că nu s-a întâmplat nimic între dumneavoastră şi sora mea, iar eu n-am niciun motiv serios să vă cred.

Travis a tăcut şi m-a privit atent în continuare. Mi-am dat seama că nu-i scăpa niciun detaliu, nici cearcănele mele întunecate, nici saliva de bebeluş de pe umăr, nici felul în care-i cuprinsesem lui Luca căpşorul cu mâna, într-un gest inconştient.

— Ella, a rostit el pe un ton scăzut, nu cred că sunt singurul de pe lista ta cu potenţiali taţi.

— Aşa e, am recunoscut. Dacă nu dumneavoastră sunteţi tatăl, atunci o să le cer şi altor candidaţi norocoşi să facă testul de paternitate. Vă dau ocazia să-l faceţi chiar acum, fără agitaţie, fără publicitate. Faceţi testul şi, dacă e cum spuneţi, puteţi să mă uitaţi definitiv.

Travis m-a privit de parcă aş fi fost una dintre şopârlele acelea mici şi verzi cărora le plăcea să

între pe nesimţite în fermele texanilor.

— Am avocaţi care ar putea să te amâne luni la rând, scumpa mea.

L-am aruncat un zâmbet batjocoritor.

— Haide, Jack, nu mă văduvi de plăcerea de-a te vedea dând o mostră de ADN. Plătesc eu testul.

— Oferta asta m-ar interesa dacă ar presupune ceva mai interesant decât o mostră de ţesut din interiorul obrazului.

— Îmi pare rău. Aş vrea să te cred pe cuvânt că nu te-ai culcat cu Tara, dar, dacă ai fi făcut-o, n-aveai de ce să recunoşti acum, nu-i aşa?

El m-a privit atent cu ochii săi de culoarea cafelei arse. Un val de senzaţie fierbinte, necunoscută, m-a traversat. Jack Travis era un motan mare şi atrăgător, aşa că nu mă îndoiam că sora mea ar fi făcut orice i-ar fi cerut el. Nu-mi păsa dacă pistolul lui era mereu în toc, în două tocuri sau chiar înnodat, fiindcă probabil că ar fi putut să lase o femeie gravidă numai făcându-i cu ochiul.

— Ella, dacă-mi dai voie…

M-a şocat aplecându-se şi scoţându-mi cu blândeţe ochelarii. L-am privit nedumerită, aproape fără să-i disting trăsăturile, şi mi-am dat seama că-mi ştergea lentilele cu un şerveţel.

— Poftim, a murmurat, aşezându-mi ochelarii la loc pe nas.

— Mulţumesc, am reuşit să şoptesc.

Îl vedeam mult mai în detaliu acum, în toată

splendoarea sa.

— La ce hotel stai? l-am auzit întrebând.

M-am străduit să-mi adun gândurile rătăcite.

— Nu ştiu încă. O să găsesc ceva după ce plec de aici.

— Ba n-o să găseşti. În Houston există doar două variante: ori cunoşti pe cineva, ori conduci până-n Pearland pentru o cameră.

— Nu cunosc pe nimeni, am recunoscut.

— Atunci ai nevoie de ajutor.

— Mulţumesc, dar nu…

— Ella, m-a întrerupt el pe un ton care nu admitea refuz. Nu am timp să mă cert cu tine. Poţi să te plângi cât vrei mai târziu, dar acum taci din gură şi vino cu mine.

S-a ridicat şi a întins mâinile ca să-l ia pe Luca în braţe. Puţin speriată am strâns bebeluşul mai aproape.

— Nu-ţi fie teamă, a murmurat Travis. Îl ţin eu.

Mâinile lui mari s-au strecurat între mine şi copil, apucându-i trupul moale şi punându-l în scaunul de pe podea. M-a surprins uşurinţa cu care Travis manevra bebeluşul şi m-a uimit măsura în care eram conştientă de corpul lui, atât de aproape de al meu. Parfumul său proaspăt, de cedru şi pământ curat, îmi trimitea fiori de plăcere pe şira spinării. Am văzut umbra firelor de barbă de sub pielea sa, pe care nici cel mai bun bărbierit n-ar fi reuşit să le taie, şi părul negru, tuns scurt.

— E clar că ai experienţă cu bebeluşii, am

spus, verificând geanta cu scutece, ca să mă asigur că fermoarul era închis.

— Am un nepot.

Travis i-a prins centura de siguranţă lui Luca şi a ridicat cu uşurinţă scaunul portabil. Fără să-mi ceară voie, a ieşit cu copilul şi s-a îndreptat spre recepţie, oprindu-se puţin în faţa uneia dintre uşi.

— Helen, i-a spus roşcatei care stătea la un birou plin de dosare, ea e domnişoara Ella Varner. Am nevoie să-i găseşti o cameră de hotel pentru câteva nopţi. Ceva în apropiere.

— Da, domnule.

Helen mi-a zâmbit neutru şi a ridicat receptorul.

— Eu plătesc, am spus. Ai nevoie de *numărul cărţii de* credit sau…

— Ne ocupăm mai târziu de detalii, mi-a răspuns Travis.

M-a condus spre recepţie, l-a lăsat pe Luca jos, lângă un fotoliu, şi mi-a făcut semn să mă aşez.

— Aşteaptă aici ca o fetiţă cuminte, a murmurat, cât aranjează Helen lucrurile.

„O fetiţă cuminte?” Şovinismul intenţionat m-a făcut să rămân cu gura căscată. L-am privit imediat în ochi, dar răspunsul meu indignat a întârziat să apară, fiindcă am citit în ochii lui că ştia exact ce reacţie avea să obţină de la mine. Ştia şi că nu-mi permiteam să mă simt ofensată.

Travis a căutat în buzunar după portofel şi a scos o carte de vizită pe care mi-a întins-o.

— Ăsta e numărul meu de mobil. O să te caut mai târziu în seara asta.

— Deci eşti de acord cu testul de paternitate? am întrebat.

El mi-a aruncat o privire piezişă, ca un fel de provocare stăpânită.

— Nu ştiam că am de ales, a rostit, apoi a părăsit biroul cu paşi mari, nepăsători.

Patru

Camera de hotel pe care o rezervase Helen pentru mine era, de fapt, un apartament de lux, cu sufragerie separată şi cu o chicinetă în care aveam chiuvetă şi cuptor cu microunde. Dintr-o privire îmi dădusem seama că hotelul, o construcţie în stil european din cartierul Galleria, avea să-mi consume creditul bancar în numai câteva ore. Sau poate câteva minute.

Apartamentul era minunat, avea covoare groase şi o baie pavată cu marmură, plină de produse de lux.

— E momentul să ne distrăm, i-am spus lui Luca. Hai să dăm iama în mini-bar.

Am deschis cutia de lapte praf pe care o adusesem cu mine din maşină, am pregătit mai multe biberoane şi le-am pus în frigiderul mic. După ce am aşezat un prosop alb pe chiuvetă,

am umplut-o cu apă caldă şi l-am spălat pe Luca.

Odată curat, hrănit şi aproape adormit, l-am aşezat în centrul patului matrimonial şi am tras draperiile de la ferestre, aşa că soarele fierbinte al după-amiezii a rămas în spatele brocartului greu şi lucios. Bucuroasă de liniştea şi răcoarea din hotel, m-am îndreptat spre baie ca să fac un duş, însă m-am oprit ca să mă mai uit o dată la bebeluş. Luca era singur, mic, şi clipea răbdător şi tăcut spre tavan. N-am putut să-l las cât era încă treaz, când aştepta atât de cuminte să i se întâmple orice avea să i se întâmple în continuare. M-am aşezat lângă el pe pat şi i-am mângâiat ciutul negru de pe creştet.

Fiindcă locuiam cu Dane, auzisem, discutasem şi mă gândisem la tot felul de nedreptăţi de pe lumea asta, dar nu mi se părea că poate să existe ceva mai rău decât un copil nedorit. Am aplecat capul şi mi-am lipit obrazul de pielea lui palidă de bebeluş, apoi i-am sărutat creştetul curbat, i-am privit genele cum coboară şi gura cum se strânge ca aceea a unui bătrân morocănos. Mânuţele i se odihneau pe piept, ca nişte stele de mare mititele şi trandafirii. Am atins-o pe una dintre ele cu degetul, iar el mi l-a strâns în pumn cu o forţă surprinzătoare.

A adormit ţinându-mă de deget. Era un nivel de intimitate pe care nu-l mai simţisem niciodată. O durere necunoscută, dulce, m-a copleşit, de parcă inima mi s-ar fi frânt atunci, pe loc.

Am aţipit puţin, după care am făcut un duş lung şi m-am îmbrăcat într-un tricou cenuşiu, larg, şi o pereche de blugi tăiaţi scurt. M-am întors în pat şi am deschis laptopul, ca să-mi verific e-mail-ul. Aveam un mesaj de la Liza.

„dragă ella, ai aici o listă cu bărbaţii cu care ştiu sigur că a ieşit Tara. Îţi trimit şi alte nume când mi le amintesc, nu-mi place că fac asta fără ştirea tarei, are şi ea dreptul la intimitate, să ştii…”

— Ba pe naiba! am murmurat, gândindu-mă că sora mea renunţase la acel drept când îl lăsase pe Luca acasă la mama.

„cred că ştiu unde ar putea să fie tara, dar aştept să mă sune cineva înapoi înainte să fiu sigură, te anunţ mâine, la un moment dat.”

— Liza, am spus în glumă, nu ţi-a arătat nimeni cum se scrie cu literă mare?

Am deschis anexa mesajului, care avea o listă de bărbaţi, şi am clătinat capul întrebându-mă cum reuşise verişoara mea să-mi trimită un mesaj atât de lung în ciuda restricţiilor de mărime impuse de furnizorul de e-mail. Am închis documentul şi l-am salvat în laptop. Înainte să citesc celelalte mesaje, am intrat pe Google şi l-am căutat pe Jack Travis, curioasă.

Am primit o listă lungă de rezultate,

amestecate cu informaţii despre tatăl lui, Churchill Travis, şi despre fratele mai mare, Gage.

Câteva lucruri interesante despre Jack tot am găsit, însă. Unul dintre ele era într-un articol dintr-o o revistă de afaceri, intitulat „*Încă un fiu de succes*”.

„Până de curând, Jack Travis, fiul mijlociu al miliardarului Churchill Travis, a fost mai cunoscut prin cluburile de noapte din Houston decât în comunitatea de afaceri. Acest lucru este, însă, pe cale să se schimbe, fiindcă Jack Travis vine cu o mulţime de proiecte şi colaborări între mediul privat şi stat, colaborări care promit să-l propulseze în rândul celor mai de succes dezvoltatori din Texas.

Deşi se ocupă cu altceva decât tatăl său, Jack Travis confirmă că aşchia nu sare departe de trunchi. Când l-am întrebat despre ambiţiile sale, Travis s-a prezentat ca fiind om de afaceri din întâmplare. Cu toate astea, faptele tind să contrazică atitudinea sa degajată, pe care unii o consideră falsă modestie.

Proba A: Travis Capital, o subsidiară recent înfiinţată a Travis Management Solutions, tocmai a achiziţionat Alligator Creek, un teren de golf care se întinde pe un kilometru în sudul Floridei, pentru o sumă rămasă secretă şi după luni întregi de negocieri. Terenul va fi gestionat de o companie parteneră din Miami.

Proba B: Travis Management Solutions se ocupă de dezvoltarea unei zone din centrul Houstonului, echivalentă cu zece străzi din Manhattan, unde construieşte clădiri de birouri, blocuri de apartamente, magazine şi un cinematograf, toate urmând să fie gestionate de o divizie nou-înfiinţată a TMS.

Articolul descria în continuare şi alte proiecte în desfăşurare. Înapoi la lista de rezultate, am văzut un rând de fotografii şi le-am deschis pe câteva dintre ele. Am făcut ochii mari când mi-a apărut în faţă o poză cu Jack făcând schi nautic, la bustul gol, bine făcut, puternic, şi cu abdomenul plat ca o bucată de granit. O altă fotografie îl înfăţişa alături de o actriţă dintr-un serial de comedie, pe o plajă din Hawaii. O alta, la un eveniment local, un bal de caritate, în compania unei prezentatoare de ştiri.

— Eşti un băiat tare ocupat, Jack, am murmurat.

Înainte să apuc să mai deschid şi alte fotografii, mi-a sunat mobilul. M-am repezit să caut în geantă şi am răspuns grăbită, sperând ca sunetul să nu-l trezească pe bebeluş.

— Alo?

— Cum merge treaba? m-a întrebat Dane.

Când i-am auzit tonul familiar, m-am relaxat.

— Am o aventură cu un tip mai tânăr, i-am spus. E cam scund pentru mine şi cam face pe el, dar ne străduim să rezolvăm problema asta.

Dane a râs.

— Eşti la mama ta?

— Nicidecum. M-a dat afară dis de dimineaţă, dar Luca şi cu mine stăm la un hotel scump. Travis a rugat-o pe secretara lui să ne găsească o cameră. Cred că preţul pe noapte e cam cât rata la maşina mea.

Am continuat să-i povestesc despre ce făcusem în ziua aceea şi mi-am turnat o ceaşcă de cafea, zâmbind larg, pentru mine însămi, când mi-am pus şi nişte lapte semi- degresat în recipient.

— Aşa că Travis a fost de acord să facă testul de paternitate, am încheiat, sorbind din cafea. Iar Liza încă mai încearcă să dea de Tara, şi eu am întârziat cu articolul, deci o să fie nevoie să-l scriu în noaptea asta.

— Crezi că Travis minte când spune că nu s-a culcat cu Tara?

— Poate nu intenţionat. S-ar putea să se înşele. E clar că şi el crede asta, altfel nu ar fi fost de acord să facă testul de paternitate.

— Ei, dacă e copilul lui, o să fie ca şi cum Tara ar fi câştigat la loto, nu?

— Probabil că ea aşa ar vedea lucrurile, am spus încruntându-mă. Sper să nu încerce să se folosească de Luca pentru a face rost de bani de la familia Travis oricând are nevoie. Copilul merită mai mult decât să fie tratat ca un card de credit.

M-am uitat spre forma mică şi adormită de pe

pat. Luca tresărea în somn, probabil visând. M-am întrebat ce visa la doar o săptămână. M-am aplecat cu grijă deasupra lui şi i-am tras păturica mai sus pe piept.

— Dane, am spus încet, mai ştii când mi-ai povestit despre raţă şi despre mingea de tenis? Despre cum bobocii de raţă se ataşează de primul lucru pe care-l văd după ce ies din găoace?

— Da, se numeşte imprimare.

— Cum spuneai că funcţionează mecanismul ăsta?

— După ce iese bobocul din ou, există o perioadă în care o altă creatură sau chiar un obiect i se imprimă în sistemul nervos, iar răţuşca se leagă de el. În studiul pe care l-am citit eu, acel obiect era o minge de tenis.

— Şi cât durează perioada asta?

Dane era pe jumătate speriat, pe jumătate amuzat.

— De ce? Ţi-e frică să nu fii mingea de tenis?

— Nu ştiu. S-ar putea ca Luca să fie mingea mea de tenis.

L-am auzit înjurând încet.

— Nu te ataşa de el, Ella.

— Nu mă ataşez, am spus imediat. Mă întorc în Austin cât pot de repede. Doar n-o să…

M-a întrerup o bătaie în uşă.

— Stai puţin, i-am spus lui Dane.

Am mers în picioarele goale prin apartament, am descuiat uşa şi am deschis-o. În faţa ei stătea

Jack Travis, cu nodul de la cravată slăbit şi cu părul în dezordine, căzut puţin pe frunte. S-a uitat la mine de sus în jos, catalogându- mi tenul proaspăt spălat şi picioarele goale. Încet, a ridicat privirea înapoi spre chipul meu, iar eu am simţit un fior fierbinte în stomac. Am strâns telefonul în mână şi i-am spus lui Dane:

— E cineva de la room-service. Te sun eu mai târziu.

— Sigur, iubito.

Am închis telefonul şi am păşit în spate, făcându-i semn lui Jack să între.

— Bună, am spus. Când mi-ai zis că ţinem legătura, mi-am imaginat că o să mă suni.

— Nu durează mult. I-am adus pe clienţii mei, care stau şi ei tot aici. Amândoi sunt obosiţi după zborul cu avionul şi gata de culcare. Îţi place camera?

— Da. Mulţumesc.

Am rămas faţă în faţă, într-o tăcere grea. Degetele mele de la picioare, goale şi cu unghiile neacoperite de ojă, se afundaseră în covorul moale, ca de catifea. Mi se părea că eram în dezavantaj, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi tricou în timp ce el era la costum.

— Medicul meu ne primeşte mâine dimineaţă să facem testul de paternitate, a spus Jack. Te iau de la recepţie la ora nouă.

— Ai ideea cât durează până vin rezultatele?

— De obicei cam trei până la cinci zile, dar doctorul o să grăbească lucrurile, aşa că

rezultatele ar putea să vină chiar şi mâine seară. Ai aflat ceva despre sora ta?

— Cred că o să aflu curând.

— Dacă nu reuşeşti, cunosc eu pe cineva care poate să găsească repede oameni.

— Un detectiv particular? am întrebat, aruncându-i o privire sceptică. Nu ştiu dacă ar avea ce să facă… Nu prea avem niciun indiciu.

— Dacă sora ta are telefonul mobil la ea, nu durează mai mult de cincisprezece minute ca s-o localizăm.

— Şi dacă telefonul e închis?

— Dacă e model mai nou, poate fi găsit. Plus că există şi alte căi să găseşti pe cineva. Tranzacţii bancare, plăţi cu cartea de credit…

Ceva din tonul lui rece şi raţional mi-a dat o senzaţie neplăcută. Gândea ca un vânător. Îngrijorată din cauza Tarei, mi-am frecat tâmplele care mă dureau şi am închis ochii câteva secunde.

— Dacă nu dau de ea până mâine, am spus, o să încep să gândesc şi eu ca tine.

— Ai mâncat ceva? l-am auzit întrebând.

— În afară de o gustare de la mini-bar, nu.

— Vrei să ieşim undeva la masă?

— Eu cu tine?

Luată prin surprindere de întrebare, l-am privit nedumerită.

— Ce, n-ai prea avut noroc în seara asta? N-ai un harem care te aşteaptă?

Jack m-a privit atent, îngustând pleoapele.

Imediat mi-a părut rău că spusesem ce spusesem. Nu voiam să fiu răutăcioasă, dar eram atât de obosită, fizic şi psihic, încât nu îmi mai dădeam seama ce e potrivit să spun şi ce nu. Înainte să apuc să-mi cer scuze, Jack m-a întrebat pe un ton scăzut:

— Ţi-am făcut ceva, Ella? în afară de faptul că te-am ajutat să găseşti o cameră de hotel şi am fost de acord să fac un test de paternitate de care nu e nevoie?

— Eu plătesc camera, la fel şi testul. Şi dacă n-ar fi fost nevoie de el, n-ai fi acceptat să-l faci.

— Aş putea să nu-l mai fac. Există un punct până la care sunt dispus să suport abuzul, chiar şi de dragul unei probe de ţesut gratuite.

Am zâmbit larg, cu regret.

— Îmi pare rău, am spus. Mi-e foame şi n-am dormit suficient. N-am avut timp să mă pregătesc pentru toate astea. N-o găsesc pe sora mea, mama e nebună şi iubitul meu e în Austin. Mă tem că tu ai de-a face cu toată supărarea pe care-am adunat-o. Cred că, pe undeva, tu îi reprezinţi pentru mine pe toţi bărbaţii care ar fi putut s-o lase însărcinată pe Tara.

Jack mi-a aruncat o privire sarcastică.

— E mai simplu să laşi o femeie gravidă, dar numai dacă te culci cu ea.

— Am stabilit că nu eşti sută la sută sigur că nu te-ai culcat cu ea.

— Sunt sută la sută sigur. Am stabilit doar că tu nu mă crezi.

A trebuit să-mi ascund încă un zâmbet.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţia la cină, dar, după cum vezi, nu sunt îmbrăcată ca să ies. Şi nu doar că sunt obosită după ce am cărat bebeluşul ăsta după mine toată ziua, dar nici n-ai avea unde să mă duci, fiindcă sunt vegană, şi nimeni din Houston nu ştie cum să gătească fără să folosească produse animale.

Probabil că atâta discuţie despre cină mi-a trezit apetitul, fiindcă stomacul meu a ales exact acel moment ca să scoată un sunet strident, stânjenitor. Îngrozită, mi-am cuprins talia cu braţele. În acelaşi timp dinspre pat s-a auzit un scâncet nerăbdător, care m-a făcut să privesc într-acolo. Luca se trezise şi flutura din mânuţele lui mici.

M-am grăbit la frigider şi am scos un biberon, apoi l-am pus în chiuveta cu apă fierbinte. Cât se încălzea laptele, Jack s-a dus şi l-a luat în braţe pe Luca, l-a strâns la piept cu o mişcare competentă şi a început să-i murmure la ureche. N-a contat deloc, fiindcă bebeluşul a început să plângă, cu gura larg deschisă şi cu pleoapele strânse.

— N-are rost să-ncerci să-l linişteşti.

Am căutat prin geanta cu scutece după o cârpă de pus pe umăr.

— Ţipă tot mai tare până când primeşte ce vrea.

— Strategia asta funcţionează de minune şi în cazul meu, mi-a răspuns Jack.

După câteva minute, am scos biberonul din chiuvetă, am testat temperatura laptelui şi m-am îndreptat spre unul dintre fotoliile tapiţate. Jack mi-a adus copilul şi l-a aşezat la mine în braţe. Luca a prins tetina în gură şi a început să sugă, în timp ce Travis a rămas în faţa mea, privindune atent.

— De ce eşti vegană?

Învăţasem din experienţă că o conversaţie care începea cu acea întrebare nu se termina niciodată bine.

— Prefer să nu discutăm despre asta.

— Nu e o dietă simplu de urmat, a spus el. Mai ales în Texas.

— Mai trişez din când în când, am mărturisit. În feluri mici. Puţin unt aici, un cartof prăjit colo.

— Nu ai voie să mănânci cartofi prăjiţi?

Am clătinat din cap.

— Nu se ştie dacă nu cumva au fost prăjiţi în acelaşi ulei ca peştele sau carnea.

M-am uitat la Luca şi i-am mângâiat cu degetul mânuţa mică, strânsă pe biberon. Stomacul mi-a protestat iar, chiar mai tare decât înainte. Am roşit, jenată.

Jack a ridicat din sprâncene.

— Parcă n-ai fi mâncat de zile întregi, Ella.

— Mi-e foarte foame. Mi-e foame mereu.

Am oftat.

— Motivul pentru care sunt vegană e că şi iubitul meu, Dane, este vegan. Nu mă simt niciodată sătulă mai mult de douăzeci de minute

şi mi-e greu să-mi păstrez nivelul de energie.

— Atunci de ce o mai faci?

— Îmi plac beneficiile pentru sănătate. Am colesterolul şi tensiunea mici, şi conştiinţa împăcată fiindcă nu mănânc animale.

— Ştiu eu câteva remedii bune pentru o conştiinţă hiperactivă, mi-a răspuns el.

— Sunt sigură că ştii.

— Mi se pare că, dacă n-ar fi fost iubitul tău, ai fi mâncat carne.

— Probabil, am recunoscut, dar sunt de acord cu Dane în problema asta, şi de cele mai multe ori nu mă deranjează dieta. Din păcate, sunt uşor de tentat.

— Îmi plac femeile care cedează uşor tentaţiei. Aproape că pot să uit de conştiinţa ta hiperactivă.

A trebuit să râd. Era un parşiv, mi-am spus. Pentru prima dată, asta mi s-a părut o calitate. Ne-am privit în ochi şi el mi-a zâmbit într-un fel care ar fi trebuit să fie o metodă recunoscută de stimulare a fertilităţii. Stomacul mi s-a liniştit imediat.

„ADN-ul magic”, mi-am amintit în glumă.

— Jack, cred că ar trebui să pleci.

— N-am de gând să las o femeie să moară de foame, într-o cameră în care nu sunt decât nişte chipsuri vechi în mini-bar. Şi clar nu găseşti nimic vegan în hotelul ăsta.

— Am văzut un restaurant la parter.

— Acolo se serveşte doar friptură.

— Sunt sigură că au şi vreo salată verde, poate nişte fructe…

— Ella, m-a dojenit el, privindu-mă de sus până jos. Sunt sigur că poţi să mănânci mai mult de-atât.

— Aşa e, dar am nişte principii şi încerc să mă ghidez după ele. Plus că am învăţat un lucru: de fiecare dată când calc strâmb, mi-e şi mai greu să revin la calea cea dreaptă.

Jack m-a privit zâmbind, şi-a apucat cravata şi a desfăcut-o încet, apoi a scos-o de tot. Am roşit privindu-l. El a ascuns cravata într-unul dintre buzunarele sacoului.

— Ce faci? am reuşit să-l întreb.

Şi-a scos haina şi a pus-o pe spătarul unui scaun din apropiere. Era construit ca un pădurar, cu un trup puternic şi dur. Fără îndoială că avea forţă pe sub costumul serios, conservator. M-am uitat la bărbatul robust din faţa mea şi am simţit chemarea involuntară a milioanelor de ani de evoluţie.

— Aflu cât de uşor cedezi tentaţiei.

Am râs nesigur.

— Ascultă, Jack, nu…

A ridicat un deget, ca să mă facă să tac, apoi s-a îndreptat spre telefon. A format un număr, a aşteptat puţin, apoi a deschis meniul pentru oaspeţi.

— Vreau să comand cina pentru două persoane, a rostit.

Eu am clipit surprinsă.

— Nu-mi place ideea asta.

— De ce nu?

— Din cauza reputaţiei tale de fustangiu.

— E adevărat că în tinereţe am fost cam nechibzuit, a recunoscut, dar asta mă face să fiu o companie interesantă la cină.

A redevenit atent la telefon.

— Da, puneţi totul pe nota de plată a camerei.

— Nici ideea asta nu-mi place.

Jack mi-a aruncat o privire, apoi a spus:

— Foarte rău. Asta e condiţia ca să merg la testul de paternitate mâine. Dacă vrei o mostră de ADN din obrazul meu, trebuie să-mi faci cinste cu cina.

M-am gândit o clipă. Să iau masa cu Jack Travis, singuri într-o cameră de hotel. M-am uitat la Luca – era ocupat cu biberonul. Ţineam în braţe un bebeluş, eram obosită şi prost-dispusă, şi abia dacă-mi aminteam când mă pieptănasem ultima dată. Dumnezeu mi-era martor că n-aveam cum să-i trezesc vreun interes sexual lui Jack Travis. Şi el avusese o zi lungă şi-i era foame. Probabil că nu-i plăcea să mănânce singur.

— Bine, am spus cam fără voie. Dar fără carne, peşte sau lactate pentru mine. Nici ouă sau unt. Şi fără miere.

— De ce? Albinele nu sunt animale.

— Sunt artropode, la fel ca homarul şi racul.

— Pentru Dumnezeu…

Atenţia i-a fost distrasă de persoana de la

celălalt capăt al firului.

— Da. O sticlă de cabernet Hobbs.

M-am întrebat cât avea să mă coste totul.

— Ai putea să afli dacă e fabricat cu folosirea produselor animale?

Jack m-a ignorat şi a continuat să comande.

— O să începem cu o omletă din ouă de raţă, gătite încet, pe un pat de cârnat chorizo. Două fripturi din muşchi de vită hrănită cu iarbă. Angus. Mediu.

— Poftim? am făcut eu ochii mari. Ce faci?

— Comand două porţii de vită de cea mai bună calitate, m-a informat. Se numeşte proteină.

— Nemernic sadic ce eşti, am reuşit să spun înainte ca gura să-mi fie inundată de salivă.

Înţelegând ce-mi trecea prin cap, Jack mi-a zâmbit larg, apoi a redevenit atent la telefon.

— Cartofi copţi, a spus. Cu de toate, smântână, şuncă…

— Şi caşcaval, m-am auzit rostind ca prin ceaţă.

Caşcaval adevărat, care să se topească. Am înghiţit în sec.

— Şi caşcaval, a repetat Jack, apoi mi-a aruncat o privire malefică. Dar desert?

Am uitat orice încercare de rezistenţă. Dacă tot aveam să încalc toate regulile veganismului şi toate principiile sale de dietă, trădându-l în acelaşi timp pe Dane, măcar să fac o treabă bună.

— Ceva cu ciocolata, m-am auzit rostind cu răsuflarea tăiată.

Jack s-a uitat în meniu.

— Două porţii de tort de ciocolată. Mulţumesc.

A pus receptorul în furcă şi m-a privit triumfător. Nu era încă prea târziu. Aş fi putut să insist să anuleze jumătatea mea de comandă şi să ceară o salată verde, un cartof copt simplu şi legume la abur, dar mi se înmuiaseră genunchii cu gândul la muşchiul de vită.

— Cât durează până-mi aduc friptura? am întrebat.

— Treizeci şi cinci de minute.

— Ar fi trebuit să te trimit de unde-ai venit, am spus încet.

El a zâmbit încrezut.

— Ştiam că n-o să faci asta.

— De unde?

— Femeile care sunt dispuse să calce puţin pe-alături pot să fie convinse să iasă cu totul de pe drumul cel drept.

Jack a izbucnit în râs când m-am încruntat la el.

— Calmează-te, Ella. Dane n-o să afle niciodată.

Cinci

Doi chelneri ne-au adus un adevărat festin în camera de hotel şi l-au aşezat în mica sufragerie. Au desfăşurat căruciorul, care s-a transformat într-o masă, l-au acoperit cu un şervet mare, alb, şi au adus înăuntru farfurii acoperite cu capace semicirculare. Când au început să toarne vinul şi să descopere farfuriile, tremuram deja de foame.

Luca, pe de altă parte, începuse să fie mofturos după ce-i schimbasem scutecul, şi plângea de fiecare dată când încercam să-l las din braţe. Cu el pe umăr, am contemplat muşchiul de vită la grătar din faţa mea şi m-am întrebat cât aş fi putut să mănânc cu o singură mână.

— Dă-mi mie voie, a spus Jack încet şi s-a apropiat de partea mea de masă.

A tăiat friptura în bucăţi mici, ordonate, cu atâta pricepere încât i-am aruncat o privire prefăcut alarmată.

— Te descurci de minune cu cuţitul.

— Vânez oricând am ocazia.

Jack şi-a terminat treaba şi a lăsat jos tacâmurile, apoi mi-a prins un şervet de gulerul tricoului. Degetele lui mi-au atins pielea şi m-au făcut să mă înfior.

— Pot să jupoi o căprioară în cincisprezece minute.

— Impresionant. Dezgustător, dar impresionant.

Mi-a zâmbit fără urmă de remuşcare şi s-a întors pe partea lui de masă.

— Dacă te face să te simţi mai bine, mănânc orice prind sau ucid.

— Mulţumesc, dar nu mă simt deloc mai bine. Ştiu că mâncarea nu apare ca prin magie în pachete frumos ambalate în celofan, la magazin, dar trebuie să rămân la câţiva paşi distanţă de proces. Nu cred că aş putea să mănânc carne dacă ar trebui să vânez animalul şi să-l…

— Jupoi şi să-l eviscerezi?

— Da. Hai să nu vorbim despre asta.

Am luat o înghiţitură de friptură. Nu ştiu dacă a fost din cauza perioadei lungi de abstinenţă sau datorită calităţii vitei şi talentului bucătarului, dar friptura aceea suculentă, puţin afumată, fierbinte, care se topea în gură, mi s-a părut cea mai bună mâncare pe care o mâncasem vreodată. Am închis ochii pentru o clipă, cuprinsă de plăcere. Jack a râs încet când mi-a văzut expresia.

— Recunoaşte, Ella. Nu-i chiar rău să fii carnivor.

Am luat o bucată de pâine şi am înmuiat-o în untul moale şi galben.

— Eu nu sunt carnivoră, sunt doar omnivoră de ocazie.

Am muşcat din pâinea densă şi am savurat gustul bogat al untului proaspăt. Uitasem ce gust bun putea să aibă mâncarea. Am oftat şi m-am străduit să mănânc încet, ca să pot să apreciez cum se cuvenea asemenea festin. Jack nu şi-a luat nicio clipă ochii de la mine.

— Eşti o femeie inteligentă, Ella.

— Te intimidează femeile cu un vocabular bogat?

— Să fii convinsă! Orice doamnă sau domnişoară cu un IQ mai mare decât temperatura camerei mă pune pe fugă. Asta dacă nu cumva îmi face ea cinste cu cina.

— Aş putea să fac pe proasta şi să te las pe tine să plăteşti, m-am oferit.

— Prea târziu, fiindcă ai spus deja un cuvânt format din cinci silabe.

Am simţit că Luca devenise, parcă, mai greu şi mi-am dat seama că adormise. Era momentul să-l pun în pat.

— Scuză-mă puţin.

Am încercat să mă ridic, dar imediat Jack s-a apropiat de mine şi m-a ajutat, ţinându-mi scaunul. M-am îndreptat spre pat şi am lăsat cu grijă bebeluşul adormit, apoi l-am învelit cu o pătură tricotată. M-am întors la masă, unde Jack mă aştepta, tot în picioare, şi m-am aşezat, iar el mi-a ţinut din nou scaunul.

— Experienţa asta cu Luca, am spus, mi-a confirmat toate bănuielile legate de maternitate, dar mai ales faptul că n-o să fiu niciodată pregătită pentru aşa ceva.

— Deci, dacă te măriţi cu Dane, ai de gând să mai aştepţi o vreme înainte să faci unul dintr-ăştia? a întrebat el, arătând cu capul spre Luca.

Am tăiat cartoful copt de pe farfuria din faţa mea şi am ridicat o înghiţitură de amidon pufos,

uns cu unt şi acoperit de caşcaval topit.

— N-o să mă mărit niciodată cu Dane.

Jack m-a privit interesat.

— De ce nu?

— Niciunul dintre noi nu crede în căsătorie. E doar o bucată de hârtie.

El s-a gândit puţin.

— N-am înţeles niciodată de ce spun oamenii că e doar o hârtie. Unele hârtii valorează al naibii de mult. Diplomele, contractele, constituţiile.

— În cazurile astea, da, sunt de acord că hârtia e valoroasă, dar un certificat de căsătorie şi tot ce presupune el, de la inel şi până la rochia albă cu crinolină, nu înseamnă nimic. Aş putea să-i fac lui Dane o promisiune legală că o să-l iubesc pentru totdeauna, dar cum să fiu sigură de aşa ceva? Nu poţi să legiuieşti emoţiile. Nu poţi să posezi pe altcineva, aşa că actul n-ar fi decât un contract de împărţire a bunurilor. Sigur, dacă există copii, trebuie să lămureşti şi care sunt termenii coparentajului, dar toate astea pot să fie rezolvate fără să te căsătoreşti. Instituţia căsătoriei nu prea mai e folositoare.

Am luat o înghiţitură din cartoful cu unt şi caşcaval, atât de delicios şi de gustos încât mă făcea să simt că ar fi trebuit să-l mănânc pe întuneric, cu draperiile trase.

— E normal să vrei să aparţii cuiva, a spus Jack.

— Nu ai cum să-i aparţii cuiva. În cel mai fericit caz, asta e o iluzie. În cel mai nefericit,

sclavie.

— Ba nu, mi-a răspuns el. E doar nevoie de ataşament.

— Ei bine…

M-am întrerupt ca să mai iau o îmbucătură de cartof.

— Eu mă simt destul de legată de altcineva şi fără să fie nevoie să fac din asta o înţelegere legală. De fapt, aş putea să spun chiar că perspectiva mea e mai romantică, fiindcă singurul lucru care ar trebui să-i facă pe doi oameni să rămână împreună este iubirea, nu un act.

Jack a băut puţin vin şi s-a sprijinit de spătarul scaunului, aruncându-mi o privire speculativă. A continuat să ţină paharul în mână, cu degetele lui lungi curbate atent în jurul cupei de cristal. Nu arăta aşa cum m-aş fi aşteptat să arate mâna unui bărbat atât de bogat. Era bronzată, cu unghiile tăiate din scurt. Nu era delicată, şi cu toate astea mi se părea atrăgătoare, cu forţa ei bătătorită ţinând cu atâta blândeţe paharul fragil. N-am putut să nu mă uit fix la ea şi, pentru o secundă numai, să-mi imaginez cum ar fi fost să mă atingă degetele acelea groase. M-a cuprins imediat o căldură stânjenitoare.

— Cu ce te ocupi tu în Austin, Ella?

Întrebarea m-a distras de la gândurile mele periculoase.

— Scriu o rubrică de sfaturi pentru o revistă. Despre relaţii.

Pe chipul lui Jack nu se putea citi nimic.

— Scrii despre relaţii, dar nu crezi în căsătorie?

— Nu cred pentru mine însămi, dar asta nu înseamnă că sunt împotriva căsătoriei altora. Dacă aceea e forma în care vor ei să convieţuiască, nu mă deranjează.

I-am zâmbit larg.

— „Femeia independentă” le dă sfaturi grozave celor căsătoriţi.

— „Sfaturi de la o femeie independentă”.

— Da.

— E cumva o rubrică în care-i critici pe bărbaţi?

— Ba deloc. Îmi plac bărbaţii. Sunt foarte mare fan al genului vostru. Pe de altă parte, le amintesc adeseori femeilor că nu avem nevoie de un bărbat ca să ne simţim complete.

— Fir-ar să fie…

Clătina din cap şi zâmbea discret.

— Nu-ţi plac femeile independente?

— Ba da, dar sunt mult mai greu de mulţumit.

Nu eram sigură la ce se referea, şi clar n-aveam de gând să-l întreb.

— Deci se poate spune că tu ştii toate răspunsurile, a rostit Jack privindu-mă în ochi.

M-am strâmbat, fiindcă nu-mi plăcea implicaţia cuvintelor lui. Nu eram arogantă.

— N-aş susţine niciodată că ştiu tot, am spus. Vreau doar să-i ajut pe alţii să-şi găsească propriile răspunsuri, atât cât se poate.

Am discutat despre articolele mele, apoi am descoperit că amândoi studiaserăm la Universitatea din Texas, deşi el absolvise cu şase ani înaintea mea. Am mai aflat şi că amândurora ne plăcea jazz-ul din Austin.

— Mergeam să ascult trupa „Crying Monkeys” oricând cântau la „Elephant Room”, mi-a spus Jack, referindu-se la faimosul club aflat la un subsol, pe Congress Street, acolo unde aveau spectacole mai mulţi dintre cei mai faimoşi muzicieni ai lumii.

— Eu şi prietenii mei stăteam cu orele acolo, ascultând jazz şi bând Jim Beam fără gheaţă…

— Şi agăţând orice femeie trecea pe lângă voi.

Gura i s-a subţiat.

— Mă întâlnesc cu multe femei, dar nu mă culc cu toate cele cu care ies în oraş.

— E o uşurare, am spus, fiindcă, dacă ar fi aşa, probabil că ar trebui să-ţi analizezi mai mult decât o mostră de ADN mâine, la doctor.

— Mă interesează şi alte lucruri în afară de femei.

— Da, ştiu. Îţi place să alergi după căprioare îngrozite.

— Din nou, ca să fie spus, nu m-am culcat cu sora ta.

L-am privit neîncrezătoare.

— Ea spune altceva, şi e cuvântul tău împotriva cuvântului ei. N-ai fi primul care încearcă să scape dintr-o astfel de situaţie.

— Nici ea n-ar fi prima care să mintă despre

tatăl copilului ei.

— Ai ieşit cu ea în oraş. Nu poţi să spui că nu te-a interesat.

— Sigur că m-a interesat. La început. După cinci minute cu ea, însă, mi-am dat seama că n-o să facem sex. Au existat mai multe semnale de alarmă.

— Ca de pildă?

Privirea i-a devenit contemplativă.

— Parcă se străduia prea mult. Râdea prea tare, era mereu agitată… Răspunsurile pe care mi le dădea nu prea aveau sens.

Am înţeles imediat la ce se referea.

— E hipervigilentă, am spus. Maniacală. De parcă orice lucru, oricât de mic, ar putea s-o facă să-şi iasă din fire. De parcă ar încerca să ghicească mereu ce urmează să se întâmple.

— Exact.

Am dat din cap aprobator în timp ce-mi aminteam de lucrurile care nu dispăreau niciodată pentru prea multă vreme din mintea mea.

— E din cauza felului în care am fost crescute. Părinţii mei au divorţat când eu aveam cinci ani şi Tara avea trei, şi după aceea tata a dispărut cu totul din viaţa noastră. Am rămas singure cu mama, care-i înnebuneşte pe toţi cei din jur. Explozii, dramatism. Nu exista niciodată o zi normală. Toţi anii pe care i-am petrecut cu ea ne-au făcut pe mine şi pe Tara să ne aşteptăm la dezastre în orice clipă. Amândouă am dezvoltat

mecanisme de apărare, printre care şi hipervigilenţa. E un obicei de care se scapă greu.

Jack m-a privit foarte atent.

— Dar tu ai scăpat de el.

— Eu am mers la consiliere în facultate, dar sunt bine mai ales datorită lui Dane. El m-a învăţat că a locui cu altcineva nu trebuie să însemne neapărat haos şi dramă în fiecare zi. Nu cred că Tara a cunoscut vreodată pe cineva stabil, aşa ca el.

Mi-am împins paharul de vin spre Jack, iar el l-a umplut politicos. M-am uitat în gol, tristă, spre covor, şi am continuat:

— M-am simţit vinovată că n-am păstrat legătura cu ea în ultimii ani, dar obosisem să tot încerc s-o salvez când eu abia dacă am reuşit să mă salvez pe mine însămi.

— Nimeni nu poate să te învinovăţească pentru asta, a murmurat el. Nu eşti tutorele surorii tale. N-are rost să te simţi vinovată, Ella.

M-au uimit căldura, înţelegerea, pe care le simţeam din partea lui şi care n-aveau niciun sens. Omul acela era un străin, iar eu îi spusesem mult prea multe. M-am gândit că, probabil, eram mult mai obosită decât îmi imaginasem. Am încercat să zâmbesc amabil.

— Trebuie să mă simt suficient de vinovată în fiecare zi, dintr-un motiv sau altul. Astăzi pot să mă simt aşa din cauza Tarei. De ce nu?

Am ridicat paharul de vin şi am luat o înghiţitură din el.

— Deci, am spus, cum de cineva dintr-o familie de experţi financiari se ocupă de gestionarea proprietăţilor? Eşti cumva oaia neagră a familiei?

— Nu, sunt doar oaia mijlocie. Nu pot să sufăr discuţiile despre strategii de investiţie, avantaje, marje de achiziţii… Nimic din toate astea nu mă interesează. Mie-mi place să construiesc lucruri, să le repar. Sunt genul care se ocupă cu meşteritul.

M-am gândit, în timp ce-l ascultam pe Jack, că el şi Dane aveau în comun o calitate rară: amândoi ştiau exact cine sunt şi se simţeau foarte bine în pielea lor.

— Am început să lucrez la o companie de gestionare de proprietăţi încă din facultate, a continuat el, şi până la urmă am luat un împrumut şi am cumpărat afacerea.

— Te-a ajutat tatăl tău?

— Ba pe naiba! a răspuns zâmbind. Am făcut greşeli pe care, probabil, el ar fi putut să mă sfătuiască să le evit. Mi- am asumat riscurile, fiindcă aveam multe de dovedit şi, evident, nu voiam să eşuez.

— Iată că nu s-a întâmplat asta.

L-am studiat o clipă.

— Interesant. Pari genul de mascul alfa, dar eşti fiul mijlociu. De obicei, fratele mijlociu e mai relaxat.

— Pentru cineva din familia Travis, aşa şi sunt.

— Vai de mine!

Am zâmbit larg şi am început să mănânc din tortul cu ciocolată.

— După desert te trimit acasă, Jack. Am o noapte lungă.

— Cât de des se trezeşte bebeluşul?

— Cam o dată la trei ore.

Am terminat de mâncat şi de băut vinul, iar Jack i-a chemat pe cei din personalul hotelului ca să strângă masa, apoi şi-a luat sacoul.

S-a oprit la uşă şi s-a uitat în jos, spre mine.

— Mulţumesc pentru cină.

— Cu plăcere. Te avertizez că, dacă refuzi să mergi la doctor după asta, o să pun un asasin plătit pe urmele tale.

— Vin să te iau la ora nouă, a spus, dar nu s-a mişcat din loc.

Stăteam aproape unul de celălalt, iar eu am descoperit uimită că respiram mai repede. Jack stătea într-o postură relaxată, dar era mult mai mare decât mine şi îmi dădea senzaţia vagă că mă domină. M-a surprins că sentimentul nu era cu totul neplăcut.

— Dane e şi el tipul de mascul alfa? m-a întrebat.

— Nu, dimpotrivă. Eu nu pot să sufăr masculii prea dominatori.

— De ce? Te intimidează?

— Ba deloc.

I-am aruncat o privire prefăcut ameninţătoare.

— Eu mănânc masculi alfa pe pâine, la micul dejun, în ochii lui căprui a apărut o urmă de

provocare.

— Atunci o să vin mâine mai devreme, a spus, apoi a plecat, înainte să reuşesc să-i răspund.

Şase

N-aş fi crezut că se putea, însă a doua noapte pe care am petrecut-o cu Luca a fost şi mai grea decât prima. La a doua trezire îmi dispăruse deja strălucirea mulţumită pe care o căpătasem după masa copioasă, vinul bun şi conversaţia interesantă.

— Chiar că ştii cum să strici dispoziţia omului, Luca, i-am spus băieţelului, care, însă, n-a părut deloc afectat.

Am pierdut şirul scutecelor pe care le-am schimbat în acea noapte, dar mi s-a părut că n-am dormit mai mult de douăzeci de minute legat. Când a sunat alarma telefonului, la şapte şi jumătate, am ieşit cu greu afară din aşternut şi am mers împleticit spre baie, ca să mă spăl pe dinţi şi să fac un duş.

După *cincisprezece* minute sub apa fierbinte şi două căni de cafea veche din cafetiera în miniatură a camerei, m-am simţit puţin mai bine. Mi-am pus o pereche de pantaloni şi o bluză albastru deschis, cu mâneci până la cot, apoi m-am încălţat cu o pereche de sandale împletite

din in. M-am întrebat dacă să-mi usuc sau nu părul cu foehn-ul, temându-mă că zgomotul o să-l trezească pe Luca, apoi am decis că n-are decât să plângă.

După ce mi-am aranjat coafura într-un bob delicat, am oprit uscătorul. Tăcere. Oare i se întâmplase ceva copilului? De ce nu scotea niciun sunet? M-am grăbit în dormitor ca să verific. Luca stătea liniştit pe spate, cu pieptul mic ridicându-se şi coborând şi cu obrajii trandafiriu-acuarelă. L-am atins, ca să mă asigur că se simţea bine. El a căscat şi a strâns mai mult pleoapele.

— Acum vrei să dormi, am spus ca pentru mine.

M-am aşezat lângă el, privindu-i pielea incredibil de fină, genele delicate, trăsăturile adormite. Sprâncenele îi erau atât de subţiri şi de mătăsoase încât aproape că nu se vedeau. Semăna cu Tara. Vedeam asemănarea în forma nasului şi a gurii, deşi părul lui era castaniu închis. „La fel ca al lui Jack Travis”, am gândit, mângâind firele subţiri.

M-am ridicat din pat şi m-am dus să scot telefonul de la încărcat, apoi am sunat-o pe verişoara mea, Liza. A răspuns imediat.

— Alo?

— Sunt eu, Ella.

— Ce mai face băieţelul?

— Bine. Ai găsit-o pe Tara? Dacă nu…

— Am găsit-o, mi-a răspuns Liza triumfătoare.

Am făcut ochii mari.

— Poftim? Unde e? Ai vorbit cu ea?

— Nu direct, dar e un bărbat la care se duce ea când are probleme…

— Se duce? am repetat precaut. Adică vrei să spui că iese cu el?

— Nu chiar, nu. E căsătorit. Oricum, m-am gândit că, poate, Tara s-a dus la el. Am găsit numărul lui şi i-am lăsat un mesaj, iar el m-a sunat în sfârşit înapoi. Spune că sora ta se simte bine şi că a stat cu el în ultimele zile.

— Cine e omul ăsta?

— Nu pot să-ţi spun. Nu vrea să-i fie cunoscut numele.

— Pun pariu că nu, Liza. Vreau să ştiu exact ce se întâmplă cu sora mea, unde este şi…

— E la o clinică din New Mexico.

Inima a început să-mi bată atât de tare încât am ameţit.

— Ce fel de clinică? La dezintoxicare? la droguri?

— Nu, nu ia droguri. Cred că a avut o cădere nervoasă sau aşa ceva.

Ideea de „cădere nervoasă” m-a speriat şi m-a făcut să vorbesc întretăiat:

— Cum se numeşte locul ăsta?

— Mountain Valley Wellness.

— A dus-o acolo bărbatul ăsta de care mi-ai spus? S-a dus singură? Cum se simte?

— Nu ştiu. Trebuie s-o întrebi tu însăţi.

Am închis ochii strâns şi m-am chinuit să

rostesc:

— Liza, dar n-a... N-a încercat să-şi facă rău, nu?

— Nu, nimic de felul ăsta. Din ce-mi dau seama, n-a putut să facă faţă naşterii. Poate că are nevoie de o vacanţă.

Am zâmbit fără umor, gândindu-mă că sora mea avea nevoie de mult mai mult decât o vacanţă.

— În fine, a continuat Liza, uite numărul clinicii. Oricum, cred că răspunde şi la mobil acum.

Am notat informaţiile şi am închis, apoi m-am îndreptat direct spre laptop. Am căutat pe Google clinica şi am aflat că era un centru de tratament pe termen scurt, într-un oraş mic din apropiere de Santa Fe. Fotografiile de pe site o făceau să pară mai mult centru de înfrumuseţare decât clinică de sănătate mintală. De fapt, chiar erau menţionate câteva terapii holistice şi câteva cursuri de nutriţie. Locul avea, totuşi, profesionişti certificaţi şi servicii psihiatrice. Pe pagina cu tratamente era subliniată ideea de bunăstare fizică şi mintală, cu folosirea câtor mai puţine medicamente.

„Mountain Valley Wellness” părea un loc cam prea comercial pentru cineva care tocmai avusese o cădere nervoasă. Aveau resursele necesare ca s-o ajute? Ofereau şi sfaturi psihologice pe lângă tratamente faciale şi pedichiură?

Deşi voiam din tot sufletul să sun la internări, ştiam că nu mi-ar fi dat date confidenţiale despre vreunul din pacienţii lor.

M-am aşezat la biroul din colţul camerei de hotel şi mi- am cuprins capul în palme. M-am întrebat cât de tulburată era sora mea. Teama, mila, angoasa şi furia mi s-au amestecat în suflet. M-am gândit că era aproape imposibil să funcţionezi bine atunci când erai crescut cum fuseserăm crescute noi.

Mi-am amintit de crizele histrionice ale mamei, de logica ei bizară, de impulsurile care ne zăpăciseră şi ne speriaseră. De toţi bărbaţii care veniseră şi plecaseră din viaţa noastră, toate parte din căutările disperate ale mamei, din încercarea ei de-a fi fericită. Nimeni şi nimic nu avea cum s-o ajute. Vieţile noastre nu fuseseră normale, şi, pentru că ne-am străduit întotdeauna să ne prefacem că nu era aşa, şi eu, şi Tara ajunseserăm foarte izolate. Am crescut amândouă ştiind că eram diferite de restul lumii.

Niciuna dintre noi nu reuşea să se apropie de cineva, nu puteam să ne apropiem nici măcar una de cealaltă. Apropierea însemna să iubeşti foarte mult şi să te expui riscului să fii rănit. Cum să uiţi aşa ceva, când îţi era întreţesut în fiecare fibră a fiinţei? Nu puteai să extirpi o parte din tine.

Am ridicat cu greutate telefonul şi am format numărul Tarei. De data asta, spre deosebire de toate celelalte încercări pe care le făcusem, sora

mea a răspuns.

— Alo?

— Tara, eu sunt.

— Ella.

— Te simţi bine?

— Da, totul e bine.

Vocea surorii mele era ascuţită şi tremura. Ca vocea unui copil mic. Sunetul ei mi-a amintit o mie de lucruri. Am văzut-o ca atunci când era mică, mi-am amintit cum îi citeam în zilele şi în nopţile în care rămâneam singure prea multă vreme, când nu aveam destul de mâncare şi când nu ştiam unde era mama. Îi citisem cărţi despre creaturi magice, despre copii curajoşi şi despre iepuri curioşi, iar ea mă ascultase, strâns lipită de mine, şi nu se plânsese deloc, deşi ne era, uneori, foarte cald aşa aproape una de cealaltă.

— Hei, am spus încet, ce se întâmplă cu tine?

— Ei, mai nimic.

Am râs amândouă. M-am bucurat că, deşi poate că-şi pierduse minţile, sora mea avea în continuare simţul umorului.

— Tara Sue, am spus, apropiindu-mă de pat ca să mă uit la Luca, eşti singura persoană, dintre câte cunosc, care urăşte surprizele la fel de mult ca şi mine. Îţi cer chiar atât de mult dacă aştept să mă anunţi din timp? Puteai să mă suni. Să-mi trimiţi un e-mail. Un eseu cu titlul „Ce-am făcut în vacanţa de vară”. În loc de asta, pe mine m-a sunat mama alaltăieri seară.

A urmat o tăcere lungă.

— E supărată pe mine?

— Ea e supărată tot timpul, am spus pe un ton rezonabil. Dacă vrei să ştii cum a reacţionat când a aflat despre Luca, ei bine, cred că, dacă i-ar fi trecut vreodată prin cap că oricare dintre noi două avea să comită păcatul impardonabil şi s-o transforme în bunică, ne-ar fi sterilizat pe amândouă înainte să ajungem la pubertate. Din fericire pentru Luca, mama nu prea gândeşte în perspectivă.

Acum Tarei parcă-i venea să plângă.

— Se simte bine?

— Foarte bine, am spus imediat. E sănătos şi mănâncă.

— Cred că… Cred că nu înţelegi de ce l-am lăsat la mama.

— Aşa e, dar, înainte să-mi spui despre asta, aş vrea să ştiu unde eşti. La clinica despre care mi-a spus Liza?

— Da. Am ajuns aseară. E un loc frumos, Ella. Am o cameră numai a mea şi pot să vin şi să plec oricând vreau. Mi-au spus că ar trebui să rămân la ei cel puţin trei luni.

Am tăcut, nedumerită. De ce trei luni? De unde ştiau că e nevoie de atât ca Tara să dea piept cu problemele pe care le avea? O măsuraseră şi ajunseseră la concluzia că era nebună doar cât pentru vreo trei luni? Cu siguranţă că, dacă ar fi vrut să se sinucidă sau ar fi avut o criză psihotică, ar fi trebuit să rămână

acolo mai mult. Poate că nu voiau să-i spună adevărul, dar o înscriseseră în programul lor de lungă durată? Aveam o mulţime de întrebări, pe care îmi venea să le pun în acelaşi timp, toate atât de urgente încât s-au înghesuit în mintea mea şi s-au blocat acolo, făcându-mă să nu pot să scot niciun sunet. Mi-am dres glasul, încercând să scap de cuvintele cu gust de lacrimi. De parcă şi-ar fi dat seama că sunt neajutorată, Tara mi-a spus:

— Prietenul meu, Mark, mi-a cumpărat un bilet de avion şi a făcut toate aranjamentele necesare.

Mark. Bărbatul însurat.

— Dar tu vrei să fii acolo? am întrebat cu blândeţe.

Sora mea mi-a răspuns în şoaptă:

— Eu nu vreau să fiu nicăieri, Ella.

— Ai vorbit deja cu cineva?

— Da, cu o femeie. Doctoriţa Jaslow.

— O placi?

— Pare amabilă.

— Crezi că poate să te ajute?

— Cred că da. Nu ştiu.

— Despre ce aţi vorbit?

— I-am spus cum l-am lăsat pe Luca la mama. N-am făcut-o intenţionat. Nu voiam să-l las acolo, pur şi simplu.

— Poţi să-mi spui de ce-ai făcut asta, scumpa mea? S-a întâmplat ceva?

— După ce am plecat cu el din spital, m-am

dus acasă şi am stat cu Liza câteva zile, dar totul era ciudat. Copilul nu părea al meu. Nu ştiam cum să fiu mama lui.

— Sigur că nu. Nici părinţii noştri nu s-au purtat cu noi ca nişte părinţi. N-aveai un exemplu după care să te iei.

— Mi se părea că nu mai suport să rămân acolo niciun minut. De fiecare dată când mă uitam la copil mă întrebam dacă simt ce ar trebui să simt. După aceea mi s-a părut că ies din corp şi plutesc, mă duc tot mai departe. Chiar şi după ce m-am întors, eram ca în ceaţă. Cred că încă sunt. Nu-mi place deloc.

A urmat o tăcere lungă, după care Tara m-a întrebat temătoare:

— O iau razna, Ella?

— Nu, am spus imediat. Şi mie mi s-a întâmplat aşa de câteva ori. Terapeutul la care am mers în Austin mi-a spus că reacţia asta e un fel de evadare pe care o găsim, un fel de-a scăpa de traumă.

— Ţi se mai întâmplă şi acum?

— Să am sentimentul ăsta de detaşare? Nu mi s-a mai întâmplat de mult. Un terapeut poate să te ajute să nu se mai întâmple.

— Ştii ce mă înnebuneşte, Ella?

Da. Ştiam, dar am întrebat oricum:

— Ce?

— Încerc să-mi amintesc cum a fost pentru noi, cu mama şi toate crizele ei de isterie, cu toţi bărbaţii pe care-i aducea acasă… Şi nu-mi

amintesc clar decât momentele când eram cu tine, când îmi făceai de mâncare la microunde şi când îmi citeai poveşti. Lucruri din astea. Restul e ca o pagină albă. Când încerc să-mi amintesc câte ceva, începe să-mi fie frică şi să mă simt ameţită.

Atunci când am reuşit în sfârşit să-i răspund, vocea mi-era gâtuită şi joasă. Aveam impresia că încerc să glazurez un tort foarte mic cu prea multă glazură.

— I-ai spus doctoriţei despre lucrurile pe care ţi le-am povestit, cu Roger?

— I-am spus câte ceva, a răspuns ea.

— Bravo. Poate te ajută să-ţi aminteşti mai mult.

Am auzit-o oftând întretăiat.

— E greu.

— Ştiu, Tara.

A urmat o tăcere lungă.

— Când eram mică, mă simţeam ca un căţel într-un ţarc cu gard electric, doar că mama tot schimba poziţia gardului. Nu ştiam niciodată ce să fac ca să nu mă curentez. Era nebună, Ella.

— Era? am întrebat eu sec.

— Dar nimeni nu voia să audă. Oamenii nu voiau să creadă că o mamă putea să facă aşa ceva.

— Eu cred. Am fost acolo.

— Dar n-ai fost cu mine, ca să vorbim. Ai plecat în Austin. M-ai lăsat.

N-am simţit niciodată atâta vinovăţie ca

atunci. Fiecare nerv mă durea. Îmi dorisem cu atâta disperare să scap de viaţa aceea sufocantă, cu toate obiceiurile ei care-mi distrugeau sufletul; încât o lăsasem pe sora mea să se descurce singură.

— Îmi pare rău, am reuşit să-i spun. Eu…

Cineva a bătut la uşă. Era nouă şi cincisprezece, iar eu trebuia să fi coborât deja la recepţie, cu tot cu Luca, să-l aştept pe Jack Travis.

— Fir-ar să fie, am spus încet. Aşteaptă o secundă, Tara... a venit cineva de la curăţenie. Nu închide.

— Bine.

M-am dus şi am deschis uşa, apoi i-am făcut semn lui Jack Travis să intre, cu o mişcare grăbită din mână. Eram agitată şi mi se părea că o să mă fac mici fărâme.

Jack a intrat şi ceva din prezenţa lui mi-a liniştit vuietul din urechi. Avea ochii întunecaţi şi inexpresivi. Mi-a aruncat o privire alertă şi a evaluat situaţia. A dat scurt din cap, în semn că totul era în regulă, apoi s-a apropiat de pat şi s-a uitat la bebeluşul care dormea.

Purta o pereche de blugi puţin prea largi şi un tricou polo, de culoare verde, cu două despicături în lateralul părţii de jos. Era genul de îmbrăcăminte pe care ar fi purtat-o doar un bărbat cu un fizic perfect, care nu avea de ce să se străduiască să pară mai înalt, mai bine făcut sau mai suplu, fiindcă deja era astfel.

Toate simţurile mi-au tresărit când l-am văzut pe bărbatul acela puternic aplecat deasupra bebeluşului, care nu putea nici măcar să se răsucească singur de pe-o parte pe alta. O secundă m-am mirat de instinctul de-a proteja un copil care nici măcar nu era al meu. Eram o tigroaică gata de atac. M-am relaxat când am văzut că Jack îi aranjează păturica pe pieptul mititel.

M-am aşezat pe un taburet de lângă un fotoliu mare.

— Tara, am spus cu grijă, nu prea înţeleg ce legătură are prietenul tău, Mark, cu toate astea. El plăteşte tratamentul la clinică?

— Da.

— Vreau să-l plătesc eu. Nu vreau să-i datorezi nimic.

— Mark nu mi-ar cere niciodată banii înapoi.

— Voiam să spun că n-aş vrea să-i datorezi ceva în sens emoţional. E greu să spui „nu” cuiva care a cheltuit atât cu tine. Sunt sora ta. Mă ocup eu de nota de plată.

— Nu e nevoie, Ella, a spus ea pe un ton iritat şi epuizat. Uită de asta. Nu am nevoie de ajutor aici.

Încercam să aflu detalii cât puteam de delicat. Mi se părea că încerc să rup petalele unei flori fără să o distrug cu totul.

— El e tatăl copilului?

— Luca nu are tată. E doar al meu. Te rog să nu mă întrebi despre asta. La câte am pe cap

acum…

— Bine, am spus repede. Bine. Doar că… dacă nu declari un tată, Luca n-o să aibă dreptul legal să primească susţinere financiară de la el. Şi dacă vreodată vrei să ceri asistenţă financiară de la stat, ei o să insiste să afle cine e celălalt părinte.

— Nu e nevoie să fac asta. Tăticul lui Luca o să mă ajute când o să am nevoie, dar nu vrea custodie sau drept de vizită sau altele asemenea.

— Ştii sigur? Ţi-a spus el asta?

— Da.

— Tara, Liza spune că i-ai spus că tatăl e Jack Travis.

Am văzut cum bărbatul de lângă mine se încordează, cum spatele puternic se mişcă pe sub tricoul verde.

— Nu e, mi-a răspuns sec sora mea. I-am spus asta fiindcă mă tot întreba şi ştiam că aşa o fac să tacă.

— Eşti sigură? Eram gata să-l pun să facă un test de paternitate.

— Doamne, Ella! Nu-l deranja pe Jack Travis cu problema asta. Nu e el tatăl. Nici nu m-am culcat cu el.

— Şi atunci de ce i-ai spus Lizei altceva?

— Nu ştiu. Mi-a fost ruşine că nu m-a vrut şi n-am vrut să recunosc în faţa ei.

— Nu cred că aveai de ce să te jenezi, am spus încet. Cred că Jack s-a purtat ca un domn.

Cu colţul ochiului l-am văzut pe Travis aşezându-se pe pat. L-am simţit uitându-se la mine.

— Cum zici tu.

Sora mea părea iritată şi epuizată.

— Trebuie să închid.

— Nu. Aşteaptă. Vreau să te întreb doar câteva lucruri. Te-ar deranja dacă aş vorbi cu doctoriţa Jaslow?

— Nu, deloc.

M-a surprins că Tara a fost atât de repede de acord.

— Mulţumesc. Să-i spui că poate să-mi vorbească. O să aibă nevoie de permisiune scrisă. Şi celălalt lucru… Tara, ce să fac cu băiatul cât timp eşti tu la clinică?

A urmat o tăcere atât de lungă şi de absolută încât m-am întrebat dacă nu cumva se întrerupsese legătura.

— Mă gândeam că poate ai tu grijă de el, a spus Tara într-un sfârşit.

Am simţit o durere ascuţită în frunte. Am atins locul cu mâna, mişcând pielea întinsă şi apăsând tare în adâncitura de deasupra nasului. Eram prinsă. Încolţită.

— Nu cred că o să pot să-l conving pe Dane să accepte.

— Ai putea să stai cu Liza şi să preiei jumătatea mea de chirie.

M-am uitat în gol, spre uşa de hotel, şi m-am gândit că era bine că Tara nu-mi vedea expresia

de pe chip. Iar ideea să mă mut cu verişoara mea, care avea să aducă bărbaţi în casă la orice oră… Ca să nu mai spun cum ar fi fost pentru ea să stea cu un bebeluş care plângea mereu. Nu, n-avea cum să funcţioneze.

Tara a vorbit din nou, şi fiecare cuvânt ieşea cu greu de pe buzele ei, sunând ca un şir de conserve goale aruncate pe asfalt.

— Trebuie să te descurci. Nu pot să mă gândesc la asta. Nu ştiu ce să-ţi spun. Angajează pe cineva, şi-l rog pe Mark să plătească.

— Îmi dai voie să vorbesc cu Mark?

— Nu, a rostit ea cu vehemenţă. Decide ce vrei să faci. Am nevoie să ai grijă de copil vreo trei luni. Trei luni din viaţa ta, Ella! Nu poţi să faci asta pentru mine? Numai asta îţi cer! Nu poţi să mă ajuţi, Ella? Nu poţi?

În vocea ei se simţea panică şi furie. Am auzit în glasul ei tonul mamei noastre, şi asta m-a speriat.

— Ba da, am spus cu blândeţe, şi am repetat până când sora mea s-a liniştit. Ba da, ba da.

După aceea am rămas amândouă fără cuvinte, respirând în telefon. „Trei luni”, m-am gândit posomorâtă, „în care Tara să îşi rezolve o întreagă copilărie distrusă şi să dea piept cu toate ecourile ei dureroase”. Oare avea să reuşească? Şi, oare, viaţa mea avea să rămână neatinsă?

— Tara, am spus după câteva momente, dacă fac şi eu parte din asta, atunci trebuie să fac

parte cu adevărat. Îmi dai voie să vorbesc cu doctoriţa şi-mi dai voie să vorbesc cu tine. Nu o să te sun des, dar când te sun, să-mi răspunzi. O să vrei să ştii ce face băiatul, nu?

— Bine, da.

— Şi, ca să fie spus, n-am rezistat eu, ăsta nu e singurul lucru pe care mi l-ai cerut vreodată.

Râsul ei frânt mi-a răsunat în ureche. Înainte să închidă, Tara mi-a spus numărul camerei în care stătea şi un număr de telefon fix pe care puteam să-l folosesc ca să dau de ea la clinică. Deşi eu aş fi vrut să mai vorbim, ea a încheiat scurt conversaţia. Am închis mobilul şi i-am şters ecranul de materialul pantalonilor, apoi l-am aşezat jos cu mai multă grijă decât era cazul. Ameţită, am încercat să-mi adun gândurile şi să înţeleg ce se întâmpla. Era ca şi cum aş fi alergat după o maşină în mişcare.

— Cine naiba e Mark? m-am întrebat cu voce tare.

Eram paralizată. Nu m-am mişcat şi nici nu m-am uitat în sus, nici măcar atunci când pantofii lui Jack Travis au apărut în câmpul meu vizual. Sandale grele, din piele, cu o cusătură grosieră. Ţinea ceva în mână... O foaie de hârtie împăturită, pe care mi-a întins-o fără să spună nimic.

Am desfăcut-o şi am citit adresa clinicii din New Mexico, iar dedesubt, numele de Mark Gottler, alături de numărul de telefon şi adresa „Frăţiei adevărul etern”. Am clătinat nedumerită

din cap.

— Cine e omul ăsta? Şi ce legătură are biserica?

— Gottler e pastor acolo, a spus Jack, aplecându-se pe vine în faţa mea. Tara s-a internat în clinică folosindu-se de una dintre cărţile lui de credit.

— Doamne, dar cum ai…

Am tăcut şi mi-am trecut palma peste fruntea asudată.

— Vai de mine, am rostit întretăiat. Detectivul tău e foarte priceput. Cum a făcut rost atât de repede de informaţiile astea?

— L-am sunat ieri, imediat după ce te-am cunoscut.

Sigur că da. Cu resursele inimaginabile pe care le avea la dispoziţie, Jack verificase pe toată lumea, inclusiv pe mine.

M-am uitat din nou la coala din mâna mea.

— Cum s-a încurcat sora mea cu un pastor însurat?

— Se pare că agenţia de plasare de muncă la care lucrează a trimis-o de câteva ori la biserică.

— Pentru ce? am întrebat cu amărăciune. Să plimbe cutia milei?

— E o biserică foarte mare, o afacere de amploare. Angajează oameni cu diplome, oferă consiliere pentru investiţii şi au propriul lor restaurant. Arată aproape ca Disneyland-ul şi are mai mult de treizeci şi cinci de mii de membri, iar numărul e în creştere. Gottler apare la

televizor oricând pastorul principal are nevoie de un înlocuitor.

M-a privit cum îmi împletesc degetele şi las adresele să cadă pe covor.

— Compania mea are câteva contracte de întreţinere cu „Adevărul etern”. M-am întâlnit cu Gottler de câteva ori.

L-am privit imediat.

— Serios? Şi cum e?

— Cizelat, prietenos, familist. Nu pare genul care să-şi înşele soţia.

— Niciodată nu par, am spus.

Înainte să-mi dau seama, mi-am aşezat mâinile ca atunci când eram mică şi jucam jocul cu biserica – *uite biserica, uite clopotniţa...* Mi-am desfăcut degetele şi am strâns pumnii.

— Tara nu vrea să recunoască, dar sigur el e tatăl. De ce altceva ar face toate astea pentru ea acum?

— Nu există decât o cale să afli, dar nu cred că el o să fie dispus să facă un test de paternitate.

— Aşa e, am rostit, încercând să înţeleg. Copiii din flori nu sunt chiar un motiv de mândrie în cariera unui pastor care apare la televizor.

Mi se părea că în cameră era deodată foarte frig. Tremuram.

— Trebuie să-l întâlnesc. Cum să fac?

— Nu te-aş sfătui să mergi acolo fără o programare. Firma mea e destul de permisivă cu aşa ceva, dar n-o să treci niciodată de porţile

„Adevărului etern”.

Am decis să fiu mai directă.

— Ai putea să mă ajuţi să obţin o întrevedere cu Gottler?

— O să mă gândesc.

Mi s-a părut că era un refuz. Îmi amorţiseră buzele şi nasul. M-am uitat peste umărul lui Jack, spre pat, întrebându-mă dacă băieţelului nu-i era frig.

— Copilul e în regulă, a spus Jack cu blândeţe, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Totul o să fie bine, Ella.

Am tresărit când i-am simţit una dintre mâini acoperind-o pe una dintre ale mele. L-am privit cu ochii mari, întrebându-mă ce voia, însă nu era nimic sugestiv în privirea sau în gestul său.

Mâna sa era puternică şi uimitor de caldă. Ceva din atingerea aceea plină de vitalitate m-a trezit din amorţeală, ca un drog injectat direct în sânge. Ce lucru intim, atingerea a două mâini! Confortul şi plăcerea pe care le-am simţit erau un semn de incredibilă lipsă de loialitate la adresa lui Dane, dar, înainte să apuc să obiectez sau să mă bucur cum trebuia de senzaţie, atingerea caldă s-a retras.

Toată viaţa a trebuit să mă lupt cu nevoile pe care mi le trezise absenţa unui tată. Eram atrasă de bărbaţii puternici, de cei care aveau capacitatea să mă domine, iar asta mă speria de moarte, aşa că alesesem întotdeauna exact pe invers, bărbaţi ca Dane, care te obligau să omori

singură păianjenii de care ţi-era frică şi să-ţi *duci* singură *valiza.* Şi asta era exact ce-mi doream. Cu toate astea, iată că un bărbat ca Jack Travis, atât de masculin, atât de sigur de sine, mă atrăgea în secret, aproape ca o plăcere vinovată.

A trebuit să-mi umezesc buzele înainte să pot să vorbesc.

— Nu te-ai culcat cu Tara.

Jack a clătinat din cap, privindu-mă în ochi.

— Îmi pare rău, am spus încet. Eram sigură că minţi.

— Ştiu.

— Nu-mi dau seama de ce am insistat atât.

— Nu? a murmurat el.

Am clipit. Încă mai simţeam locul unde mă atinsese. Mi-am mişcat degetele, ca senzaţia să nu dispară.

— Ei bine, am spus, cu răsuflarea tăiată, eşti liber să pleci. Anulează programarea la doctor, ai scăpat. Promit să nu te mai deranjez niciodată.

M-am ridicat, iar el a făcut acelaşi lucru. Era atât de aproape încât aproape că-i simţeam căldura pielii. Era prea aproape. Aş fi făcut un pas înapoi, dar taburetul pe care stătusem era chiar în spatele meu.

— O să ai grijă de copil până când îşi revine sora ta.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare, aşa că am dat din cap, aprobator.

— Cât timp?

— Ea a spus că trei luni, am rostit, încercând

să par calmă. Eu o să fiu optimistă şi o să presupun că nu e vorba de mai mult.

— Şi ai de gând să-l iei în Austin?

Am ridicat din umeri, neajutorată.

— O să-l sun pe Dane. O să… Nu ştiu cum o să funcţioneze lucrurile.

Nu avea cum să meargă bine. Îl ştiam pe Dane suficient cât să-mi dau seama că ne aşteptau probleme serioase. Mi-a trecut prin minte că era posibil să-l pierd din cauza asta.

Cu trei zile înainte, viaţa mea era minunată. Acum, totul se prăbuşea în jurul meu. Cum să-i fac loc în viaţa mea unui bebeluş? Cum să lucrez cu el acolo? Cum să fac să nu-l pierd pe Dane?

Dinspre pat s-a auzit un scâncet. Cumva, sunetul acela a lămurit lucrurile. Dane nu conta în acea clipă. Partea organizatorică, banii, carierele, nimic nu conta. În acel moment, importantă era foamea unui bebeluş lipsit de apărare.

— Sună-mă când te hotărăşti ce să faci, a spus Jack.

M-am îndreptat spre mini-bar şi am căutat un biberon cu lapte praf.

— N-o să te mai deranjez. Sincer. Îmi pare rău că am…

— Ella.

S-a apropiat de mine în câţiva paşi mari şi m-a apucat de braţe, deasupra coatelor. Am tresărit şi m-am crispat la atingerea degetelor lui calde şi aspre, care mă strângeau uşor. Jack a aşteptat

până când am reuşit să-l privesc.

— Nu te priveşte, am spus, încercând să par recunoscătoare, dar hotărâtă.

Încercam să-l conving că nu aveam nevoie de ajutorul său, dar el nu mi-a dat voie să-mi mut privirea.

— Sună-mă când te hotărăşti.

— Sigur.

N-aveam intenţia să-l mai văd vreodată, şi ştiam amândoi lucrul ăsta. A zâmbit puţin, iar eu m-am încordat şi mai mult. Nu-mi plăcea să fiu luată peste picior.

— Pe mai târziu, Ella.

A plecat imediat după aceea, iar Luca a scâncit din pat.

— Vin acum, i-am spus, apoi m-am grăbit să-i încălzesc biberonul.

Şapte

L-am hrănit pe Luca şi i-am schimbat scutecul. Aveam de gând să-l sun pe Dane abia după ce micuţul era pregătit să se odihnească din nou. Mi-am dat seama că începeam deja să-mi organizez viaţa în funcţie de programul bebeluşului. Perioadele în care el dormea şi

acelea în care era treaz formau structura în jurul căreia trebuia organizat tot restul.

L-am întins pe spate şi m-am aplecat deasupra lui, cântându-i fragmente din cântecele pentru copii pe care mi le aminteam de când eram eu însămi mică. Luca se mişca, mă urmărea cu gura şi cu ochii, dând din mânuţe şi atingându-mi obrajii. Avea palmele cât nişte bănuţi. Şi-a sprijinit o mână pe faţa mea, privindu-mă absorbit, căutând o legătură, la fel ca şi mine.

Nu mă mai simţisem niciodată atât de dorită. Nimeni nu avusese atâta nevoie de mine vreodată. Bebeluşii sunt periculoşi, fiindcă te fac să te îndrăgosteşti de ei înainte să-ţi dai seama ce se întâmplă. Această creatură mică şi solemnă nu putea nici măcar să-mi spună pe nume, dar depindea de mine pentru tot. Pentru tot. Îl cunoşteam de o zi şi ceva, dar m-aş fi aruncat în faţa maşinii pentru el. Îmi rupea sufletul. Era îngrozitor.

— Te iubesc, Luca, am şoptit.

El n-a părut deloc surprins de revelaţie. „Sigur că mă iubeşti”, părea că spune expresia lui. „Sunt un bebeluş. Cu asta mă ocup”. Mâna i s-a mişcat puţin pe obrazul meu, parcă testându-i elasticitatea.

Avea unghiile lungi. Cum îi tai unghiile unui bebeluş? Poţi să faci asta cu o foarfecă normală, pentru adulţi, sau ai nevoie de o unealtă specială? l-am ridicat picioruşele şi i-am sărutat

tălpile trandafirii, fine ca pernuţele unei pisici.

— Unde ţi-e manualul de instrucţiuni? l-am întrebat. Care e numărul de la serviciul pentru clienţi cu bebeluşi?

Mi-am dat seama că nu respectasem destul efortul prietenei mele măritate, Stacy, şi nu fusesem suficient de înţelegătoare atunci când ea făcuse un copil. Încercasem să fiu interesată şi amabilă, dar n-aveam de unde să ştiu prin ce trecea ea. N-aveai cum, dacă nu treceai prin asta tu însuţi. Oare şi ea se simţise copleşită şi insuficient pregătită pentru responsabilitatea de-a creşte o altă persoană? Am auzit mereu că femeile au un instinct pentru lucrurile astea, o rezervă secretă de înţelepciune maternă la care puteau să apeleze când aveau nevoie, dar eu nu simţeam aşa ceva.

Singurul lucru de care-mi dădeam seama era dorinţa s-o sun pe prietena mea cea mai bună, Stacy, şi să mă plâng. Am crezut mereu în valoarea terapeutică a câte unei conversaţii ocazionale în care să te plângi, aşa că am sunat-o. Eram pe teritoriu necunoscut, ale cărui pericole şi capcane îi erau pe de-a-ntregul cunoscute lui Stacy. Ea fusese iubita prietenului cel mai bun al lui Dane, Tom, multă vreme, şi eu o cunoscusem prin ei. Când rămăsese însărcinată din întâmplare, el făcuse ce era de aşteptat şi o luase de soţie. Copilul, o fetiţă pe nume Tommie, avea deja trei ani. Stacy şi Tom jurau amândoi că ea era cel mai bun lucru care li

se întâmplase vreodată, iar Tom părea chiar că vorbeşte serios.

Dane şi cu el rămăseseră buni prieteni, dar ştiam că iubitul meu îl considera pe Tom un dezertor. Cândva, el fusese un activist liberal, un tip independent, iar acum era însurat, avea o maşină mare, cu centuri de siguranţă pătate şi cu o podea acoperită de cutii de suc şi jucării de la Happy Meal.

— Stace, am spus pe un ton alarmat, uşurată când prietena mea a răspuns la telefon. Eu sunt. Ai un minut?

— Sigur. Ce mai faci, fată dragă?

Mi-am imaginat-o în bucătăria casei ei mici, proaspăt renovată, cu o privire veselă, cu tenul ei fin, ciocolatiu, şi cu părul împletit şi prins într-un coc complicat care-i descoperea gâtul.

— Sunt condamnată, am spus. N-am nicio scăpare.

— Probleme cu revista? m-a întrebat ea înţelegătoare.

Am ezitat, apoi am spus:

— Da. Trebuie să-i dau un sfat unei femei singure a cărei soră mai mică a făcut un copil din flori, şi care vrea ca sora ei să aibă grijă de bebeluş cel puţin trei luni. Între timp, această soră mai mică o să fie internată într-un sanatoriu şi o să încerce să-şi revină suficient încât să poată să fie mamă.

— Ce dificil, a spus Stacy.

— E şi mai rău decât atât. Sora mai mare

locuieşte în Austin, cu un iubit care i-a spus deja că nu vrea ca bebeluşul să locuiască la ei acasă.

— Ce nemernic, a răspuns prietena mea. Din ce motiv?

— Cred că nu vrea să-şi asume responsabilitatea asta. Îi e frică să nu cumva să îi strice planurile de salvare a lumii. Poate că se teme şi ca nu cumva iubita lui să înceapă să-şi dorească mai mult de la el decât până acum.

Stacy şi-a dat în sfârşit seama despre ce vorbeam.

— Dumnezeule, Ella! îmi spui cumva despre tine şi despre Dane?

Mi-a plăcut să pot să-i povestesc cuiva ca Stacy, care, ca o prietenă loială, mi-a luat imediat partea. Chiar dacă eu eram cea care schimba regulile şi voia să aducă acasă un copil, ea a fost de acord cu mine.

— Sunt în Houston cu copilul, i-am spus. Suntem la un hotel. E chiar aici, lângă mine. Nu vreau să fac asta, dar el e primul bărbat căruia i-am spus că-l iubesc, din liceu încoace. Stace, nu ţi-ar veni să crezi cât e de adorabil.

— Toţi bebeluşii sunt adorabili, a rostit prietena mea pe un ton ursuz.

— Ştiu, dar el e peste medie.

— Toţi bebeluşii sunt peste medie de adorabili.

Am tăcut puţin, ca să mă strâmb la copil, care făcea balonaşe.

— Luca e în procentul cel mai de sus.

— Stai puţin, a venit Tom în pauza de prânz şi

vreau să afle şi el. Tom!

Am aşteptat cât Stacy i-a explicat situaţia soţului ei. Dintre mulţimea de prieteni pe care-i avea Dane, Tom era preferatul meu. Când eram în preajma lui, nu ne plictiseam niciodată şi nu eram deloc trişti. Vinul curgea, lumea râdea şi conversaţia era lină. Când era el cu tine, te simţeai inteligent şi amuzant. Stacy era punctul fix de la care Tom, cu personalitatea lui colorată, putea să se abată uneori.

— Poţi să-l pui să ridice receptorul din camera cealaltă? am întrebat-o pe Stacy.

— Nu mai avem decât un singur telefon, fiindcă Tommie l-a scăpat pe celălalt în toaletă. Ai vorbit cu Dane?

Mi s-a strâns inima.

— Nu. Am vrut să te sun pe tine mai întâi. Amân, fiindcă ştiu ce o să spună.

Am simţit cum mi se împăienjenesc ochii de lacrimi.

— N-o să-l vrea, Stace. O să-mi spună să nu mă întorc în Austin.

— Prostii. Să vii aici cu bebeluşul ăla!

— Nu pot. Îl ştii pe Dane.

— Da, şi de asta cred că e momentul să se maturizeze. Asta e o responsabilitate de om în toată firea şi e cazul să şi-o asume.

— Dane e matur, am spus, ştergându-mi lacrimile cu mâneca bluzei. Are compania lui proprie şi mulţi depind de el, dar ce-i cer eu e ceva diferit. El mi-a spus mereu că nu vrea să

aibă de-a face cu bebeluşi. Doar pentru că eu sunt obligată să fac ceva la care nu mă aşteptam nu înseamnă că şi el trebuie să sufere.

— Ba sigur că asta înseamnă. E partenerul tău, şi un bebeluş nu e o mare durere. Este…

S-a oprit ca să asculte un comentariu al soţului ei.

— Taci din gură, Tom. Ella, când în viaţa ta apare un copil, trebuie să oferi mult, dar să ştii că primeşti şi mai mult. O să vezi.

Luca a început să clipească din ce în ce mai rar, cuprins de somnolenţă. Mi-am pus palma pe burtica lui şi am simţit cum stomacul său cel mic lucra.

— A avut o copilărie minunată, spunea Stacy, şi e momentul să se aşeze la casa lui. Toată lumea care-l cunoaşte e de părere că ar fi un tată minunat, Ella. După ce o să afle cât e de minunat e să ai un copil în viaţa ta, cât de mult te îmbogăţesc ei sufleteşte, Dane o să se simtă pregătit să-şi asume responsabilitatea asta.

— Abia dacă poate să-şi asume responsabilitatea unei perechi de ciorapi, am spus. Lui îi trebuie libertate completă, Stacy.

— Nimeni nu poate să aibă aşa ceva, mi-a atras ea atenţia. Tot scopul unei relaţii este să ai pe cineva alături când e nevoie.

S-a oprit, şi am auzit o voce înfundată alături de ea.

— Vrei să vorbească Tom cu el? Spune că ar face-o bucuros.

— Nu, am spus repede. Nu vreau să se simtă obligat.

— De ce nu? a întrebat Stacy pe un ton indignat. Tu nu eşti pusă într-o situaţie dificilă? De ce să nu fie obligat să te ajute? Pe cuvânt, Ella, dacă Dane nu se poartă cum trebuie, îi arăt eu lui…

A tăcut, ca să-l asculte pe soţul ei.

— Vorbesc serios, Tom! Pentru Dumnezeu, dacă Ella rămânea gravidă, aşa cum am rămas eu? Tu ţi-ai asumat responsabilitatea când a fost cazul. Nu crezi că şi el ar trebui să facă la fel? Adevărul e că Ella are nevoie de susţinerea lui.

Prietena mea a redevenit atentă la mine.

— Orice ar spune Dane, tu vino în Austin cu copilul, Ella. Prietenii tăi sunt aici. O să te ajutăm noi cu el.

— Nu ştiu… M-aş întâlni cu Dane. Ar fi ciudat să locuiesc aproape de el, dar nu cu el. Poate că ar trebui să găsesc un apartament mobilat aici, în Houston. E vorba de numai trei luni.

— Şi vrei să te întorci la Dane după ce se rezolvă problema? a întrebat Stacy indignată.

— Ei bine… da.

— Deci dacă ai avea cancer ar trebui să faci la fel, să rezolvi singură problema, ca să nu-l deranjezi pe el? Implică-l şi pe Dane. Ar trebui să poţi să te bazezi pe el, Ella. Eşti… Uite, vrea să-ţi spună şi Tom ceva.

Am aşteptat până când am auzit vocea resemnată a soţului ei.

— Bună, Ella.

— Salut, Tom. Înainte să spui orice, nu vreau să aud că-mi zici ce vrea Stace. Spune-mi adevărul. Eşti prietenul lui cel mai bun şi-l cunoşti mai bine decât oricine altcineva. Dane n-o să se lase convins, aşa e?

Tom a oftat.

— Lui i se pare că e o capcană orice aduce a casă, soţie, căţel şi doi virgulă cinci copii. Spre deosebire de Stacy şi, se pare, de toţi ceilalţi oameni pe care-i ştim, eu nu cred că Dane ar fi un tată minunat. Nu e suficient de masochist pentru aşa ceva.

Am zâmbit trist, ştiind că Tom avea să primească o papară pe cinste de la Stacy pentru că fusese atât de sincer.

— Ştiu că Dane preferă să salveze lumea decât să salveze un singur bebeluş, dar nu-mi dau seama de ce e aşa.

— Bebeluşii sunt dificili, Emma, mi-a răspuns Tom. Primeşti mult mai multe laude dacă salvezi lumea. Plus că e mult mai uşor.

Opt

— Am fost pusă într-o situaţie imposibilă, i-am spus lui Dane la telefon. O să-ţi spun ce vreau să

fac şi, după ce mă asculţi, tu poţi să-mi spui care sunt opţiunile. Sau nu.

— Doamne, Ella, a spus el încet.

M-am încruntat.

— Nu spune „Doamne” încă. Nici n-ai auzit care e planul.

— Dar ştiu care e.

— Ştii?

— Am ştiut din clipa în care ai plecat din Austin. Tu ai fost mereu cea care a rezolvat problemele familiei tale.

Bunătatea resemnată a lui Dane era la numai un pas distanţă de milă. Aş fi preferat ostilitatea. Mă făcea să mă simt de parcă viaţa ar fi fost un circ, iar eu aş fi primit permanent sarcina să merg în urma elefantului.

— Nu mă forţează nimeni să fac ceva ce nu vreau să fac, am protestat.

— Din câte ştiu eu, pe lista cu scopurile vieţii tale n-a fost să ai grijă de bebeluşul surorii tale.

— A născut acum o săptămână. Am voie să-mi revizuiesc scopurile, nu?

— Da, dar asta nu înseamnă că şi eu trebuie să le revizuiesc pe ale mele, a oftat el. Spune-mi tot. Chiar dacă, poate, nu-ţi vine să crezi, eu sunt de partea ta.

I-am explicat ce se întâmplase, i-am povestit despre discuţia cu Tara şi am încheiat pe un ton defensiv:

— E vorba de numai trei luni, iar bebeluşul nu-mi face deloc probleme, am spus, gândind „doar

dacă nu încerc să dorm”. O să caut un apartament mobilat în Houston şi o să stau aici până se simte Tara mai bine. Cred că şi Liza ar putea să ne ajute. După aceea mă întorc la apartamentul din Austin. La tine.

Am încheiat pe un ton grăbit:

— Ţi se pare un plan bun?

— Mi se pare că e un plan, a spus el, iar eu am auzit cum oftează din greu. Ce vrei să-ţi spun, Ella?

Voiam să-mi spună să mă întorc acasă. Voiam să-mi spună că o să mă ajute cu bebeluşul.

— Vreau să ştiu ce gândeşti cu adevărat, i-am răspuns.

— Cred că eşti încă prinsă în vechile tale obiceiuri, a rostit el încet. Mama ta bate din palme sau sora ta face câte o prostie şi tu îţi laşi toată viaţa deoparte ca să rezolvi problema. Nu e vorba numai de trei luni, Ella. Ar putea să dureze şi trei ani până când Tara o să-şi revină suficient. Şi dacă mai face şi alţi copii? O să-i creşti tu pe toţi?

— M-am gândit deja la asta, am recunoscut cu greu. Nu pot să-mi fac griji pentru viitor. În momentul ăsta nu e vorba decât de Luca, şi el are nevoie de mine.

— Cum rămâne cu nevoile tale? Voiai să scrii o carte, nu? Cum o să te mai ocupi de rubrica din revistă?

— Nu ştiu, dar şi alţii reuşesc să muncească şi să aibă grijă de copiii lor.

— Dar Luca nu e copilul tău.

— Face parte din familia mea.

— Tu nu ai o familie, Ella.

Deşi eu însămi făcusem comentarii similare în trecut, m-a deranjat să-l aud pe el spunând asta.

— Suntem doi indivizi legaţi de obligaţii reciproce, am spus. Dacă un grup de cimpanzei din Amazon se pot numi o familie, atunci cred că şi mama şi sora mea se califică pentru rolul ăsta.

— Dat fiind că cimpanzeii se mănâncă unul pe altul din când în când, s-ar putea să fiu de acord cu asta.

M-am gândit că n-ar fi trebuit să-i spun lui Dane atâtea despre noi.

— Nu-mi place să mă cert cu tine, am spus ursuză. Ştii prea multe despre mine.

— Nu ţi-ar plăcea nici dacă te-aş lăsa să iei o decizie proastă fără să-ţi atrag atenţia.

— Eu cred că e decizia potrivită. Din punctul meu de vedere, e singura decizie care mi se pare acceptabilă.

— Cinstit. Dar mie nu mi se pare acceptabilă.

Am inspirat adânc.

— Şi dacă eu fac ce ţi-am spus, cum rămâne cu noi doi? Ce o să se întâmple cu relaţia noastră de patru ani?

Mi-era greu să cred că persoana de care depinsesem cel mai mult, bărbatul în care aveam încredere şi la care ţineam din tot sufletul, era atât de categoric.

— Presupun că am putea să luăm o pauză, a

spus Dane.

M-am gândit puţin la asta, timp în care am simţit cum mă cuprinde îngrijorarea.

— Şi când mă întorc reluăm de unde am rămas?

— Putem să încercăm.

— Cum adică să încercăm?

— Poţi să bagi ceva în congelator, ca apoi, trei luni mai târziu, să-l dezgheţi, dar n-o să mai fie exact la fel.

— Dar promiţi să mă aştepţi, nu?

— Cum adică să te aştept?

— Să nu te culci cu altcineva.

— Ella, niciunul dintre noi nu poate să promită asta.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu?

— Sigur că nu. Într-o relaţie matură nu există promisiuni şi garanţii. Nimeni nu deţine pe nimeni.

— Dane, eu am crezut că ne suntem fideli.

Mi-am dat seama că, pentru a doua oară în acea zi, mă plângeam de ceva. Apoi mi-a trecut prin cap o cu totul altă idee.

— M-ai înşelat vreodată?

— Nu i-aş spune înşelat, dar nu, n-am făcut-o.

— Dar dacă eu m-aş culca cu altul? N-ai fi gelos?

— Nu ţi-aş cere să refuzi experienţa, dacă asta ţi-ai dori. E o problemă de încredere şi de deschidere.

— Avem o relaţie deschisă?

— Da, dacă aşa vrei să-i spui.

Nu fusesem decât rar, poate chiar niciodată, atât de şocată. Presupunerile fundamentale pe care le făcusem despre mine şi despre el erau răsturnate cu o uşurinţă înfiorătoare.

— Doamne! Cum am putut să avem o relaţie deschisă, dacă eu nici n-am ştiut? Care sunt regulile pentru aşa ceva?

Dane a părut vag amuzat.

— Noi nu avem reguli, Ella. Nu am avut niciodată. Ăsta e singurul motiv pentru care ai rămas cu mine atâta vreme, în clipa în care aş fi încercat să te constrâng în vreun fel, tu ai fi plecat de lângă mine.

Aveam tot felul de argumente şi de întrebări. M-am întrebat dacă nu cumva avea dreptate. Mi-era teamă să nu aibă.

— Cumva, am spus rar, am crezut mereu că sunt o persoană convenţională. Chiar prea convenţională pentru o relaţie fără structură.

— Femeia independentă, mi-a răspuns el. Sfaturile pe care le dă ea altora urmăresc un set de reguli. Dar când eşti Ella, nu, nu eşti o persoană convenţională.

— Dar eu sunt şi „femeia independentă” şi Ella, am protestat. Unde e adevărata eu în toate astea?

— Se pare că e în Houston. Mi-aş dori să te întorci.

— Eu mi-aş dori să vin acasă cu bebeluşul

măcar câteva zile, până mă lămuresc.

— Nu sunt de acord, a spus Dane imediat.

Am făcut o grimasă.

— E şi apartamentul meu. Vreau să stau în jumătatea mea.

— Bine. Atunci o să mă duc eu în altă parte, până plecaţi tu şi copilul. Sau pot să mă mut altundeva şi puteţi să rămâneţi voi...

— Nu.

Intuiam că, dacă Dane era nevoit să plece din cauză că eu alesesem să am grijă de Luca, l-aş fi putut pierde pentru totdeauna.

— Lasă, rămâi tu acolo, şi eu o să găsesc ceva temporar pentru mine şi pentru Luca.

— Te ajut cum pot, mi-a spus Dane. Plătesc eu jumătatea ta de chirie oricât e nevoie.

M-a enervat propunerea lui şi eram foarte supărată că nu voia să-l accepte pe Luca. Mai tare, însă, mă speria revelaţia că eram într-o relaţie fără reguli şi fără promisiuni, fiindcă asta însemna că nu mai puteam să mă bazez pe el. Sau pe mine.

— Mersi, am spus posomorâtă. Te anunţ când ştiu pe unde ajungem.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem, i-am spus lui Luca a doua zi, este să găsim un loc frumos pe care să-l închiriem. Vrei în centru? în Montrose? Sau preferi ceva aproape, în Sugarland? Am putea să mergem în Austin, dar ar trebui să avem grijă şi să-l evităm pe Ştii-tu-cine. Şi chiria e mult mai mare în Austin.

Luca părea că se gândeşte şi sugea încet din biberon, de parcă ar fi întors opţiunile pe toate părţile.

— Te gândeşti? l-am întrebat. Sau pregăteşti încă un scutec murdar.

Petrecusem seara de dinainte căutând pe Google informaţii despre cum să ai grijă de bebeluşi. Citisem pagini întregi despre ce să faci şi ce să nu faci când schimbi scutece, despre momente importante din prima lună de viaţă, despre programul copilului nou-născut şi despre vizitele la pediatru. Găsisem chiar şi indicaţii despre cum să-i tai unghiile.

— Scrie aici, Luca, îi spusesem copilului, că trebuie să dormi între cincisprezece şi optsprezece ore pe zi. Mai ai de lucrat la capitolul ăsta. Mai scrie şi că eu trebuie să dezinfectez toate lucrurile pe care pui tu gura. Am aflat că o să înveţi să zâmbeşti până la finalul lunii.

Petrecusem câteva minute aplecată deasupra lui, zâmbindu-i şi sperând să-mi răspundă. El făcuse însă o grimasă atât de solemnă încât începuse să semene cu Winston Churchill.

După ce am salvat o duzină de site-uri despre îngrijirea bebeluşilor, am început să caut apartamente în Houston. Cele pe care mi le permiteam păreau dărăpănate şi deprimante, iar cele care-mi plăceau aveau preţuri astronomice. Din păcate, era greu să găseşti ceva într-un cartier decent, frumos decorat şi la un preţ

mediu. Mă culcasem supărată şi speriată. Poate că, din milă, Luca nu s-a trezit în acea noapte decât de trei ori.

— Astăzi trebuie neapărat să găsim o locuinţă, i-am spus, ca să plecăm din camera asta scumpă de hotel.

Am hotărât să-mi petrec dimineaţa căutând variante pe internet, apoi, după-amiază, să merg la câteva vizionări. În timp ce îmi notam prima adresă şi numărul aferent de telefon, mi-a sunat mobilul.

Pe ecran scria „Travis”. Am simţit un fior de emoţie şi curiozitate.

— Alo?

— Ella, am auzit vocea baritonală a lui Jack, fluidă precum cuprul topit. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc. Caut împreună cu Luca un apartament. Ne-am hotărât să ne mutăm împreună.

— Felicitări. Cauţi în Houston, sau te întorci în Austin?

— Rămânem aici.

— Bine.

A urmat o scurtă ezitare.

— Ai planuri la prânz?

— Nu.

— Dă-mi voie să vin să te iau la douăsprezece.

— Nu-mi permit încă o masă cu tine, am spus, făcându-l să râdă.

— De data asta fac eu cinste. Vreau să-ţi vorbesc.

— Ce ai putea avea să-mi spui? Dă-mi un indiciu.

— N-ai nevoie de niciun indiciu, Ella. Nu trebuie decât să spui da.

Am ezitat, luată prin surprindere de felul în care-mi vorbise, prietenos, dar insistent, aşa cum ar fi făcut orice bărbat neobişnuit cu refuzul.

— Poate să fie un loc fără pretenţii? am întrebat. În clipa asta, eu şi Luca nu avem nimic frumos de îmbrăcat.

— Nicio problemă. Doar să nu-i pui şosete roz.

Spre surpriza mea, Jack a venit să ne ia cu o maşină de teren de dimensiuni mici, hibrid. Mă aşteptam la un monstru care să înghită benzină sau, poate, la o maşină sport foarte scumpă. N-aş fi crezut că o să apară cu un automobil pe care l-ar fi condus fără rezerve Dane şi prietenii lui.

— Tu, într-o maşină hibrid, am spus uimită, străduindu-mă să-i prind lui Luca scaunul în sistemul de prindere din maşină. Credeam că ai o Denali sau un Hummer.

— Un Hummer, a repetat Jack pufnind, apoi întinzându-mi port-bebe-ul şi împingându-mă la o parte cu blândeţe, ca să prindă chiar el scaunul bebeluşului pe bancheta din spate.

— În Houston are suficiente emisii toxice. N-am de gând să complic şi eu problema.

Am ridicat din sprâncene.

— Ăsta e un lucru pe care l-ar spune cineva care ţine cu mediul.

— Eu ţin cu mediul, a spus el pe un ton degajat.

— Nu se poate. Doar eşti vânător.

Jack a zâmbit.

— Există două tipuri de oameni care protejează mediul, Ella. Cei care îmbrăţişează copaci şi cred că o ameobă unicelulară e la fel de importantă ca un elan din Nova Scotia, şi mai sunt cei ca mine, care consideră vânătoarea cu autorizaţie ca fiind o parte din gestionarea responsabilă a faunei. Îmi place să petrec timp în natură, sunt împotriva poluării, a pescuitului excesiv, a încălzirii globale, a despăduririi şi a orice altceva care îmi strică terenul de joacă.

Jack l-a luat pe Luca din mâinile mele şi l-a aşezat cu blândeţe în maşină, i-a murmurat ceva copilaşului, care acum era prins în centurile de siguranţă precum un astronaut în miniatură, pregătit pentru o misiune periculoasă.

Stăteam în lateral şi ceva mai în spate, aşa că n-am putut să nu apreciez imaginea lui Jack, aplecat în interiorul maşinii. Era un bărbat bine făcut, cu picioare puternice, îmbrăcate în blugi, şi cu umerii laţi acoperiţi de o bluză albastră, cu mânecile suflecate. Avea genul de trup potrivit pentru un fundaş, destul de mare ca să suporte loviturile, destul de înalt ca să arunce peste înaintaşi şi destul de subţire ca să se mişte cu uşurinţă şi să alerge repede.

Aşa cum se întâmplă des în Houston, o călătorie cu maşina care ar fi trebuit să dureze

cincisprezece minute a durat aproape jumătate de oră. Cu toate astea, mie mi-a plăcut. Nu doar că mă bucuram să ies din camera de hotel, dar Luca dormea, legănat de mişcarea maşinii şi de sunetul aerului condiţionat.

— Ce s-a întâmplat cu Dane? a întrebat Jack pe un ton de conversaţie. V-aţi despărţit?

— Nu, deloc. Suntem încă împreună.

Am făcut o pauză, stânjenită, apoi am adăugat:

— Dar suntem într-o pauză. Doar trei luni, până când vine Tara să-şi ia copilul şi eu pot să mă întorc în Austin.

— Asta înseamnă că poţi să te vezi cu alţii?

— Am fost întotdeauna liberă să mă văd cu alţii. Eu şi Dane avem o relaţie deschisă. Fără promisiuni, fără angajamente.

— Nu există aşa ceva. O relaţie înseamnă chiar promisiuni şi angajamente.

— Poate pentru oamenii obişnuiţi. Dar noi nu credem că poţi să deţii pe cineva.

— Ba sigur că poţi, a spus Jack.

Am ridicat din sprâncene.

— Poate că în Austin lucrurile sunt diferite, a continuat el, dar în Houston, un câine nu-şi împarte osul.

Spunea ceva atât de revoltător încât n-am putut să nu râd.

— Ai avut vreodată vreo relaţie serioasă cu cineva, Jack? Chiar serioasă, ca o logodnă, de exemplu?

— O singură dată, a recunoscut el, dar n-a mers.

— De ce nu?

— De ce?

A ezitat suficient încât să-mi dau seama că era un subiect despre care vorbea rar.

— S-a îndrăgostit de altcineva, a spus până la urmă.

— Îmi pare rău, i-am răspuns sincer. Majoritatea scrisorilor pe care le primesc la redacţie sunt de la oameni care tocmai s-au despărţit. Bărbaţi care încearcă să păstreze femei infidele, femei îndrăgostite de bărbaţi însuraţi, care le promit mereu că divorţează, dar n-o fac niciodată…

Mi-am lăsat vocea să se stingă şi i-am privit degetul mare mişcându-se agitat pe învelişul din piele strălucitoare al volanului, de parcă acolo ar fi fost un punct mai dur pe care el încerca să-l netezească.

— Ce i-ai spune unui bărbat a cărui iubită s-a culcat cu prietenul lui cel mai bun? m-a întrebat.

Am înţeles imediat şi am încercat să nu-i arăt că îl compătimeam, intuind că nu i-ar fi făcut plăcere.

— S-a întâmplat doar o dată, sau au început să se vadă des?

— S-au căsătorit, a rostit el pe un ton înnegurat.

— Foarte urât, am spus. E cel mai rău când se căsătoresc, fiindcă toată lumea crede că trebuie

iertaţi. „Te-au înşelat pe tine, dar s-au căsătorit, aşa că acum totul e bine”. Şi tu rămâi singur şi trebuie să înghiţi pastila amară şi să le trimiţi un cadou de nuntă scump, ca să nu pari un nemernic.
E o treabă urâtă de tot.

Degetul i s-a oprit pe volan.

— Aşa e. De unde ştii?

— Madame Ella ştie tot, am spus cu veselie. Aş putea chiar să ghicesc că nu le merge bine acum. Relaţiile care încep aşa au întotdeauna o fundaţie şubredă.

— Dar tu nu eşti împotriva înşelatului, a spus el. Fiindcă nimeni nu poate să deţină pe altcineva, nu?

— Nu sunt deloc de acord cu înşelatul atunci când regulile nu sunt înţelese la fel de amândoi partenerii. Dacă nu eşti de acord să ai o relaţie deschisă, atunci promisiunea implicită e să-i fii credincios celuilalt. Nu există nimic mai urât decât să înşeli încrederea cuiva care ţine la tine.

— Aşa e.

Vorbise încet, dar acele două cuvinte erau suficient de grele ca să dea măsura tristeţii sale.

— Deci am dreptate în legătură cu mariajul lor? am insistat. Nu merge prea bine?

— În ultima vreme, a recunoscut el, se pare că nu prea. Probabil că o să divorţeze. Păcat, fiindcă au doi copii.

— Când o să fie disponibilă din nou, crezi că o să te mai intereseze?

— Nu pot să spun că nu m-am gândit la asta, dar nu, n-am de gând să mai fiu cu ea.

— Eu am o teorie despre bărbaţii ca tine, Jack.

Replica mea a părut să-l înveselească. Mi-a aruncat o privire amuzată.

— Care-i teoria ta, Ella?

— Are legătură cu motivul pentru care nu ai mai avut nicio relaţie serioasă. E vorba despre dinamica pieţei. Majoritatea femeilor cu care ieşi sunt aproape la fel. Ieşi cu ele, vă distraţi, apoi treci mai departe, iar ele se întreabă de ce n-a rezistat legătura. Nu îşi dau seama că nimeni nu e mai sus decât piaţa, fiindcă toate oferă acelaşi lucru, indiferent cât de atrăgător ar fi ambalajul. Singurul lucru care o să schimbe situaţia o să fie apariţia unui eveniment aleatoriu, neaşteptat. De asta o să te însori tu cu o femeie care e complet diferită de ceea ce tu şi ceilalţi vă aşteptaţi să-ţi placă.

L-am văzut zâmbind.

— Ce zici de asta?

— Cred că ai fi în stare să vorbeşti destul cât să ameţeşti şi o găină.

Restaurantul la care ne-a dus Jack era lipsit de pretenţii după standardele lui, dar avea parcare cu valet, maşini de lux în faţă şi o alee acoperită cu baldachin alb ca laptele la intrare. Ni s-a oferit o masă excelentă, la fereastră. Judecând după decorul impecabil, de bun-gust, şi după pianul discret care răsuna în fundal, mă aşteptam ca pe mine şi pe Luca să ne dea cineva afară la

jumătatea mesei. Copilul, însă, m-a surprins şi s-a purtat frumos. Mâncarea a fost delicioasă, iar eu am băut un pahar de Chardonnay care mi-a făcut plăcere. Jack era, probabil, cel mai şarmant bărbat pe care-l cunoscusem vreodată.

După prânz ne-a condus în centrul oraşului, apoi în parcarea subterană de la 1800 Main.

— Mergem la tine la birou? am întrebat.

— Mergem în partea rezidenţială, unde lucrează sora mea.

— Cu ce se ocupă?

— Gestionează operaţiunile financiare şi contractele în cea mai mare parte. Unele operaţiuni zilnice, lucruri de care nu pot să am eu grijă mereu.

— Şi o s-o cunosc şi eu?

Jack a aprobat din cap.

— O s-o placi.

Am urcat cu liftul până la un foaier mic, pavat cu marmură, în care era o sculptură din bronz şi un birou de recepţie. Recepţionerul, un tânăr îmbrăcat într-un costum îngrijit croit, i-a zâmbit lui Jack şi s-a uitat pe sub gene spre bebeluşul adormit din braţele sale, fiindcă Travis insistase să-l ducă el. I-am fost recunoscătoare, fiindcă braţele nu mi se obişnuiseră încă să-l ducă pe Luca şi accesoriile lui peste tot.

— Spune-i domnişoarei Travis că urcăm, i-a spus Jack.

— Da, domnule Travis.

L-am urmat pe Jack printr-un set de uşi din

sticlă care s-au deschis cu un zgomot lin, apoi ne-am apropiat de două lifturi.

— La ce etaj e biroul? am întrebat.

— La şapte, dar ne întâlnim cu Haven la apartamentul ei de la etajul şase.

— De ce tocmai acolo?

— E un spaţiu mobilat şi numai al ei. Face parte din avantajele slujbei pe care o are. Logodnicul ei locuieşte într-un apartament cu trei dormitoare, la un etaj de mai sus, şi ea a dus deja acolo majoritatea lucrurilor pe *care le* are, aşa că apartamentul ei e nelocuit.

Mi-am dat seama ce urma şi l-am privit nedumerită. Mi s-a strâns inima, deşi nu eram sigură dacă din cauza mişcării liftului sau din cauza surprizei.

— Jack, dacă ideea asta a ta are legătură cu mine şi cu Luca locuind aici în următoarele trei luni… îţi sunt recunoscătoare, dar nu se poate.

— De ce nu?

Ne-am oprit, iar Jack mi-a făcut semn să ies eu prima din cabină. M-am hotărât să fiu directă.

— Nu-mi permit.

— O să găsim o sumă pe care să poţi s-o plăteşti.

— Nu vreau să-ţi fiu datoare.

— Nu o să-mi fii. Apartamentul e al surorii mele.

— Da, dar tu eşti proprietarul clădirii.

— Nu, eu doar o gestionez.

— Nu căuta nod în papură. E o clădire a

familiei Travis.

— Bine, a rostit amuzat. E a familiei Travis. Oricum, nu mi-ai fi datoare mie. E doar o problemă de timp. Tu ai nevoie de o locuinţă şi aici e un apartament disponibil.

Am continuat să mă încrunt.

— Şi tu locuieşti în clădirea asta, nu-i aşa?

El a arborat o expresie batjocoritoare.

— Nu trebuie să ofer apartamente ca să atrag atenţia femeilor, Ella.

— Nu asta voiam să spun, am protestat umilită, roşind din cap până-n picioare.

De parcă eu, Ella Varner, aş fi fost atât de irezistibilă încât Jack Travis să facă orice doar ca să locuiesc în aceeaşi clădire cu el. Dumnezeule mare, din ce parte a ego-ului meu apăruse ideea asta? M-am străduit să salvez aparenţele.

— Am vrut doar să spun că nu ţi-ar plăcea să ai un nou-născut gălăgios în aceeaşi clădire cu tine.

— Sunt dispus să fac o excepţie în cazul lui Luca. La cum a început viaţa lui, cred că e cazul să-i meargă şi bine.

Jack m-a condus înspre un apartament aproape de capătul coridorului cu carpetă cenuşie, proiectat în formă de H. A apăsat pe sonerie şi uşa s-a deschis.

Nouă

Haven Travis era subţire şi cu mult mai mică decât fratele ei, aşa că abia dacă ţi-ar fi venit să crezi că aveau aceeaşi părinţi. Ochii căprui închis le erau, însă, identici. Ea avea tenul alb, părul castaniu închis şi era delicată, cu o expresie plină de viaţă pe chip, animată de inteligenţă. Cu toate astea, avea ceva, un fel de vulnerabilitate rănită care sugera că nu trecuse neatinsă prin viaţă.

— Bună, Jack.

Atenţia i-a fost atrasă imediat de bebeluşul adormit.

— Ce copil drăguţ!

Avea o voce aparte, caldă şi veselă, puţin aspră, de parcă tocmai ar fi luat o gură de whisky scump.

— Dă-mi mie port-bebe-ul, tu-l scuturi prea tare.

— Îi place, a răspuns Jack pe un ton calm, ignorându-i eforturile să-l ia pe Luca.

S-a aplecat ca s-o sărute pe obraz.

— Ella Varner, femeia asta autoritară e sora mea, Haven.

Tânăra mi-a strâns mâna ferm, încrezător.

— Intră, Ella. Ce coincidenţă! Tocmai am

început să-ţi citesc articolele săptămâna trecută.

Haven ne-a primit în apartamentul ei, o locuinţă cu un dormitor mic, decorată în tonuri de alb şi bej, cu lemn închis la culoare. Schema coloristică disciplinată era însufleţită de câteva pete de verde viu. Un ceas înalt, suedez, era aşezat într-un colţ. Sufrageria era mobilată cu câteva piese simple – fotolii franţuzeşti de anticariat, o canapea mare, acoperită cu o pătură tricotată în negru şi crem.

— Prietenul meu cel mai bun, Todd, a decorat apartamentul, mi-a spus Haven observându-mi interesul.

— E foarte frumos. Ca dintr-o revistă.

— Todd spune că unii oameni greşesc atunci când decorează spaţii mici fiindcă aleg numai obiecte delicate. Ai nevoie de ceva mare, cum e canapeaua asta, ca să ai sentimentul de ancorare.

— Tot mi se pare prea mic spaţiul, a spus Jack în timp ce aşeza scaunul bebeluşului pe o masă de cafea joasă şi lată.

Haven a zâmbit.

— Niciunul dintre fraţii mei, m-a informat ea, nu crede că o canapea e confortabilă dacă nu e de mărimea unui camion.

S-a apropiat de copil şi a întrebat cu o îngrijorare plină de tandreţe:

— Cum îl cheamă?

— Luca, am răspuns, surprinsă de fiorul de mândrie pe care-l simţeam.

— Jack mi-a povestit puţin despre situaţia voastră, a rostit Haven. Mi se pare minunat ce faci pentru sora ta şi, clar, nu e cea mai simplă variantă.

A zâmbit, apoi a continuat:

— Dar exact la asta m-aş fi aşteptat din partea femeii independente care scrie în revistă.

Jack m-a măsurat din privire.

— Mi-ar plăcea să citesc şi eu un articol, două.

— Sunt câteva numere din „Vibe” pe masă, lângă canapea, i-a spus Haven. S-ar putea să-ţi placă să citeşti şi altceva în afară de „Revista pescarului de crap”.

Spre dezamăgirea mea, Jack a ridicat numărul cel mai recent, în care era unul dintre articolele mele mai provocatoare.

— Poate că n-ar trebui să… am început, dar vocea mi s-a stins când am văzut că răsfoieşte revista.

Mi-am dat seama de momentul în care a găsit pagina mea, unde era o caricatură a mea purtând tocuri şi un trend la modă. Mi-am dat imediat seama ce citea, chiar înainte ca sprâncenele să i se ridice până aproape de linia părului.

„Draga mea Independentă,

Mă văd cu un tip minunat, chipeş, cu o carieră de succes, iubitor şi bun la pat, dar avem o problemă. El nu e foarte dotat din punct de vedere fizic. Am auzit mereu că nu mărimea

contează, dar nu pot să nu-mi doresc să fi avut ceva mai mult de oferit. Vreau să rămân cu el, dar cum să fac să nu-mi doresc mai mult un cârnat de casă decât un crenvurşt aperitiv?

— Iubitoarea de lungime

Dragă Iubitoare de lungime,

În ciuda a ceea ce susţin mesajele nesolicitate din căsuţa mea de e-mail, nu se poate să măreşti dimensiunile organelor genitale masculine, dar poţi să iei în considerare câteva aspecte relevante: există aproximativ opt mii de terminaţii nervoase în clitoris, şi ceva mai puţine în partea inferioară a vaginului, dar aproape niciuna în cele două treimi superioare. De aceea, un penis mai scurt poate să ofere acelaşi fel de stimulare ca şi unul mai lung.

Pentru majoritatea femeilor, talentul partenerului e mult mai important decât mărimea sa. Încercaţi mai multe poziţii şi tehnici, puneţi accent pe preludiu şi nu uitaţi că mai multe drumuri duc la Roma.

În sfârşit, dacă vrei să te joci cu ceva mare în timp ce faci sex, nu te opreşte nimeni să aduci cu tine în pat nişte jucării. Gândeşte-te că e ca şi cum ai delega sarcinile.

— Femeia Independentă”

Expresia lui Jack era uşor nedumerită, de parcă ar fi încercat să împace imaginea din revistă cu ceea ce observase la mine până

atunci. S-a aşezat pe canapeaua verde ca muşchiul de copac şi a continuat să citească.

— Vino să vezi bucătăria, m-a îndemnat Haven, trăgându-mă spre o zonă cu faianţă, dulapuri acoperite cu granit şi aparate electrocasnice din oţel inoxidabil. Vrei ceva de băut?

— Da, mulţumesc.

A deschis frigiderul şi a întrebat:

— Ceai rece de mango sau de zmeură cu busuioc?

— Mango, te rog.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele înalte de lângă dulap, iar Jack a ridicat capul din revistă destul cât să spună:

— Haven, ştii că nu pot să sufăr ceaiul ăla. Mie dă-mi normal.

— Nu am normal, a răspuns sora lui scoţând din frigider nişte ceai de culoare galbenă. Poţi să încerci din ăsta cu gust de mango.

— Dar ceaiul cu gust de ceai ce are?

— Nu te mai plânge, Jack. Hardy a băut din ăsta de câteva ori şi i-a plăcut.

— Scumpa mea, lui Hardy i-ar plăcea şi dacă ai aduna nişte iarbă din curte şi ai fierbe-o. E sub papuc.

Haven s-a abţinut să zâmbească.

— Te provoc să-i spui asta în faţă.

— Nu pot, s-a auzit răspunsul laconic al fratelui ei. E sub papuc, dar tot poate să mă bată măr.

Am făcut ochii mari, întrebându-mă ce fel de bărbat ar putea să-l bată măr pe Jack Travis.

— Logodnicul meu a fost sudor pe o platformă petrolieră şi e foarte puternic, m-a informat Haven, cu ochii strălucind. Ăsta e un lucru foarte bun, fiindcă altfel cei trei fraţi ai mei l-ar fi gonit imediat din preajma mea.

Din felul destins în care se purtau unul cu celălalt era clar că se simţeau bine împreună. Au continuat să se tachineze amical, iar Haven i-a dus nişte ceai fratelui ei, apoi s-a întors în bucătărie.

După ce mi-a dat şi mie un pahar, s-a sprijinit cu mâinile de bufet şi m-a întrebat:

— Îţi place apartamentul?

— Da, e minunat, dar e o problemă cu…

— Ştiu. Uite cum stau lucrurile, Ella, a spus ea cu o sinceritate dezarmantă. Eu nu am plătit niciodată chirie aici, fiindcă e unul dintre beneficiile slujbei mele. După ce mă mărit, o să mă mut la Hardy, la etajul al optsprezecelea.

Un zâmbet stânjenit i-a traversat buzele.

— Majoritatea lucrurilor mele sunt deja la el, aşa că am rămas cu un apartament mobilat şi nelocuit. Nu văd de ce să nu stai aici cu Luca un timp, câteva luni, sigur, plătind tu utilităţile, până când te întorci în Austin. Nu ţi-aş lua niciun ban, bineînţeles, fiindcă oricum apartamentul ar rămâne nelocuit.

— Nu. Ar trebui să subînchiriez, am spus. N-aş putea să-l iau fără bani.

Ea a făcut o grimasă delicată şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta fără să te jignesc, dar oricât mi-ai da ar fi doar un gest simbolic, fiindcă nu am nevoie de bani.

— Tot nu aş putea să accept altfel.

— Atunci ia banii pe care ai vrea să mi-i dai mie şi investeşte-i în Luca.

— Pot să te întreb de ce nu transformi apartamentul ăsta într-o proprietate care să-ţi aducă un venit?

— Ne-am gândit la asta, a recunoscut Haven. Există o listă de aşteptare, dar nu suntem siguri ce vrem să facem cu el până la urmă. Când şi dacă o să angajăm un manager nou, atunci el sau ea o să fie nevoit să locuiască aici, aşa că e nevoie ca apartamentul să rămână disponibil.

— De ce aţi avea nevoie de un manager…

M-am gândit puţin şi am tăcut, iar Haven mi-a zâmbit.

— Probabil că eu şi Hardy o să încercăm să avem copii cât de curând.

— Un bărbat care chiar îşi doreşte copii, am spus. Ce idee!

Jack n-a scos niciun sunet, dar a continuat să răsfoiască revista. M-am uitat la Haven şi am ridicat din umeri.

— Mă mir că eşti dispusă să faci asta pentru o necunoscută.

— Nu îmi eşti chiar necunoscută, a spus ea pe un ton rezonabil. Până la urmă, o cunoaştem pe

verişoara ta, Liza, şi Jack a ieşit cu sora ta.

— O dată, s-a auzit din sufragerie.

— O dată, a repetat Haven zâmbind larg. Eşti prietena unei prietene. Ca să nu mai spun că…

Pe chipul ei a apărut o expresie gânditoare.

— Nu demult am trecut printr-o perioadă grea, printr-un divorţ dificil. Câţiva oameni, printre care şi Jack, m-au ajutat, aşa că vreau să ajut şi eu la rândul meu.

— Eu nu încercam să te ajut. Aveam nevoie de mână de lucru ieftină, a spus Jack.

— Stai o vreme aici, Ella, m-a îndemnat Haven. Poţi să te muţi chiar azi. N-ai nevoie decât de un pătuţ pentru bebeluş şi gata.

Mă simţeam nesigură şi stânjenită. Nu eram obişnuită să cer ajutor sau să-l accept. Trebuia să-mi dau seama care ar fi fost posibilele complicaţii.

— Îmi dai puţin timp de gândire?

— Sigur, a spus ea, cu ochii strălucind. De curiozitate… ce ar spune femeia independentă?

Am zâmbit.

— De obicei nu-i cer sfatul şi ei.

— Ştiu eu ce-ar spune.

Jack s-a apropiat de noi, ducând paharul gol. A pus o mână pe bufetul din mijlocul încăperii, atât de aproape de mine încât mai că-mi venea să mă feresc. Cu toate astea am rămas pe loc, atentă la orice mişcare a lui. Mirosea frumos, a ceva proaspăt şi a cedru, un parfum masculin pe care mi-aş fi dorit să-l simt tot timpul.

— Ţi-ar spune să faci ce e mai bine pentru Luca, a rostit Jack. Nu-i aşa?

Am dat aprobator din cap şi m-am sprijinit de bufet, apucându-mi coatele în palme.

— Atunci de ce să nu accepţi? a spus el foarte încet.

Iar forţa nota, mai insistent decât fusese vreodată vreun bărbat cu mine. Nu ştiu de ce, dar în loc să mă opun, mie - mi venea să mă las condusă de el. Am simţit că urma să roşesc şi n-am îndrăznit să mă uit la el, aşa că mi-am întors privirea către Haven, care îl urmărea cu foarte mare atenţie pe fratele ei, de parcă el tocmai făcuse ceva nu tocmai obişnuit. După aceea şi-a făcut de lucru cu paharul gol pe care-l ţinea în mână şi pe care l-a pus în chiuvetă. Ne-a spus că trebuia să se întoarcă la birou, fiindcă avea de semnat contracte şi de participat la şedinţe.

— Vă las pe voi să încuiaţi, a rostit pe un ton vesel. Poţi să te gândeşti oricât ai nevoie, Ella.

— Mulţumesc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Nici eu, nici Jack nu ne-am mişcat după ce ea a ieşit. Eram încordată pe scaunul meu înalt, cu degetele de la picioare strâns lipite de una dintre barele de jos. El s-a aplecat spre mine, până când mi s-a părut că-i simt răsuflarea în păr.

— Ai avut dreptate, am rostit cu o voce puţin răguşită. Chiar îmi place.

Am simţit mai mult decât am văzut că a dat din cap aprobator. Tăcerea lui m-a îndemnat să continui.

— Îmi pare rău că a divorţat.

— Singurul meu regret e că n-a făcut asta mai devreme şi că eu n-am apucat să-l şterg de pe faţa pământului pe nenorocit.

Tonul lui nu ascundea nicio urmă de bravadă, ci era calm şi serios, lucru care mi-a dat o senzaţie neplăcută. Am ridicat privirea spre el.

— Nu poţi să-i aperi întotdeauna pe cei pe care-i iubeşti, am spus.

— Da, am aflat şi eu asta.

Nu m-a întrebat dacă aveam de gând să accept oferta lor. Cumva, ştiam deja amândoi.

— E foarte diferit de tot ce-am avut eu până acum, am reuşit să spun după câteva momente. Eu nici măcar nu vizitez astfel de locuri, darămite să locuiesc într-unul. Nu e locul meu aici şi nu am nimic în comun cu ceilalţi locatari.

— Dar unde e locul tău? în Austin, cu Dane?

— Da.

— Mie mi se pare că el nu e de aceeaşi părere.

Am făcut o grimasă.

— Asta a fost o lovitură sub centură.

Jack nu părea să regrete ce spusese.

— Cei care locuiesc aici sunt şi ei oameni, Ella. Unii sunt amabili, alţii, nu. Unii sunt inteligenţi, alţii strălucesc precum un chibrit ud într-o peşteră întunecată. Cu alte cuvinte, absolut normali. N-o să păţeşti nimic rău. O să-ţi faci prieteni aici, a adăugat pe un ton mai blând.

— N-o să stau destul cât să cunosc lume. O să fiu ocupată cu Luca, evident, o să încerc s-o ajut

pe Tara să-şi revină şi o să lucrez, bineînţeles.

— Ai de gând să mergi până în Austin să-ţi iei lucrurile, sau ţi le aduce Dane?

— N-am prea multe, să ştii. Cred că poate să mi le trimită el cu un curier. Poate că o să şi vină în vizită peste câteva săptămâni.

L-am auzit pe Luca trezindu-se în camera de alături şi am coborât imediat de pe scaun.

— E timpul să-i dau de mâncare şi să-i schimb scutecul, am rostit, îndreptându-mă spre copil.

— Ce-ar fi să rămâi tu aici, şi eu să mă duc la hotel şi să-ţi aduc bagajul? Predau şi camera, ca să nu te mai coste încă o noapte.

— Dar maşina mea…

— Te duc eu mai târziu s-o iei. Odihneşte-te acum.

Mi se părea o idee bună. Ultimul lucru pe care-l voiam era să mă urc cu Luca în maşină şi să merg undeva, mai ales că era foarte cald afară. Eram obosită, iar în apartament era linişte şi răcoare, i-am aruncat lui Jack o privire amuzată.

— Îţi datorez deja cam multe.

— Încă un lucru n-o să conteze atât de mult, atunci.

M-a privit cum l-am scos pe Luca din scaun şi l-am ridicat în braţe.

— Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da.

— Mă întorc repede. Ai numărul meu de mobil.

— Mulţumesc. Eu…

Îi eram recunoscătoare. Am scos din

buzunarul genţii cu scutece o sticlă rece de lapte praf şi am continuat:

— Nu ştiu de ce faci asta, mai ales după de ţi-am creat atâtea neplăceri, dar îţi mulţumesc.

Jack s-a oprit în dreptul uşii ca să mă mai privească o dată.

— Îmi eşti simpatică, Ella, şi respect ce faci pentru sora ta. Majoritatea ar fi fugit de responsabilitate în locul tău, n-ar fi riscat. Nu mă deranjează să ajut pe cineva care încearcă din răsputeri să facă un lucru frumos.

Cât a lipsit Jack, eu m-am ocupat de Luca, apoi l-am plimbat prin apartament. Am intrat în dormitorul în care era un pat din fier forjat, acoperit cu dantelă antică, un cufăr din răchită pe post de noptieră şi o lampă victoriană, sferică. Am pus copilul pe pat şi m-am aşezat alături de el, cu mobilul în mână.

Am format numărul Tarei, dar mi-a răspuns robotul, aşa că i-am lăsat un mesaj:

— Bună, drăguţa mea. Luca şi cu mine suntem bine, stăm în Houston lunile următoare. Mă gândeam la tine şi mă întrebam cum te simţi. Şi, Tara…

Mi s-a pus un nod în gât de durere şi tandreţe pentru sora mea.

— Ştiu cam prin ce treci, cât de greu e să vorbeşti despre… Ei bine, despre mama, despre trecut şi toate astea. Sunt mândră de tine. Faci ceea ce trebuie şi să ştii că o să-ţi revii.

Am închis şi am simţit cum îmi dau lacrimile,

însă plânsul a dispărut când am văzut că micuţul Luca întorsese capul şi se uita la mine inocent, întrebător. M-am apropiat şi l-am sărutat pe creştet, peste părul întunecat şi moale ca penajul unei păsări mici.

— Şi tu o să fii bine, i-am spus.

Trupurile noastre au rămas lipite, adunând căldura, şi am adormit amândoi, Luca visând orice visează bebeluşii nevinovaţi, iar eu am lunecat în vise agitate de adult.

Am dormit mult mai adânc şi mai mult decât mă aşteptam sau decât intenţionam, şi când m-am trezit, în cameră era întuneric. Surprinsă că nu-l aud pe Luca, am întins mâna după el şi un fior de panică m-a cuprins când am atins doar spaţiul gol.

— Luca!

M-am ridicat în capul oaselor, respirând greu.

— Hei, a spus Jack, intrând şi aprinzând lumina. Uşurel. Nu s-a întâmplat nimic, Ella, a spus el pe un ton scăzut, liniştitor. Copilul s-a trezit înaintea ta, aşa că l-am dus în cealaltă cameră şi te-am lăsat să mai dormi. Ne uitam la un meci.

— A plâns? am întrebat cu vocea îngroşată de somn, frecându-mă la ochi.

— Numai când a înţeles că echipa Astro o să piardă. I- am spus că nu-i ruşine să plângi din cauza lor. Aşa se formează legăturile între bărbaţii din Houston.

Am încercat să zâmbesc, dar eram epuizată şi

nu tocmai trează de tot. Spre oroarea mea, când Jack s-a apropiat de mine am avut tendinţa să ridic braţele spre el. Dar nu era Dane, aşa ceva ar fi fost foarte nepotrivit şi era aproape şocant că mă gândisem la el într-o astfel de ipostază. Fusese nevoie de patru ani de confidenţe câştigate cu greu şi de riscuri emoţionale ca eu şi iubitul meu să ajungem la nivelul de intimitate la care eram atunci şi nu-mi imaginam că aş putea avea o relaţie similară cu oricare alt bărbat.

Înainte să apuc să mă mişc, Jack a venit lângă pat şi m-a privit cu blândeţe. Eu m-am dat puţin înapoi, cu inima strânsă de bucurie, imaginându-mi pentru o clipă că are de gând să se aplece deasupra mea, că aveam să-i simt greutatea, atât de satisfăcătoare…

— Maşina ta ajunge în parcarea rezidenţilor în câteva ore, mi-a spus încet. Am plătit pe cineva de la hotel ca să o conducă până aici.

— Mulţumesc. O să-ţi dau banii…

— Nu e nevoie.

— Nu vreau să-ţi fiu şi mai datoare decât îţi sunt deja.

El a clătinat din cap, părând amuzat.

— Uneori, Ella, e în regulă să te relaxezi şi să-i dai voie altcuiva să facă un lucru frumos pentru tine.

Am clipit nedumerită când am auzit muzică de cameră venind din sufragerie.

— Ce ascultai?

— Am luat un DVD pentru Luca. „Mozart şi marionete”.

Am zâmbit larg.

— La vârsta asta nu cred că Luca vede mai departe de douăzeci de centimetri în faţă.

— Aşa se explică lipsa de interes. Eu credeam că, poate, îl preferă pe Beethoven.

A întins mâna spre mine ca să mă ajute să mă ridic, dar eu am ezitat înainte să accept. Puteam să mă ridic şi singură. Era, totuşi, nepoliticos să ignor gestul.

Mâna mea se potrivea foarte bine într-a lui, cu degetul său mare peste al meu, cu palmele atingându-se uşor. M-am retras imediat ce am fost în picioare. Am încercat să- mi amintesc dacă mă simţisem atrasă de Dane la fel de repede şi de tare. Nu… între noi fusese ceva lent, treptat, o desfăşurare lentă şi răbdătoare de forţe. Nu-mi plăceau deloc lucrurile care se mişcau prea repede.

— Bagajul tău e în sufragerie, mi-a spus Jack. Dacă ţie foame, poţi să comanzi ceva de la restaurantul de la etajul şapte. Dacă ai nevoie de orice, sun-o pe Haven. Am lăsat numărul ei lângă telefon. Nu ne vedem câteva zile, fiindcă plec din oraş.

Voiam să-l întreb unde se ducea, dar în loc de asta am dat din cap aprobator.

— Drum bun, am spus.

În ochii lui a strălucit o privire amuzată.

— Mulţumesc.

A plecat luându-şi la revedere prieteneşte, iar plecarea sa atât de banală m-a dezamăgit puţin. Am intrat în sufragerie şi am găsit valiza. Chitanţa de la hotel era deasupra ei, într-un plic alb. Am deschis-o şi m-am înfiorat când am văzut preţul, dar, uitându-mă peste cheltuielile incluse în ea, am observat că lipsea ceva: cina în cameră.

Probabil că plătise el, deşi *căzuserăm* de *acord* să plătesc eu. Oare de ce se răzgândise? Din milă? Credea că nu-mi permit? Sau poate nu avusese niciodată intenţia să mă lase să plătesc. Nedumerită şi puţin enervată, am pus deoparte chitanţa şi l-am luat în braţe pe Luca. Ne-am uitat împreună la emisiunea cu marionete, iar eu am încercat să nu mă gândesc deloc la Jack Travis. Să nu mă întreb când avea să se întoarcă.

Zece

În zilele care au urmat mi-am sunat prietenii şi le-am spus ce se întâmplase. Am repetat povestea surorii mele care născuse pe neaşteptate parcă de o sută de ori, până când, într-un final, am ajuns să mă pricep foarte bine la varianta foarte scurtă. Majoritatea prietenilor mei m-a susţinut, dar unii, ca de exemplu Stacy, n-au fost deloc mulţumiţi că am ales să rămân în Houston. Mă simţeam vinovată la gândul că Dane primea mai multe comentarii şi telefoane decât ar fi fost cazul. Reacţiile prietenilor noştri erau împărţite în funcţie de sex. Femeile erau de părere că n-aş fi putut să fac altceva decât să am grijă de Luca, pe când bărbaţii erau mult mai înţelegători cu decizia lui Dane de-a nu-şi asuma răspunderea pentru un copil cu care n- avea nicio legătură.

De neînţeles pentru mine, în unele discuţii ajungeam să dezbatem dacă nu cumva ar fi trebuit să-l conving pe Dane să mă ia de nevastă, dacă nu cumva asta ar fi schimbat lucrurile.

— Ce crezi tu că ar fi fost diferit? am întrebat-o pe Louise, antrenoarea de fitness al cărei soţ, Ken, era paramedic la Lake Travis. Chiar şi dacă Dane s-ar fi însurat cu mine, tot nu şi-ar fi dorit copii.

— Da, dar ar fi fost obligat să te ajute cu Luca, mi-a răspuns ea. Nu poţi să-ţi dai nevasta afară din casă într-o astfel de situaţie, nu?

— Nu m-a dat afară, am spus defensiv. Şi nu l-aş forţa niciodată pe Dane să facă un lucru doar pentru că am fi căsătoriţi. Ar avea în continuare dreptul să facă propriile alegeri.

— Asta e o prostie, mi-a răspuns Louise. De asta te măriţi, ca ei să nu mai poată să facă alegeri. Şi le e mai bine aşa.

— Da?

— Sigur.

— Şi nici noi nu mai putem să facem alegeri după căsătorie?

— Nu. Noi avem şi mai multă libertate, dar şi siguranţă. De asta femeile vor să se căsătorească mai mult decât bărbaţii.

Eram şocată de părerea lui Louise despre mariaj. M-am gândit că divorţul şi căsătoria puteau să involueze într-un aranjament foarte cinic, dacă scoteai iubirea din ecuaţie. Şi, ca un zid de cărămidă al cărui mortar se sfărâmă, căsniciile se deteriorau şi se destrămau.

Am sunat-o pe mama, cam fără voie, ce-i drept, ca să-i povestesc despre Tara, despre copil şi despre cum aveam să locuiesc în Houston o vreme, ca s-o ajut pe sora mea.

— După toţi anii pe care i-ai petrecut alergând prin Austin, n-ai niciun drept să te plângi, mi-a spus mama.

— Nu mă plâng, şi nici n-am alergat. Am

lucrat, am studiat şi…

— la droguri, nu? Tara era aşa de nevinovată, şi prietenii ei bogaţi au târât-o în viaţa aia strălucitoare, plină de cocaină, aşa că ea sigur a inhalat din greşeală şi…

— Nu există să inspiri cocaină din greşeală, mamă.

— A fost forţată, m-a repezit mama. Tu nu ştii cum e să fii frumoasă, Ella. Nu ştii câte probleme îţi aduce frumuseţea.

— Ai dreptate, n-am de unde să ştiu. Dar sunt destul de sigură că Tara nu se droga.

— Sora ta nu vrea decât atenţie. Să te asiguri că ştie. Eu nu-i plătesc niciun cent pentru vacanţa asta de trei luni. Eu am nevoie de o vacanţă mai mult decât oricine, să ştii. Tot stresul pe care mi l-a cauzat situaţia asta… Pe mine de ce nu s-a gândit nimeni să mă trimită la un centru de înfrumuseţare?

— Nu se aşteaptă nimeni să plăteşti tu, mama.

— Atunci cine plăteşte?

— Nu ştiu încă, dar acum trebuie să ne concentrăm s-o ajutăm pe Tara să-şi revină şi să avem grijă de Luca. Sunt cu el într-un apartament mic şi cochet.

— Unde e?

— Undeva în oraş. Nu e mare lucru.

M-am abţinut să zâmbesc larg când m-am uitat la apartamentul de lux în care eram. Ştiam că, dacă mama ar fi aflat că stau pe 1800 Main,

ar fi venit acolo în jumătate de oră.

— Ar fi nevoie să-l renovez. Vrei să vii să mă ajuţi? Poate mâine…

— Mi-ar plăcea, a spus ea repede, dar nu pot. Sunt prea ocupată. Trebuie să te descurci singură, Ella.

— Bine. Vrei să trec să-l aduc pe Luca pe la tine cândva? Sunt sigură că vrei să-l cunoşti şi tu.

— Da, dar să ştii că iubitul meu vine din când în când fără să anunţe. Nu vreau să vadă copilul. Te sun eu când am o zi liberă.

— Foarte bine, fiindcă aş avea nevoie de cineva care să stea puţin cu el…

Mama a închis telefonul. Am sunat-o pe Liza ca să-i spun unde stau, iar ea s-a declarat impresionată şi a devenit foarte curioasă.

— Cum ai făcut rost de aşa un apartament? Te-ai culcat cumva cu Jack?

— Sigur că nu, am spus ofensată. Mă cunoşti mai bine de-atât.

— Ei, mi se pare ciudat că familia Travis te-a lăsat să stai acolo aşa, pur şi simplu. Presupun că au destui bani ca să-şi permită gesturi din astea. Probabil că pentru ei nu e mare lucru.

Persoana care m-a ajutat cel mai mult, nu doar emoţional, dar şi în mod practic, a fost Haven Travis. Mi-a spus cum trebuia să fac ca să schimb contractul de utilităţi, unde să merg pentru lucrurile de care aveam nevoie şi chiar mi-a recomandat o dădacă pe care o plăcea

cumnata ei.

Haven nu mă judeca şi nici nu voia să se amestece în treburile altcuiva. Ştia să asculte şi avea simţul umorului. Mă simţeam în largul meu lângă ea, aproape la fel de bine ca şi în preajma lui Stacy, şi asta însemna ceva. M-am gândit că viaţa se revanşa pentru toţi oamenii cu care pierdeai câteodată legătura scoţându-ţi în cale uneori persoana potrivită, la momentul potrivit.

Am ieşit la prânz şi la cumpărături de lucruri pentru bebeluş într-o după-amiază şi ne-am plimbat de câteva ori împreună, dimineaţa, înainte să se instaleze căldura. Ne-am vorbit una alteia, cu precauţie, despre viaţa fiecăreia şi am descoperit că prietenia noastră era una dintre acelea rare, în care o persoană o înţelege aproape imediat pe cealaltă. Deşi Haven nu vorbea prea mult despre căsnicia ei ratată, mi-a dat de înţeles că soţul ei fusese abuziv într-un fel sau altul. Ştiam de cât curaj avusese nevoie ca să iasă din relaţia aceea şi să-şi reconstruiască viaţa. Procesul avea să fie unul de lungă durată şi, oricine ar fi fost ea, cea de dinainte, se schimbase în moduri semnificative.

Căsnicia aceea o făcuse pe Haven să se distanţeze de foştii ei prieteni, fiindcă unii nu ştiau cum să se poarte cu ea, iar alţii se întrebau ce făcuse ca să atragă furia soţului. Unii nici măcar n-o crezuseră, gândindu-se că o femeie bogată nu putea să fie victima abuzurilor, de parcă banii ar fi fost un scut împotriva tuturor

felurilor de violenţă.

— Cineva a spus despre mine că, dacă soţul meu m-a bătut, înseamnă că eu am vrut asta, mi-a povestit ea odată.

Am tăcut amândouă, ascultând zgomotul roţilor cărucior ului. Deşi Houston nu era un oraş în care să te plimbi, existau câteva zone prin care puteai să faci asta, mai ales Rice Village, unde mai exista umbră şi unde creşteau copaci. Am trecut pe lângă magazine şi buticuri, restaurante şi cluburi, saloane de coafură şi magazine pentru copii. Preţurile mă făceau să ameţesc. Incredibil cât se putea cheltui pe moda pentru copii!

M-am gândit la ce-mi spusese Haven şi mi-am dorit să pot să-i răspund ceva, însă nu puteam s-o ajut decât spunându-i că eu o credeam.

— Pe oameni îi sperie să se gândească la abuz, la cât de uşor ar putea să fie răniţi fără niciun motiv, am spus. Preferă să creadă că ai fost tu de vină cumva, ca să se asigure că ei înşişi nu pot să păţească aşa ceva.

Haven a dat aprobator din cap.

— Cred că e şi mai rău când abuzatorul e unul dintre părinţii, fiindcă atunci copilul îşi imaginează că merită abuzul şi poartă asta cu sine pentru totdeauna.

— Aşa a păţit Tara.

Ea m-a privit atent.

— Şi tu nu?

Am ridicat stânjenită din umeri.

— Eu am lucrat cu problema asta câţiva ani şi cred că am redus-o la dimensiuni pe care pot să le gestionez. Nu mai sunt la fel de anxioasă ca înainte, dar, pe de altă parte, am probleme de ataşament şi mi-e greu să mă apropii de oameni.

— Dar te-ai apropiat de Luca, mi-a atras ea atenţia. Şi asta doar în câteva zile, nu?

M-am gândit puţin, apoi am aprobat dând din cap.

— Cred că bebeluşii fac excepţie de la regula asta.

— Dar Dane? Ai fost cu el multă vreme.

— Da, dar în ultimul timp mi-am dat seama că relaţia, deşi funcţionează, nu duce nicăieri. E ca o maşină uitată pe alee, cu motorul pornit.

I-am povestit despre relaţia noastră deschisă, despre ce îmi spusese iubitul meu, cum că dacă ar fi încercat să mă constrângă în vreun fel, eu l-aş fi părăsit.

— Şi aşa e? a întrebat Haven în timp ce deschidea uşa cafenelei, ca eu să împing căruciorul înăuntru.

Ne-a cuprins un val de aer răcoros.

— Nu ştiu, am răspuns sincer, încruntându-mă puţin. S-ar putea să aibă dreptate. Poate că eu n-aş putea să fac faţă unei relaţii mai strânse. Poate că sunt alergică la orice înseamnă angajament.

Am lăsat căruciorul lângă o masă micuţă şi am ridicat acoperişul pliant ca să mă uit la băieţel, care dădea fericit din picioare la atingerea

aerului rece. Haven, încă în picioare, s-a uitat peste meniul scris cu creta pe o tablă neagră. Zâmbetul ei larg mi-a amintit de fratele său.

— Ştiu şi eu, Ella? S-ar putea să fie vorba despre o problemă psihică mai profundă, sau poate că pur şi simplu n-ai găsit încă bărbatul potrivit.

— Nu există niciun bărbat potrivit pentru mine.

M-am aplecat deasupra bebeluşului şi am rostit:

— În afară de tine, băutorule de lăptic.

I-am prins în mână unul dintre picioruşele goale şi i l-am sărutat.

— Ştii ce mă gândesc eu, Ella? în afară de să beau un mochaccino rece, cu mentă, cu frişcă şi cu ciocolată rasă? Mă gândesc că, în situaţia potrivită, ai putea să scoţi maşina aia pornită de pe alee oricând ai vrea.

Jack făcea parte din multe poveşti despre copilăria lui Haven. Aşa cum fac de obicei fraţii mai mari, fusese pe rând un erou şi un bandit. Cel mai adesea, bandit. La maturitate, într-o familie cu o dinamică atât de complexă, el şi sora lui deveniseră buni prieteni.

Haven spunea că fratele lor mai mare, Gage, a fost mereu cel de la care tatăl lor a aşteptat cel mai mult, dar care a primit şi cele mai multe laude. Singurul copil al lui Churchill Travis din prima căsătorie, Gage muncise din greu ca să-i facă tatălui său pe plac, ca să devină fiul perfect.

Era serios, motivat, exagerat de responsabil. Ieşise în evidenţă prin performanţe la o şcoală de elită, absolvise Universitatea din Texas şi Şcoala de Afaceri de la Harvard. Cu toate astea, fratele mai mare nu era nici pe departe la fel de aspru ca tatăl lor, ci dimpotrivă, avea o blândeţe naturală şi înţelegere pentru fragilitatea fiinţei umane, atitudini care lui Churchill Travis îi erau aproape cu totul străine.

Dintr-a doua căsnicie, care se încheiase cu moartea soţiei sale, Ava, bătrânul avea trei copii, pe Jack, pe Joe şi pe Haven. Fiindcă Gage ducea pe umerii săi cea mai mare parte din responsabilitate, Jack avusese ocazia să se joace, să experimenteze, să fie liber şi să-şi facă prieteni. El fusese mereu primul care se lua la bătaie, dar şi primul care întindea mâna ca să se împace. Făcuse o mulţime de sporturi, îşi fermecase profesorii ca să primească note mai bune decât ar fi meritat şi se întâlnise cu cele mai frumoase fete din şcoală. Era un prieten loial, care-şi plătea datoriile şi nu-şi călca niciodată cuvântul. Nimic nu-l înfuria mai tare decât cineva care nu se ţinea de cuvânt când promitea ceva.

Atunci când Churchill se decisese că fii lui trebuie să afle ce e munca, îi trimisese să lucreze pământul, sub soarele arzător al Texasului, sau să construiască garduri din piatră în jurul terenurilor lor, până când muşchii le ardeau şi pielea le căpătase un bronz adânc. Dintre cei trei

băieţi, numai lui Jack îi plăcuse cu adevărat acest tip de muncă. Transpiraţia, praful, extenuarea fizică i se păreau purificatoare. Avea nevoie să-şi măsoare forţele cu pământul, cu natura, aşa că iubise întotdeauna activităţi ca vânătoarea, pescuitul şi orice altceva l-ar fi scos din casa lor cu aer condiţionat din River Oaks.

Haven nu avusese parte de astfel de lecţii din partea tatălui ei, dar fusese supusă ideilor mamei sale despre ce însemna să fii o doamnă. În mod natural, Haven era băieţoasă şi se ţinea mereu după fraţii ei mai mari. Fiindcă între ea şi Gage era o diferenţă semnificativă de vârstă, el avea mereu o atitudine ceva mai părintească la adresa ei şi intervenea în favoarea sa atunci când simţea că e nevoie.

Jack, pe de altă parte, se luptase cu ea de multe ori, ca de exemplu atunci când sora lui intrase la el în dormitor fără să-i ceară voie şi se jucase cu trenuleţul. Atunci, Jack o strânsese tare de mână şi, când ea îl pârâse, Churchill îl bătuse cu cureaua până când Haven începuse să plângă. Învăţat cu masculinitatea texană, Jack se mândrise că n-a plâns deloc, iar tatăl lui îi spusese Avei că aveau cel mai încăpăţânat băiat din lume.

— Seamănă prea mult cu mine, spusese Churchill, frustrat că nu reuşea să-l motiveze pe băiatul rebel aşa cum făcuse cu Gage.

Haven mi-a povestit cât de nefericită fusese când fratele lor mai mare plecase la internat. În

ciuda tuturor aşteptărilor, Jack n-o persecutase după aceea. Într-o zi, când ea s-a întors plângând de la şcoală fiindcă un coleg se purta urât cu ea, Jack o ascultase, apoi plecase cu bicicleta ca să se ocupe de problemă. Celălalt băiat n-o mai deranjase niciodată pe Haven, ba chiar evitase să se mai apropie de ea.

O vreme au pierdut legătura, cât Haven a fost măritată cu un bărbat cu care tatăl ei nu era de acord.

— Nu am povestit nimănui prin ce treceam, a rostit ea cu o tristeţe amuzată. Şi eu sunt destul de încăpăţânată. Am fost prea mândră ca să spun cuiva despre greşeala pe care o făcusem, şi deja soţul meu îmi distrusese încrederea în mine în aşa măsură că mi-era teamă şi ruşine să cer ajutor. Până la urmă am scăpat, iar Jack mi-a oferit o slujbă la compania lui, ca să mă ajute să-mi revin. Am devenit prieteni, camarazi, într-un fel în care nu am fost înainte.

Eram curioasă cum scăpase până la urmă, fiindcă-mi dădeam seama că trebuia să se fi întâmplat ceva foarte important, dar acela era un subiect de conversaţie care avea să fie discutat la momentul potrivit.

— Ce părere ai despre viaţa lui amoroasă? n-am rezistat şi am întrebat-o. Crezi că o să se aşeze vreodată la casa lui?

— Absolut. Lui Jack îi plac femeile cu adevărat, nu ca unui misogin care nu face decât să-şi numere cuceririle, dar nu are de gând să-şi ia

vreun angajament până când nu găseşte pe cineva în care să fie sigur că poate să aibă încredere.

— Din cauza femeii care s-a măritat cu prietenul lui cel mai bun?

Ea mi-a aruncat o privire mirată.

— Ţi-a povestit despre ea?

Am dat aprobator din cap.

— Jack vorbeşte extrem de rar despre ea. A fost o decepţie foarte mare pentru el. Când cineva din familia Travis se îndrăgosteşte, se îndrăgosteşte tare, devine foarte pasionat, şi nu toată lumea poate să aibă o astfel de relaţie.

— Eu chiar că n-aş putea, am spus râzând sec, în timp ce în mine ceva tresărea la ideea aceea.

Nu voiam să-l văd vreodată atât de pasional pe Jack Travis.

— Cred că se simte singur, mi-a spus Haven.

— Dar e foarte ocupat.

— Cred că oamenii cei mai ocupaţi sunt, adesea, cei mai singuri.

Am schimbat subiectul imediat ce am avut ocazia, fiindcă discuţia despre Jack mă făcea să mă simt neliniştită şi puţin iritată, aşa cum păţeam când îmi doream ceva ce ştiam că nu-mi făcea bine.

Am vorbit cu Dane în fiecare seară la telefon, ca să-i povestesc despre noua mea viaţă şi despre Luca. Deşi el nu voia să aibă de-a face personal cu bebeluşul, nu-l deranja să afle ce mai fac eu şi cum am grijă de el.

— Crezi că o să vrei vreodată unul al tău? l-am întrebat pe Dane într-o seară, în timp ce stăteam pe canapea, cu Luca la piept.

— Nu pot să spun un „nu” categoric. S-ar putea ca, vreodată, să-mi doresc copii, dar mi-e greu să-mi imaginez aşa ceva. Am deja parte de lucruri asemănătoare în munca mea pentru mediu şi în grupurile de acte caritabile.

— Dar cum ar fi să creşti un copil căruia să-i pese de lucrurile astea la rândul său? E şi asta o cale de-a face lumea să fie un loc mai bun.

— Haide, Ella, ştii că nu s-ar întâmpla aşa. Copiii mei ar ajunge cu siguranţă susţinători ai partidului republican sau directori de companie petrolieră. Viaţa îţi distruge întotdeauna chiar şi cele mai bune intenţii.

Am râs, imaginându-mi un preşcolar, copilul lui Dane, îmbrăcat într-un costum cu vestă, în miniatură, ducând un calculator în mână.

— Probabil că ai dreptate.

— Te gândeşti să faci şi tu copii într-o zi?

— Nu, Doamne fereşte, am spus imediat. Încerc să rezist până când o să pot să i-l dau pe Luca înapoi Tarei. Îmi doresc să dorm şi eu o noapte întreagă sau să stau la masă fără să mă întrerupă nimeni şi, doar o dată, aş vrea să ies din casă fără toate accesoriile astea. E o nebunie. Căruciorul, scutecele, şerveţelele umede, cârpele de pus pe umăr după masă, baveţici, biberoane… Am uitat cum e să- ţi iei pur şi simplu cheile şi să ieşi pe uşă. Plus că a

fost nevoie să-l programez de mai multe ori la pediatrie pentru control şi pentru vaccinări... E bine că nu dorm, fiindcă am nevoie de mai mult timp ca să lucrez.

— Poate că e bine să afli acum despre toate astea, ca să nu te întrebi niciodată cum ar fi fost să ai un copil al tău.

— Cred că e ca rubarba, i-am spus. Ori îţi place foarte mult, ori nu poţi s-o suferi.

— Eu nu pot s-o sufăr, a fost răspunsul lui.

La finalul primei mele săptămâni pe 1800 Main, încă mai învăţam cum să duc o plasă de cumpărături, să împing căruciorul şi să deschid uşi. Era devreme, vineri seara, iar aglomeraţia era atât de mare încât am preferat să merg pe jos până la magazinul din apropiere decât să mai iau maşina. După scurta plimbare prin căldură, şi eu, şi Luca eram fierţi ca nişte homari. Mânerele de plastic ale pungilor de cumpărături îmi alunecau din mâinile transpirate, iar geanta cu scutece ameninţa să-mi cadă de pe umăr când am reuşit să împing căruciorul în holul de la parterul clădirii. Copilul începuse deja să se agite.

— Ştii, Luca, am spus cu răsuflarea tăiată, viaţa o să ni se uşureze considerabil când o să înveţi să mergi. Nu, fir-ar să fie! Nu începe să plângi, că n-am cum să te iau în braţe acum. Doamne. Luca, te rog, linişteşte-te...

Am blestemat, transpirată, şi am împins căruciorul pe lângă biroul recepţiei.

— Domnişoară Varner, aveţi nevoie de ajutor? a întrebat recepţionerul, dând să se ridice.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc. Suntem în regulă.

M-am strecurat printre uşile de sticlă şi am ajuns la lift exact când se oprea la parter. Din el au ieşit doi oameni: o roşcată superbă, îmbrăcată într-o rochie albă minusculă şi încălţată cu sandale aurii, şi Jack Travis, la costum negru, cu o cămaşă albă, strălucitoare, deschisă la gât, cu pantofi negri în picioare. Şi-a dat seama dintr-o privire de dilema mea şi în acelaşi timp a întins mâinile spre pungile de cumpărături şi a oprit uşile liftului cu piciorul. Ochii căprui închis îi străluceau.

— Bună, Ella.

Mie mi s-a tăiat răsuflarea şi m-am trezit zâmbindu-i larg, ca o toantă.

— Bună, Jack.

— Urci? Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulţumesc.

Am împins căruciorul în lift.

— Te ajutăm să ajungi acasă.

— Nu. Mă descurc…

— Nu durează decât un minut, a spus el. Nu te deranjează, nu, Sonya?

— Sigur că nu.

Femeia părea prietenoasă şi amabilă. Mi-a zâmbit larg şi a intrat din nou în lift. Nu puteam să-i reproşez nimic. Avea gusturi impecabile. Sonya era minunată, cu pielea ei perfectă,

strălucitoare, cu părul roşu aprins şi cu corpul atât de bine proporţionat. S-a aplecat ca să-l alinte pe bebeluşul agitat, şi decolteul ei amplu combinat cu figura frumoasă l-au făcut pe Luca să se liniştească.

— E un simpatic, a exclamat.

— E cam supărat fiindcă am ieşit la căldură.

— Ia uite ce de păr negru! Cred că seamănă cu tăticul lui.

— Aşa cred şi eu, am spus.

— Ce-ai mai făcut? m-a întrebat Jack. Cum e apartamentul?

— Foarte confortabil. Sora ta a fost minunată. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără ea.

— Mi-a spus că vă înţelegeţi bine.

Sonya a ascultat conversaţia scurtă şi mi-a aruncat o privire precaută, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce legătură era între mine şi Jack. Am văzut momentul exact în care s-a hotărât că nu suntem în competiţie. Nefardată, cu părul tuns banal şi cu silueta nu tocmai longilină ascunsă sub un tricou larg, toată înfăţişarea mea striga „proaspătă mămică”.

Liftul s-a oprit la etajul şase, iar Jack a ţinut uşa cât timp eu am împins căruciorul afară din lift.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Te conducem până la uşă, a insistat el, păstrând sacoşele.

— Te-ai mutat de curând? m-a întrebat Sonya în timp ce mergeam spre apartament.

— Da, cam acum o săptămână.

— Eşti norocoasă că locuieşti aici, mi-a spus. Cu ce se ocupă soţul tău?

— De fapt, nu sunt măritată.

— Am înţeles, a rostit ea, încruntându-se.

— Am un iubit în Austin, am continuat, şi mă mut înapoi acolo cam în trei luni.

Sonya a zâmbit din nou.

— Minunat! a rostit.

Am ajuns la uşă, iar eu am format codul de siguranţă. Cât timp Jack a deschis, eu am împins căruciorul înăuntru şi l-am ridicat pe Luca în braţe.

— Mulţumesc din nou, am spus, uitându-mă la el cum lăsa sacoşele pe măsuţa de cafea.

— Ce frumos e decorat, a spus Sonya, aruncând o privire admirativă în jur.

— Nu pot să-mi asum meritul, am răspuns. Oricum, eu şi Luca participăm din plin.

Am zâmbit obosit şi am făcut semn spre colţul camerei, unde stătea o cutie mare de carton, lângă care erau aşezate nişte bucăţi de lemn şi de metal.

— Ce montezi acolo? m-a întrebat Jack.

— Un pătuţ cu masă de schimbat scutece. L-am cumpărat din Rice Village zilele trecute, când am fost cu sora ta pe acolo. Din păcate ei cer o sută de dolari pentru asamblat, aşa că le-am spus că mai bine-l montez singură. Cei de la livrări au adus cutia asta cu părţile componente şi nişte instrucţiuni pe care încă nu le-am

priceput. Am găsit indicaţii în japoneză, franceză şi germană, dar nimic în engleză, aşa că acum îmi doresc să fi plătit suta aia de dolari în plus.

Mi-am dat seama că vorbeam prea mult, am zâmbit şi am ridicat din umeri.

— Dar mie-mi plac provocările.

— Hai să mergem, Jack, l-a chemat Sonya.

— Da, a răspuns el, dar a rămas pe loc şi s-a uitat de la mine la grămada de bucăţi de lemn.

Momentul acela de tăcere mi-a făcut inima să tresară înfundat. Jack s-a uitat din nou la mine şi a dat scurt din cap, dându-mi de înţeles că avea de gând să se întoarcă. Nu voiam aşa ceva.

— Mergeţi, am spus pe un ton vesel. Distracţie plăcută.

Sonya a zâmbit.

— Pa!

L-a luat pe Jack de braţ şi l-a tras afară din apartament.

Trei ore mai târziu, Luca mă privea dintr-un leagăn pentru bebeluşi, în timp ce eu stăteam pe podea, înconjurată de bucăţi din pătuţul lui. Terminasem cu cina – spaghete cu sos tomat, carne de vită şi busuioc proaspăt. Când se răcea ce-mi rămăsese aveam de gând să le congelez în porţii pentru o persoană.

Mă săturasem deja de Mozart şi marionete, aşa că am conectat ipod-ul la boxe şi în aer se auzea vocea groasă şi senzuală a Ettei James.

— Ce e atât de frumos la blues, i-am spus lui Luca, oprindu-mă să iau o înghiţitură de vin, e că

transmite atâtea emoţii, atâta iubire, atâta dorinţă liberă. Nimeni nu e suficient de curajos ca să trăiască aşa, poate cu excepţia muzicienilor.

Am auzit o bătaie la uşă.

— Cine să fie? Ai invitat tu pe cineva şi nu mi-ai spus?

M-am ridicat, cu paharul de vin în mână, şi am mers în picioarele goale prin apartament, spre intrare. Purtam o pijama de culoarea fondantelor şi îmi scosesem lentilele de contact ca să-mi pun ochelarii. M-am ridicat pe vârfuri şi m-am uitat pe vizor, apoi am tresărit când am văzut conturul familiar al capului unui bărbat.

— Nu sunt îmbrăcată pentru oaspeţi, am spus fără să deschid.

— Lasă-mă să intru chiar şi aşa.

Am descuiat şi am deschis. În faţa mea era Jack Travis, acum îmbrăcat în blugi şi cu un tricou alb, ţinând în mână o cutie din pânză, uzată de atâta folosinţă. Privirea lui m-a măsurat încet, de sus în jos.

— Ai reuşit să montezi pătuţul?

— Încă lucrez la el, am spus, încercând să-mi ignor bătăile grăbite ale inimii. Unde-i Sonya?

— Am ieşit la cină şi după am dus-o acasă. Acum m-am întors.

A ridicat puţin din umeri, privindu-mă fix.

— Pot să intru?

Voiam să-l refuz. Simţeam că între noi era ceva, ceva care ar fi necesitat negocieri,

compromisuri. Nu eram pregătită pentru aşa ceva, dar nu găseam niciun motiv pentru care să nu-l primesc. Am făcut un pas nesigur în spate.

— Ce ai în geantă?

— Scule.

Jack a intrat în apartament şi a închis uşa. Se mişca precaut, de parcă s-ar fi aventurat într-un mediu necunoscut, periculos.

— Bună, Luca, a rostit încet, aplecându-se lângă copil.

A mişcat puţin leagănul, iar bebeluşul a scos nişte sunete fericite şi a dat din picioruşe. Atent în continuare la copil, Jack mi-a spus:

— Asculţi Etta James.

Am încercat să par degajată:

— În situaţiile în care e nevoie să asamblez lucruri, îmi place să ascult blues. John Lee Hooker, Bonnie Raitt…

— L-ai ascultat vreodată pe cei de la Deep Ellum? Blues din Texas… Blind Lemon Jefferson, Leadbelly, T-Bone Walker?

Am răspuns greu, fiindcă eram atentă la felul în care tricoul i se întinsese peste umerii laţi şi pe spatele puternic.

— Am auzit de T-Bone Walker, dar nu şi de ceilalţi.

Jack s-a uitat în sus, spre mine.

— Ai ascultat vreodată „See That My Grave Is Kept Clean”?

— Credeam că ăsta e un cântec al lui Bob Dylan.

— Nu, el îl cântă doar. A fost scris de Blind Lemon. O să-ţi fac un CD, fiindcă nu-i uşor de găsit.

— Nu mă aşteptam ca un băiat crescut în River Oaks să ştie atât de multe despre blues.

— Ella, draga mea, blues-ul e despre un bărbat bun şi nefericit. Avem destui din ăştia în River Oaks.

Îmi plăcea foarte mult vocea lui baritonală, care părea că ajunge în locuri ascunse din mine şi zăboveşte acolo, îmi venea să mă aşez pe podea, lângă el, şi să-mi trec mâinile prin părul lui des, tuns scurt, apoi să-l apuc pe după gât şi să-i cer să-mi spună tot. Despre blues, despre cum cineva i-a frânt inima, despre ce-l sperie mai tare şi despre tot ce-a vrut să facă dar n-a apucat.

— Miroase bine, a rostit el.

— Am făcut spaghete mai devreme.

— Şi mai ai?

— Tocmai te-ai întors de la cină.

Pe chipul lui a apărut o expresie chinuită.

— E unul dintre locurile alea cu pretenţii. Am mâncat o porţie de peşte de mărimea unei piese de domino şi, poate, o lingură de risotto. Sunt mort de foame.

Am râs când i-am văzut expresia.

— Îţi pregătesc o farfurie de spaghete.

— Şi între timp eu lucrez la pătuţ.

— Mulţumesc.

— Am pus toate piesele conform diagramei,

dar fără instrucţiuni în engleză…

— Nu avem nevoie de instrucţiuni.

Jack s-a uitat puţin pe cărticică, apoi a aruncat-o cât colo şi a început să caute printre piesele din lemn vopsit.

— E destul de simplu.

— Simplu? Tu nu vezi ce de tipuri de şuruburi sunt în punga aia?

— Ne descurcăm noi.

A deschis geanta din pânză şi a scos din ea o şurubelniţă electrică fără fir, făcându-mă să mă încrunt.

— Ştii că patruzeci şi şapte la sută din accidentele la mână sunt cauzate de folosirea unor unelte de mare putere, acasă?

Jack a montat maşinăria cu mişcări experte.

— Mulţi se lovesc la mână şi când închid uşa, dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să mai folosim uşile.

— Dacă Luca începe să plângă din cauza zgomotului o să fie nevoie să foloseşti o şurubelniţă obişnuită.

El a ridicat din sprâncene.

— Dane nu foloseşte unelte de mare putere?

— De obicei, nu. Cu excepţia unei veri în care a construit în New Orleans, cu Habitat for Humanity, şi asta fiindcă era la cinci sute de kilometri de mine.

Jack a zâmbit puţin.

— Care e problema ta cu şurubelniţele electrice, scumpo?

— Nu ştiu. Nu sunt obişnuită cu ele, atâta tot. Mă agită. N-am avut un frate sau un tată care să folosească aşa ceva.

— Ei bine, atunci nu ştii un lucru important, Ella. Nu poţi să stai între un texan şi uneltele lui. Ne plac cele mari, care absorb tot curentul din circuitul naţional. Ne place să luăm mic-dejunul la restaurante de pe marginea şoselei, ne plac obiectele mari, în mişcare, fotbalul de luni seara şi poziţia misionarului. Nu bem bere fără alcool, nu conducem maşini mici şi nu recunoaştem că ştim mai mult de cinci, şase culori. Şi nu ne epilăm pe piept. Niciodată.

A ridicat şurubelniţa electrică.

— Acum lasă-mă pe mine să fac treaba asta de bărbat şi tu mergi în bucătărie. Crede-mă, e aranjamentul perfect.

— Luca o să plângă, l-am avertizat.

— Ba nu. O să-i placă foarte mult.

Spre dezgustul meu total, Luca n-a scos niciun sunet şi l-a urmărit mulţumit pe Jack cum asambla patul. Am încălzit spaghetele şi sosul şi am pregătit o farfurie pe care am aşezat-o pe bufet.

— Hai, Luca, am spus, luând în braţe bebeluşul şi ducându-l în bucătărie. Hai să-l distrăm pe omul din Cromagnon cât mănâncă.

Jack a mâncat cu poftă din spaghetele aburinde, scoţând sunete apreciative. A terminat cel puţin un sfert din porţie înainte să ridice privirea spre mine.

— Sunt foarte bune! Ce altceva mai ştii să găteşti?

— Nu prea multe. Câteva tocăniţe, paste, ciorbă. Ştiu să fac pui la rotisor.

— Ştii să pregăteşti şi friptură la cuptor?

— Da.

— Mărită-te cu mine, Ella.

M-am uitat în ochii lui căprui, păcătoşi, şi, chiar dacă ştiam că glumea, am simţit ceva pulsând în mine, iar mâinile au început să-mi tremure.

— Da, sigur, am spus pe un ton vesel. Vrei şi nişte pâine?

După cină, Jack s-a întors pe podea şi a asamblat pătuţul cu o îndemânare născută clar din experienţă. Se descurca de minune la sarcinile de genul acela, avea încredere în sine şi era eficient. Trebuia să recunosc că mia plăcut să-l privesc cu mânecile suflecate deasupra braţelor acoperite cu o peliculă de păr subţire şi îngenuncheat în faţa ramei din lemn, cu trupul lui atletic şi bine făcut. M-am aşezat aproape, cu un pahar de vin în mână, şi l-am ajutat întinzându-i şuruburile de care avea nevoie. Din când în când mă apropiam destul cât să-i simt parfumul, o combinaţie atrăgătoare de piele curată şi aroma sa masculină. Din când în când blestema dacă mai scăpa câte un şurub, dar îşi cerea imediat scuze.

Jack Travis era o noutate pentru mine, un bărbat de modă veche, foarte masculin. Niciunul

dintre băieţii cu care fusesem eu la facultate nu era mai mult decât atât, băieţi care încercau să-şi dea seama cine erau şi care le era locul pe lume. Dane şi prietenii lui erau sensibili, atenţi la mediu, mergeau pe bicicletă şi aveau conturi de Facebook. Nu puteam să mi-l imaginez pe Jack Travis scriind pe un blog sau căutându-se pe sine şi era destul de clar că nu-l interesa dacă hainele lui erau produse din fibre naturale.

— Jack, am spus gânditoare, tu crezi că femeile îţi sunt egale?

El a potrivit o bară de lemn deasupra ramei pătuţului.

— Da.

— Ai lăsat vreodată vreo femeie să plătească pentru cină?

— Nu.

— De asta nu apare ce am comandat în cameră pe nota mea de plată?

— Nu las niciodată o femeie să-mi plătească masa. Am spus că te las pe tine fiindcă ştiam că numai aşa m-ai fi lăsat să rămân.

— Dacă tu le consideri egale pe femei, atunci de ce să nu mă laşi să plătesc eu cina?

— Pentru că eu sunt bărbatul.

— Dacă ar fi să alegi pe cine să angajezi dintre un bărbat şi o femeie, ca director pentru unul dintre proiectele tale, dar ai ştii că femeia e tânără şi încă poate să aibă copii, l-ai alege pe bărbat în locul ei?

— Nu. L-aş alege pe acela dintre ei care ar fi

mai competent.

— Şi dacă ar fi egali din toate punctele de vedere?

— Nu aş considera un dezavantaj posibilitatea să rămână însărcinată, mi-a răspuns el zâmbind nedumerit. Ce încerci tu să afli?

— Mă întrebam unde te situezi pe scala evoluţiei.

— Cât de sus am ajuns?

— Nu m-am decis încă. Spune-mi părerea ta despre corectitudinea politică.

— Nu sunt împotrivă, dar chiar şi un lucru mic poate să te ducă departe. Stai puţin…

Şurubelniţa a scos un sunet ascuţit cât timp Jack a montat un element de legătură din metal. S-a oprit şi s-a uitat la mine zâmbind larg.

— Altceva?

— Ce îţi doreşti tu de la o femeie?

— Vreau o parteneră loială, iubitoare, căreia să-i placă să petreacă timp cu mine, mai ales în aer liber. Şi nu m-ar deranja dacă ar vâna.

— Sigur n-ai fi mai fericit cu un labrador? am întrebat.

Jack a terminat de montat pătuţul foarte repede. L-am ajutat, ţinând părţile mai mari cât timp el le prindea şi le ranforsa.

— Cred că în patul ăsta ar putea să doarmă şi un pui de elefant, şi tot nu s-ar rupe.

— Îl vrei aici sau în dormitor? m-a întrebat Jack.

— Dormitorul e foarte mic, aşa că l-aş prefera

aici. E ciudat să ai un pătuţ în sufragerie?

— Deloc. E şi casa copilului.

Cu ajutorul lui Jack am mutat patul lângă canapea şi am pus un cearceaf peste saltea, apoi l-am aşezat cu blândeţe pe copilaşul adormit şi l-am învelit cu o păturică. Am dat drumul jucăriei mobile de deasupra, făcând să se rotească ursuleţi şi borcane cu miere şi să se audă o melodie liniştită.

— Pare confortabil, a şoptit Jack.

— Nu-i aşa?

Am simţit un val de recunoştinţă când l-am văzut pe Luca aşezat aşa de bine în pătuţul lui. Oraşul întunecat era afară, aglomerat, cu trafic şi oameni care beau şi dansau în timp ce asfaltul elibera căldura adunată peste zi, dar noi eram în locul acela răcoros şi apărat, aşa cum trebuia să fie.

Trebuia să umplu biberoanele şi să mă pregătesc pentru noapte. Aveam deja obiceiurile noastre, iar mie baia şi mersul la culcare al bebeluşului începuseră să mi se pară foarte reconfortante.

— A trecut multă vreme de când n-am mai avut grijă de un copil mic, am spus, abia dându-mi seama că vorbeam cu voce tare.

Am apucat marginea de sus a pătuţului.

— N-am mai făcut asta de când eram eu însămi un copil. Drept răspuns, Jack şi-a aşezat încet mâna peste mâna mea, cuprinzând-o în căldura sa. Înainte să apuc să ridic privirea, însă,

el s-a îndepărtat şi a început să-şi strângă uneltele. A adunat metodic toate resturile de carton şi de plastic şi le-a pus în cutia dreptunghiulară în care venise patul, apoi a ridicat-o cu o mână şi a dus-o spre uşă.

— O arunc eu.

Am zâmbit şi m-am apropiat ca să-l conduc.

— Îţi mulţumesc mult, Jack. Pentru tot. Eu…

Probabil că vinul îmi ştersese orice urmă de bun simţ, pentru că m-am ridicat pe vârfuri şi l-am îmbrăţişat aşa cum aş fi făcut cu Tom sau cu altul dintre prietenii lui Dane. A fost o îmbrăţişare amicală, dar fiecare terminaţie nervoasă din trupul meu a strigat „Greşeală!” imediat ce pieptul meu l-a atins pe al lui şi s-a lipit ca o frunză umedă de asfalt.

Jack m-a cuprins cu braţele şi m-a strâns mai aproape. Era atât de mare şi de cald, şi îmbrăţişarea lui mi-a făcut atâta plăcere încât m-am crispat, speriată. Răsuflarea lui caldă îmi ajungea pe obraz şi îmi făcea inima să bată repede. Mi se părea că spaţiul dintre fiecare două bătăi era sufocat de dorinţă. Am tresărit şi m-am retras puţin, lipindu- mi faţa de umărul lui.

— Jack, am rostit abia auzit, nu îţi făceam avansuri.

— Ştiu.

Una dintre mâinile lui m-a apucat cu blândeţe de ceafă, iar degetele i s-au împletit în părul meu moale, făcându-mă să-l privesc.

— Nu e complet vina ta că eu aleg să

interpretez aşa gestul tău.

— Jack, nu…

— Îmi plac ăştia, a rostit atingându-mi rama ochelarilor şi apucând cu grijă de marginea lor. Foarte mult. Dar sunt în drum.

— În drum? am întrebat încordată atunci când el mi i-a scos de pe nas.

— Nu te mişca, Ella.

Şi s-a aplecat spre mine.

Unsprezece

Dacă aş fi gândit raţional, nu aş fi permis aşa ceva. Gura lui Jack a atins-o lent pe a mea, apoi el m-a sărutat, apăsând cu blândeţe. M-am mişcat în braţele lui până când am găsit o poziţie perfectă, neaşteptată, care m-a făcut să tresar de plăcere. Mi s-au înmuiat genunchii, dar n-a contat, fiindcă el mă strângea la piept. Eram în siguranţă. Una dintre mâinile lui mi-a atins cu nesfârşită grijă obrazul.

De fiecare dată când încercam să pun capăt sărutului, el insista să rămân aproape de el, gustându-mă încet. Era ceva atât de diferit de lucrurile cu care eram eu obişnuită încât aproape că nu mi se părea că e doar un sărut. Mi-am dat seama că sărutările mele cu Dane deveniseră ca un fel de semne de punctuaţie, ghilimele sau

punctul de la capătul câte unei propoziţii. Jack era mai blând, mai pasional şi mai insistent, mă săruta înflăcărat, era nou şi copleşitor, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. L-am apucat pe după umeri, i-am mângâiat părul mătăsos.

El a inspirat grăbit, apoi a întins mâna şi mi-a prins în palmă posteriorul îmbrăcat în pijama, trăgându-mă spre el, lipindu-mă de trupul lui. Forţa sa era şocantă, electrizantă. El era tare, dur, peste tot. Deţinea controlul, era cu mult mai puternic decât mine şi voia ca eu să ştiu asta.

M-a sărutat până când senzaţiile au început să alunece în direcţii spre care eu nu puteam să merg, revărsându-se şi alunecând întunecat. Am simţit un dor disperat adunându- se în trupul meu şi am înţeles în sfârşit că, dacă mă culcam cu bărbatul acela, el avea să-mi ia totul. Toate apărările pe care mi le construisem aveau să fie distruse.

Tremurând, l-am împins şi am reuşit să întorc capul destul cât să spun cu răsuflarea tăiată:

— Nu pot. Nu. Destul, Jack.

El s-a oprit imediat, dar m-a ţinut în continuare în braţe, respirând repede. Nu puteam să mă uit la el, şi am rostit cu greu:

— N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

— Mi-am dorit să fac asta de când te-am văzut prima dată.

M-a strâns mai tare în braţe şi s-a aplecat până când gura i-a ajuns aproape de urechea mea, apoi a şoptit:

— Şi tu la fel.

— Ba nu mi-am dorit. Nu-mi doresc asta.

— Ai nevoie să te mai şi destinzi, Ella.

Eu am râs indignată.

— Crede-mă că nu am nevoie să mă destind. Am nevoie…

Am tăcut brusc şi am inspirat uimită când el m-a tras mai aproape şi mi-a lipit şoldurile de ale lui. Simţurile mele nu puteau să facă faţă atâtor senzaţii. Spre ruşinea mea nemăsurată, mi-am legănat şoldurile spre el înainte să apuc să mă opresc, fiindcă pasiunea şi instinctul au luat locul bunăcuviinţei.

El a simţit răspunsul meu instinctiv şi a zâmbit, cu buzele lipite de obrazul meu îmbujorat.

— Ar trebui să fii cu mine. Ţi-ar folosi.

— Cât de infatuat eşti! Nu mi-ar folosi deloc, cu fripturile tale, cu uneltele electrice şi cu libido-ul tău care are deficit de atenţie… Pun pariu că ai permis de port-armă. Recunoaşte că am dreptate.

Parcă nu reuşeam să tac. Vorbeam prea mult, respiram prea repede şi tremuram precum o jucărie cu cheiţă, întoarsă până la limita mecanismului.

Jack mi-a atins cu buzele un loc sensibil din spatele urechii.

— De ce contează asta?

— Deci răspunsul e da? Probabil. Doamne! Contează pentru că… Opreşte-te! Contează

pentru că eu nu pot să mă culc decât cu un bărbat care mă respectă, pe mine şi opiniile mele. Eu…

M-am oprit şi am scos un sunet nearticulat când el mi-a muşcat uşor pielea.

— Te respect, mi-a şoptit. Pe tine şi opiniile tale. Te consider egala mea. Îţi respect mintea şi îmi plac cuvintele alea mari pe care-ţi place să le foloseşti. Cu toate astea, îmi doresc şi să-ţi rup hainele şi să fac sex cu tine până când ţipi şi plângi şi-l vezi pe Dumnezeu.

Mi-a atins lent gâtul cu buzele, de sus în jos, iar eu am tresărit neajutorată, cuprinsă de plăcere. El mi-a apucat şoldul şi m-a ţinut pe loc.

— O să-ţi arăt ce înseamnă să te simţi bine, Ella, începând cu nişte sex de calitate, din acela după care să nu mai ştii nici cum te cheamă.

— Sunt cu Dane de patru ani, am reuşit să spun. El mă înţelege în feluri în care tu nu mă înţelegi.

— Pot să învăţ despre tine.

Mi s-a părut că un lucru din interiorul meu începe să se destrame, transformându-se într-un fel de moliciune în jurul căreia tot trupul mi s-a încordat. Am închis ochii şi mi-am stăpânit un suspin.

— Când mi-ai oferit apartamentul, am spus încet, mi-ai dat de înţeles că nu ai motive secrete. Nu-mi place poziţia în care mă pui, Jack.

El a ridicat privirea, apoi mi-a sărutat vârful nasului.

— Ce poziţie ai prefera tu?

Am deschis larg ochii şi, cumva, am reuşit să scap din braţele lui. Pe jumătate aşezată, pe jumătate alunecând pe marginea canapelei, am arătat spre uşă cu mâna tremurând.

— Pleacă, Jack.

Era al naibii de atrăgător, aşa, cu părul răvăşit şi cu hainele în dezordine.

— Mă dai afară?

Nu-mi venea nici mie să cred.

— Te dau afară.

Expresia lui s-a transformat imediat într-una dezamăgită.

— Mai avem lucruri de discutat.

— Ştiu, dar, dacă te las să mai stai, mă tem că n-o să vorbim despre mare lucru.

— Şi dacă ţi-aş promite că nu te ating?

Ne-am privit în ochi, şi parcă întreaga încăpere a fost cuprinsă de o căldură volatilă.

— Ai minţi, am spus.

Jack şi-a dus mâna la ceafă şi a făcut o grimasă nemulţumită.

— Ai dreptate.

Am făcut semn cu capul spre uşă.

— Te rog, pleacă.

El a rămas nemişcat.

— Când te mai văd? Mâine seară?

— Mâine lucrez.

— Poimâine?

— Nu ştiu. Am multe de făcut.

— Fir-ar să fie, Ella! a rostit el, îndreptându-se

spre uşă. Poţi să amâni pentru moment, dar tot o să fie nevoie să găseşti o soluţie la un moment dat.

— Eu cred în amânare, i-am spus. De fapt, eu amân chiar şi să amân.

Jack mi-a aruncat o privire plină de promisiuni, apoi a plecat, luând cu el cutia goală a pătuţului.

Am făcut ordine în bucătărie, încet, apoi am şters dulapurile şi i-am pregătit biberoanele lui Luca, uitându-mă din când în când la telefon. Era aproape ora la care trebuia să vorbesc cu Dane, însă el tot nu suna. Oare trebuia să-i spun despre ce se întâmplase între mine şi Jack? Oare o relaţie deschisă îţi permitea să ai secrete? Ce rost ar fi avut să-i spun despre cum mă simţeam atrasă de altul?

M-am gândit şi m-am răzgândit, şi până la urmă am decis că aveam să-i spun lui Dane despre sărut numai dacă ar fi urmat şi altceva, dacă începeam o relaţie cu Jack. Ceea ce nu voiam să fac. Sărutul n-avea nicio însemnătate, aşa că alegerea cea mai înţeleaptă şi, de altfel, cea mai uşoară, era să mă prefac că nu se întâmplase nimic şi să amân discuţia până când uitam ce se întâmplase.

În ziua următoare am sunat-o pe sora mea. Am fost frustrată, dar nu prea surprinsă, când am aflat că Tara nu îi dăduse încă acordul doctoriţei Jaslow să îmi vorbească.

— Ştii că nu o să fac nimic împotriva intereselor tale, i- am spus. Nu vreau decât să te

ajut.

— Mă descurc foarte bine singură. Poţi să vorbeşti cu ea mai târziu. Eventual. Nu e ceva de care să am nevoie chiar acum.

În tonul ei se simţea o defensivitate pe care o înţelegeam prea bine. Şi eu simţisem aşa, trăisem cu sentimentul acela, cam un an de la începutul terapiei. Odată ce-ţi dai seama că ai dreptul la intimitate, devii repede foarte rezervat. Sigur că Tara nu voia să mă implic. Pe de altă parte, aveam nevoie să ştiu ce se întâmpla.

— Poţi să-mi spui puţin despre ce se întâmplă, ce faceţi?

A urmat o tăcere lipsită de entuziasm, după care sora mea a răspuns:

— Am început să iau un antidepresiv.

— Foarte bine. Simţi vreo diferenţă?

— În principiu îşi face efectul abia după câteva săptămâni, dar cred că pe mine a început deja să mă ajute. Am vorbit mult cu doctoriţa Jaslow. Ea spune că felul în care am fost noi crescute nu e deloc normal sau sănătos. Când propria ta mamă e nebună, te neglijează şi intră în competiţie cu tine, trebuie să te lămureşti care au fost efectele atitudinii ei asupra ta şi după aceea să lucrezi ca să începi să te simţi mai bine. Dacă nu…

— Dacă nu, am putea să ajungem să repetăm ce-a făcut ea, am completat eu încet.

— Da. Vorbesc cu doctoriţa despre unele

lucruri care m-au deranjat mereu.

— Ca de exemplu…

— Ca de exemplu felul în care mama a spus mereu că eu sunt cea frumoasă şi că tu eşti cea deşteaptă. Am făcut multe greşeli prosteşti din cauza asta.

— Ştiu, draga mea.

— Poate că n-o să fiu niciodată chirurg neurolog, dar sunt mai inteligentă decât crede mama.

— Nu ne cunoaşte pe niciuna dintre noi, Tara.

— Vreau să-i vorbesc despre toate astea, să încerc s-o fac să înţeleagă ce ne-a făcut, dar doctoriţa mea spune că probabil n-o să-i fie clar niciodată. Oricât i-aş explica, mama ar nega sau ar spune că nu-şi aminteşte.

— Sunt de acord. Nu putem decât să ne rezolvăm noi însene problemele pe care le avem.

— Fac asta şi aflu multe lucruri pe care nu le ştiam. Mă simt din ce în ce mai bine.

— Bravo, fiindcă lui Luca îi e dor de mămica lui.

Tara mi-a răspuns pe un ton timid şi entuziast, care m-a impresionat:

— Chiar crezi asta? L-am avut atât de puţin că nu ştiu dacă o să-şi mai amintească de mine.

— L-ai purtat timp de nouă luni, Tara. Îţi cunoaşte vocea şi ritmul inimii.

— Doarme toată noaptea?

— Aş vrea eu, am răspuns pe un ton amuzat. De obicei se trezeşte cam de trei ori pe noapte,

cel puţin. Am început să mă obişnuiesc şi dorm atât de uşor încât mă trezesc imediat, la orice zgomot ar face, oricât de uşor.

— Poate e mai bine că-l ai la tine. Eu nu m-am priceput niciodată să mă trezesc repede.

Eu am râs.

— Începe repede să plângă. Crede-mă că te face să sari din pat precum o felie de pâine din prăjitor.

Am făcut o pauză, apoi am întrebat cu precauţie:

— Crezi că Mark o să vrea să-l vadă vreodată?

Brusc, orice legătură dintre noi s-a rupt. Vocea Tarei a devenit plată, rece:

— Nu Mark e tatăl. Ţi-am spus că nu are tată. Luca e numai al meu.

— Nu cred că a crescut în răsadurile de varză, Tara. Cineva tot a participat la conceperea lui şi, oricine ar fi fost, îţi datorează puţin ajutor. Ba mai important, i-l datorează lui Luca.

— Dar asta e treaba mea.

Mi-a fost greu să nu-i atrag atenţia, în tăcerea care a urmat, că mă pusese să-l cresc pe Luca pe propria mea cheltuială şi că era, măcar în parte, şi treaba mea.

— Există multe detalii practice despre care n-am vorbit, Tara. Dacă tăticul lui Luca te ajută, dacă ţi-a promis ceva…

Trebuie să legalizeze promisiunea asta. Într-o bună zi, băiatul o să vrea să ştie…

— Hai să nu discutăm acum, Ella. Trebuie să

închid. Am întârziat la o oră de aerobic.

— Dar dacă mă laşi doar să…

— Pa.

Telefonul a rămas tăcut în mâna mea.

Supărată, îngrijorată, m-am îndreptat către grămăjoara de facturi şi reviste de pe bufetul din bucătărie şi am găsit bucata de hârtie pe care mi-o dăduse Jack, cu numărul de telefon al „Frăţiei adevărului etern”.

M-am întrebat care era responsabilitatea mea în situaţia aceea. Mi-era clar că Tara nu putea să ia decizii de viitor. Era vulnerabilă şi probabil că Mark Gottler o păcălise, făcând-o să creadă că o să aibă grijă de ea şi de copil, că o să le dea bani pe termen nelimitat. Poate că de asta o şi alesese pe ea, fără să se teamă de consecinţe, fiindcă Tara părea că nu are pe nimeni. Dar sora mea mă avea pe mine.

Doisprezece

În următoarele două zile am tot sunat la „Frăţia adevărului etern” şi am tot cerut să stabilesc o întâlnire cu Mark Gottler, dar tot ce-am primit au fost răspunsuri evazive, tăcere sau scuze greu de crezut.

Nu mi se permitea accesul. Ştiam că avea să-mi fie imposibil să mă întâlnesc singură cu Gottler, care era foarte sus în ierarhia administrativă a bisericii, ferit, adăpostit de muritorii de rând.

Când i-am spus lui Dane despre problemă, el mi-a spus că s-ar putea să cunoască pe cineva care să mă ajute. Biserica avea o reţea extinsă de cauze caritabile, şi un prieten vechi de-ai lui avea ceva legături cu ramura companiei din America Centrală. Din păcate, eforturile lui n-au dat roade, iar eu am ajuns din nou de unde plecasem.

— Ar trebui să-l rogi pe Jack să te ajute, mi-a spus Haven vineri, după ce s-a întors acasă de la serviciu. E genul de problemă la care el se descurcă foarte bine. Cunoaşte pe toată lumea şi nu-l deranjează să ceară cuiva o favoare. Dacă nu mă înşel, cred că inclusiv compania noastră are ceva contracte cu biserica asta.

Eram împreună în apartamentul pe care-l împărţea cu logodnicul ei, Hardy Cates, şi beam

ceva. Haven pregătise o carafă de sangria albă, amestecând Riesling cu bucăţi de piersică, portocală şi mango şi adăugând o porţie zdravănă de şnaps de piersici.

Apartamentul cu trei dormitoare avea un perete format numai din ferestre, de la care se vedea tot Houstonul, şi era decorat în tonuri naturale, sofisticate, cu mobilă de dimensiuni mari, acoperită cu materiale moi şi cu piele.

Eu văzusem astfel de case numai la televizor şi prin filme. Nu aveam încredere în plăcerea pe care mi-o făcea un mediu atât de frumos, şi nu din cauza prejudecăţilor sau a invidiei, ci pentru că înţelegeam că prezenţa mea era temporară în acea lume şi nu voiam să mă obişnuiesc deloc cu ea. Deşi nu m-am considerat niciodată o persoană ambiţioasă, atunci am descoperit cât de atrăgător era luxul. Am zâmbit ironic în sinea mea şi m-am gândit la câtă nevoie aveam ca Dane să-mi reorganizeze priorităţile.

Luca stătea pe o păturică, pe covor, întors cu burta în jos. L-am privit fascinată cum a ridicat capul pentru câteva secunde. Era din ce în ce mai puternic şi se concentra din ce în ce mai mult pe lucrurile care-l înconjurau. Mi se părea că se schimba câte puţin în fiecare zi. Ştiam că nu făcea nimic deosebit de ceea ce făceau alte milioane de bebeluşi, lucruri pe care majoritatea le-ar fi găsit banale, însă mie mi se părea uimitor îmi doream atât de multe pentru el! Voiam să aibă toate avantajele din lume, şi în loc de asta

el primise puţin mai mult decât nimic. Nu avea familie, nu avea casă şi nici măcar nu avea mamă încă.

L-am mângâiat puţin pe deasupra scutecului şi m-am gândit la ce-mi spusese Haven despre Jack.

— Ştiu că ar putea să ne ajute, am spus, dar prefer să găsesc altă cale. Jack a făcut deja suficient pentru mine şi pentru Luca.

Haven a venit, cu paharul ei de sangria în mână, şi s-a aşezat alături de noi, pe podea.

— Sunt sigură că nu l-ar deranja. Te place, Ella.

— Lui îi plac toate femeile.

Haven a zâmbit cu tristeţe.

— Nu pot să te contrazic, dar tu eşti diferită de toate celelalte femei, iepuraşi de cataramă, cu care iese el.

Am privit-o repede şi am dat să o contrazic.

— Ştiu că nu sunteţi împreună, mi-a spus ea, dar e clar că există atracţie. Cel puţin din partea lui.

— Serios?

M-am străduit să-mi păstrez tonul şi expresia neutre.

— Eu nu mi-am dat seama. Adică, da, Jack a fost foarte amabil şi m-a ajutat să mă mut aici, dar ştie că eu o să mă întorc la Dane, că nu sunt disponibilă şi că nu sunt o… ce înseamnă „iepuraş de cataramă”?

Haven a zâmbit larg.

— Cândva expresia se referea la femeile care stăteau pe lângă cowboy, la rodeo, sperând să se culce cu ei. Acum înseamnă o profitoare care-şi caută un iubit mai în vârstă.

— Eu clar nu vreau să profit de nimeni.

— Nu, dar dai sfaturi acestor femei, în articolele tale. Le spui să se întreţină singure şi să-şi gândească mai bine prioritățile.

— Toată lumea ar trebui să mă asculte, am spus, iar Haven a râs şi a ridicat paharul.

L-am ridicat şi eu pe al meu, apoi am luat o înghiţitură.

— Poţi să bei cât vrei, mi-a spus ea. Hardy nu pune gura pe aşa ceva. Spune că o să bea alcool cu fructe numai dacă vreodată o să fim amândoi pe o plajă tropicală şi n-o să ne vadă nimeni.

— Ce-i cu bărbaţii din Houston? am întrebat nedumerită.

Haven a zâmbit ironic.

— Nu ştiu. Am o prietenă veche, din facultate, care a trecut pe la mine de curând. Ea e din Massachusetts, şi a spus că e gata să jure: bărbaţii de aici sunt o specie separată.

— Dar îi plac?

— Da. Singura ei nemulţumire a fost că nu vorbesc destul pentru gustul ei.

— E clar că nu i-a provocat să discute despre subiectul care trebuia, am spus, făcând-o să râdă.

— Chiar aşa. Săptămâna trecută a trebuit să-i ascult pe Hardy şi pe Jack vorbind despre toate

felurile în care poţi să aprinzi focul fără chibrituri. Au găsit nu mai puţin de şapte.

— Opt, s-a auzit o voce adâncă din pragul uşii.

M-am răsucit şi am văzut intrând un bărbat. Hardy Cates era bine făcut, cu structura corporală a unuia crescut în provincie, cu surplus de sex-appeal şi cu ochii cei mai albaştri pe care-i văzusem eu vreodată. Părul lui nu era atât de închis la culoare ca al lui Jack, ci puţin mai deschis, precum blana de nurcă. Hardy a lăsat din mână o servietă plină şi s-a apropiat să o sărute pe Haven.

— Ne-am amintit, a continuat pe un ton laconic, că poţi să cureţi partea de jos a unei cutii de suc cu nişte pastă de dinţi şi să o foloseşti pe post de oglindă, ca să aprinzi vreascuri.

— Opt, atunci, a spus Haven râzând şi ridicând capul spre el, ca să-l sărute.

Când logodnicul ei s-a îndreptat, ea i-a spus:

— Hardy, ea e Ella, cea care locuieşte la mine în apartament.

El s-a aplecat şi mi-a întins mâna.

— Îmi pare bine, Ella.

Zâmbetul i s-a lărgit când a dat cu ochii de bebeluş.

— Câţi ani are?

— Cam trei săptămâni.

El i-a aruncat bebeluşului o privire aprobatoare.

— E un băiat frumos.

Şi-a slăbit nodul cravatei şi a aruncat o privire spre carafa de pe măsuţa de cafea.

— Ce beţi voi acolo?

— Sangria, a spus Haven, apoi a zâmbit văzându-i expresia. Ai bere în frigider.

— Mulţumesc, dar în seara asta încep cu ceva mai tare.

Haven l-a privit curioasă cum se îndrepta spre bucătărie. Deşi Hardy părea relaxat, probabil că ea era foarte obişnuită cu dispoziţiile lui, fiindcă a încruntat puţin din sprâncene, s-a ridicat şi s-a dus spre el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat în timp ce el îşi turna un pahar de Jack Daniel’s.

Hardy a oftat.

— M-am certat cu Roy astăzi, a spus, apoi s-a uitat spre mine. Unul dintre partenerii mei, mi-a explicat. A analizat câştigurile de la un puţ mai vechi şi a fost de părere că o să avem şi mai mult profit dacă săpăm în continuare, dar vârfurile de petrol – aşa se măsoară calitatea petrolului– arată că şi dacă am găsi un rezervor, tot n-ar merita efortul.

— Roy nu e de acord? l-a întrebat Haven.

Hardy a clătinat din cap.

— Insistă să investim mai mulţi bani, dar eu i-am spus că bugetul trebuie să rămână piele, os şi organe genitale până…

S-a oprit şi mi-a aruncat o privire plină de regret.

— Scuze, Ella. Încep să vorbesc urât după o zi

întreagă pe şantier.

— Nu-i nimic, am spus.

Haven l-a mângâiat pe braţ după ce el a dat peste cap paharul de tărie.

— Roy ar trebui să ştie că n-are rost să se certe cu tine, a murmurat ea. Instinctul tău pentru petrol e aproape legendar.

Hardy a lăsat paharul deoparte şi a zâmbit amuzat.

— Roy spune că şi egoul meu e la fel.

— Roy e un fraier, a spus ea, apropiindu-se de el. Vrei să te iau în braţe?

Eu m-am aplecat deasupra lui Luca şi am început să mă joc cu el, încercând să ignor ceva ce se transforma rapid într-un moment foarte intim.

L-am auzit pe Hardy murmurând că o să primească el ce-şi doreşte puţin mai târziu, apoi a urmat o tăcere absolută. Le-am aruncat o privire. Capul lui era aplecat deasupra capului ei. M-am întors repede spre copil, gândindu-mă că le-ar fi folosit să rămână singuri.

Când s-au întors în sufragerie, am început să-mi pun lucrurile în geanta cu scutece.

— E timpul să plecăm, am spus pe un ton vesel. Haven, asta a fost cea mai bună sangria pe care…

— Rămâi la cină! a exclamat ea. Am făcut o grămadă de escabeche de pui, o salată rece, mediteraneană. Avem tapas şi măsline şi brânză Manchego.

— E o bucătăreasă minunată, a spus Hardy trăgând-o mai aproape. Rămâi, Ella, ca să nu fiu nevoit să beau sangria.

L-am privit cu neîncredere.

— Sigur nu vreţi să fiţi puţin singuri?

— N-am fi singuri dacă ai pleca, a spus Hardy, fiindcă în curând o să urce Jack.

— Da? am întrebat eu şi Haven în acelaşi timp.

M-a traversat un fior de nelinişte.

— Da, ne-am întâlnit la recepţie şi i-am spus să urce la o bere. E într-o dispoziţie foarte bună, fiindcă s-a întâlnit cu un avocat ca să discute despre renovarea clădirii din McKinney.

— Pot să ocolească restricţiile? a întrebat Haven.

— Avocatul aşa zice.

— I-am spus lui Jack să nu-şi facă probleme din cauza asta, fiindcă Houstonul n-o să ajungă niciodată să fie împărţit pe zone special destinate unor anumite tipuri de clădiri.

Haven mi-a aruncat o privire încurajatoare.

— O să fie numai bine, Ella. Poţi să-l rogi pe Jack să te ajute să intri la „Adevărul Etern”.

— Vrei să-l convingi să meargă la biserică? a întrebat Hardy fără intonaţie. Dar, scumpa mea, o să-l trăsnească Dumnezeu cum pune piciorul înăuntru.

Haven i-a zâmbit larg.

— Comparativ cu tine, Jack e un îngeraş.

— Fiindcă e fratele tău mai mare, i-a răspuns

el pe un ton blând, o să te las să-ţi păstrezi iluziile.

Cineva a sunat la uşă, iar Haven s-a ridicat şi a mers să deschidă. Inima a început să-mi bată mai repede, lucru care m-a enervat. Sărutul nu însemnase nimic, mi-am spus. Trupul lui, lipit de trupul meu, nu însemnase nimic. Gustul lui dulce, intim, căldura…

— Salut, şefule, a rostit Haven, ridicându-se pe vârfuri ca să-l îmbrăţişeze pe fratele ei.

— Îmi spui şefule numai când vrei să-mi ceri ceva, i-a răspuns Jack, urmând-o în apartament.

S-a oprit când m-a văzut, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Probabil că trecuse pe acasă şi se schimbase. Fiindcă era îmbrăcat într-o pereche de blugi vechi şi cu un tricou curat, de un alb aproape strălucitor pe lângă pielea lui bronzată. Reacţia emoţională puternică pe care am avut-o la vederea lui m-a speriat şi mi-a şubrezit siguranţa. Avea o combinaţie irezistibilă de vitalitate, încredere în sine şi masculinitate, amestecate într-un cocteil perfect.

— Salut, Ella, a murmurat, dând scurt din cap spre mine.

— Bună, am spus eu cu o voce pierdută.

— Voi doi rămâneţi la cină, l-a informat Haven.

Jack s-a uitat repede la ea, apoi la mine.

— Aşa facem?

Am dat din cap şi am întins mâna după paharul de sangria, reuşind, prin nu se ştie ce miracol, să nu-l răstorn. Jack s-a aşezat pe

podea, lângă mine, şi l-a luat în braţe pe Luca, strângându-l la piept.

— Salut, mititelule.

Băieţelul l-a privit atent, în timp ce Jack l-a luat de mânuţă şi s-a jucat puţin cu ea.

— Cum e pătuţul? m-a întrebat fără să-şi mute privirea de la copil.

— Minunat. Foarte rezistent.

Atunci Jack m-a privit. Stăteam foarte aproape unul de celălalt, aşa că i-am văzut ochii căprui deschis, ca un fel de condiment exotic dizolvat în coniac. „Ai nevoie de o provocare”, aşa-mi spusese, iar eu găsisem provocarea acolo, în privirea lui, împreună cu promisiunea că aveam să pierd, dar că avea să-mi placă.

— Ella are o problemă, şi speram că poţi s-o ajuţi tu, a spus Haven din bucătărie, deschizând frigiderul.

— Vrei o bere, Jack? s-a auzit vocea lui Hardy.

— Da, a răspuns acesta. Cu o felie de lămâie, dacă ai.

— Încerc să obţin o întrevedere cu Mark Gottler, i-am spus. Ca să vorbim despre sora mea.

Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit.

— Se simte bine?

— Da, aşa cred, dar mă îndoiesc că face vreun efort ca să-şi asigure viitorul, pe al ei sau pe al lui Luca. Trebuie să mă văd cu Gottler şi să-l pun la punct cu unele lucruri. Nu vreau să-l las să plătească internarea Tarei şi după aceea să se

spele pe mâini şi să creadă că poate să uite de restul. O să fie nevoie să-şi facă datoria faţă de ea şi de Luca.

Jack a aşezat bebeluşul înapoi pe pătură şi a ridicat un iepuraş de pluş pe care i l-a arătat, mişcându-l deasupra lui şi făcându-l să dea din picioare de bucurie.

— Şi vrei să te ajut să intri la el.

— Da. Am nevoie de o întâlnire în particular cu Gottler.

— Eu pot să aranjez o întâlnire, dar tu n-o să poţi să intri decât dacă eşti de acord să mergi deghizată.

I-am aruncat o privire indignată. Nu-mi venea să cred că îmi făcea avansuri în casa surorii sale.

— Dacă tu crezi că o să mă culc cu tine doar ca să pot să mă întâlnesc cu Gottler…

— Am spus „deghizat”, Ella, nu „în pat”.

— Pardon, am spus stânjenită. Trebuie să mă ascund, ca un virus pe computer?

Jack a aprobat din cap cu o privire sarcastică.

— O să inventez un motiv ca să mă văd cu el şi o să te iau cu mine. Nu-i nevoie să facem sex, deşi, dacă vrei să- mi mulţumeşti…

— Nu mă simt chiar aşa de recunoscătoare.

N-am putut să nu zâmbesc totuşi, fiindcă nu mai cunoscusem niciodată vreun bărbat care să fie atât de atrăgător cu un iepuraş de pluş în mână.

Jack mi-a urmărit privirea spre jucărie.

— Ce fel de lucruri îi cumperi? Ăsta nu-i pentru

băieţi.

— Îi place, am spus. Ce-i în neregulă cu iepuraşii?

Haven s-a aşezat pe un taburet din apropiere, zâmbind amuzată.

— Şi fratele nostru, Cage, e la fel, mi-a spus. Are idei foarte clare legate de ce e potrivit pentru băieţi. Deşi nu cred că ar fi avut o problemă cu iepuraşul, Jack.

— Are o fundă pe coadă, a observat ursuz fratele ei, însă a continuat să se joace, făcând animalul de pluş să sară pe pieptul lui Luca şi să zboare pe deasupra chipului său.

Eu şi Haven am izbucnit în râs văzând privirea fermecată a bebeluşului.

— Bărbaţii şi femeile se poartă atât de diferit cu copiii, a spus Haven. Gage se joacă mult mai dur cu Matthew, îl aruncă în sus, îl surprinde, iar lui pare să-i placă foarte mult. Cred că de asta e bine să ai amândoi…

A tăcut şi a roşit puţin, amintindu-şi prea târziu că Luca nu avea un tată care să-l dorească.

— Iartă-mă, Ella.

— Nu-i nimic, am spus imediat. E clar că Luca n-o să prea aibă modele masculine o vreme, dar sper ca sora mea să cunoască un bărbat bun cândva. Poate că băieţelul ăsta o să aibă un tată vitreg într-o zi.

— O să fie bine, a spus Jack ţinând iepuraşul căruia Luca îi prinsese o ureche în mânuţă.

Dumnezeu ştie că tata n-a prea fost în preajma noastră când eram mici, şi chiar dacă era, noi abia aşteptam să scăpăm de el. Am crescut aproape fără tată.

— Şi uite ce bine am ajuns, a adăugat Haven.

S-au uitat unul la altul, ea şi Jack, şi au început să râdă de parcă ar fi spus ceva absurd.

Am mâncat într-o atmosferă relaxată, şi toată lumea l-a ţinut în braţe pe Luca, pe rând. Haven a continuat să toarne sangria, din care eu am băut până când am început să simt o veselie foarte plăcută. Am râs mai mult decât o făcusem de săptămâni, poate de luni bune. M-am întrebat ce însemna asta, oare, că puteam să mă bucur de compania unor oameni atât de diferiţi de Dane şi de prietenii mei din Austin.

Eram sigură *că* iubitul meu *ar* fi găsit multe de criticat la Hardy şi la Jack, amândoi versaţi în afaceri de culise şi ocolirea regulilor. Erau mai în vârstă decât bărbaţii cu care eram eu obişnuită, mult mai cinici şi probabil neînduplecaţi atunci când îşi doreau ceva. Cu toate astea, mi se păreau al naibii de fermecători.

Acela era pericolul. Manierele, farmecul lor, te făceau să uiţi cum erau ei de fapt, că puteau să te controleze, să te convingă să faci compromis după compromis, ba chiar să te facă să crezi că tu voiai ca lucrurile să stea aşa. Abia după ce păşeai în capcană înţelegeai ce greşeală tăcuseşi. M-am mirat că, deşi ştiam toate astea despre Jack Travis, mă simţeam în continuare

atrasă de el.

M-am aşezat lângă el, pe una dintre canapelele adânci, tapiţate cu catifea, încercând să-mi dau seama ce simţeam. Până la urmă am înţeles că era relaxare. N-am fost niciodată o persoană foarte calmă, ci dimpotrivă, una tensionată şi mereu pregătită să facă faţă urgenţelor, dar în acea seară mă simţeam ciudat de liniştită. Poate din cauză că eram într-o situaţie în care nu aveam nevoie nici să mă apăr, nici să dovedesc cuiva ceva. Poate era datorită bebeluşului care dormea în braţele mele, la căldură şi în siguranţă.

M-am sprijinit de spătarul canapelei, alături de trupul cald al lui Jack, care stătea cu unul dintre braţe întins pe margine. Am închis ochii şi mi-am sprijinit o clipă obrazul de umărul lui. Numai un moment. El m-a mângâiat încet pe cap.

— Ce ai pus în sangria aia, Haven? l-am auzit întrebând încet.

— Nimic, a spus ea pe un ton defensiv. Era mai mult vin alb. Şi eu am băut la fel de mult ca şi Ella, dar mă simt bine.

— Şi eu mă simt bine, am protestat, deschizând repede ochii. Sunt doar…

M-am oprit, fiindcă aveam nevoie să mă concentrez ca să pot să rostesc corect cuvintele. Limba îmi era încleiată de cerul gurii.

— N-am prea dormit.

— Ella, scumpa mea…

Am auzit tonul amuzat al lui Jack, şi mâna lui

mi s-a plimbat prin păr, printre şuviţele blonde, subţiri, mângâind cu tandreţe. Eu am închis din nou ochii şi am rămas nemişcată, sperând că o să continue ce făcea.

— Cât e ceasul? am întrebat căscând.

— Opt şi jumătate.

Am auzit-o pe Haven întrebând:

— Să fac o cafea?

— Nu, a răspuns Jack înainte să apuc să spun ceva.

— Băutura te loveşte ca o nicovală când eşti obosit, a rostit Hardy pe un ton înţelegător. Aşa păţeam şi noi pe platformă. Lucrai câteva săptămâni în tura de noapte şi ajungeai atât de epuizat că te dobora şi o singură bere.

— Încă nu m-am obişnuit cu programul lui Luca, am spus, frecându-mi ochii obosiţi. Nu doarme prea bine, chiar şi după standardele unui bebeluş.

— Ella, mi-a spus Haven, aruncându-mi o privire îngrijorată, avem un dormitor în plus. Ce-ar fi să rămâi aici în seara asta? Am eu grijă de Luca, să poţi să te odihneşti.

— Nu. Eşti foarte drăguţă, foarte… dar mă simt bine. Trebuie doar să…

Am tăcut cât să casc şi am uitat ce voiam să spun.

— Trebuie să găsesc liftul, am spus pe un ton nehotărât.

Haven a luat bebeluşul din braţele mele.

— Îl pun în scaunul lui.

Îmi doream să pot să mă mai odihnesc măcar cinci minute pe umărul lui Jack. Umărul lui puternic îmi sprijinea atât de ferm, de perfect obrazul!

— Încă puţin, am spus, abia auzind conversaţia din jurul meu.

— E greu ce face ea, spunea Haven. Să-ţi laşi viaţa aşa în aşteptare…

— Care-i treaba cu tipul din Austin? a întrebat Hardy.

— N-a vrut să-şi asume răspunderea, a răspuns Jack pe un ton dispreţuitor.

Deşi am vrut să spun ceva în apărarea lui Dane, eram prea epuizată ca să scot vreun sunet. După aceea, fie am adormit, fie a urmat o tăcere lungă, fiindcă o vreme n-am auzit nimic.

— Ella, a rostit cineva până la urmă, făcându-mă să scutur enervată din cap.

Îmi era atât de bine încât aş fi vrut ca vocea aceea să dispară.

— Ella.

Ceva moale şi fierbinte mi-a atins obrazul.

— Dă-mi voie să te duc jos, în apartamentul tău.

Mi-am dat seama stânjenită că adormisem buştean de faţă cu ei toţi şi că eram aproape în braţele la Jack.

— Bine, da. Îmi pare rău.

M-am străduit să mă ridic şi am încercat să-mi găsesc echilibrul. Jack m-a prins şi m-a ajutat, apoi a spus:

— Amatoare mică.

Jenată şi ameţită, m-am strâmbat.

— N-am băut chiar atât de mult.

— Ştim că nu, a spus Haven liniştindu-mă şi uitându-se urât la fratele ei. Tu eşti ultimul care are dreptul să-i tachineze pe alţii, domnule „Dorm buştean”.

Jack a zâmbit larg şi mi-a spus:

— Mă trezesc la şapte în fiecare dimineaţă, dar nu sunt cu adevărat treaz decât abia pe la prânz.

A continuat să mă susţină cu un braţ.

— Hai, ochi albaştri. Te ajut să găseşti liftul.

— Unde-i copilul?

— L-am hrănit şi l-am schimbat eu, a spus Haven.

Hardy a ridicat coşul copilului şi i l-a întins lui Jack, care l-a luat cu mâna liberă.

— Mulţumesc, i-am spus lui Haven, aruncându-i o privire plină de recunoştinţă în timp ce-mi dădea geanta cu scutece. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am adormit aşa.

Haven a zâmbit şi m-a îmbrăţişat.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Ce înseamnă puţină narcolepsie între prieteni?

Avea un trup mic şi puternic. M-a bătut pe spate cu palma ei îngustă, iar gestul m-a surprins în naturaleţea şi uşurinţa sa. Am îmbrăţişat-o la rândul meu, stânjenită. Haven a

rostit peste umărul meu.

— Îmi place fata asta, Jack.

M-am chinuit să merg înainte, aproape fără să văd pe unde din cauza epuizării. Aveam nevoie să mă concentrez mult ca să pot să pun un picior în faţa celuilalt.

— Nu ştiu de ce sunt atât de obosită în seara asta, am spus. Cred că m-a ajuns oboseala.

Am simţit mâna lui Jack coborându-mi pe talie şi conducându-mă înainte. Am hotărât să vorbesc în continuare, ca să nu adorm.

— Ştiţi, e depri… depro…

— Deprivare de somn?

— Da.

Am scuturat din cap ca să-mi mai revin.

— Din cauza ei începi să ai probleme de memorie şi tensiune ridicată. Şi există pericolul să te răneşti la muncă. Bine că la mine nu e cazul. Dacă nu cumva cad cu faţa pe tastatură şi rămân cu „QWERTY” imprimat pe frunte, dar atunci o să ştiţi ce mi s-a întâmplat.

— Aşa, a spus Jack, îndemnându-mă să intru în lift.

M-am uitat printre gene la şirul de butoane şi am întins mâna spre unul dintre ele.

— Nu, a spus Jack pe un ton răbdător. Ăla e nouă, Ella. Apasă pe cel cu susul în jos.

— Toate sunt cu susul în jos, i-am răspuns, dar am reuşit să găsesc şasele.

M-am sprijinit într-un colţ şi mi-am cuprins talia cu braţele.

— De ce ţi-a spus Haven că mă place?

— De ce să nu te placă?

— Dacă îţi spune ţie asta, implicaţia e că…

Am încercat să-mi dau seama de sensul cuvintelor mele.

— Înseamnă ceva.

El a râs încet.

— Nu te strădui să gândeşti în momentul ăsta, Ella. Poţi să faci asta mai târziu.

Mi s-a părut o idee bună.

— Bine.

Uşile s-au deschis, iar eu am ieşit din lift, cu Jack în urma mea. Mai mult dintr-un noroc decât din intenţie, am reuşit să apăs codul corect pe panoul uşii mele. Am intrat în apartament şi am spus, îndreptându-mă împleticit spre bucătărie:

— Trebuie să pregătesc biberoanele cu lapte.

— Mă ocup eu de ele. Tu du-te să-ţi pui pijamaua.

Recunoscătoare, am intrat în dormitor şi m-am schimbat într-un tricou şi o pereche de pantaloni din flanel. Când am terminat să mă spăl pe dinţi şi pe faţă şi m-am întors în bucătărie, Jack umpluse deja biberoanele, le pusese în frigider şi-l aşezase pe Luca în pătuţul lui. M-am apropiat încet de el, iar el mi-a zâmbit.

— Arăţi ca o fetiţă, a murmurat, aşa, cu tenul curat şi strălucitor.

Mi-a atins obrazul şi m-a mângâiat cu degetul mare pe sub cearcănele întunecate.

— Fetiţă obosită, a şoptit.

Am roşit.

— Nu sunt un copil.

— Ştiu asta.

M-a tras mai aproape, cu braţele lui calde, în care mă simţeam în siguranţă, şi mi-a redat echilibrul.

— Eşti o femeie puternică şi inteligentă, dar chiar şi femeile puternice au uneori nevoie de ajutor. Te epuizezi, Ella. Ştiu că nu-ţi plac sfaturile decât atunci când le dai tu, dar o să primeşti câteva chiar şi aşa. Trebuie să începi să te gândeşti la ceva pe termen lung în legătură cu Luca.

M-am mirat că am reuşit să-i răspund coerent.

— Asta nu-i o situaţie pe termen lung.

— Nu ai de unde să ştii, mai ales dacă depinde de Tara.

— Ştiu că oamenii pot să se schimbe.

— Poate că putem să ne schimbăm obiceiurile, dar nu şi cine suntem cu adevărat.

Jack a început să mă mângâie pe spate şi pe umeri, apoi mi-a strâns în palmă muşchii încordaţi de la baza gâtului. Am gemut de plăcere.

— Sper ca Tara să fie în stare să-şi rezolve problemele, să fie un părinte cum trebuie şi să te lase în pace, dar aş fi tare surprins dacă s-ar întâmpla. Cred că situaţia asta e mai permanentă decât ţi-ar plăcea să recunoşti. Eşti mamă, chiar dacă n-ai avut timp să te pregăteşti pentru asta. O să te epuizezi dacă nu ai grijă de

tine însăţi. Trebuie să dormi când doarme copilul, să găseşti o creşă, să angajezi o dădacă sau să duci copilul acasă la o dădacă.

— Nu o să fiu aici aşa de mult. Tara o să vină să-l ia, şi eu o să mă întorc în Austin.

— Să te întorci la ce? La un bărbat care nu te ajută când ai nevoie? Ce face Dane acum mai important decât să te ajute pe tine? Se luptă pentru drepturile ferigilor pe cale de dispariţie.

M-am încordat şi l-am împins, iritarea făcându-mă să mă trezesc puţin.

— Nu ai niciun drept să-l judeci pe Dane sau să judeci relaţia mea cu el.

Jack a scos un pufnit dispreţuitor.

— Relaţia aia de nimic s-a terminat în momentul în care Dane ţi-a spus să nu aduci copilul în Austin. Ştii ce ar fi trebuit să spună? „La naiba, Ella, sigur că da, o să fiu alături de tine indiferent ce-ar fi. Rahaturi se mai întâmplă, dar o să le dăm noi de capăt. Vino acum acasă şi treci în pat”.

— Dane n-avea cum să se ocupe de asta şi de companie în acelaşi timp, şi nu ştii de câte cauze caritabile se ocupă, pe câţi îi ajută…

— Femeia lui ar trebui să fie pe primul loc.

— Te rog să nu-mi dai citate filosofice bune de scris pe abţibilduri, şi nu te mai lega de el fără motiv. Când ai pus tu vreodată vreo femeie pe primul loc?

— Am de gând să fac asta chiar acum.

Comentariul lui ar fi putut să fie înţeles în mai

multe feluri, dar strălucirea din ochii lui îi dădea o notă accentuat provocatoare. N-am putut să mai gândesc şi inima a început să-mi bată ca nebuna. Nu era cinstit să-mi facă avansuri când eram epuizată, dar se părea că, pe lista de priorităţi ale lui Jack Travis, sexul era pe o poziţie mult mai înaltă decât dreptatea. Şi despre sex era vorba încă de la început. Nu aveam cum să-l scoatem din ecuaţie.

M-am trezit fugind în spatele măsuţei de cafea, precum o virgină indignată într-o melodramă victoriană.

— Jack, nu e momentul. Sunt foarte obosită şi nu gândesc cum trebuie.

— De asta şi e momentul. Dacă ai fi fost odihnită şi trează, ar fi fost al naibii de greu să mă cert cu tine.

— Eu nu fac lucruri din impuls, Jack. Eu nu…

Am tăcut şi am tresărit când el a întins mâna şi m-a apucat de încheietură.

— Dă-mi drumul, am rostit pierdut.

— Cu câţi bărbaţi ai fost până acum, Ella? a întrebat el încet, trăgându-mă cu blândeţe mai aproape de el, pe după măsuţa de cafea.

— Nu cred că oamenii trebuie să-şi spună lucrurile astea. Am scris cândva un articol…

— Unul? Doi? m-a întrerupt el, aducându-mă şi mai aproape.

Tremuram.

— Unul şi jumătate.

A zâmbit puţin.

— Cum poţi să te culci cu jumătate de bărbat?

— Era iubitul meu din liceu şi am experimentat cu el. Îmi făceam curaj să mă culc cu el, dar înainte să se întâmple am venit acasă într-o zi şi l-am găsit în pat cu mama.

Jack a scos un sunet înţelegător şi m-a strâns la piept cu atâta grijă şi atenţie încât n-aş fi avut nicio şansă să rezist.

— Am trecut peste asta acum, am adăugat.

— Sigur.

A continuat să mă ţină în braţe.

— Sexul cu Dane a fost mereu plăcut. N-am avut nevoie să caut în altă parte.

— Bine.

— Nu sunt chiar interesată de subiectul ăsta.

— Sigur că nu.

M-a strâns şi mai aproape, până când n-am avut de ales şi a trebuit să-mi pun capul pe umărul lui. M-am relaxat încet. Era atât de linişte în cameră încât nu se auzea decât sunetul respiraţiilor noastre şi vuietul înfundat al aerului condiţionat.

Dumnezeule, mirosea atât de bine! Nu voiam să fac ce făceam. Mi se părea că sunt prinsă într-un scaun de montaigne-russe şi că aştept să înceapă să se mişte, conştientă de cât de îngrozitor avea să fie. Căderi de la mare înălţime şi o forţă capabilă să-ţi lase vânătăi.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi cu altcineva? a întrebat Jack cu blândeţe.

— Nu.

L-am simţit buzele sărutându-mi creştetul.

— N-ai avut niciodată un moment spontan, în care să-ţi spui „la naiba cu tot” şi să faci pur şi simplu ce voiai?

— Eu nu am momente de spontaneitate.

— Uite acum un moment, Ella.

Buzele lui le-au găsit pe ale mele şi le-au urmărit insistent, deşi eu am încercat să scap. Jack mi-a cuprins capul în palmă, cu degetele sale puternice. M-a traversat o undă de şoc care mi-a făcut inima să bată foarte repede. El m-a sărutat de mai multe ori, sărutări lungi, indecente, fierbinţi şi mătăsoase. Am tresărit când m-a atins cu obrazul său ras, dar aspru, şi mi-a explorat gura cu limba.

Am întins orbeşte mâinile spre încheieturile lui, una ţinându-mi capul, alta pe talie, şi am strâns tare, înfigându- mi unghiile în muşchii puternici. Nu ştiu dacă încercam să-l dau la o parte sau să-l trag mai aproape. El a continuat să mă sărute, explorând insistent, cu pricepere, i-am eliberat încheieturile şi m-am lipit de trupul lui atrăgător. Nu simţisem niciodată atâta pasiune fizică, lipsită de raţiune şi oarbă la orice altceva. Contau numai dorinţa şi dorul.

Jack mi-a cuprins posteriorul cu palma şi m-a tras mai aproape, lipindu-mă de erecţia sa ademenitoare, făcându- mă să respir greu şi să încerc să-l păstrez acolo. A început să mă sărute cu mai multă blândeţe, sorbind parcă sunetele pe care le scoteam. M-am lipit mai mult de el,

adunând senzaţii, cu trupul din ce în ce mai încordat, în timp ce el se legăna într-un ritm subtil. Nimic nu mi se păruse vreodată mai delicios decât mi s-au părut atunci gura lui, trupul lui, mâinile care mă îndemnau să mă apropii până când şoldurile ni se legănau în acelaşi ritm.

Tensiunea se aduna în trupul meu cu o viteză care prevestea o eliberare necontrolată ce avea să mă facă să mor de ruşine, şi asta numai după un sărut şi o îmbrăţişare între doi oameni complet îmbrăcaţi. „Nu pot să permit aşa ceva”, am gândit speriată, dezlipindu-mi buzele de buzele lui.

— Aşteaptă, am spus cu greu, strângându-i tricoul între degete.

Tremuram din toate mădularele şi îmi simţeam buzele umflate.

— Trebuie să mă opresc.

Jack s-a uitat în jos, spre mine, cu pleoapele grele şi îmbujorat.

— Încă nu, a spus răguşit. Acum ajungem la partea cea mai frumoasă.

Înainte ca eu să apuc să mai scot vreun sunet, el s-a aplecat şi a început din nou să mă sărute. De data asta ritmul corpului său era intenţionat, apăsat, lipsit de ruşine, îmi forţa limitele, mă tachina şi îi dădea voie trupului meu să adune energie.

Gustul, mişcarea, atingerile ritmice, fierbinţi, toate se adunau şi mă conduceau într-o singură

direcţie. Am tresărit şi am suspinat încet. Eram atât de copleşită încât abia dacă reuşeam să ţin pasul cu bătăile propriei inimi. Am tremurat, m-am aplecat şi i-am strâns tricoul în pumni. Jack a prelungit plăcerea menţinând un ritm lent, legănat, conştient de ce făcea. Când ultimii fiori mi-au părăsit trupul, dizolvându-se într-o strălucire fierbinte, eu am suspinat şi m-am înmuiat cu totul în braţele lui.

— Nu se poate. Doamne. N-ar fi trebuit să faci asta.

Jack mi-a muşcat încet bărbia, obrazul îmbujorat, pielea moale de pe gât.

— Nu-i nimic, a şoptit. Totul e bine, Ella.

Am tăcut amândoi, aşteptând ca eu să-mi revin. Aşa aproape cum eram, n-aveam cum să nu observ că el era încă excitat. Cum trebuia să te comporţi într-o astfel de situaţie? Eram obligată să-i întorc favoarea, nu?

— Cred, am spus după un moment lung de tăcere, că ar trebui să facem şi pentru tine ceva.

În privirea lui a apărut o strălucire amuzată.

— Nu-i nevoie. Am făcut eu cinste de data asta.

— Nu-i drept faţă de tine.

— Odihneşte-te. Poţi să-mi spui mai târziu ce-i în meniu.

L-am privit nesigură, întrebându-mă ce se aştepta de la mine. Avusesem o viaţă sexuală normală, sănătoasă cu Dane, dar nu tăcuserăm niciodată nimic ce ar fi putut fi considerat

îndrăzneţ.

— Meniul meu e destul de limitat.

— Judecând după cât mi-a plăcut aperitivul, cred că n-o să am motive să mă plâng.

Jack mi-a dat drumul din îmbrăţişare, dar a rămas cu mâna pe umărul meu ca să mă ajute să-mi menţin echilibrul.

— Vrei să te duc în braţe până la pat? m-a tachinat el pe un ton blând. Să te învelesc?

Am clătinat din cap.

— Atunci du-te, a murmurat.

Mi-a dat o palmă uşoară la fund, ca să mă îndemne să plec, apoi a ieşit din casă, iar eu am rămas mută de uimire în urma lui, simţindu-mă ameţită, încântată şi înfiorător de vinovată. Mi-am muşcat buza ca să nu-l chem înapoi.

L-am verificat pe Luca – dormea adânc, apoi m-am dus în dormitor şi m-am ascuns sub pătură. Am stat aşa, pe întuneric, o vreme, până când conştiinţa mea s-a târât afară din tranşee fluturând un steguleţ alb.

Mi-am dat seama în acel moment că nu vorbisem cu Dane nici cu o seară înainte, nici în acea seară. Tiparul familiar al vieţii mele se ştergea precum un tatuaj semipermanent.

„Am dat de necaz, Dane. Cred că o să fac o greşeală foarte mare, pe care nu pot s-o opresc. Îmi pierd drumul. Lasă-mă să vin acasă.”

Dacă n-aş fi fost atât de epuizată, l-aş fi sunat. Ştiam că n-aveam cum să fiu coerentă şi, într-un colţ ascuns, rănit al inimii, voiam ca el să mă

sune pe mine. Dar telefonul a rămas tăcut şi, când am adormit, Dane n-a apărut nici măcar în visele mele.

Treisprezece

„Dragă Independentă,

Sunt la începutul unei relaţii cu un bărbat cu care n-am nimic în comun. El e cu câţiva ani mai mic decât mine şi avem gusturi diferite cam în toate privinţele. Lui îi place să petreacă timp în natură, mie, nu. Lui îi place science-fiction- ul, mie-mi place să tricotez. În ciuda tuturor acestor lucruri, n-am fost niciodată atât de îndrăgostită de cineva. Mă tem că, din cauza diferenţelor, relaţia noastră e sortită pieirii. Să mă despart de el acum, înainte ca lucrurile să devină mai serioase?

— Walla Walla cea îngrijorată”

„Draga mea îngrijorată,

Uneori, cât nu suntem atenţi, în viaţa noastră apar relaţii noi. Nu există nicio regulă care să susţină că doi oameni care se iubesc trebuie să semene în toate privinţele. De fapt, unele studii arată că, la nivel genetic, cei care sunt foarte diferiţi au cele mai mari şanse să formeze un cuplu sănătos şi durabil. Cine poate să explice

misterul atracţiei? Dă şi tu vina pe Cupidon, pe lună, pe forma zâmbetului său. Puteţi să vă bucuraţi de diferenţele dintre voi, atâta vreme cât respectaţi dreptul de exprimare al fiecăruia. Ţie-ţi place una, lui îi place alta. Lasă lucrurile să se întâmple. Aruncă- te cu capul înainte. Învăţăm cel mai mult despre noi înşine de la oamenii care nu ne seamănă prea mult.

— Femeia Independentă”

M-am uitat nedumerită la ecranul calculatorului.

— Lasă lucrurile să se întâmple? am rostit pentru mine.

Nu puteam să sufăr să las lucrurile la voia întâmplării.

Nu mergeam nicăieri fără să verific înainte locul. Oricând cumpăram ceva, ceream certificat de garanţie. Când făceam dragoste cu Dane, foloseam prezervativ, spermicid şi pastile anticoncepţionale. Nu mâncam niciodată alimente care conţineau colorant roşu şi foloseam cremă de plajă cu factor de protecţie mare.

„Trebuie să te mai şi distrezi” îmi spusese Jack, după care îmi arătase şi că poate să mă ajute la capitolul ăsta. Aveam impresia că, dacă mi-aş fi dat voie să uit de mine când eram cu el, ne-am fi distrat de minune, aşa cum numai adulţii pot s-o facă. Numai că în viaţă nu trebuia să te distrezi, ci să faci lucrurile potrivite. Uneori

te şi distrai, dacă aveai noroc, dar nimic mai mult.

M-am crispat gândindu-mă la data următoare când aveam să mă văd cu Jack şi întrebându-mă ce aş fi putut să-i spun. Mi-aş fi dorit să pot să povestesc cuiva, poate lui Stacy, dar ea i-ar fi spus lui Tom, care ar fi putut să-i spună ceva lui Dane.

Pe la jumătatea zilei a sunat telefonul. Era Jack. Am întins mâna, apoi am retras-o, apoi am întins-o din nou, cu precauţie.

— Alo?

— Ella, ce mai faci?

Jack părea calm şi profesionist. Vorbise cu vocea cuiva aflat ia birou.

— Destul de bine, i-am spus încet. Tu?

— Foarte bine. Ascultă, am dat câteva telefoane la „Adevărul Etern” în dimineaţa asta, şi voiam să-ţi spun cum stăm. Nu vrei să ne vedem la restaurant, să mâncăm de prânz?

— Cel de la etajul şapte?

— Da. Poţi să vii cu Luca. Ne vedem acolo în douăzeci de minute.

— Nu poţi să-mi spui la telefon?

— Nu. Am nevoie de cineva care să mă însoţească la masă.

Am zâmbit puţin.

— Vrei să cred că eu sunt singura ta opţiune?

— Nu, dar eşti opţiunea mea preferată.

M-am bucurat că nu putea să mă vadă roşind.

— Ne vedem acolo.

Eram încă în pijama, aşa că m-am grăbit la şifonier, am luat un sacou bej, o cămaşă albă, blugii şi sandalele cu platformă. În restul timpului l-am pregătit pe Luca. I-am pus un costumaş nou şi o pereche de blugi pentru bebeluşi, cu capse pe interiorul piciorului.

Când m-am convins că suntem prezentabili, l-am pus pe Luca în coşul lui şi mi-am luat pe umăr geanta cu scutece. Am urcat la restaurant, un bistro decorat modern, cu scaune din piele neagră, mese din sticlă şi tablouri colorate, abstracte, pe pereţi. Majoritatea clienţilor erau oameni de afaceri, femei în rochii conservatoare *şi* bărbaţi în costume clasice. Jack era deja acolo, vorbea cu domnişoara de la recepţie. Părea subţire şi chipeş, aşa îmbrăcat în costumul lui bleumarin şi cămaşa albastru deschis, franţuzească. M-am gândit amuzată că în Houston, spre deosebire de Austin, oamenii se îmbrăcau frumos şi ca să ia prânzul.

Jack m-a văzut şi a venit spre mine, ca să-l ia pe Luca. M-a surprins când m-a sărutat pe obraz.

— Bună, i-am spus, apoi am clipit uimită.

M-a iritat stânjeneala pe care o simţeam şi faptul că mi se tăiase răsuflarea, de parcă aş fi fost prinsă uitându-mă la canalul cu filme pentru adulţi. Jack părea să ştie exact ce gândeam. Mi-a zâmbit leneş.

— N-ai de ce să fii atât de plin de tine, i-am spus.

— Nu sunt plin de mine. Aşa zâmbesc eu de

obicei.

Recepţionera ne-a condus la o masă dintr-un colţ, aproape de fereastră, iar Jack l-a lăsat pe Luca pe scaunul de lângă mine. După ce m-a ajutat să mă aşez, el mi-a întins o pungă mică, din hârtie albastră, cu mânere de sfoară.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Pentru Luca.

Am scos din pungă un camion făcut pentru bebeluşi, moale şi flexibil, cusut din diferite materiale, cu texturi variate. Roţile scoteau un sunet mic dacă le strângeai în mână. Am scuturat jucăria şi dinăuntru am auzit un altfel de sunet. Am zâmbit, i-am arătat camionul lui Luca şi i l-am aşezat pe piept. Băiatul a apucat imediat obiectul nou şi interesant cu degetele lui mici.

— Ăsta e un camion, i-am spus.

— Un camion cu buldozer în faţă, a precizat Jack.

— Mulţumesc. Acum cred că pot să arunc iepuraşul ăla pentru fete.

Ne-am privit în ochi şi m-am trezit că-i zâmbesc. Încă mai simţeam pe obraz sărutul lui.

— Ai vorbit direct cu Mark Gottler? am întrebat.

În ochii lui Jack a strălucit o undă de amuzament.

— Chiar trebuie să începem direct cu asta?

— Cu ce altceva ai vrea să începem?

— Ai putea să mă întrebi cum mi-am petrecut

dimineaţa sau cum mi se pare mie că ar trebui să fie o zi ideală.

— Ştiu deja care e ziua ta ideală.

El a ridicat o sprinceană, de parcă l-aş fi surprins.

— Chiar aşa? ia să auzim.

Aveam de gând să spun ceva amuzant şi neaşteptat, dar, uitându-mă la el, am început să mă gândesc serios la întrebare.

— Cred că ai fi la o cabană, pe plajă…

— Ziua mea perfectă include o femeie, mi-a spus el repede.

— Bine. Iubita ta este cu tine. E o tipă uşor de mulţumit.

— Nu cunosc nicio astfel de femeie.

— Din cauza asta îţi place atât de mult cea despre care vorbesc eu. Cabana e rustică, apropo. Nu ai cablu, nici internet, şi amândoi v-aţi închis telefoanele. De dimineaţă v-aţi plimba pe plajă, poate aţi înota puţin, şi aţi culege sticlă colorată ca s-o puneţi într-un borcan. După aceea aţi merge cu bicicletele până în cel mai apropiat oraş, la magazinul de unelte de pescuit, ca să luaţi câte ceva, poate nişte momeală de vreun fel…

— Muşte, nu momeală, a spus Jack continuând să mă privească în ochi. De la „Lefty’s Deceivers”.

— Pentru ce fel de peşti?

— Pentru biban.

— Foarte bine. Şi după aceea mergeţi la

pescuit…

— Vine şi iubita mea cu mine? m-a întrebat el.

— Nu. Ea rămâne acasă şi citeşte.

— Nu-i place să pescuiască?

— Nu, dar n-are nimic împotrivă dacă tu faci asta, şi spune că e sănătos ca voi doi să aveţi interese diferite.

M-am oprit puţin.

— Ţi-a pus la pachet un sandvici mare şi două beri.

— Îmi place femeia asta.

— Tu pleci cu barca şi vii cu un peşte frumos, pe care-l puneţi pe grătar. Tu şi iubita ta luaţi cina. Vă relaxaţi şi staţi de vorbă. Din când în când rămâneţi în tăcere şi ascultaţi sunetele fluxului. După aceea ieşiţi pe plajă, cu o sticlă de vin, staţi pe o pătură şi priviţi apusul soarelui.

M-am oprit şi l-am privit curioasă.

— Cum ţi s-a părut?

Credeam că Jack o să fie amuzat, dar el s-a uitat la mine serios, ceea ce m-a mirat.

— Minunat.

După aceea a tăcut, privindu-mă de parcă ar fi încercat să înţeleagă trucul făcut de un magician. Un chelner s-a apropiat de noi, ne-a recitat specialităţile casei, a luat comanda de băuturi şi a plecat, lăsându-ne un coş cu pâine.

Jack a pus mâna pe paharul cu apă şi a şters cu degetul mare partea din exterior, care se aburise, după care mi-a aruncat o privire hotărâtă, de parcă ar fi acceptat o provocare.

— E rândul meu, a spus.

Am zâmbit. Mă simţeam bine.

— Vrei să ghiceşti şi tu cum ar fi ziua mea perfectă? E prea uşor. N-ai nevoie decât de dopuri de urechi, draperii opace şi douăsprezece ore de somn.

El mi-a ignorat replica.

— E o zi frumoasă de toamnă…

— În Texas nu există toamnă.

Am luat o bucată de pâine cu busuioc din coşul de pe masă.

— Eşti în concediu. Acolo unde te afli e toamnă.

— Sunt singură sau cu Dane? am întrebat, înmuind pâinea într-un vas mic cu ulei de măsline.

— Eşti cu un bărbat, dar nu e Dane.

— Dane nu face parte din ziua mea perfectă?

Jack a clătinat încet din cap, uitându-se în ochii mei.

— E un tip nou.

Am muşcat din pâinea densă, delicioasă, şi m-am hotărât să-i fac pe plac.

— Unde suntem plecaţi în concediu eu şi bărbatul ăsta?

— În New England. New Hampshire, probabil.

M-am gândit puţin la idee, deodată intrigată.

— N-am fost niciodată atât de departe în nord.

— Staţi la un hotel vechi, cu verande, candelabre şi o grădină mare.

— Pare plăcut, am spus.

— Tu şi bărbatul ăsta mergeţi cu maşina prin munţi, ca să vedeţi frunzele colorate de toamnă, şi găsiţi un orăşel mic în care tocmai e un festival de meşteşuguri. Vă opriţi şi cumpăraţi câteva cărţi vechi, prăfuite, câteva ornamente de Crăciun făcute de mână şi o sticlă cu sirop de arţar adevărat. După aceea vă întoarceţi la hotel şi dormiţi puţin, cu fereastra deschisă.

— Lui îi place să doarmă în timpul zilei?

— De obicei, nu, dar face o excepţie pentru tine.

— Îmi place tipul ăsta. Bine. Şi ce se întâmplă când ne trezim?

— Vă îmbrăcaţi, ca să ieşiţi să beţi ceva şi să mâncaţi de seară, apoi coborâţi la restaurant. La masa de lângă voi e un cuplu mai în vârstă. Ei doi par a fi căsătoriţi de cel puţin cincizeci de ani. Tu şi cu iubitul tău încercaţi pe rând să ghiciţi secretul unei căsnicii longevive. El spune că e sexul de calitate, tu spui că e să fii cu un om care te face să râzi în fiecare zi. El spune că poate să ţi le ofere pe amândouă.

N-am putut să nu zâmbesc.

— E destul de sigur de el, nu-i aşa?

— Da, dar îţi place asta. După cină dansaţi, fiindcă în local e o orchestră care cântă live.

— Ştie să danseze?

Jack a dat din cap aprobator.

— Mama lui l-a obligat să meargă la lecţii de dans când era student.

M-am forţat să mai iau o înghiţitură de pâine

şi să mestec încet, dar simţeam un gol în stomac din cauza dorului care se trezise în mine. Mi-am dat seama şi de ce: nimeni, dintre toţi cunoscuţii mei, n-ar fi putut să se gândească la o astfel de zi pentru mine.

„Bărbatul ăsta”, mi-am spus, „ar putea să-mi frângă inima”.

— Sună bine, am rostit cu voce tare, pe un ton vesel, făcându-mi de lucru cu Luca şi schimbând poziţia camionului. Bine. Ce-a spus Gottler? Sau ai vorbit cu secretara lui? Avem o întâlnire cu el?

Jack a zâmbind auzind schimbarea bruscă de subiect.

— Vineri dimineaţă. Am vorbit cu secretara. Când i-am spus că e vorba despre ceva legat de contractele de întreţinere, a încercat să-mi dea legătura la alt departament, aşa că i-am sugerat că ar fi vorba despre ceva personal, că, poate, o să mă alătur bisericii.

L-am privit cu scepticism.

— Mark Gottler a fost de acord să te întâlnească în speranţa că o să te convingă să faci parte din congregaţie?

— Sigur că da. Sunt un păcătos binecunoscut, cu foarte mulţi bani. Orice biserică m-ar vrea.

Am râs.

— Nu faci deja parte dintr-o biserică?

Jack a clătinat din cap.

— Părinţii mei făceau parte din două biserici diferite, aşa că am fost crescut baptist şi metodist. În consecinţă, n-am fost niciodată

sigur dacă am voie să dansez în public, şi o vreme am crezut că Lent-ul e un fel de mâncare.

— Eu sunt agnostică, i-am spus. Aş fi atee, dar prefer să nu risc.

— Mie-mi plac bisericile mici.

I-am *aruncat o* privire nevinovată.

— Vrei să spui că atunci când eşti într-un studio de transmisiuni mare cât un depozit, cu sunet integrat şi cu ecrane cât toate zilele nu te simţi mai aproape de Dumnezeu?

— Nu sunt sigur că e bine să duc o păgână ca tine la „Adevărul Etern."

— Pun pariu că eu am dus o viaţă mai virtuoasă decât tine.

— În primul rând, draga mea, asta nu înseamnă mare lucru. În al doilea rând, să ajungi la un nivel spiritual mai înalt seamănă cu trecerea la un alt nivel de creditare. Primeşti mai multe puncte dacă ai păcătuit şi te căieşti decât dacă nu ai niciun istoric de creditare pe nicăieri.

Am întins mâna spre Luca şi m-am jucat cu unul dintre picioruşele lui încălţate în şosete.

— Pentru copilul ăsta, am spus, aş face orice. Inclusiv să sar în fântâna de botez.

— O să ţin minte că pot să folosesc asta la negocieri, a răspuns Jack. Între timp, hotărăşte-te ce vrei pentru Tara şi hai să vedem dacă putem să-l convingem vineri pe Gottler.

„Frăţia adevărului etern" avea propriul site pe internet şi o pagină pe Wikipedia. Pastorul principal, Noah Cardiff, era un bărbat chipeş, la

vreo patruzeci de ani, căsătorit şi cu cinci copii. Soţia sa, Angelica, era o femeie subţire şi atrăgătoare, fardată cu destul fard cât să acopere partea de sus a unei rulote. Mi-am dat repede seama că „Adevărul etern” era mai mult un imperiu decât o biserică. De fapt, în „Houston Chronicle” scria că e o „mega-biserică”, posesoare a unei flote de avioane private, a unei piste de aterizare şi a mai multor proprietăţi imobiliare, printre care vile, un complex sportiv şi o editură. Am aflat cu uimire că „Adevărul etern” avea inclusiv un câmp de exploatare petrolieră şi de gaz, condusă de o companie-fiică denumită „Petrol Etern Inc”. Biserica avea peste cinci sute de angajaţi şi un consiliu director format din doisprezece membri, dintre care cinci erau rude cu Cardiff.

N-am găsit niciun film cu Gottler pe Youtube, dar am găsit câteva cu Cardiff. Era carismatic şi şarmant, glumea pe seama lui însuşi din când în când şi asigura congregaţia din toată lumea că Marele Creator avea planuri frumoase pentru ei. Semăna cu un înger, avea pielea albă, părul negru şi ochii albaştri. De fapt, videoclipul de pe Youtube m-a făcut să mă simt atât de bine încât, dacă mi s-ar fi întins chiar atunci o cutie pentru colectă, sigur aş fi pus douăzeci de dolari în ea. Dacă pastorul avea acel efect asupra unei feministe agnostice, nu se ştia cât ar fi donat un adevărat credincios.

Vineri, bona a sosit la ora nouă. O chema Teena şi părea prietenoasă şi competentă. Aflasem despre ea de la Haven, care mi-a spus că tânăra se descurca de minune cu nepoţelul ei. Eram îngrijorată că trebuia să las bebeluşul cu altcineva. Era prima dată când ne despărţeam, dar mă şi bucuram puţin să iau o pauză.

Aşa cum ne înţeleseserăm deja, m-am întâlnit cu Jack la parter. Eu am întârziat câteva minute, fiindcă insistasem să-i mai dau nişte indicaţii Teenei.

— Îmi pare rău, am spus mergând mai repede spre el. N-am vrut să întârzii.

— Nu-i nimic, a răspuns el. Avem destul…

A tăcut, cu gura căscată, după ce s-a uitat mai bine la mine. Eu am ridicat stânjenită mâna şi mi-am dat o şuviţă după ureche. Purtam un costum negru, din lână subţire, şi pantofi cu toc, negri, prinşi cu barete delicate în faţă. Mă fardasem puţin, cu fard de pleoape maro strălucitor, mascara negru, fard roz de obraz şi un ruj transparent.

— M-am aranjat cum trebuie? am întrebat.

Jack a dat din cap, uitându-se la mine fără să clipească. M-am abţinut să zâmbesc, dându-mi seama că nu mă văzuse niciodată îmbrăcată elegant. Costumul îmi venea bine, era croit în aşa fel încât să-mi scoată formele în evidenţă.

— Mi s-a părut mai potrivit pentru biserică decât blugii şi papucii.

Nu eram sigură că Jack m-a auzit, fiindcă părea că mintea lui era în cu totul altă parte. Suspiciunile mi s-au confirmat când l-am auzit rostind cu patos:

— Ai nişte picioare superbe!

— Mulţumesc, am rostit ridicând din umeri. Fac Yoga.

Replica mea a părut să-i dea şi mai mult de gândit şi parcă l-am văzut îmbujorându-se puţin, deşi mi-era greu să- mi dau seama din cauza bronzului. A vorbit pe un ton chinuit:

— Deci eşti destul de flexibilă?

— Nu eram deloc cea mai flexibilă de la cursuri, am spus, făcând o pauză înainte să adaug pe un ton nevinovat: dar pot să-mi ridic gleznele după ceafă.

M-am abţinut să zâmbesc când am auzit cum i s-a tăiat răsuflarea, l-am văzut maşina afară şi am trecut pe lângă el. Jack m-a urmat imediat.

Campusul „Adevărului etern” era la numai şase kilometri de clădirea noastră. Deşi cercetasem problema, am făcut ochii mari de uimire când am intrat pe poartă. Clădirea principală era de mărimea unei arene sportive.

— Doamne, am spus, câte locuri de parcare sunt aici?

— Cam două mii, cred, a răspuns Jack în timp ce conducea mai departe în curte.

— Bine ai venit în biserica secolului douăzeci şi unu, am rostit ca pentru mine, pregătindu-mă să-mi displacă totul la „Adevărul etern”.

Înăuntru m-a surprins grandoarea locului. Parterul era dominat de un ecran gigantic pe care erau prezentate clipuri cu familii fericite la picnic, la plimbare prin cartiere însorite, părinţi dându-şi copiii în leagăn, spălând câinele, mergând împreună la biserică.

La intrarea într-un spaţiu imens destinat restaurantelor şi mărginit de sticlă se înălţau statui ale lui Iisus şi ale discipolilor săi, lungi de câte cinci metri. Panouri din malachit verde şi lemn de cireş îmbrăcau pereţii, iar metri lungi de carpetă imaculată erau întinşi pe podea. Librăria de la celălalt capăt al foaierului era plină de oameni. Toată lumea părea veselă, râdea şi vorbea, iar prin aer plutea o muzică plăcută.

Citisem că membrii „Adevărului etern” erau şi admiraţi, dar şi criticaţi pentru că propovăduiau o filosofie a prosperităţii şi bunăstării. Pastorul Cardiff spunea adesea că Dumnezeu îşi dorea pentru congregaţie să se bucure şi de lucrurile materiale, nu doar de creşterea spirituală. De fapt, chiar insista că acele două lucruri mergeau mână în mână. Dacă unul dintre membrii bisericii avea dificultăţi financiare, atunci trebuia să se roage şi mai mult ca să aibă succes. Banii, se părea, erau recompensa credincioşilor.

Nu ştiam deloc destule despre teologie ca să pot să port o discuţie competentă despre acest subiect, dar nu aveam încredere din instinct în ceva atât de frumos ambalat şi vândut. Pe de altă parte, cei de aici păreau fericiţi. Dacă pentru

ei doctrina funcţiona, dacă nevoile lor erau satisfăcute, ce drept aveam eu să obiectez? Nedumerită, m-am oprit odată cu Jack când spre noi a venit o domnişoară zâmbitoare, ca să ne întâmpine.

După o conversaţie purtată pe un ton scăzut, ea ne-a îndrumat spre un lift aflat de cealaltă parte a unor coloane masive din marmură, iar noi am urcat în cabina din sticlă, puternic luminată de soare şi cu o cornişă pe care era gravată o frază din Scriptură: „Am venit, ca ei să aibă prosperitate în viaţa lor – Ioan, 10:10”

Atunci când am ajuns sus, ne aştepta deja o secretară, care ne-a condus spre un spaţiu de birouri, cu o sală mare de conferinţe. În centrul acesteia era o masă din lemn exotic, cu o fâşie de sticlă colorată pe mijloc.

— Ce de lucruri frumoase, am spus, uitându-mă la scaunele directorale din piele, la televizorul mare montat pe unul dintre pereţi, la monitoarele mici de pe masă, pregătite pentru video-conferinţe.

Secretara a zâmbit.

— Îl anunţ pe pastorul Gottler că aţi ajuns.

I-am aruncat o privire lui Jack, care s-a sprijinit, pe jumătate aşezat, de marginea mesei.

— Crezi că Iisus şi-ar fi decorat aşa sala de conferinţe? am întrebat imediat după ce a plecat secretara.

El m-a avertizat din priviri.

— Nu începe.

— Din ce-am citit, mesajul „Adevărului etern” e că Dumnezeu vrea ca noi toţi să fim bogaţi şi să avem succes. Cred că tu eşti mai aproape de Rai decât noi restul, Jack.

— Dacă vrei să rosteşti blasfemii, Ella, eu te susţin, dar după ce plecăm.

— Nu pot să mă abţin. Ceva din locul ăsta mă deranjează. Ai avut dreptate. Chiar seamănă cu Disneyland-ul, şi eu cred că îşi hrănesc congregaţia cu hrană spirituală de proastă calitate.

— Puţină hrană proastă n-a ucis niciodată pe nimeni, a răspuns Jack.

Uşa s-a deschis şi în cameră a intrat un bărbat înalt şi blond. Mark Gottler arăta bine şi avea un aer de nobleţe. Era bine făcut, cu obrajii rotunzi, bine hrănit şi aranjat. Părea a fi deasupra celorlalţi, acceptându-le cu calm respectul. Nu mi-l puteam imagina dând curs unor nevoi fiziologice fireşti.

El era bărbatul cu care se culcase sora mea? Ochii lui aveau culoarea caramelelor Kraft topite. S-a uitat la Jack şi s-a îndreptat spre el, cu mâna întinsă.

— Îmi pare bine să te revăd, Jack.

Cu mâna liberă le-a acoperit scurt pe a lui şi pe a lui Jack. Puteai interpreta gestul drept unul de control sau unul de foarte mare prietenie. Expresia plăcută a însoţitorului meu nu s-a schimbat deloc.

— Văd că ai venit cu o prietenă, a continuat Gottler zâmbind şi întinzând mâna spre mine.

I-am strâns mâna şi am primit acelaşi tratament ca şi Jack. M-am retras iritată.

— Mă numesc Ella Varner, am spus înainte ca el să apuce să ne facă prezentările. Cred că o cunoaşteţi pe sora mea, Tara.

Gottler mi-a dat drumul şi m-a privit fix. Aparenţa politicoasă a rămas, însă atmosfera s-a răcit atât de mult încât ar fi putut să îngheţe şi vodca.

— Da, o cunosc pe Tara, a răspuns el zâmbind şters. A lucrat o vreme în birourile noastre administrative. Am auzit puţin despre tine, Ella. Scrii articole pentru o revistă de scandal, nu?

— Destul de aproape de adevăr, am răspuns.

Gottler s-a uitat la Jack cu o privire lipsită de expresie.

— Mi s-a dat de înţeles că ai nevoie de sfatul meu.

— Aşa este, a spus Jack pe un ton degajat, trăgând un scaun de la masă şi făcându-mi semn să mă aşez. Am o problemă despre care aş vrea să discutăm, doar că nu e problema mea.

— De unde o cunoşti pe domnişoara Varner?

— Ella mi-e prietenă bună.

Gottler m-a privit în ochi.

— Sora ta ştie că eşti aici?

Am clătinat din cap, întrebându-mă cât de des vorbea cu ea. De ce ar fi riscat un bărbat însurat, cu profesia lui, să aibă o aventură cu o tânără

instabilă emoţional şi s-o lase însărcinată? Mă speria ideea că zeci de milioane de dolari sau chiar mai mult erau puse în pericol din cauza acelei situaţii. Un scandal sexual ar fi fost o lovitură imensă pentru biserică şi ar fi însemnat sfârşitul carierei lui Mark Gottler.

— I-am spus Ellei că poate ai idee cum s-o ajutăm pe Tara, a rostit Jack, făcând o pauză intenţionată. Pe Tara şi pe bebeluşul ei.

S-a aşezat pe scaunul de lângă mine şi s-a sprijinit de spătar.

— Ai văzut copilul?

— Mă tem că nu.

Gottler s-a îndreptat spre celălalt capăt al mesei de conferinţă şi s-a aşezat fără grabă pe un scaun.

— Biserica face tot ce poate pentru fraţii şi surorile care au nevoie de ajutor, Jack. S-ar putea ca pe viitor să am ocazia să-i vorbesc Tarei despre cum o putem ajuta, dar asta e o problemă personală, şi cred că ea ar prefera să rămână aşa.

Nu-mi plăcea deloc Mark Gottler. Nu-mi plăcea uşurinţa cu care vorbea, încrederea insolentă în sine, părul perfect pieptănat. Nu-mi plăcea faptul că făcuse un copil pe care nici măcar nu se ostenise să-l vadă vreodată. Existau prea mulţi bărbaţi pe lume care ignorau răspunderea pentru copiii lor. Tatăl meu fusese şi el unul dintre ei.

— După cum ştiţi, domnule Gottler, am rostit pe un ton egal, sora mea nu e în postura de a se ocupa singură de propriile probleme. E vulnerabilă şi uşor de manipulat. Acesta este motivul pentru care am vrut să vorbesc eu cu dumneavoastră.

Pastorul mi-a zâmbit.

— Înainte să mergem mai departe cu discuţia, vă propun să ne rugăm un moment.

— Nu văd de ce… am început eu.

— Sigur, m-a întrerupt Jack, lovindu-mi uşor piciorul pe sub masă şi aruncându-mi o privire de avertizare, care-mi spunea să rămân calmă.

M-am strâmbat, dar i-am făcut pe plac, aplecând capul. Gottler a început:

— Tată ceresc, Domn al inimilor noastre, Dăruitor al tuturor lucrurilor bune, te rugăm să ne dai pacea Ta astăzi. Te rugăm pe Tine să ne ajuţi să transformăm momentele rele în ocazii să găsim drumul spre Tine şi să rezolvăm orice dificultăţi dintre noi…

Rugăciunea a continuat în acelaşi ritm, până când am ajuns la concluzia că pastorul încerca fie să tragă de timp, fie să ne impresioneze cu predica sa. Oricare ar fi fost situaţia, eu nu mai aveam răbdare. Voiam să discut despre Tara, voiam să luăm decizii. Am ridicat capul şi m-am uitat la Gottler, doar ca să descopăr că şi el făcea la fel, mă măsura, aşa cum ar fi făcut cu un adversar, dar continua să vorbească.

— De când Tu ai creat universul, Doamne, numai Tu te poţi îngriji de sora noastră, Tara, şi…

— E doar sora mea, nu şi a ta, m-am răstit la el.

Amândoi bărbaţii m-au privit uimiţi. Ştiam că ar fi trebuit să tac, dar nu mai puteam să suport. Aveam nervi întinşi la maximum.

— Lasă-l să se roage, Ella, a murmurat Jack.

Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a mângâiat la baza gâtului. Eu m-am crispat, dar n-am mai spus nimic. Înţelegeam. Trebuia să respectăm ritualul. Nu aveam să primesc nimic dacă încercam o confruntare directă cu pastorul. Am aplecat capul şi am aşteptat, în timp ce el a continuat să se roage. Mi-am ocupat timpul respirând aşa cum învăţasem la Yoga, din stomac, fluid şi uşor. Am simţit cum Jack continua să mă mângâie pe ceafă.

Până la urmă, Gottler a încheiat cu:

— Dă-ne înţelepciune şi urechi să auzim, Doamne. Amin.

— Amin, am murmurat eu şi Jack, apoi am ridicat privirile, iar el a luat mâna de pe mine.

— Te superi dacă vorbesc eu primul? l-a *întrebat Jack* pe Gottler, care a dat aprobator din cap.

El mi-a aruncat şi mie o privire întrebătoare.

— Sigur, am spus încet, pe un ton acid. Discutaţi voi şi eu o să vă ascult.

Relaxat, pe un ton scăzut, Jack i-a spus lui Gottler:

— Nu văd de ce ar fi nevoie să intrăm în detalii, Mark. Cred că ştim cu toţii despre ce e vorba, şi vrem să păstrăm lucrurile cât mai secrete cu putinţă, la fel ca şi tine.

— Îmi pare bine să aud asta, a răspuns Gottler cu sinceritate.

— Cred că toţi ne dorim acelaşi lucru, a continuat Jack, anume ca Tara şi Luca să aibă o situaţie bună şi toată lumea să-şi vadă de treabă, ca înainte.

— Biserica ajută mulţi oameni care au nevoie, Jack, a spus Gottler pe un ton rezonabil. Îmi pare rău să spun că există multe tinere în situaţia Tarei, şi facem tot ce putem pentru ele. Dacă am ajuta-o pe Tara mai mult decât pe altele, mă tem că am atrage o atenţie nedorită asupra situaţiei ei.

— Ce-ar fi să facem un test de paternitate propus de judecătorie? am întrebat sec. Şi asta ar atrage atenţia, nu? Ce-ar fi să…

— Uşurel, scumpa mea, a murmurat Jack. Mark vrea să ne spună ceva. Dă-i ocazia.

— Sper, am răspuns, pentru că factura pentru internarea Tarei e doar începutul. Vreau un cont pentru copil, şi vreau…

— Domnişoară Varner, a spus Gottler, am decis deja să-i ofer Tarei un contract de angajare.

În faţa dispreţului meu prost mascat, pastorul a adăugat:

— Cu beneficii.

— Sună interesant, a comentat Jack, apucându-mi coapsa pe sub masă şi împingându-mă cu totul pe scaun. Hai să-l ascultăm. Continuă, Mark. Ce fel de beneficii? O să aibă o locuinţă a ei?

— Da, cu siguranţă, a acceptat Gottler. Guvernul permite bisericilor să le ofere case angajaţilor, aşa că, dacă Tara o să lucreze pentru noi, atunci n-am încălca nicio regulă.

Gottler s-a oprit şi s-a gândit puţin.

— Biserica are o fermă în Colieyville care include o proprietate închisă, cu zece case. Fiecare are curte separată, piscină şi teren. Tara şi copilul ar putea să locuiască acolo.

— Singuri? am întrebat. Cu utilităţile şi întreţinerea plătite?

— Ar fi posibil, a aprobat el.

— Cât timp? am insistat.

Gottler a tăcut. Era clar că existau limite ale bunăvoinţei „Adevărului etern” faţă de Tara Varner, indiferent dacă unul dintre pastorii lor principali o lăsase sau nu gravidă. De ce, m-am întrebat, trebuia să fiu eu acolo, scoţând cu forţa de la Mark Gottler ceva ce ar fi trebuit să ofere deja?

Probabil că gândurile mi s-au citit pe faţă, fiindcă Jack a intervenit repede:

— Nu ne interesează soluţiile temporare, Mark, fiindcă bebeluşul e o parte permanentă din viaţa Tarei acum. Cred că e nevoie să facem un contract, cu asigurări de ambele părţi. Putem să-

ţi oferim garanţia că nu se va discuta niciodată în media, că bebeluşul nu va fi supus testării genetice pentru determinarea parentajului, orice ai nevoie ca să te simţi confortabil, dar în schimb Tara o să aibă nevoie de o maşină, de un cont de cheltuieli lunare, de asigurare de sănătate şi, poate, un cont de economii pentru copil…

Jack a făcut un gest care arăta că lista era mai lungă decât atât. Gottler a spus că trebuie să le vorbească membrilor consiliului director, apoi Jack a zâmbit şi-a răspuns că nu poate să şi-l imagineze având probleme cu ei. În următoarele câteva minute discuţia a continuat în acelaşi spirit, iar eu i-am ascultat, pe jumătate dezgustată, pe jumătate impresionată. Au încheiat spunând că aveau să-i lase pe avocaţi să se ocupe de detaliile înţelegerii lor.

— Trebuie să-mi dai timp să mă gândesc, spunea Gottler. M-ai luat prin surprindere cu problema asta.

— Te-am luat prin surprindere? am repetat, supărată şi uimită. Ai avut la dispoziţie nouă luni în care să te gândeşti la situaţia asta. Nu ţi-a trecut prin cap până acum că s-ar putea să fii obligat să faci ceva pentru Luca?

— Luca, a rostit Gottler cu un aer preocupat. Aşa-l cheamă?

A clipit de câteva ori.

— Da, sigur.

— De ce sigur? am întrebat, dar el n-a răspuns decât zâmbind fără umor şi clătinând din cap.

Jack m-a îndemnat să mă ridic odată cu el.

— Te lăsăm să-ţi faci treaba, Mark. Să nu uităm de timp, şi mi-ar plăcea să primesc veşti imediat ce vorbeşti cu membri consiliului.

— Sigur, Jack.

Gottler ne-a condus spre sala de conferinţe, după uşile duble, coloane, portrete şi plăcuţe comemorative. Am citit ce scria pe ele, în timp ce treceam, şi mi-a atras atenţia o arcadă mare din piatră de deasupra unor uşi din lemn negru de nuc, cu vitralii. Pe piatră era gravat:

„Cu Dumnezeu înainte, şi nimic nu va fi cu neputinţă
– Luca, 1:37”.

— Unde duce uşa aia? am întrebat.

— În biroul meu, s-a auzit o voce necunoscută.

Un bărbat s-a apropiat dintr-o altă direcţie, s-a oprit şi ne-a zâmbit.

— Pastorul Cardiff, a spus Gottler repede. Ei sunt Jack Travis şi Ella Varner.

Noah Cardiff a dat mâna cu Jack.

— E o plăcere, domnule Travis. Am avut ocazia să-l cunosc de curând pe tatăl dumneavoastră.

Jack a zâmbit larg.

— Sper că nu l-aţi prins într-o zi proastă.

— Deloc. E un domn foarte interesant, de modă veche. Am încercat să-l conving să participe la una dintre slujbele mele, dar a spus

că încă mai are de păcătuit şi că o să mă anunţe el când termină.

A râs încet şi s-a întors spre mine. Era uimitor. Un bărbat înalt, nu chiar la fel de înalt ca Jack, totuşi, şi ceva mai subţire. Unde însoţitorul meu era construit ca un atlet, Noah Cardiff avea graţia unui dansator. Unul lângă altul făceau cu adevărat impresie, Jack, atrăgător şi uman, Cardiff, rafinat şi de o frumuseţe austeră.

Tenul pastorului era deschis la culoare, dintr-acelea care se îmbujorează imediat. Nasul îi era subţire şi cu puntea înaltă, zâmbea angelic şi puţin vinovat, aşa cum ar fi zâmbit un muritor mult prea conştient de fragilitatea vieţii omeneşti. Avea ochi de sfânt, un albastru binevoitor, iar privirea lui te făcea să te simţi binecuvântat.

S-a apropiat ca să-mi strângă mâna şi i-am simţit parfumul de ambră şi mirodenii.

— Domnişoară Vamer. Bine ai venit în casa noastră de rugăciune. Sper că întâlnirea cu pastorul Gottler a mers bine?

S-a oprit şi i-a zâmbit întrebător acestuia.

— Varner… N-am avut noi cândva o secretară…

— Da, da, pe sora ei, Tara, care ne-a ajutat din când în când.

— Sper că se simte bine, mi s-a adresat Cardiff. Te rog să-i transmiţi toate cele bune din partea mea.

Eu am dat din cap, nesigură. Cardiff s-a uitat o clipă în ochii mei, părând să-mi citească gândurile.

— O să ne rugăm pentru ea, a murmurat.

Cu una dintre mâinile lui graţioase a arătat spre inscripţia de deasupra biroului său.

— Versetul meu preferat, de la discipolul meu preferat. E adevărat, să ştiţi. Nimic nu e imposibil dacă-l ai pe Domnul cu tine.

— De ce e Luca preferatul dumneavoastră? am întrebat.

— Printre altele, e singurul care a scris despre parabola bunului samaritean şi despre cea a fiului risipitor.

Cardiff mi-a zâmbit.

— Şi e un susţinător important al rolului femeilor în viaţa lui Iisus. Ce-ar fi să vii la una dintre predicile noastre, domnişoară Varner? Şi să-l aduci şi pe prietenul tău, Jack, cu tine?

Paisprezece

Am ieşit împreună cu Jack, iar eu am revăzut în minte întâlnirea şi mi-am frecat tâmplele. Aveam impresia că tot capul mi-era cuprins în elastic strâns. Jack mi-a deschis uşa, ca să urc în maşină, şi s-a îndreptat spre partea şoferului. Ne-am aşezat în maşină şi am aşteptat o vreme,

cu portierele deschise, ca să lăsăm căldura să iasă.

— Nu pot să-l sufăr pe Mark Gottler, am spus.

— Serios? Nu mi-am dat deloc seama.

— În timp ce vorbea, mi-am dat seama că el e nemernicul ipocrit care a profitat de sora mea, şi că mi-ar fi plăcut să… Nu ştiu, să-l împuşc sau aşa ceva. În loc de asta, noi am negociat.

— Ştiu, dar ai văzut că-şi asumă răspunderea. Hai să-i dăm credit pentru asta.

— Nu face asta decât fiindcă-l forţăm noi, am spus încruntându-mă. Doar nu eşti de partea lui, nu?

— Ella, am petrecut ultima oră şi cincisprezece minute cu piciorul în fundul lui. Nu sunt de partea lui, sigur că nu. Ziceam doar că situaţia asta nu e doar din vina lui. Bine, putem să urcăm în maşină acum.

Jack a pornit maşina; iar aerul condiţionat a început să meargă, ineficient în faţa căldurii copleşitoare. Mi-am pus centura de siguranţă.

— Sora mea e într-o clinică, a avut o cădere nervoasă după ce a fost sedusă de un pastor însurat. Vrei să spui cumva că e vina ei?

— Spun că toată lumea e de vină, şi că Tara n-a fost sedusă. E o femeie în toată firea, care se foloseşte de corpul ei ca să obţină ce vrea.

— Venind de la tine, sună puţin a ipocrizie, nu crezi? am întrebat pe un ton tăios.

— Uite cum stau lucrurile, Ella: sora ta o să primească o casă, o maşină nouă şi o alocaţie de

cincisprezece mii de dolari pe lună, toate doar fiindcă a reuşit să rămână gravidă cu un tip bogat. Indiferent ce negociază avocaţii, într-o bună zi o să fie nevoie să-şi găsească un alt bărbat care s-o întreţină. Problema e că data viitoare nu va fi la fel de uşor. Sora ta o să fie bătrână atunci.

— De ce nu te gândeşti că o să se mărite? am întrebat, din ce în ce mai iritată.

— N-o să vrea un bărbat obişnuit. Vrea unul cu bani, şi ea nu e genul cu care se însoară ei.

— Ba da. E frumoasă.

— Frumuseţea e o calitate care se depreciază în timp, şi e singurul lucru pe care-l are Tara. În termeni de afaceri, ea e genul pe care trebuie să-l cumperi repede, nu în care să investeşti.

Evaluarea aceea atât de crudă m-a lăsat fără replică.

— Aşa gândesc bărbaţii bogaţi?

— Majoritatea, da.

— Dumnezeule.

Eram foarte furioasă.

— Probabil că presupuneţi că toate femeile pe care le întâlniţi vă vor banii.

— Nu, dar e uşor să-mi dau seama care dintre ele m-ar părăsi imediat dacă aş pierde banii.

— Mie nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de banii tăi…

— Ştiu. E unul dintre motivele pentru care…

— Şi dacă o urăşti aşa de mult pe sora mea, de ce te deranjezi s-o ajuţi?

— Nu o urăsc. Deloc. Doar că o văd aşa cum este. Fac tot ce fac de dragul lui Luca. Şi de dragul tău.

— De dragul meu?

M-a surprins şi am uitat de furie, privindu-l în schimb cu ochii mari.

— Sunt puţine lucruri pe care nu le-aş face pentru tine, Ella, a spus el încet. Nu ţi-ai dat seama încă?

Eu am rămas tăcută, uluită, iar el scos maşina din parcare. Supărată, iritată şi înfierbântată, fiindcă aerul condiţionat nu reuşea să domolească focul din atmosferă, am tăcut o vreme. Eu o vedeam altfel pe sora mea. Eu o iubeam. Oare nu-mi dădeam seama de adevăr din cauza asta? Oare Jack înţelegea mai bine cum stăteau lucrurile?

Mi-am auzit telefonul sunând. Am întins mâna după geantă şi am căutat prin ea până l-am găsit.

— E Dane, am spus sec.

Iubitul meu mă suna rareori în miezul zilei.

— Te deranjează dacă răspund?

— Te rog.

A continuat să conducă, ieşind din curtea bisericii în traficul amiezii. Maşinile se înghesuiau şi formau dopuri precum nişte celule într-o arteră îngroşată.

— Dane. E totul bine?

— Bună, scumpa mea. Totul e foarte bine. Cum a mers întâlnirea?

I-am povestit pe scurt, iar el m-a ascultat înţelegător, fără să judece pe nimeni, spre deosebire de Jack. Era o uşurare să vorbesc cu un om care nu mă enerva. M-am relaxat, cu aerul condiţionat suflând asupra mea cu răceala unui gheţar.

— Mă întrebam, a spus Dane, dacă n-ai vrea nişte companie mâine seară. Vin în Houston ca să iau un aparat de măsurare, pentru un sistem pe care-l construim la firmă. Te scot la cină şi rămân la tine. Să-l cunosc şi eu pe tipul ăsta cu care ai petrecut tu atâta vreme în ultimul timp.

Am îngheţat, până când Dane a adăugat râzând:

— Dar să ştii că eu nu-i schimb scutecul.

Am râs şi eu, puţin cam ascuţit.

— Nu-i nevoie să schimbi scutece. Da, ne-ar plăcea foarte mult să te vedem. Abia aştept.

— Foarte bine. Ajung mâine, pe la patru, cinci. Pa, iubita mea!

— Pa, Dane.

Am închis telefonul şi mi-am dat seama că eram deja la 1800 Main, tocmai intram în parcarea subterană. Jack a găsit un loc aproape de lift şi a oprit maşina. A scos cheia din contact şi s-a uitat la mine prin semi-întunericul dinăuntru.

— Dane vine în vizită mâne, am spus, încercând să vorbesc pe un ton egal, dar reuşind doar să par tensionată.

Expresia de pe chipul lui Jack era indescifrabilă.

— De ce?

— Ia nişte echipament de monitorizare din Katy. Dacă tot e în zonă, vrea să mă vadă.

— Şi unde o să stea?

— Cu mine, bineînţeles.

Jack a rămas tăcut un moment lung. Poate că mi s-a părut mie, dar respiraţia lui a devenit mai aspră.

— Pot să-i fac rost de o cameră de hotel, a spus până la urmă. Plătesc eu pentru ea.

— De ce ai… Cum?

— Nu vreau să rămână la tine peste noapte.

— Dar este…

M-am oprit şi l-am privit uluită.

— Ce e asta? Jack, locuiesc cu el.

— Ba nu. Acum locuieşti aici. Şi…

A făcut o pauză scurtă.

— Nu vreau să te culci cu el.

La început am fost mai mult nedumerită decât furioasă. Jack părea să fi involuat la un stadiu în care dilemele se rezolvau cu forţa, lucru pe care eu nu-l mai văzusem niciodată, şi cu siguranţă nu la Dane. Faptul că Jack era posesiv, că voia să aibă un cuvânt de spus legat de cu cine şi când făceam eu sex, era uluitor.

— Nu e decizia ta, am spus.

— N-am de gând să mă dau la o parte când el vrea să ia ce-i al meu.

— Al tău?

Am clătinat din cap, scoţând un sunet nedumerit, ceva între protest şi râs. Degetele mi s-au oprit deasupra buzelor, ca o perdea de mătase deasupra unei ferestre deschise. Mi-a fost foarte greu să găsesc destule cuvinte ca să-i răspund:

— Jack, iubitul meu vine să-mi facă o vizită. S-ar putea să mă culc cu el sau nu, dar nu e treaba ta, şi să ştii că mie nu-mi plac jocurile astea.

Am tras din nou aer în piept şi am repetat:

— Nu-mi plac jocurile.

Jack a vorbit pe un ton scăzut, dar care ascundea o *notă* de sălbăticie care mi-a dat fiori:

— Nu joc niciun joc. Încerc doar să-ţi spun ce simt.

— Am înţeles. Acum am nevoie de nişte spaţiu.

— Îţi dau cât spaţiu vrei, dacă face şi el la fel.

— Ce înseamnă asta?

— Nu-i da voie să stea cu tine în apartament.

Mi se dădeau ordine. Încerca să mă controleze. M-a cuprins o panică sufocantă, aşa că am deschis uşa maşinii, fiindcă aveam nevoie de aer.

— Lasă-mă în pace, am spus, apoi am coborât şi am pornit spre lift, cu el pe urmele mele.

Am apăsat atât de tare pe buton încât aproape că mi-am scrântit degetul.

— Vezi tu, de asta o să-l aleg întotdeauna pe Dane, sau pe altcineva ca el, în locul tău. Eu nu o

să accept niciodată să mi se spună ce să fac. Sunt o femeie independentă.

— Eşti o laşă, l-am auzit bombănind.

Nici el nu respira mai calm decât mine. Furioasă, m-am răsucit spre el:

— Poftim?

— Chestia asta n-are nimic de-a face cu independenţa. Te temi că, dacă începi ceva cu mine, o să ajungem mai apropiaţi decât ai fost vreodată cu Dane. El nu îţi e alături, ai văzut deja. S-a speriat ca o găină, şi acum vrei să te culci cu el drept răsplată?

— Taci din gură!

Îmi ajunsese. Eu, care nu lovisem pe nimeni, niciodată, l-am lovit în umăr cu geanta grea, din piele, care a scos un sunet înfundat, pe care Jack l-a ignorat. Uşile liftului s-au deschis, şi din cabină s-a revărsat lumină pe asfaltul cenuşiu din parcare. Niciunul dintre noi nu a urcat, ci am rămas pe loc, uitându-ne urât unul la celălalt, în timp ce supărarea se aduna în noi.

Jack m-a apucat de încheietură şi m-a tras în lateralul lifturilor, într-un colţ întunecos, care mirosea a gaze de eşapament şi a benzină.

— Te vreau, a spus încet. Scapă de el şi fii cu mine. Singurul risc e să pierzi pe cineva care oricum nu e al tău. Nu de el ai nevoie, Ella. De mine ai nevoie.

— Incredibil, am spus dezgustată.

— Ce e incredibil?

— Egoul tău. E atât de dens încât are propriul nor de antimaterie. Eşti o gaură neagră de... de infatuare!

Jack s-a uitat în jos, spre mine, prin umbră, apoi a întors capul şi mie mi s-a părut că-l văd zâmbind ironic.

— Te amuză? am întrebat apăsat. Ce naiba e aşa distractiv?

— Mă gândeam că, dacă sexul cu tine e măcar o zecime pe cât de distractiv e să mă cert cu tine, atunci o să fiu un nemernic tare fericit.

— N-o să afli niciodată. Tu…

Şi atunci m-a sărutat. Eram atât de furioasă încât am încercat să-l lovesc iar cu geanta, dar am scăpat-o pe jos şi mi-am pierdut echilibrul, aşa încălţată pe tocuri cum eram. Jack m-a prins în braţe şi a continuat să mă sărute, deschizându-mi gura cu gura lui. Am gustat căldură şi respiraţie mentolată... l-am gustat pe Jack însuşi.

Disperată, m-am întrebat de ce nu era el Dane. Felul în care gura lui o urmărea pe a mea, sărutul lui umed şi apăsat, fiecare atingere, toate erau prea greu de refuzat. M-a tras mai aproape şi mi-a explorat gura cu limba. Cu cât ajungea mai adânc, cu atât eu deveneam mai moale în braţele lui, cuprinsă de pasiune.

A început să mă mângâie pe deasupra taiorului negru, strângând şi atingând uşor. Pielea mi s-a încins pe sub lâna subţire. Jack mi-a dat părul la o parte de pe obraz, iar eu am simţit

că-i tremura mâna de dorinţă. Mi-a apucat capul în palmă, şi-a împletit degetele în părul meu şi a continuat să mă sărute. M-am cutremurat când am simţit că încerca să-mi desfacă nasturii acoperiţi cu material care îmi ţineau sacoul închis. Haina s-a desfăcut şi a dat la iveală un maiou de culoarea untului, susţinut de două bretele foarte subţiri.

Jack a spus ceva ca pentru sine, ceva ce suna a blestem sau a rugăciune, apoi şi-a strecurat mâna pe sub maiou, spre pielea fină de dedesubt. Tremuram amândoi, prea absorbiţi de pasiune ca să ne oprim. El a tras de material şi mi-a descoperit pielea ascunsă, albă în întunericul parcării. A aplecat capul şi mi-a căutat unul dintre sfârcuri cu gura, iar eu am suspinat scurt când i-am simţit limba alunecând umedă pe sânul meu. Fiecare atingere şi mângâiere trimitea valuri de plăcere în adâncul fiinţei mele. M-am sprijinit de peretele rece şi tare, simţind că ard şi ridicându-mi şoldurile spre el.

Jack a ridicat capul şi a început să mă sărute agresiv, mângâindu-mi în acelaşi timp sânul cu palma. Erau sărutări lungi, erotice. Mă muşca puţin, apoi mă mângâia, până când am simţit că ameţesc de la atâtea senzaţii. L-am cuprins pe după gât şi i-am tras capul mai mult spre mine, primind ce-mi oferea cu un sunet scăzut, gutural. Nu mai simţisem niciodată atâta pasiune disperată, nu-mi dorisem niciodată din ce în ce

mai mult. Voiam să-i spun că poate să-mi facă orice, orice voia, numai să-mi facă imediat, l-am apucat în pumni hainele, i-am mângâiat pieptul acoperit de costumul elegant, şi gândul că era acoperit de toate acele rânduri civilizate de material m-a aprins şi mai tare.

Jack mi-a apucat fusta şi a tras cu putere de ea, iar eu am tresărit când am simţit aerul rece pe picioare, atât de diferit de fierbinţeala care-mi cuprinsese pielea şi terminaţiile nervoase. Mi-a dat la o parte marginea chilotului, căutând, iar carnea umedă s-a deschis imediat în faţa invaziei degetelor sale. L-am simţit respiraţia pe gât, muşchii puternici ai braţului mişcându-se sub palma mea, şi am închis ochii. Mi s-au tăiat genunchii atunci când el a început să-mi mângâie clitorisul cu degetul mare, făcând mişcări apăsate, sigure. La fiecare atingere, degetele lui atingeau ceva din mine care mă înnebunea. Plăcerea mă dezorientase, mă făcuse să-mi pierd minţile.

Pentru prima dată în viaţa mea, voiam ceva mai mult decât siguranţă. Îl doream pe Jack cu o pasiune care depăşea alegerea sau gândurile. Am încercat să-i desfac cureaua, fermoarul, nasturele de la pantalonii pe care am reuşit să-i desfac repede. L-am cuprins în palmă, mare şi greu.

Jack şi-a retras degetele dinăuntrul meu şi mi-a dat la o parte fusta şi chilotul, apoi m-a ridicat în braţe cu o uşurinţă incredibilă. Mi-am dat

seama cât era de puternic şi m-a traversat un val de plăcere speriată. L-am cuprins cu braţele pe după gât şi mi-am sprijinit capul pe umărul lui. Da, da. M-a pătruns, iar eu m-am mişcat puţin, incomodată de mărimea lui. Jack m-a sărutat pe gât şi mi-a şoptit să mă relaxez, fiindcă avea el grijă de mine, doar să-i dau voie, să-l primesc…

M-a lăsat în jos până când am atins podeaua cu vârfurile degetelor de la picioare, şi forţa mişcării m-a desfăcut până la capăt.

Mi se părea incredibil de erotic că făceam sex cu toate hainele pe mine, că el mă pătrundea atât de adânc, încât am început să scâncesc sub asaltul sărutărilor sale. Jack a început să se mişte într-un ritm rapid, şi de fiecare dată când intra mai adânc, corpul meu zvâcnea de plăcere, trăgându-l neajutorat mai aproape, primindu-l tot mai mult. Tremuram, purtată de valul de căldură, şi i-am strâns în braţe trupul puternic până când senzaţia aceea completă m-a făcut să mă prăbuşesc într-un orgasm atât de zguduitor încât era aproape insuportabil. Jack m-a sărutat, ca să acopere suspinul prelung pe care l-am scos, apoi a împins mai mult în mine, a rămas nemişcat şi a tremurat, respirând întretăiat şi eliberându-se la rândul lui.

A trecut mult până când ne-am mişcat. Eram lipită de el, intim legaţi, sprijinită de umărul lui. Mă simţeam ca drogată, dar ştiam că foarte repede mintea avea să înceapă să-mi

funcţioneze iar, şi aveam să simt lucruri pe care aş fi vrut cu tot dinadinsul să le evit. Începând cu ruşinea. Făcuserăm atâtea lucruri nelalocul lor încât eram de-a dreptul uluită. Cel mai rău era că-mi plăcuse, încă îmi plăcea, să rămân aşa, cu trupul lui în mine, cu braţele sale în jurul meu.

Mi-a pus o mână pe cap, ca şi cum ar fi încercat să mă protejeze de ceva, şi l-am auzit blestemând încet.

— Tocmai am făcut sex într-o parcare, am spus pe un ton pierdut.

— Ştiu, drăguţa mea, mi-a şoptit el.

A început să se mişte, să mă ridice, iar eu am scos un sunet de protest. Eram udă, mă durea puţin, şi toţi muşchii îmi tremurau. M-am sprijinit de perete şi l-am lăsat să îmi tragă hainele la locul lor, apoi să-mi încheie sacoul. După ce s-a încheiat la pantaloni, mi-a găsit geanta şi mi-a întins-o. Nu puteam să mă uit la el, şi i-am evitat privirea chiar şi după ce mi-a cuprins obrajii în palme.

— Ella.

Mirosul respiraţiei sale, combinat cu acela al pielii fierbinţi şi al sexului formau un parfum foarte erotic. Nu voiam să ne despărţim încă, şi asta m-a făcut să lăcrimez, supărată.

— O să te duc la mine, a murmurat Jack, o să facem un duş şi…

— Nu. Am nevoie să fiu singură.

— Iubita mea. N-am vrut să se întâmple aşa. Vino în patul meu. Dă-mi voie să fac dragoste cu tine aşa cum trebuie.

— Nu-i necesar.

— Ba este, a rostit pe un ton scăzut, urgent. Te rog, Ella. Nu aşa voiam să fie prima dată. Poate să fie mult mai bine. Pot să…

I-am atins buzele cu degetele. Respiraţia îi era fierbinte şi catifelată. Aş fi spus ceva, dar uşile liftului s-au deschis cu un sunet scurt. Un bărbat a ieşit din cabină şi s-a îndreptat spre maşina lui, iar paşii săi au făcut să răsune ecouri în parcarea din ciment.

Am aşteptat până când automobilul a ieşit, apoi i-am spus lui Jack pe un ton tremurat:

— Ascultă-mă. Dacă dorinţele sau sentimentele mele înseamnă ceva pentru tine, atunci te rog să-mi dai puţin spaţiu. În momentul ăsta mi-am atins limitele. E prima dată când am făcut sex cu altcineva decât Dane, şi trebuie să mă gândesc.

L-am mângâiat încet pe maxilarul încordat.

— Nu e nevoie să-mi dovedeşti că poţi şi mai mult, am adăugat. De fapt, numai gândul mă sperie puţin.

— Ella…

— Trebuie să-mi dai timp, i-am spus. Îţi spun eu când şi dacă sunt pregătită pentru mai mult. Până atunci, nu vreau să te văd sau să-ţi vorbesc. În momentul ăsta am nevoie să-l văd pe

Dane. Dacă după aceea am loc pentru tine în viaţa mea, o să fii primul care află.

Probabil că nimeni nu-i vorbise aşa vreodată lui Jack Travis, însă eu numai aşa am ştiut cum să-i fac faţă. Altfel, eram destul de sigură că aş fi ajuns goală, la el în pat, în următoarele zece, cincisprezece minute.

M-a prins de încheietură şi a tras mâna cu care-l mângâiam de pe obrazul lui, apoi m-a privit înfuriat.

— Fir-ar să fie!

M-a luat în braţe, respirând greu.

— Vreau să-ţi spun cam zece lucruri, dar cel puţin nouă dintre ele m-ar face să par psihopat.

În ciuda faptului că situaţia era serioasă, eu aproape că am zâmbit.

— Care e al zecelea lucru? am întrebat, cu faţa ascunsă în cămaşa lui.

El a tăcut puţin, gândindu-se.

— Nu contează, a spus supărat. Şi al zecelea m-ar face să par psihopat.

M-a condus la lift şi a apăsat pe buton. Am urcat în tăcere, iar el m-a mângâiat pe umeri, pe talie, pe şolduri, de parcă n-ar fi putut să se abţină să mă atingă. Voiam să mă răsucesc spre el, să-l las să mă ia în braţe şi să merg la el acasă, dar în loc de asta am coborât din lift la etajul al şaselea, iar el a venit după mine.

— Nu trebuie să mă conduci până la uşă, am spus.

El a făcut o grimasă şi a rămas cu mine până când am ajuns la uşa apartamentului. Mă pregăteam să apăs codul când Jack m-a apucat de umeri şi m-a răsucit cu faţa spre el. Felul în care se uita la mine m-a făcut să roşesc violent. Mi-a apucat capul în palmă.

— Jack…

M-a sărutat apăsat, iar buzele mele s-au desfăcut sub presiunea buzelor lui. A fost un sărut obscen, fierbinte, care mi-a întunecat gândurile. L-am împins, încercând să-l opresc, dar el a continuat să mă sărute până când mi s-au tăiat genunchii şi m-am lipit de pieptul lui. Abia atunci s-a retras şi m-a privit cu sete şi o urmă de triumf masculin arţăgos.

Probabil că-şi imagina că-mi dovedise ceva. Mi-a trecut prin cap că toată acea întâmplare fusese un fel de a-şi marca teritoriul. Stacy spunea că bărbaţii sunt precum câinii, şi de obicei adăuga că, la fel ca şi câinii, ocupau prea mult spaţiu în pat şi întotdeauna se repezeau între picioarele tale.

Cumva, am reuşit să formez codul corect şi să intru în apartament.

— Ella…

— Apropo, să ştii că iau anticoncepţionale, am spus.

Înainte să apuce să răspundă, i-am închis ferm uşa în nas.

— Bună, Ella, a spus dădaca, Teena, pe un ton vesel. Cum a mers întâlnirea?

— Foarte bine. Ce mai face Luca?

— E curat, a mâncat şi tocmai l-am pus la culcare.

Jucăria mobilă de deasupra pătuţului cânta o melodie liniştită, iar ursuleţii şi borcanele de miere se roteau încet.

— Ai avut probleme cât am fost plecată? am întrebat-o.

— Ei bine, a fost cam supărat imediat după ce ai plecat, dar după aceea s-a liniştit, a răspuns ea, apoi a râs. Băieţilor nu le place niciodată când mămica lor pleacă şi-i lasă singuri.

Inima mi-a tresărit. „Mămica”. M-am gândit s-o corectez, dar nu merita efortul, l-am dat nişte bani şi am condus-o la ieşire, apoi m-am dus să fac un duş. Apa caldă m-a liniştit şi m-a ajutat să mă relaxez, mi-a potolit durerea, dar nu şi sentimentul de vinovăţie. Pentru prima dată în viaţa mea, simţeam dubla-remuşcare a cuiva care înşelase. Pe de o parte, îmi părea rău că făcusem aşa ceva, iar pe de altă parte, îmi părea rău că îmi plăcuse atât de mult.

Am oftat şi mi-am înfăşurat părul într-un prosop, mi-am pus un halat de baie şi am ieşit să-l verific pe Luca. Jucăria mobilă se oprise şi în cameră era linişte. M-am apropiat pe vârfuri de pătuţ şi m-am uitat înăuntru, aşteptându-mă să-l găsesc pe Luca dormind. El se uita în sus, în felul acela serios al lui.

— Încă n-ai adormit? am întrebat încet. Ce mai aşteptţi?

În secunda în care m-a văzut, el s-a mişcat şi a dat din picioare, apoi gura i s-a curbat într-un zâmbet de bebeluş. Primul lui zâmbet.

M-a uimit reacţia spontană pe care-a avut-o la vederea mea. „Tu eşti. Te aşteptam.” Am simţit o durere dulce care mi-a ajuns până în adâncul sufletului şi am uitat de orice altceva în afară de acel moment. Câştigasem zâmbetul acela şi aveam de gând să mai câştig multe altele. Fără să mă gândesc, l-am ridicat pe Luca din pătuţ şi i-am sărutat obrajii calzi şi gura zâmbitoare. I-am inhalat mirosul de pudră de talc, de scutece curate şi de inocenţă. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită.

— Uită-te la tine, am murmurat, sărutându-l. Uite cum zâmbeşti. Eşti cel mai dulce băiat, cel mai drăgălaş copil…

Băiatul meu. Luca al meu.

Cincisprezece

— Vai de mine! a exclamat Dane când a intrat în apartament, după o îmbrăţişare lungă la uşă.

S-a uitat la decorul gândit de un designer, la ferestrele mari, prin care se vedea oraşul, şi a fluierat apreciativ.

— E destul de impresionant, nu-i aşa? am întrebat zâmbind larg.

Dane era acelaşi ca întotdeauna, cald, vesel şi chipeş. Era mai scund şi mai subţire decât Jack, iar asta îl făcea să se potrivească mai bine cu mine când ne îmbrăţişam. La vederea lui mi-am amintit imediat de toate motivele pentru care începusem o relaţie cu el. Era bărbatul care mă cunoştea mai bine decât oricine altcineva şi care nu mă făcea niciodată să-mi pierd echilibrul emoţional. Erau rare acele persoane despre care puteai să fii sigur că n-o să te rănească niciodată şi că n-o să te manipuleze, iar Dane era una dintre acele persoane.

I l-am arătat pe Luca, iar el l-a admirat îndatoritor, privindu-mă cum îl aşez în leagăn şi atârn deasupra lui un cerc din plastic cu jucării interesante la care să se uite. M-am aşezat alături de Dane, iar el mi-a spus:

— Nu ştiam că te pricepi atât de bine la bebeluşi.

— Nu mă pricep.

Am luat mâna lui Luca şi i-am arătat cum să împingă un căţel din plastic dintr-o parte într-alta a cercului. Băieţelul a dat din mâini şi a icnit.

— Încep să mă descurc cu el. Mă antrenează.

— Arăţi altfel, a observat Dane, aşezându-se în colţul canapelei, ca să mă vadă mai bine.

— Sunt obosită, am aprobat în glumă, şi am cearcăne.

— Nu, nu în sensul ăsta. Arăţi foarte bine… îţi strălucesc ochii.

Am râs.

— Mulţumesc. Nu pot să-mi dau seama de la ce. Probabil fiindcă mă bucur să te văd. Mi-a fost dor de tine, Dane.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

M-a tras deasupra lui, până când am ajuns pe jumătate la el în braţe, cu părul căzându-mi pe obrazul lui. Nasturii de sus ai cămăşii lui din in erau desfăcuţi, descoperindu-i pieptul auriu şi lipsit de păr. I-am simţit mirosul de curat şi pe acela acru al deodorantului său din rocă de sare. M-am aplecat să-l sărut cu afecţiune, să ating buzele acelea pe care le mai sărutasem de mii de ori înainte, dar atingerea blândă nu mi-a adus confortul dulce de dinainte, ba chiar mi-a provocat un fel de aversiune care gâdila.

Am ridicat capul, iar Dane m-a tras mai aproape, făcându-mă să simt ceva nefamiliar şi deloc plăcut. Cum se putea? Simţind că m-am încordat, el mi-a dat drumul din braţe şi m-a privit întrebător.

— Ce? Nu de faţă cu bebeluşul?

M-am retras, confuză.

— Cred că da. Eu…

Am simţit un nod în gât, şi am strâns pleoapele pentru câteva momente.

— Am să-ţi spun câte ceva, am rostit răguşit.

— Bine, a răspuns el pe un ton blând, încurajator.

Oare trebuia să-i spun ce făcusem cu Jack? Cum puteam să-i explic aşa ceva? Am rămas acolo, neajutorată, şi l-am privit. Mi se părea că fiecare por din trupul meu îngheţa şi se topea după aceea, într-o succesiune rapidă, făcând o peliculă fină de sudoare să-mi apară la suprafaţa pielii.

Expresia de pe chipul lui Dane s-a schimbat.

— Scumpa mea, mă pricep să citesc printre rânduri, şi nu pot să nu observ că de fiecare dată când vorbesc cu tine, numele altcuiva apare în conversaţie, aşa că dă-mi voie să încep eu în locul tău: „Dane, în ultima vreme am petrecut mult timp cu Jack Travis…”

— În ultima vreme am petrecut mult timp cu Jack Travis, am rostit, şi câteva lacrimi mi s-au rostogolit pe obraji.

Dane părea calm şi deloc surprins. M-a luat de mână cu amândouă mâinile lui.

— Spune-mi. Pot să fiu prietenul tău, Ella.

Mi-am tras nasul.

— Poţi?

— Am fost întotdeauna prietenul tău.

M-am ridicat şi m-am dus la bucătărie, ca să iau un prosop de hârtie, apoi m-am întors, suflându-mi nasul. Am împins leagănul în care era Luca, iar el s-a uitat alert la jucăriile de pe cercul din plastic.

— Totul e bine, Luca, i-am spus, deşi era clar că eram tulburată. Şi oamenii mari plâng uneori. E un lucru normal, natural.

— Cred că face faţă destul de bine, a spus Dane, zâmbindu-mi trist. Vino aici. Hai să vorbim.

M-am aşezat lângă el şi am oftat întretăiat.

— Aş vrea să poţi să-mi citeşti gândurile. Vreau să ştii tot ce s-a întâmplat, dar nu vreau să fie nevoie să-ţi spun. Nu vreau să rostesc cu voce tare unele lucruri.

— Nu există nimic ce să nu poţi să-mi spui. Ştii asta.

— Da, dar n-a fost niciodată nevoie să-ţi explic despre un alt bărbat. Mă simt atât de vinovată încât abia dacă mai pot să suport.

— Pragul tău de vinovăţie a fost mereu destul de scăzut, a răspuns el pe un ton blând.

— E greşit să-l vreau pe Jack, şi e o prostie, dar nu pot să mă opresc. Îmi pare rău, Dane. Îmi pare mai rău decât am crezut vreodată că o să-mi pară…

— Aşteaptă. Înainte să spui mai departe… fără scuze. Mai ales nu pentru ceea ce simţi. Emoţiile nu sunt niciodată greşite. Sunt doar emoţii. Acum spune-mi.

Nu i-am spus tot, bineînţeles, dar i-am spus destul cât să înţeleagă că abordarea mea atentă la adresa vieţii se destrăma, şi că eram atrasă obsesiv de un bărbat de care n-ar fi trebuit să fiu atrasă, şi că habar n-aveam de ce.

— Jack e deştept, am spus, dar uneori e necioplit, e macho şi tradiţionalist. E ca un jucător de fotbal american din liceu, pentru care

toate fetele stau la coadă. Am urât întotdeauna tipul ăsta de bărbat.

— Şi eu.

— Dar Jack mă surprinde uneori cu câte un comentariu sau câte o intuiţie care îmi merge la suflet. E cinstit, comunicativ, curios şi probabil cea mai degajată persoană pe care o cunosc. Mă face să râd şi spune că trebuie să fiu mai spontană.

— Are dreptate.

— Ei, există un moment şi un loc pentru spontaneitate. Nu sunt într-o etapă a vieţii când să pot să mă gândesc la amuzament. Am multe responsabilităţi.

— Ce părere are despre copil?

— Îl place. Îi plac copiii.

— E un tradiţionalist şi probabil îşi doreşte o familie, a comentat Dane, privindu-mă atent.

— I-am spus deja ce părere am eu despre măritiş şi familie, aşa că ştie că nu poate să aibă aşa ceva cu mine. Cred că se simte atras de mine fiindcă sunt o noutate şi fiindcă nu alerg după el.

— Oricine ar fi atras de tine, Ella. Eşti o femeie frumoasă.

— Chiar? am întrebat zâmbind încântată, dar stânjenită. Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Nu mă pricep la lucrurile astea, a recunoscut Dane, dar eşti frumoasă. Genul de bibliotecară focoasă.

Am zâmbit trist.

— Mulţumesc. Presupun că pe Jack îl atrage genul.

— Cât ai într-adevăr în comun cu bărbatul ăsta?

— Nu prea multe. Suntem contrarii care se atrag, dar vrei ştii ce-i cel mai ciudat? îmi place mult să vorbesc cu el.

— Despre ce?

— Despre orice, am spus sincer. Începem să vorbim şi e de parcă am face sex, e un du-te vino, şi suntem amândoi foarte implicaţi, ştii? Ne tachinăm unul pe celălalt, şi unele conversaţii parcă sunt pe mai multe niveluri deodată, dar chiar şi când nu suntem de acord, există o armonie ciudată în asta. O legătură.

Dane m-a privit gânditor.

— Deci, dacă vorbitul e ca sexul, sexul cum e?

— Eu…

Am deschis şi am închis gura. Îndurerată, m-am întrebat cum să-i explic că până atunci nu tăcuserăm decât să ne sărutăm cu ceea ce putea fi descris ca fiind foarte mare foc într-o seară, şi o partidă rapidă în parcare. Şi că amândouă mi se păruseră extraordinare. Nu, n-aveam cum să-i explic.

— E secret, am spus stânjenită.

Am tăcut un moment, amândoi surprinşi că nu voiam să-i spun ceva, deşi întotdeauna îi vorbisem despre tot ce mi se întâmpla, fără rezerve. Relaţia noastră fusese mereu transparentă, şi atunci trăiam ceva cu totul nou.

Exista o parte din viaţa mea în care nu-i dădeam voie lui Dane să se amestece.

— Eşti supărat? am întrebat. Nu eşti gelos?

— Gelos, poate, a recunoscut el lent, de parcă l-aş fi surprins, dar nu supărat. Nu sunt posesiv, fiindcă totul se reduce la asta: eu nu vreau o relaţie tradiţională şi nici n-o să vreau vreodată, dar, dacă tu îţi doreşti să explorezi asta cu Travis, aşa trebuie să faci. Nu ai nevoie de permisiunea mea şi eu n-am de ce să ţi-o dau. Oricum o să faci asta.

N-am putut decât să mă gândesc la diferenţa dintre el şi Jack, care era mult mai pretenţios şi mai posesiv. Era mult mai dificil de stăpânit. M-a traversat un fior de teamă.

— Ca să fiu sinceră, am şoptit abia auzit, nu mă simt la fel de în siguranţă cu el cum mă simt cu tine.

— Ştiu.

Am zâmbit şters.

— De unde ştii?

— Gândeşte-te la ce înseamnă siguranţa, Ella.

— Încredere?

— Da, în parte, dar şi absenţa riscurilor.

Mi-a dezlipit o şuviţă de păr de pe obrazul ud de lacrimi şi mi-a dat-o după ureche.

— Poate că ai nevoie să rişti. Poate ai nevoie să fii cu un bărbat care te sperie puţin.

M-am apropiat de el şi mi-am pus capul pe pieptul lui. Am stat aşa o vreme, nemişcaţi, doar oftând din când în când. Tăceam amândoi,

conştienţi că se termina ceva şi că altceva începea.

Dane mi-a atins bărbia, iar eu am ridicat capul şi el m-a sărutat blând. Abia atunci am înţeles că el era doar un prieten cu care mă culcasem, şi cât de diferit era acest lucru faţă de a avea un iubit cu care să poţi să fii şi prietenă.

— Hei, a spus Dane încet. Crezi că ar trebui s-o mai facem o dată, de dragul amintirilor? De încheiere?

L-am privit amuzată.

— Nu mai bine te lovesc, ca pe vasele de croazieră, cu o sticlă de şampanie?

— Pentru Dumnezeu, hai măcar să deschidem o sticlă, a spus el, apoi eu m-am ridicat şi am adus două pahare de băutură de care aveam amândoi atâta nevoie.

Am încercat să-l sun pe Jack a doua zi. După ce i-am lăsat două mesaje pe mobil, mi-am dat seama că nu se grăbea să mă sune înapoi, iar asta m-a enervat şi m-a îngrijorat.

— Ştiam că s-a întâmplat ceva, mi-a spus Haven când am sunat-o, după-amiază. Jack a fost într-o dispoziţie foarte proastă. De fapt, toată lumea de la birou s-a bucurat când a plecat pe şantier la una dintre clădirile pe care le gestionăm. Altfel, cred că secretara lui, Helen, avea de gând să-i dea una în cap cu maşina de laminat.

— A trebuit să rezolv câteva lucruri cu Dane când a venit în vizită, am spus, aşa că i-am cerut

lui Jack să-mi dea puţin spaţiu. Cred că nu prea s-a bucurat.

Haven a vorbit pe un ton amuzat:

— Nu, nu prea, dar nu mi s-a părut că se pricepe prea bine să se dea la o parte atunci când îşi doreşte ceva.

— Ei bine, acum e mult prea departe, am spus pe ton de glumă. Nici măcar nu-mi răspunde la telefon.

— Ella, probabil că n-ar trebui să mă amestec în treburile lui Jack, fiindcă întotdeauna m-am supărat dacă el s-a amestecat într-ale mele…

— Ba te rog, am îndemnat-o. Îţi cer părerea. Nu înseamnă că te amesteci dacă eşti invitată.

— Bine, a rostit Haven cu veselie. Cred că Jack e atât de chinuit şi de nehotărât încât nu ştie ce să facă. Nu e obişnuit să fie gelos din cauza nimănui. El e mereu liniştit, are avantajul, şi cred că tu l-ai tulburat foarte tare. Trebuie să recunosc că-mi place.

— De ce? am întrebat agitată, plină de speranţă şi temătoare.

— L-am văzut mereu cu genul de femeie care-şi face o carieră din a vâna bărbaţi cu bani, sau cu actriţe sau modele, şi cred că face asta ca să evite ce se întâmplă acum… Să evite să se îndrăgostească, să fie vulnerabil. Bărbaţilor din familia mea nu le place absolut deloc asta, dar cred că puţină suferinţă o să-i facă bine lui Jack, o să-l pună pe calea cea bună.

— Pot să-ţi spun ceva confidenţial.

— Da. Ce?

— Jack s-a supărat că Dane a rămas la mine peste noapte. A vrut ca Dane să doarmă la hotel.

— Asta-i o prostie. Ai locuit cu Dane ani întregi. Dacă voiai să te culci cu el, nu conta dacă ar fi stat la hotel sau la tine.

— Ştiu. Dar Dane a rămas la mine aseară şi mă întreb dacă Jack o fi aflat.

Haven a râs.

— Ella, nu se întâmplă nimic în clădirea asta despre care Jack să nu ştie. Probabil că i-a spus băiatului de la recepţie să-l anunţe în clipa în care Dane a plecat.

— Nu m-am culcat cu el, am rostit pe un ton defensiv.

— Nu trebuie să-mi explici nimic.

— A fost groaznic. Dane a dormit pe canapea la început, dar copilul a plâns, aşa că până la urmă l-am trimis pe el în dormitor şi am rămas eu pe canapea. Pot să-ţi spun sigur că, după seara trecută, Dane n-o să facă niciodată copii în mod voluntar. Acum a fugit înapoi în Austin, iar Jack se pare că nu vorbeşte cu mine.

Haven a râs.

— Draga de tine! Cred că Jack încearcă doar să-şi dea seama ce să facă în continuare.

— Dacă vorbeşti cu el, îi spui tu să mă sune?

— Nu. Am o idee mai bună. Mâine seară e ziua tatei şi femeia cu care se întâlneşte, Vivian, dă o petrecere în cinstea lui la casa noastră din River Oaks. Toată familia o să fie acolo, inclusiv Jack,

ceilalţi fraţi ai mei şi cumnata mea. Vino cu mine şi cu Hardy.

— Nu vreau să dau buzna la un eveniment în familie, am spus nu tocmai convinsă.

— O să fii invitata mea, dar chiar şi dacă n-ai fi fost, oricum jumătate din Houston o să vină neanunţată.

— Nu am ce să-i aduc tatălui tău.

— Vivian ne-a cerut ca, în loc de cadouri, să donăm bani uneia dintre cauzele lui preferate. Îţi dau o listă şi poţi să donezi pe internet, dacă vrei.

— Eşti sigură că nu e o problemă?

Voiam foarte mult să merg la petrecere şi eram curioasă să-i cunosc pe ceilalţi membri ai familiei lui Jack, să văd casa în care crescuse.

— Da. E cu ţinută semi-lejeră. Ai o rochie drăguţă cu care să te îmbraci?

— Am una albastră, petrecută.

— Da! E culoarea lui preferată. Ella, o să ne distrăm de minune.

— Poate tu, am spus cu amărăciune, făcând-o să râdă.

Singurul cod poştal pe care putea să-l aibă Churchill Travis era 77019, fiindcă acela desemna cel mai bogat cartier din oraş, River Oaks. În centrul geografic al Houstonului, era una dintre cele mai bogate comunităţi din ţară. Haven spunea că acolo nu se atârnau niciodată semne pe care să scrie „DE VÂNZARE”. Când o casă era disponibilă, de obicei se făceau mai

multe oferte, şi cineva o cumpăra în doar câteva zile. Avocaţi, oameni de afaceri, administratori de fonduri, chirurgi şi staruri din sport alegeau să locuiască în paradisul acela umbrit de pini şi de stejari, care era aproape de Galleria, de Rice şi de cele mai bune şcoli particulare din Texas.

Unele dintre casele din cartier aveau terenuri de peste zece kilometri, dar conacul Travis era construit pe un teren relativ mic, de numai patru kilometri. Avea, însă, o vedere foarte bună la oraşul plat de dedesubt, fiindcă era aşezat pe o ridicătură de teren de lângă mlaştină. Am trecut pe lângă grădini verzi şi alei umbrite, toate strălucind în lumina asfinţitului. Am privit uimită la clădirile somptuoase, construite în stil neo-georgian, colonial, toscan şi franţuzesc. Nu părea să existe un stil anume din Houston aici, ci o combinaţie de perioade şi de locuri din lume, toate la scară largă.

— O să-ţi placă, Ella, a spus Haven pe un ton încurajator, întorcându-se spre mine de pe scaunul din dreapta al Mercedesului sedan al lui Harvey. Vivian dă petreceri minunate, la care mâncarea şi muzica sunt mereu incredibile. A dat greş o singură dată, din câte ştiu, şi a fost atât de mare bomba încât aproape că a devenit interesantă.

— De ce a fost bombă?

— Ei bine, unul dintre invitaţii de onoare a fost Peter Jackson, aşa că Vivian a organizat ceva cu tema „Stăpânul Inelelor”. A săpat în curtea din

spate şi a refăcut peisajui ca să aibă cascade şi dealuri.

— Nu sună prea rău, am spus.

— Nu. Partea proastă e că i-a chemat pe băieţii de la Cercetaşi, îmbrăcaţi în hobbiţi, să se plimbe printre invitaţi. Ei au lăsat păr peste tot prin casă, şi tata e alergic la blană. S-a plâns săptămâni la rând.

Haven a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Dar sunt sigură că n-o să facă aşa ceva în seara asta.

— Să începi să bei imediat ce ajungem, m-a sfătuit Hardy.

Conacul Travis, o structură impunătoare din piatră, construită în stil European, ocupa un teren de douăsprezece mii de metri pătraţi. Am trecut printr-un set de porţi din fier şi ne-am apropiat de o parcare plină de automobile scumpe. Un garaj imens, cu uşi mari din sticlă, controlate prin telecomandă şi înăuntrul căruia erau un Bentley, un Mercedes, un Shelby Cobra şi cel puţin şapte alte maşini, arăta ca un fel de automat în care zeii băgau fise şi scoteau maşini. Valeţi în haine albe conduceau vehiculele strălucitoare în locurile frumos desenate, cu tandreţea unor părinţi care duc la culcare copiii mult iubiţi.

I-am însoţit, uluită, pe Haven şi pe Hardy de-a lungul aleii care ducea la mulţimea agitată şi strălucitoare. În aer plutea muzică live de la orchestra care acompania un cântăreţ

binecunoscut, de curând lăudat de critici pentru rolul secundar dintr-un film de Spielberg. Cântăreţul, la douăzeci şi ceva de ani, intona „Steppin’ Out With My Baby” cu un glas mătăsos, sacadat.

Mi se părea că intrasem într-un fel de realitate alternativă. Poate că eram pe un platou de filmare, unde scena era minunată, dar faptul că oamenii trăiau aşa *mi se părea* bizar, deşi excesul acela era normalitatea lor.

— Am mai fost eu la petreceri… am început să spun, dar am tăcut, de teamă să nu par deplasată.

Hardy s-a uitat în jos, spre mine, cu o privire amuzată în ochii albaştri.

— Ştiu.

Mi-am dat seama că el chiar înţelege şi că, deşi scena îi era cunoscută lui Haven, era departe de rulota în care crescuse el. Erau un cuplu interesant, el, mare şi american get-beget, şi ea micuţă şi strălucitoare. În ciuda diferenţei de mărime dintre ei, oricum, păreau că se potrivesc foarte bine. Oricine i-ar fi privit din afară şi-ar fi dat seama de atracţia care exista între ei, de faptul că-şi apreciau unul celuilalt inteligenţa, de provocarea pe care o reprezentau unul pentru celălalt. Era între ei şi tandreţe, şi se vedea mai ales atunci când Hardy îi arunca lui Haven câte o privire când ea nu era atentă la el. Arăta de parcă ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o ascundă undeva, s-o aibă numai pentru el. Îi

invidiam fiindcă rămâneau aproape unul de celălalt, fără să se simtă sufocaţi sau prinşi în capcană.

— Hai să terminăm cu tata întâi, a spus Haven în timp ce ne conducea în casă.

Arăta minunat în rochia scurtă, din organza arămie, cu poalele strânse într-un fel care i s-ar fi potrivit numai unei femei foarte subţiri.

— Crezi că Jack a venit? am întrebat.

— Nu. El nu apare niciodată devreme la o petrecere.

— I-ai spus că m-ai invitat?

Haven a clătinat din cap.

— N-am apucat. A fost plecat toată ziua.

Jack mă sunase de dimineaţă, dar eu eram la duş şi lăsasem robotul să răspundă. Îmi spusese numai câteva cuvinte, cum că avea o întâlnire în Woodiands, la nord de oraş, şi că avea să fie plecat aproape toată ziua. Când îl sunasem eu înapoi, deja ieşise din aria de acoperire a reţelei de telefonie mobilă. Nu i-am lăsat niciun mesaj, fiindcă m-am gândit că merită să mă răzbun puţin, după ce el mă evitase cu o zi înainte.

Ne-a luat ceva vreme ca să trecem prin tot conacul. Haven şi Hardy cunoşteau fiecare atât de multă lume încât aproape că toţi invitaţii îi ştiau. Pe lângă noi a trecut un chelner, ducând o tavă cu pahare de şampanie rece. Am luat unul şi am băut recunoscătoare din lichidul sec şi acidulat. Ne-am oprit lângă un tablou al Fridei Kahlo, iar eu m-am uitat în jur, în timp ce Haven

a refuzat-o cu pricepere pe o femeie care încerca s-o convingă să se alăture Societăţii Orhideelor din Houston.

Invitaţii erau de vârste diferite, femeile erau perfect machiate şi purtau tocuri imposibil de înalte, iar bărbaţii erau atent frezaţi şi bărbieriţi şi foarte bine îmbrăcaţi. M-am bucurat că-mi pusesem cea mai bună rochie pe care o aveam, din tricot subţire, albastru deschis, petrecută peste sâni într-un V care-mi scotea formele în evidenţă. Era o rochie clasică, simplă, care mă făcea să par voluptoasă. De sub tivul care se oprea la genunchi mi se vedeau picioarele încălţate cu sandale argintii cu toc, despre care mă temusem că o să fie prea elegante înainte să descopăr ce purtau celelalte femei. Definiţia ţinutei semi-elegante în Houston părea să includă o cantitate mare de bijuterii şi accesorii, spre deosebire de aceeaşi ţinută în Austin, unde ea nu însemna decât să ai pe tine o bluză şi să nu fii desculţ.

Folosisem mai mult fard cenuşiu de pleoape de obicei, pentru efectul de smoky-eyes, şi două straturi de mascara. Purtam un gloss delicat, roz, şi-mi răsucisem colţurile *coafurii* spre *interior,* aşa că le *simţeam* pe obraji de fiecare dată când întorceam capul. Nu folosisem deloc fard de obraz, fiindcă tenul îmi era îmbujorat în mod natural.

Ştiam că în seara aceea urma să se întâmple ceva foarte bun sau, dimpotrivă, ceva foarte rău.

— E afară, i-a spus Hardy lui Haven, care mi-a făcut semn să merg cu ei.

— Jack? am întrebat uimită.

— Nu, tata, a răspuns Haven zâmbind larg şi făcând o grimasă comică. Hai să cunoşti câţiva membri ai familiei Travis.

Ne-am făcut loc până în curtea din spate, într-un spaţiu larg şi frumos amenajat. Copacii erau împodobiţi cu luminiţe albe, împletite în baldachine strălucitoare care acopereau un ring de dans destul de aglomerat. Oaspeţii erau aşezaţi pe scaune sau aproape de mesele de bufet. M-am minunat la vederea tortului aniversar, aşezat pe propria lui masă. Era o creaţie înaltă, din ciocolată, legat cu funde şi plină de fluturi din fondant.

— Ce minunăţie, i-am spus unui domn mai în vârstă care tocmai se întorsese spre mine din faţa unui grup. Ăsta da tort! Credeţi că o să iasă cineva din el?

— Sper că nu, mi-a răspuns el cu o voce gravă. S-ar putea să ia foc de la atâtea lumânări.

Am râs.

— Da, şi toată glazura ar îngreuna mult mişcările.

M-am întors spre el şi i-am întins mâna.

— Eu sunt Ella Varner, din Austin. Sunteţi prieten al familiei Travis? Nu contează, sigur că sunteţi. Nu ar invita un duşman la petrecere, nu?

El a zâmbit şi mi-a strâns mâna. Avea nişte dinţi foarte albi, lucru care întotdeauna mi se părea ciudat la cineva de vârsta lui.

— Ba ar invita mai ales un duşman.

Era un domn arătos, nu cu mult mai înalt decât mine, cu părul de culoarea oţelului tuns scurt, cu pielea ridată şi bronzată, emanând carismă. L-am privit în ochi, uimită de culoarea lor atât de asemănătoare cu aceea a ciocolatei amărui din Venezuela. În timp ce mă uitam la forma lor familiară, mi-am dat seama cine era bătrânul.

— La mulţi ani, domnule Travis, i-am spus zâmbind stânjenită.

— Mulţumesc, domnişoară Varner.

— Spuneţi-mi Ella, vă rog. Cred că puteţi, mai ales că am venit neinvitată la petrecerea dumneavoastră.

Churchill Travis a continuat să zâmbească.

— Eşti mult mai drăguţă decât restul celor care vin neinvitaţi la petrecerile mele, Ella. Stai pe lângă mine şi mă asigur eu că nu te dă nimeni afară.

Vulpoiul bătrân flirta cu mine. Am zâmbit larg.

— Mulţumesc, domnule Travis.

— Churchill.

Haven s-a apropiat de tatăl ei şi s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— La mulţi ani, tata. Tocmai îi spuneam lui Vivian ce petrecere grozavă a organizat. Văd că

ai găsit-o pe Ella, dar să ştii că nu poţi s-o ai pentru tine, fiindcă e a lui Jack.

O voce nouă s-a alăturat conversaţiei:

— Jack nu are nevoie de încă o femeie. Lăsaţi-mi-o mie.

M-am răsucit spre bărbatul din spatele meu şi am tresărit dând cu ochii de o versiune mai tânără şi mai subţire a lui Jack, încă la douăzeci şi ceva de ani.

— Joe Travis, a spus el strângându-mi mâna ferm.

Era cu aproape un cap mai înalt decât tatăl lui, şi încă nu era la fel de masculin ca Jack, dar era fermecător, femeile întorceau capul după el, iar el ştia asta foarte bine.

— Să n-ai încredere în el, Ella, a rostit Haven pe un ton sever. Joe e fotograf. Şi-a început cariera făcând poze ruşinoase cu familia lui – eu în lenjerie intimă, de exemplu, ca apoi să ne ceară mită ca să cedeze negativele.

Hardy a auzit replica ei, fiindcă tocmai se apropiase de noi.

— Mai ai vreunul dintre negativele alea? l-a întrebat pe Joe, făcând-o pe Haven să-i dea un cot.

Joe a continuat să-mi ţină mâna în mâna lui şi mi-a aruncat o privire plină de dor.

— Am venit singur la petrecerea asta. Iubita mea m-a părăsit, ca să lucreze la un hotel din Alpii francezi.

— Joe, şmechere, i-a spus Haven. Să nici nu-ţi treacă prin cap să-i faci avansuri iubitei fratelui tău.

— Nu sunt iubita lui Jack, am spus eu repede.

Joe i-a aruncat surorii sale o privire triumfătoare.

— Se pare că domnişoara e liberă.

Hardy ne-a întrerupt întinzându-i lui Churchill o casetă pentru trabucuri învelită în piele.

— La mulţi ani, domnule.

— Mulţumesc, Hardy.

Travis a deschis caseta şi a scos unul dintre trabucuri, apoi l-a mirosit şi a scos un sunet apreciativ.

— Aveţi o cutie plină cu ele în casă, i-a spus Hardy.

— Cohiba? a întrebat Churchill, inhalând aroma de parcă ar fi fost cel mai fin parfum.

Hardy n-a recunoscut nimic, ci l-a privit doar cu o strălucire diavolească în ochi.

— Nu ştiu decât că sunt ambalate în hârtie din Honduras. N-am idee ce e înăuntru.

„Cu siguranţă sunt trabucuri cubaneze de contrabandă”, am gândit eu amuzată. Bătrânul a băgat tacticos cutia în buzunarul interior al jachetei şi a spus:

— Să fumăm din ele mai târziu, pe verandă, Hardy.

— Da, domnule.

M-am uitat peste umărul lui Joe, am văzut pe cineva stând în spatele uneia dintre uşile

franţuzeşti larg deschise şi mi s-a strâns inima. Era Jack, îmbrăcat într-un tricou negru, cu pantaloni negri. Era atrăgător, bine făcut şi părea pregătit să dea o spargere dificilă. Deşi avea o postură relaxată, cu o mână în buzunar, linia tensionată a corpului său întrerupea strălucirea scenei din jurul său precum o tăietură în mijlocul unei fotografii dintr-o revistă de modă.

Jack vorbea cu o femeie, dar era încordat. Mi s-au tăiat genunchii uitându-mă la ei doi. Ea era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată, cu un păr lung, blond deschis, cu trăsături sculptate, de zeiţă şi cu un trup extraordinar de subţire îmbrăcat într-o rochie neagră foarte scurtă şi strâmtă. Păreau a fi împreună. Joe s-a uitat în direcţia privirii mele.

— Uite-l şi pe Jack.

— Avenit cu cineva, am reuşit să spun.

— Ba nu. Aceea e Ashley Everson. E măritată, dar se duce la Jack precum o baracudă, de fiecare dată când îl vede.

— Ea i-a frânt inima? am şoptit.

Joe a aplecat capul spre mine şi a şoptit la rândul lui:

— Da, şi are probleme cu soţul ei, Peter. O să ajungă la divorţ. Aşa le trebuie, după ce i-au făcut lui Jack ce i-au făcut.

— Crezi că el…

— Nu, a spus Joe imediat. Jack n-ar vrea-o nici dacă i s-ar oferi pe o tavă de argint, draga mea. Nu ai competiţie.

Mă pregăteam să spun că nu e un concurs, dar în acel moment Jack a ridicat capul şi m-a văzut, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Ochii lui întunecaţi s-au mărit, şi privirea i-a alunecat încet până la sandalele mele argintii şi înapoi. S-a îndreptat de spate şi a scos mâna din buzunar, apoi a pornit spre mine.

Nedumerită, Ashley Everson l-a prins de braţ şi i-a spus ceva, iar el s-a oprit ca să-i răspundă.

— Ella.

Vocea lui Haven mi-a atras atenţia. Se mai alăturase cineva grupului, încă un bărbat înalt şi cu părul închis la culoare, care nu putea să fie decât cineva din familia Travis. Fratele mai mare, Gage. Deşi avea trăsăturile tatălui său, nu semăna atât de mult cu ceilalţi doi fraţi ai săi. Nu avea nimic de cowboy în el. Trăsăturile sale erau fine, rezervate şi foarte frumoase. Avea ochii de un cenuşiu neobişnuit, deschis, precum gheaţa uscată în containerele închise la culoare. Când zâmbea, aveai impresia că tocmai te-a eliberat de ceva dificil.

— Gage Travis, s-a prezentat el, cuprinzând-o cu un braţ pe femeia care tocmai se apropiase de el. Ea e soţia mea, Liberty.

Tânăra avea un chip foarte frumos, oval, cu pielea palidă şi mai întunecată la culoare. S-a aplecat ca să dea mâna cu mine, şi părul ei negru i s-a mişcat pe umeri precum o substanţă lichidă.

— Îmi pare bine să te cunosc, Ella, mi-a spus ea. Am înţeles că eşti partenera lui Jack.

Nu voiam să mă prezint drept iubita lui.

— Nu chiar, am spus stânjenită. E un tip minunat, dar nu pot să spun eu că… nu ne cunoaştem decât de câteva săptămâni, aşa că nu pot să pretind că suntem împreună în vreun fel, dar…

— Suntem împreună, l-am auzit pe Jack spunând în spatele meu, pe un ton scăzut şi hotărât.

M-am răsucit spre el, cu inima bătându-mi nebuneşte. Un braţ puternic m-a cuprins pe după mijloc, iar Jack s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz, acceptabil social. Nimic nepotrivit, doar doi prieteni care se întâlneau. După aceea, însă, buzele i-au alunecat şi m-a sărutat fierbinte, scurt, pe gât. Era un gest incredibil de personal, o declaraţie de intimitate.

Uluită că el făcuse aşa ceva în faţa familiei sale reunite, am simţit cum pălesc, apoi am roşit violent. Culorile de pe chipul meu se schimbau precum acelea ale unui neon colorat din vitrina unui restaurant. Tulburată, le-am văzut pe Haven şi pe Liberty schimbând o privire rapidă, încărcată de semnificaţie.

Cu o mână încă pe talia mea, Jack a dat mâna cu Churchill.

— La mulţi ani, tată! Ţi-am adus un cadou. E în casă.

Patriarhul familiei ne-a privit speculativ, apoi a spus.

— Ştii ce cadou vreau eu? Să te aşezi la casa ta, să te însori şi să-mi faci nepoţi.

Jack a întâmpinat lipsa incredibilă de tact a tatălui său cu un calm care dădea de bănuit că astfel de cereri nu erau noi.

— Ai deja un nepot, i-a atras atenţia pe un ton egal.

— Vreau mai mulţi înainte să plec.

Jack l-a privit sarcastic.

— Unde plănuieşti să te duci, tată?

— Spun doar că nu întineresc, şi, dacă vrei ca generaţia următoare a familiei să aibă parte de influenţa mea, ar fi cazul să te ocupi de asta.

— Doamne, tata! Dacă Jack ar fi mai ocupat decât este deja la capitolul ăsta, ar fi nevoie să dea bilete de ordine…

— Joe, a spus Gage încet, şi asta a fost suficient să-l facă să tacă pe fratele lor mai mic.

Churchill m-a privit aprobator.

— Poate că tu o să-l aduci pe drumul cel bun, Ella.

— Eu nu sunt genul care să vrea să se mărite, am spus.

Sprâncenele lui Churchill s-au ridicat spre frunte, de parcă n-ar mai fi auzit niciodată o femeie spunând aşa ceva.

— De ce nu?

— Mă preocupă mult cariera mea, în primul rând.

— Foarte rău, a spus Jack. Prima condiţie ca să te măriţi cu un Travis e să renunţi la toate visele tale.

Am râs, iar expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit. Mi-a dat la o parte de pe frunte o şuviţă de păr blond şi strălucitor.

— Vrei să dansezi, a murmurat Jack, sau să mai stai aici ca să ţi se pună întrebări?

Fără să aştepte răspunsul meu, a început să mă tragă după el.

— N-am luat-o la întrebări, a protestat Churchill. Vorbeam şi eu.

Jack s-a oprit şi i-a aruncat o privire ironică.

— E o conversaţie atunci când vorbesc mai multe persoane, tata.

M-a tras după el şi mi-a spus că-i pare rău.

— Din cauza tatălui tău? Să nu-ţi pară. Îmi place.

M-am uitat tulburată la profilul său încordat. Era o versiune a lui pe care n-o mai văzusem. Fusese mereu deliberat indiferent, dar acum nu mai era. În acel moment părea furios până-n măduva oaselor. Ceva conta foarte mult pentru el.

Am ajuns pe ringul de dans, iar el m-a luat în braţe cu o mişcare naturală, experimentată. Orchestra cânta „Song for You”, atât de frumos încât parcă ar fi visat cu toţii acelaşi vis pe ritmuri de blues. Umărul lui Jack era puternic sub palma mea, braţele, sigure în timp ce mă conducea fără ezitare. Dansa foarte bine, cu

mişcări fluide, dar nu demonstrative. Îmi doream să pot să-i spun mamei sale că toate acele lecţii de dans de cu mult timp înainte îşi meritaseră banii.

M-am relaxat şi l-am lăsat să mă conducă, uitându-mă fix la locul în care gulerul cămăşii lui era desfăcut. Deasupra celui mai de jos punct al V-ului aceluia se vedea o urmă ademenitoare de păr.

— Dane a petrecut noaptea cu tine, a spus Jack pe un ton egal.

M-am simţit uşurată că a deschis subiectul atât de direct, fiindcă abia aşteptam să rezolvăm problema.

— A dormit în apartament, da, deşi n-am prea dormit, pentru că… Au!

Jack se oprise brusc, iar eu intrasem direct în el. M-am uitat în sus, spre el, şi mi-am dat seama ce concluzie trăsese.

— Din cauza copilului, am spus repede. Luca a plâns, aşa că eu am dormit pe canapea şi Dane în dormitor. Jack, mă strângi prea tare de mână.

El şi-a slăbit imediat strânsoarea şi a încercat să respire mai calm. Am continuat să dansăm vreun minut, înainte să se adune destul cât să întrebe:

— Te-ai culcat cu el?

— Nu.

Jack a dat din cap încet, dar chipul i-a rămas încordat, rigid, de parcă ar fi ars într-un cuptor de ceramică.

— Fără Dane de acum încolo, a spus pe un ton hotărât, final.

Am încercat să-l fac să râdă:

— Nu pot să-mi dau seama dacă vrei să nu mă mai văd cu el sau să-l omori.

— Vreau să nu te mai vezi cu el şi, dacă te vezi, să ştii că o să-l omor.

M-am amuzat în sinea mea, dar mi-am dat seama şi că aveam o putere nouă, seducătoare, asupra cuiva puternic, cizelat, imprevizibil şi mai plin de masculinitate decât oricare alt bărbat pe care-l cunoscusem până atunci. Mă speria şi- mi plăcea în acelaşi timp, mai ales pentru că nu eram genul căruia să-i placă să călătorească la viteze mari.

— Spui vorbe mari, Jack Travis, dar ce-ar fi să mă duci acasă şi să-mi arăţi şi ce ştii să faci?

El s-a uitat imediat în jos, spre mine. Nici unuia dintre noi nu ne venea să credem că tocmai eu spusesem aşa ceva. Din privirea lui mi-am dat seama că urma să am parte de tot ce puteam să duc din ce ştia el să facă.

Şaisprezece

Orchestra cânta o versiune lentă precum sticla topită a melodiei „Moondance”. Jack m-a tras mai aproape, până când i-am simţit răsuflarea pe

tâmplă şi coapsele lipite de ale mele. Am dansat, eu, urmându-l orbeşte pe el, puţin nesigură pe mine, de parcă am fi fost pe *puntea unui vapor* şi nu pe teren sigur. Jack mă ţinea strâns în braţe, mă ajuta să-mi păstrez echilibrul cu fiecare mişcare pe care o făceam. Inspirând adânc, i-am simţit parfumul plăcut, condimentat. Deodată, parcă toată pielea mi s-a trezit la viaţă.

Cântecul s-a terminat, au urmat aplauze, apoi a început o altă melodie, energică şi parcă intruzivă. De fapt, m-am simţit de parcă mă trezise cineva aruncând o găleată de apă rece peste mine. Am clipit şi l-am urmat pe Jack prin mulţimea densă de oameni. Eram obligaţi să ne oprim des, ca să vorbim cu aceia dintre ei pe care el îi cunoştea. Am descoperit că iubitul meu se pricepea mult mai bine decât mine să poarte o mască socială, deşi eu îi simţeam tensiunea din braţul cu care mă ghida prin adunare, găsind căile cele mai scurte şi spaţiile libere în care puteam să ne mişcăm.

Lumânările de pe tort fuseseră aprinse, iar orchestra acompania mulţimea în interpretarea puţin ameţită de băutură, dar hotărâtă, a unui cântec de „La mulţi ani”. Felii de chec umplute cu gem, cremă şi frişcă se împărţeau de la unii la alţii. Eu am reuşit să iau numai o înghiţitură, fiindcă umplutura mi s-a lipit de cerul gurii. După ce am băut câteva înghiţituri de şampanie, dispoziţia mi s-a îmbunătăţit, ajutată mult de

zahăr şi de alcool. L-am urmat pe Jack, care mă conducea, ţinându-mă de mână.

Ne-am oprit ca să ne luăm la revedere de la Churchill şi de la Vivian, l-am văzut pe Joe vorbind într-un colţ cu o tânără care părea să fie foarte impresionată de povestea despre iubita lui care plecase în Franţa, iar eu le-am făcut cu mâna lui Haven, Hardy, Gage şi Liberty, care erau în cealaltă parte a încăperii.

— Cred că ar trebui să le dăm un motiv pentru care plecăm atât de repede, i-am spus lui Jack. Poate că eu trebuie să merg la copil, sau…

— Ştiu şi ei foarte bine de ce plecăm.

Pe drum spre 1800 Main n-am vorbit prea mult, fiindcă emoţiile pe care le simţeam amândoi erau prea puternice. Nu îl cunoşteam de suficient timp încât să mă simt în largul meu cu el. Relaţia noastră avea nevoie să crească.

I-am spus totuşi despre discuţia pe care o avusesem cu Dane, iar el m-a ascultat atent. Mi-am dat seama că, deşi Jack înţelegea ideile fostului meu iubit, la nivel instinctual nu pricepea.

— Ar fi trebuit să încerce să lupte pentru tine, mi-a spus. Ar fi trebuit să încerce să se lupte cu mine.

— Şi ce am fi rezolvat? am întrebat. Până la urmă e alegerea mea, nu?

— Da, ai voie să alegi, dar asta nu înseamnă că n-ar fi trebuit să mă atace ca un viking pentru că i-am luat femeia şi am făcut-o a mea.

— Nu m-ai făcut a ta, am protestat eu.

El mi-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Nu încă.

Inima mi-a tresărit într-un ritm disperat. Am urcat la el, în apartamentul pe care eu nu-l mai văzusem până atunci. Era la câteva etaje mai sus decât al meu, cu ferestre mari, care dădeau spre Houston. Luminile oraşului străluceau precum diamantele împrăştiate pe deasupra unei bucăţi de catifea.

— La ce oră i-ai spus bonei că te întorci? m-a întrebat Jack în timp ce eu exploram apartamentul.

Era aranjat simplu şi cu gust, cu mobilă din piele neagră, cu câteva lucrări de artă bine alese şi cu câteva accente decorative, cu materiale ciocolatii, albe şi albastre.

— Cam pe la unsprezece.

Am atins marginea unui bol albastru, imprimat cu un model în volute. Degetele îmi tremurau vizibil.

— E un apartament frumos.

Jack a venit în spatele meu şi mi-a atins umerii cu palmele, apoi m-a mângâiat în jos, pe braţe, iar căldura mâinilor lui a contrastat plăcut cu răceala pielii mele. M-a luat de mână şi mi-a strâns degetele reci între degetele sale, apoi m-a sărutat în locul acela delicat unde se întâlneau gâtul cu umărul. Felul în care m-au atins buzele lui promitea senzualitate.

A continuat să mă sărute acolo, căutând locul cel mai sensibil, şi când l-a găsit, eu m-am lipit de el din reflex.

— Jack… Nu mai eşti supărat fiindcă Dane a dormit la mine, nu?

El m-a mângâiat pe deasupra rochiei, desenând conturul fiecărei curburi şi a fiecărei linii, oprindu-se la fiecare *tresărire* de-a mea. Trupul mi s-a arcuit de plăcere. Mi-am dat seama ca prin vis că el aduna informaţii şi căuta cu blândete acele *locuri* în *care eram* mai vulnerabilă.

— De fapt, Ella, de fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi vine să lovesc cu pumnul în perete.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, am spus eu.

— Ăsta e singurul motiv pentru care nu l-am căutat şi nu l-am omorât.

Nu-mi dădeam seama cât brava şi cât vorbea serios. M-am străduit să vorbesc pe un ton normal, puţin ironic, ceea ce era greu, fiindcă el îşi strecurase degetele pe sub decolteul meu.

— N-ai de gând să-ţi verşi supărarea pe mine, nu?

— Ba da, mă tem că asta o să fac.

I s-a tăiat respiraţia când a descoperit că nu purtam sutien.

— În seara asta o să suferi, ochi albaştri.

Cu o încetineală indecentă, mâna lui a alunecat peste curbura rece a sânului meu. Eu m-am sprijinit de el, clătinându-mă pe tocurile

sandalelor mele argintii. Sfârcul mi s-a strâns când el l-a mângâiat cu tandreţe, folosindu-şi degetul mare.

M-a răsucit cu faţa spre el.

— Eşti foarte frumoasă, a şoptit.

Mâinile i-au coborât mai mult, urmărind materialul rochiei. Avea pe chip o expresie hotărâtă, şi pleoapele îi erau pe jumătate coborâte, cu genele aruncându-i umbre zimţate pe obraji. A mai spus ceva, încet, aproape inaudibil:

— A mea.

Fascinată, m-am uitat în ochii aceia întunecaţi şi am clătinat încet din cap.

— Ba da, a rostit Jack, apoi m-a sărutat.

Eu i-am răspuns neputincioasă, prinzându-mă de cămaşa lui. Degetele sale mi s-au împletit în păr, el mi-a cuprins capul în palmă şi s-a concentrat asupra gurii mele, sărutându-mă tot mai apăsat, gustându-mă, până când tot corpul îmi radia căldură.

Jack m-a luat atunci de mână şi m-a condus în dormitor. A apăsat pe trei întrerupătoare, şi o strălucire discretă a umplut camera, din surse greu de identificat. Eu eram prea fermecată de el ca să văd mare lucru din ce aveam în jur. Am observat doar patul mare, acoperit cu o pătură de culoarea ambrei şi kilometri de cearceafuri albe.

Mi-am dres glasul şi am încercat să vorbesc pe un ton calm, de parcă n-am fi făcut mare lucru.

— N-am parte de nişte muzică de seducţie?

Jack a clătinat din cap.

— De obicei fac asta acappella.

— Adică fără acompaniament?

— Nu am mai făcut asta de unul singur de la paisprezece ani.

Am râs, cu răsuflarea tăiată, şi am tresărit când Jack a tras încet de şiretul subţire care-mi ţinea rochia încheiată în faţă. Cele două laterale s-au desfăcut şi mi-au dezvelit sânii rotunzi şi chilotul alb, din mătase.

— Uită-te la tine, a şoptit el. E o crimă să porţi haine.

Mi-a lăsat rochia să alunece de pe umeri până pe podea, iar eu am roşit din cap până în picioare, rămasă numai în sandale şi în lenjerie. Neîndemânatică, grăbită, am tras de cămaşa lui neagră, iar el m-a ajutat s-o dau jos. Avea pieptul puternic, frumos definit, cu muşchi mari întrerupţi de alţii mai mici. L-am atins ezitant părul de pe piept, mi-am lăsat degetele să alunece prin el. Atingerea aceea mi se părea înnebunitor de plăcută. L-am lăsat să mă tragă mai aproape, să mă cuprindă în braţe. L-am luat pe după talie, iar atingerea părului său pe deasupra sânilor şi sărutul lung, delicios, m-au copleşit cu senzaţii.

Simţind cum îl trăgeam mai aproape, cum îmi lipeam şoldurile de erecţia lui, el m-a îndepărtat cu blândeţe şi mia spus amuzat:

— Nu încă.

— Am nevoie de tine, am spus îmbujorată, tremurând.

Nu mai spusesem aşa ceva nici unui bărbat înainte. Chiar în timp ce o spuneam, mi-am amintit ce-mi spusese Jack în parcare: „Ştii că, dacă începi o relaţie cu mine, o să ajungem într-un loc în care n-ai fost niciodată cu Dane.” Era adevărat. Foarte adevărat. Aveam să-l las pe Jack să se apropie mult mai mult decât în sens fizic. Riscul enorm pe care urma să mi-l asum mă speria de moarte.

Simţind reverberaţia panicii mele, Jack m-a tras între pulpele lui şi m-a strâns la piept. M-a ţinut aşa, fără să spună nimic, cu o răbdare infinită.

— Cred că, am reuşit să spun până la urmă, nu mă simt chiar în siguranţă.

— Probabil pentru că nici nu eşti.

Mi-a prins marginile chilotului cu degetele şi i-a tras în jos.

— Dar în câteva minute, draga mea, n-o să-ţi mai pese deloc.

Ameţită, l-am lăsat să mă dezbrace de tot, şi l-am ascultat, aşezându-mă pe pat. Am încercat să desfac una dintre sandalele argintii.

— Nu, a şoptit el, aplecându-se în faţa mea.

Mi-a desfăcut coapsele cu mâinile, hotărât. Am încercat să strâng picioarele şi am spus stânjenită:

— Lumina.

El m-a ţinut pe loc şi, în ciuda obiecţiilor mele, s-a aplecat înainte şi m-a sărutat *acolo,* cu toată pasiunea. În câteva secunde gemeam, încremenită de plăcerea care-mi invada trupul cu fiecare mişcare a limbii lui. A continuat aşa până când n-am mai suportat şi i-am tras capul mai aproape. El m-a apucat de încheieturi şi mi le-a ţintuit pe pat, într-o parte şi-ntr-alta.

Prinsă în palmele lui, deschisă, am răsuflat chinuit şi am strigat, în timp ce el a continuat să mă sărute cu blândeţe în locul acela atât de moale. Senzaţiile s-au adunat până când trupul meu a început să se zbată într-un ritm frenetic, involuntar.

Jack s-a retras, lăsându-mă ameţită. Eram slăbită, disperată, iar inima-mi bătea aproape brutal. El s-a ridicat, iar eu am întins mâna spre nasturele pantalonilor lui, ca să*l* desfac. Îmi simţeam mâinile grele, de parcă aş fi purtat mănuşi. Jack era foarte excitat, iar erecţia îi era tare şi pielea, întunecată. L-am atins uimită, l-am strâns în palmă şi am răsuflat deasupra lui. El a rămas nemişcat şi l-am auzit gemând slab. Mi-a suportat atingerea atentă, iar eu l-am gustat, încercând să-l primesc cât mai mult, dar după câteva secunde m-a îndepărtat, spunând:

— Nu. Nu pot. Sunt prea aproape. Aşteaptă, Ella…

S-a dezbrăcat şi a venit pe pat, lângă mine, trăgându-mă spre centrul saltelei. Mi-a scos sandalele în minute care parcă nu se mai

terminau, desfăcând cataramele mici, deşi ar fi fost destul să mi le tragă din picioare. După aceea a venit peste mine din nou, mi-a sărutat sânii şi mi-a desfăcut picioarele cu unul dintre picioarele lui. Am ridicat mâinile spre el şi mi-am lipit palmele de spatele lui. Jack m-a sărutat, iar eu m-am topit în braţele lui, gemând, fără să opun niciun fel de rezistenţă. El m-a strâns la piept şi ne-a răsucit pe o parte, mângâindu-mă peste tot.

Trupurile noastre lipite s-au răsucit încet prin patul mare. Era ca o altercaţie senzuală, alunecam şi ne atingeam unul pe celălalt, eu încercând să-l conving să trecem la felul principal, el opunându-se. A amânat, m-a tachinat şi m-a chinuit până când l-am rugat, şoptind răguşit, să o facem odată, fiindcă eram pregătită. Acum, acum…

El m-a răsucit pe spate şi mi-a desfăcut larg picioarele, iar eu m-am supus gemând şi ridicând şoldurile. El m-a pătruns încet, şi toată lumea parcă s-a oprit când l-am simţit înăuntrul meu. L-am apucat de umeri şi mi-am înfipt unghiile în pielea lui. El a împins mai adânc în mine şi mi-a şoptit că o să fie blând, că vrea să mă relaxez… apoi a intrat şi mai mult şi s-a oprit, iar eu am simţit cum trupul îmi ceda treptat.

Avea chipul chiar deasupra chipului meu, iar ochii îi erau întunecaţi şi strălucitori ca două focuri de iad. Mi-a dat la o parte părul de pe frunte.

— O să fie nevoie să te obişnuieşti cu mine, mi-a şoptit, iar eu am dat din cap de parcă aş fi fost în transă.

Mi-a prins buzele cu buzele lui, s-a mişcat în interiorul trupului meu umed şi îngust, blând aşa cum numai un bărbat mare putea să fie. Era atent la fiecare răsuflare şi la fiecare bătaie a inimii mele, căutând combinaţia perfectă de atingere şi mişcare, şi când a găsit-o, eu am scos un strigăt de plăcere.

Jack a scos un sunet mulţumit.

— Îţi place aşa, Ella?

— Da, da.

L-am tras spre mine şi am ridicat şoldurile spre el. Era solid, greu, şi se mişca în mine cu mişcări disciplinate. Am început să mă zbat sub el, vrând să se mişte mai repede, mai apăsat. Prin răsuflarea lui sacadată am simţit un râset tăcut. M-a ţinut pe loc şi m-a forţat să-i accept ritmul. După un timp foarte îndelungat, mi-am dat seama că eram relaxată, că acceptam plăcerea. Am lăsat capul pe spate când el m-a cuprins pe după gât şi a început să mă sărute.

Împingea într-un ritm neobosit, înăuntru şi iar înăuntru, alunecând dulce şi pasional în mine. Am ajuns pe culmile plăcerii, apoi am simţit cum mă prăbuşesc în salturi voluptoase, cu genunchii strânşi în jurul şoldurilor sale. El a continuat să se mişte până când ultimele tresăriri s-au liniştit în trupul meu, apoi a mai făcut câteva mişcări şi s-a eliberat şi el.

După aceea am rămas, tăcută şi tremurând, în braţele lui, simţindu-l cum alunecă fierbinte dintre coapsele mele. Mi-am ascuns capul la pieptul lui. Aveam trupul greu, satisfăcut, sensibil precum un fruct copt şi dulce.

— Odihneşte-te, mi-a murmurat Jack, acoperindu-mi umerii cu pătura.

— Nu pot, am spus. Jos, dădaca…

El m-a sărutat pe cap şi mi-a vorbit cu o voce caldă:

— Numai câteva minute. Te păzesc eu.

M-am lipit de el şi am adormit, recunoscătoare. După o vreme am clipit şi m-am mişcat, conştientă, ca prin vis, că se schimbase ceva. Eu mă schimbasem. Eram nesigură, vulnerabilă, dar mi-era bine.

Jack, sprijinit într-un cot, mă privea cu o seriozitate surprinzătoare. Mi-a desenat conturul buzelor cu degetul.

— A fost cea mai plăcută partidă din viaţa mea, Ella. Nu există nici măcar o singură experienţă care să se apropie de ea.

Am închis ochii, iar el mi-a desenat conturul sprâncenelor. M-am gândit că diferenţa dintre sexul de calitate şi sexul incredibil era atenţia, acel lucru pe care nu-l primisem niciodată de la Dane. Jack fusese cu totul absorbit de mine, extrem de concentrat pe răspunsurile mele. Chiar şi după aceea mă atingea de parcă legătura dintre trupurile noastre ar fi fost un fel

de limbaj separat. Degetele lui au coborât până pe clavicula mea.

— Ai pielea atât de fină! mi-a şoptit. Şi părul aşa de mătăsos! îmi place senzaţia pe care mi-o dai, îmi place cum te mişti…

Mi-a mângâiat marginea obrazului cu degetul mare.

— Vreau să ai încredere în mine, Ella. Vreau să fii a mea cu totul. Într-o bună zi o să îţi dai voie să fii vulnerabilă cu mine.

Mi-am răsucit capul în palma lui şi l-am sărutat. Ştiam ce voia să spună, ce aştepta, dar nu ştiam cum să-l fac să priceapă că aşa ceva nu era cu putinţă. N-aveam cum să mă las cu totul în voia sexului. Exista în mine un centru bine apărat, pe care nimeni n-avea cum să-l atingă.

— Tocmai am făcut sex cu lumina aprinsă, am spus. Pentru Dumnezeu, nu-i destul?

El a râs şi m-a sărutat. Chiar şi aşa satisfăcută cum eram, senzaţia pe care mi-o dădea gura lui deasupra gurii mele era suficientă cât să mă facă să ard. Mi-am pus palmele pe umerii lui şi i-am mângâiat.

— Te-am văzut cu Ashley în seara asta, la petrecere, i- am spus. E foarte frumoasă.

El a zâmbit amuzat.

— Impresia asta dispare odată ce ajungi s-o cunoşti.

— Despre ce vorbeaţi?

— Povesteşte tuturor despre problemele pe care le are cu Pete.

— Soţul ei? Era şi el acolo?

— Da. Fac tot posibilul să se evite unul pe celălalt.

— Mă întreb dacă l-a înşelat, am spus pe un ton gânditor.

— N-ar fi exclus, a răspuns el sec.

— Ce trist. Justifică, totuşi, ce am crezut eu mereu despre căsătorie, anume că nu poţi să promiţi că o să iubeşti pe cineva tot restul vieţii. Toate celelalte lucruri se schimbă.

— Nu chiar toate.

Jack s-a sprijinit de o pernă, iar eu m-am lipit de el şi mi-am pus capul pe umărul lui.

— Crezi că te-a iubit vreodată? l-am întrebat. Adică, sincer?

El a oftat scurt.

— Nu ştiu dacă ea m-a iubit vreodată.

A făcut o pauză.

— Chiar şi dacă m-a iubit, eu am stricat totul.

— Stricat?

Mi-am dat seama că eram pe un teritoriu care trebuia negociat cu grijă, fiindcă urme de durere şi regret încă mai făceau parte din peisaj.

— Cum ai făcut tu asta?

— Când Ashley m-a părăsit pentru Pete, mi-a spus…

Jack s-a oprit şi a răsuflat întretăiat.

Eu m-am urcat cu totul deasupra lui şi m-am culcat peste pieptul său acoperit de păr.

— Încrederea funcţionează dacă amândoi suntem deschişi, Jack.

Am întins mâna şi i-am ciufulit părul, apoi l-am mângâiat cu blândeţe.

— Poţi să-mi spui.

Jack s-a uitat în altă parte, cu profilul dur şi perfect, precum unul imprimat pe o monedă nouă.

— A spus că voiam prea mult, că îi ceream prea mult şi că mă agăţam de ea.

— Vai.

Mi-am dat seama că, pentru un bărbat mândru ca Jack, acela era cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut spune o femeie.

— Aşa erai? am întrebat pe un ton simplu, scurt. Sau încerca să dea vina pe tine pentru că te înşelase? Mie nu mi-a plăcut niciodată ideea că altcineva te-a făcut să faci un lucru rău.

El s-a destins, tensiunea a dispărut.

— Ashley nu şi-a asumat niciodată responsabilitatea pentru nimic, dar adevărul e că, probabil, eram foarte greu de suportat. Nu-mi place să fac lucrurile cu jumătate de măsură, şi asta include şi îndrăgostitul.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Sunt foarte posesiv.

Credea că-mi spune ceva nou. M-am muşcat de buza de jos, ca să nu râd.

— Nu mai spune, am răspuns. E bine, Jack, că eu n-am o problemă să-ţi spun care e limita.

— Am observat.

Ne-am privit unul pe celălalt şi am zâmbit.

— Aşadar, am spus, după ce Ashley te-a înşelat, ai petrecut următorii câţiva ani culcându-te cu fiecare femeie pe care ai pus ochii, doar ca să-i arăţi ei ce-a pierdut.

— Nu. N-a avut de-a face cu Ashley. Mie pur şi simplu îmi place să fac sex.

M-a mângâiat pe fund.

— Nu mai spune.

M-am rostogolit departe de el, râzând, şi am sărit jos din pat.

— Trebuie să fac un duş.

Jack m-a urmat bucuros. M-am oprit imediat după ce am aprins lumina. Baia era un spaţiu imaculat, bine luminat, cu dulapuri în stil contemporan şi chiuvete din piatră, semisferice. Duşul a fost, însă, cel care m-a lăsat fără cuvinte. Era ca o cameră din sticlă, oţel şi granit, cu rânduri de butoane, mânere şi termostate.

— De ce ai o spălătorie de maşini în baie?

Jack a trecut pe lângă mine, a deschis uşa din sticlă şi a intrat. A răsucit butoanele şi a potrivit temperatura pe ecrane digitale, iar din toate colţurile a început să ţâşnească apă, formând fuioare de abur alb. Trei rânduri de jeturi curgeau direct din tavan, în ploaie.

— N-ai de gând să intri? am auzit vocea lui Jack prin perdeaua de sunet a apei care curgea.

M-am apropiat de uşa din sticlă şi m-am uitat înăuntru. El, frumos, bine făcut şi bronzat, stătea direct sub unul dintre jeturile de apă, care-i făcea

pielea să strălucească. Avea abdomenul plat şi umerii puternici.

— Nu-mi place să-ţi spun tocmai eu asta, am rostit, dar e cazul să mai faci şi tu nişte sport. Un bărbat de vârsta ta nu trebuie să se lase aşa în voia sorţii.

El a zâmbit larg şi mi-a făcut semn să mă apropii. M-am aventurat în mijlocul vârtejului de jeturi calde, care loveau din toate părţile.

— Mă înec, am spus, iar el m-a tras de sub jetul direct al unuia dintre duşurile de sus.

— Mă întreb câtă apă irosim aşa.

— Ştii, Ella, nu eşti prima femeie care a fost la duş cu mine, aici…

— Sunt şocată.

M-am sprijinit de el, lăsându-l să mă săpunească.

— Dar sigur eşti singura care şi-a făcut vreodată griji că irosim apa.

— Câtă ai zice?

— Cam patruzeci de litri pe minut.

— Dumnezeule! Grăbeşte-te! Nu putem să stăm prea mult aici, ori o să stricăm întreg sistemul ecologic.

— Suntem în Houston, Ella. Sistemul nici n-o să observe.

Ignorându-mi protestele, Jack m-*a* spălat şi mi-a şamponat părul. Era atât de bine încât am tăcut şi am rămas nemişcată, lăsându-l să mă atingă cu mâinile lui mari şi puternice şi respirând aerul încărcat de abur. După aceea l-

am spălat şi eu pe el, atingându-l visătoare pe piept, desenându-i textura minunată a trupului său masculin.

Aveam un sentiment de ireal, cu lumina scăzută şi cu apa care ne aluneca pe piele, cu senzualitatea directă care nu lăsa loc pentru modestie… Jack m-a sărutat cu pasiune şi m-a atins între coapse, jucându-se cu degetele pe corpul meu. Eu mi-am lipit obrazul de umărul lui şi am suspinat.

— Prima dată când te-am văzut, a murmurat el lipindu-şi buzele de părul meu ud, mi s-a părut că totul la tine era atât de drăgălaş încât abia dacă-mi venea să cred.

— Drăgălaş?

— Într-un fel atrăgător.

— Şi mie mi s-a părut că tu eşti atrăgător într-un fel cam necioplit. Eşti…

Am făcut o pauză, fiindcă el m-a pătruns cu degetele.

— Nu eşti deloc genul meu.

L-am simtit zâmbind.

— Chiar aşa? Fiindcă în momentul ăsta mi se pare că felul meu de-a fi ţi se potriveşte de minune.

Mi-a ridicat un genunchi şi mi-a sprijinit piciorul de un scăunel de la duş. Eu m-am sprijinit de el, ameţită de dorinţă. Trupul său s-a lipit de al meu cu totul, şi am simţit pasiunea ca pe un curent care trecea între noi. Atent, concentrat la ce făcea, el m-a desfăcut, a găsit o

poziţie potrivită şi m-a pătruns. M-a apucat cu mâinile de fund şi m-a strâns mai aproape. Am rămas aşa un moment, nemişcată, plină, a lui.

M-am uitat la chipul lui ud, întunecat, şi am clipit. Nu ne grăbeam, încercam să ne descoperim unul pe celălalt. Tremuram în braţele lui, iar el mă ţinea pe loc şi se mişca într-un ritm lent, fluid. Mă simţeam de parcă eu aş fi fost singurul punct fix din univers.

De fiecare dată când intra, eu tremuram şi mă sprijineam de umerii lui, iar el mă strângea la piept. Plăcerea ameninţa să-mi topească tot corpul, să mă dizolve, i-am simţit limba pe gâtul umed şi fierbinte, pe ureche. M-am zbătut în braţele lui, am alunecat, tremurând.

Fără avertisment el s-a oprit şi s-a retras, lăsându-mă nedumerită.

— Nu, am spus, agăţându-mă de el. Aşteaptă, n-am… Jack.

El închidea apa, iar cascadele se opreau.

— N-am terminat încă, i-am spus supărată când s-a întors spre mine.

El a zâmbit larg, m-a apucat de umeri şi m-a condus afară.

— Nici eu n-am terminat.

— Atunci de ce te-ai oprit?

În sinea mea mi se părea normal să mă plâng. Oricare altă femeie s-ar fi plâns în locul meu.

El a apucat un prosop moale şi alb şi a început să mă usuce cu mişcări eficiente.

— Eşti periculoasă în timpul sexului în picioare, fiindcă-ţi cedează muşchii.

— Eram încă în picioare!

— Abia, abia.

Mi-a şters părul cu un prosop, apoi a luat altul, ca să se usuce şi pe sine.

— Ella, recunoaşte. Cel mai bine te descurci la orizontală.

A aruncat prosopul deoparte şi m-a împins pe pat, de parcă n-aş fi cântărit nimic. Eu am ţipat surprinsă când am atins salteaua.

— Ce faci?

— Mă grăbesc. E unsprezece fără douăzeci.

M-am încruntat şi mi-am dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Hai să aşteptăm până când o să avem mai mult timp.

Dar m-am trezit acoperită de aproape o sută de kilograme de bărbat aprins şi pus pe joacă.

— Nu pot să cobor aşa, a spus Jack.

— Foarte rău, i-am răspuns sec. Poţi să aştepţi sau s-o faci acappella.

— Ella, m-a ademenit el, hai să terminăm ce-am început la duş.

— Ar fi trebuit să termini acolo.

— Nu voiam să cazi şi să te loveşti la cap. Nu-i la fel de plăcut sexul dacă după aia trebuie să mergi la urgenţă.

Am râs, iar el şi-a lipit obrazul de sânul meu. Răsuflarea lui fierbinte mi-a atins sfârcul. Încet, gura lui s-a desfăcut deasupra cărnii trandafirii,

iar limba i-a desenat cercuri pe deasupra ei. L-am cuprins pe după gât şi i-am sărutat şuviţele dese şi umede. El a ridicat capul şi mi-a prins sfârcul între degete, trăgând uşor în timp ce îmi săruta celălalt sân. Am ridicat şoldurile spre el. În numai câteva secunde mă aprinsesem cu totul. El m-a sărutat peste tot, de parcă aş fi fost vreun fel de bufet cu bunătăţi, m-a muşcat şi m-a lins, ridicându-mă şi răsucindu-mă, asigurându-se că nu rata niciun loc. Stăteam pe burtă, cu cearceaful strâns în pumni şi cu şoldurile ridicate.

— E bine aşa? l-am auzit întrebând.

— Da, am răspuns cu răsuflarea tăiată. Doamne, da.

Şi-a coborât greutatea deasupra mea şi mi-a desfăcut picioarele încordate. Eu am gemut când l-am simţind pătrunzându-mă şi alunecând cu uşurinţă în trupul meu ud. A strecurat o mână pe sub mine şi a început să mângâie locul care avea cea mai mare nevoie să fie mângâiat.

Prinsă între trupul şi mâna lui, am ridicat şoldurile, invitându-l, iar el a împins atât cât putea. M-a sărutat pe spate, pe umeri, apoi a aşteptat ca eu să ridic iar şoldurile înainte să se mişte din nou. Mi-am dat seama că mă lăsa pe mine să aleg ritmul, mişcându-se doar ca răspuns la ce făceam eu. M-am arcuit şi am tras aer în piept, primindu-l, chemându-l, simţindu-l din ce în ce mai adânc în mine, în timp ce cu degetele mă mângâia blând, mă tachina, mă

ademenea. Senzaţiile s-au adunat până când n-am mai ştiut care le era sursa, i-am apucat încheieturile puternice, una lângă mine, alta între coapse, şi l-am ţinut acolo, mişcându- mă până când am reuşit să mă eliberez. Climaxul a fost puternic, fierbinte, şi de fiecare dată când credeam că s-a terminat, mai simţeam încă un val de plăcere. Jack a tremurat deasupra mea şi mi-a umplut trupul cu căldură, pulsând violent.

Când şi-a revenit în sfârşit, a blestemat de câteva ori, încet. Eu am râs întretăiat, cu capul ascuns în cearceaf, fiindcă înţelegeam ce simţea. Mi se părea că reinventaserăm un lucru simplu, şi pe noi înşine o dată cu el.

Ne-am îmbrăcat epuizaţi şi am coborât la mine în apartament, unde Jack i-a dat bonei mai mulţi bani decât trebuia, iar ea s-a prefăcut că n-a observat că aveam părul şi hainele în dezordine. După ce am verificat băieţelul, care dormea, i-am spus lui Jack că e binevenit să rămână la mine, doar că, probabil, bebeluşul avea să-l trezească.

— Nicio problemă, a răspuns el, descălţându-se. Oricum nu voiam să dorm prea mult.

Şi-a dat jos blugii şi tricoul, s-a urcat în pat şi m-a urmărit cum îmi puneam pijamaua.

— Nu-ţi trebuie, mi-a spus.

L-am zâmbit, văzându-l sprijinit de tăblia din fier a patului, cu mâinile încrucişate la ceafă. Era bronzat şi atrăgător, mult prea masculin faţă de materialul delicat al aşternuturilor.

— Nu-mi place să dorm dezbrăcată, i-am spus.

— De ce? îţi stă foarte bine aşa.

— Îmi place să fiu pregătită.

— Pentru ce?

— Dacă e vreodată vreo urgenţă, un incendiu sau ceva…

— Iisuse, Ella, a râs el. Gândeşte-te altfel. Dacă dormi dezbrăcată, faci bine mediului.

— Taci din gură!

— Hai, Ella, fii verde.

L-am ignorat şi m-am urcat în pat îmbrăcată cu un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi imprimaţi cu pinguini. M-am aplecat şi am stins lampa. A urmat un moment de tăcere, după care am auzit un comentariu ademenitor:

— Îmi plac pinguinii tăi.

M-am lipit cu spatele de el, şi genunchii lui s-au sprijinit sub ai mei.

— Presupun că iubitele tale nu poartă pantaloni scurţi în pat, am spus.

— Nu, a răspuns el, punându-mi o mână pe şold. Dacă poartă ceva, de obicei e un fel sau altul de rochie transparentă.

— Nu prea văd rostul, am spus căscând şi relaxându-mă lângă trupul lui cald. O să port şi eu una cândva, dacă vrei.

— Nu ştiu, a răspuns el pe un ton gânditor, mângâindu-mi posteriorul. Îmi cam plac pinguinii ăştia.

„Doamne”, am gândit, „iubesc conversaţiile cu tine”. Am tăcut, fiindcă nu folosisem niciodată cuvântul „iubire” în legătură cu vreun bărbat.

Şaptesprezece

M-am trezit singură şi îngrijorată, m-am ridicat în capul oaselor şi m-am frecat la ochi. Sursa îngrijorării mele era lumina puternică a soarelui care intra prin ferestre. Nu auzisem deloc copilul, iar Luca nu dormise niciodată atâta timp.

Agitată, am sărit din pat şi am zburat în sufragerie, doar ca să mă opresc precum un personaj de desene animate, tremurând pe marginea unei prăpăstii.

Pe masă era o cană de cafea pe jumătate goală, iar Jack era pe canapea, îmbrăcat în tricou şi în blugi, cu Luca la piept. Se uitau la ştiri.

— Te-ai trezit tu odată cu el, am spus uimită.

— M-am gândit să te las să dormi.

Privirea lui întunecată a alunecat pe deasupra mea.

— Te-am obosit destul de mult aseară.

M-am aplecat deasupra lor şi l-am sărutat pe Luca, făcându-l să-mi zâmbească, numai gingii. Se trezise o singură dată, în miezul nopţii, iar Jack insistase să se trezească şi el o dată cu

mine. Cât timp eu schimbasem scutecul bebeluşului, el încălzise biberonul, apoi stătuse lângă noi cât timp îl hrănisem eu pe Luca.

După aceea ne-am întors în pat, iar el m-a luat în braţe şi m-a mângâiat cu pricepere, a coborât de-a lungul corpului meu, sărutându-mă minute întregi, torturându-mă delicat. Mă ridicase, mă răsucise, şi făcuserăm sex în poziţii despre care nu credeam că sunt posibile. Jack era un amant puternic şi creativ, care se oprise numai pentru că insistasem eu. Epuizată şi satisfăcută, dormisem fără să mă mişc tot *restul* nopţii.

— N-am mai dormit de mult atât, i-am spus sincer. A fost cel mai frumos lucru pe care puteai să-l faci pentru mine.

M-am dus să-mi torn puţină cafea.

— Am o lipsă de somn cronică. Nici nu pot să-ţi spun cât mi-a plăcut noaptea trecută.

— Te referi la somn sau la sex?

Am zâmbit larg.

— La sex, bineînţeles, care a câştigat, totuşi, la distanţă foarte mică.

— Nu poţi s-o rogi pe mama ta să stea şi ea cu băiatul?

Eu am amestecat frişca în cafea.

— Probabil că aş putea s-o conving, mai ales în ziua potrivită, ca să nu o încurce, dar ar trebui să-i arăt atâta recunoştinţă încât m-ar epuiza. E genul care te consideră dator la nesfârşit. Plus că nu am încredere să i-l las pe Luca.

Jack m-a privit atent în timp ce mă îndreptam spre canapea.

— Crezi că i-ar face vreun rău?

— Nu fizic, nu. Mama nu ne-a lovit niciodată pe mine sau pe Tara, dar e genul care face caz din orice şi ţipă mult. De asta nici în ziua de azi nu suport vocile ridicate. Nu vreau să-i facă asta şi lui Luca. Dacă eu nu vreau să fiu singură cu ea, nu pot să-mi imaginez că aş putea să i-l las pe el.

Am pus jos cana de cafea şi am întins mâinile după băieţel.

— Uite-l pe băiatul meu, am murmurat, strângându-i trupul cald la piept.

M-am uitat spre Jack.

— Tu cât de des strigi?

— Numai la meciurile de fotbal. Ba nu, mint. Ţip şi la diriginţii de şantier.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe tâmplă, apoi m-a mângâiat pe cap.

— Ai planuri pentru azi?

— Nu.

— Vrei să petreci ziua cu mine?

Am dat imediat din cap, aprobator.

— Vă duc pe tine şi pe Luca la lacul Conroe, a spus. Am o barcă acolo. O să sun în port şi o să ne pregătească masa de prânz.

— E în regulă să-l iau pe Luca în barcă? am întrebat nesigură.

— Da, o să fie în siguranţă în cabină. Când e pe punte, îi punem o vestă de salvare.

— Ai una de mărimea lui?

— Luăm din port.

Lake Conroe era cam la cincizeci de kilometri în nordul Metroplex-ului şi era cunoscut drept locul de joacă neoficial al Houstonului. Lacul avea cam treizeci de kilometri, o formă cumva asemănătoare cu aceea a unui scorpion văzut de sus, şi o treime din mai era mărginit de pădurea Sam Houston. În rest era înconjurat de comunităţi rezidenţiale scumpe şi de aproape douăzeci şi patru de terenuri de golf. Nu fusesem niciodată acolo, dar auzisem despre asfinţiturile minunate, despre restaurantele şi locaţiile de lux şi despre reputaţia sa deloc perfect pentru pescuitul de biban.

— Nu am deloc experienţă cu bărcile şi cu pescuitul, i- am spus lui Jack pe drum spre într-acolo, în maşină. O să te ajut cât pot, dar vreau să fiu sigură că ştii – nu mă pricep la navigaţie.

Jack *a* zâmbit larg şi a aşezat mobilul într-unul dintre spaţiile pentru pahare din faţa maşinii sale. Purta o pereche de ochelari de aviator, negri, fără rame, pantaloni trei sferturi şi un tricou polo alb, curat. Era foarte atrăgător.

— Există valeţi pe barcă. O să ne ajute la prânz. Tu nu trebuie decât să te simţi bine.

— Asta pot să fac.

Eram veselă, plină de viaţă, şi simţeam o fericire nestăpânită de care nu mai avusesem parte până atunci. Mi- era greu să stau liniştită pe scaunul meu. Eram tentată să mă agit

precum un copil în ultima zi de şcoală, cu cinci minute înainte să înceapă vacanţa de vară. Pentru prima dată în viaţa mea, nu aş fi vrut să fiu nicăieri în altă parte, cu nimeni altcineva. M-am întors şi m-am uitat la scaunul lui Luca, aşezat cu spatele la drum.

— Ar trebui să văd ce face, am spus, desfăcându-mi centura de siguranţă.

— E foarte bine, a spus Jack luându-mă de mână. Nu mai tot trece dintr-o parte într-alta, Ella. Stai pe loc, în siguranţă.

— Nu-mi place că nu pot să-l văd.

— Când o să poţi să-l ţii cu faţa?

— Trebuie să împlinească un an, cel puţin.

Mi-a mai pierit din buna dispoziţie.

— Atunci n-o să mai fie cu mine.

— Ai vorbit cu Tara în ultima vreme?

Am clătinat din cap.

— O s-o sun mâine. Nu doar că vreau să ştiu ce mai face, dar vreau şi să-i povestesc despre Luca.

M-am oprit ca să mă gândesc.

— Trebuie să recunosc că mă surprinde lipsa ei de interes. Vrea să ştie dacă e bine, dar detaliile, cum mănâncă, dacă doarme, cât reuşeşte să-şi ţină capul ridicat, lucruri ca astea… de ele parcă nu i-ar păsa.

— Au interesat-o vreodată copiii înainte de Luca?

— Doamne, nu. Pe niciuna dintre noi n-au interesat-o. Mie mi s-a părut mereu foarte

plictisitor să-i aud pe alţii vorbind despre copii, dar e altfel când e copilul tău.

— Poate că Tara nu l-a avut destul cât să simtă o legătură cu el.

— Poate. Eu dintr-a doua zi în care l-am avut am început să…

M-am oprit, roşind. Jack s-a uitat repede spre mine, cu ochii ascunşi de ochelarii negri. Mi-a vorbit pe un ton foarte blând.

— Ai început să-l iubeşti?

— Da.

Mi-a mângâiat mâna cu degetul mare.

— De ce te simţi stânjenită din cauza asta?

— Nu sunt stânjenită, doar că… nu mi-e uşor să vorbesc despre aşa ceva.

— Dar scrii despre asta tot timpul.

— Da, dar nu are legătură cu sentimentele mele.

— Te gândeşti că iubirea e ca un fel de capcană?

— Nu o capcană, doar un impediment.

L-am văzut zâmbind larg.

— De la ce te împiedică dragostea, Ella?

— Uite, de exemplu când m-am despărţit de Dane, ar fi fost mai rău şi mai greu dacă ne-am fi spus vreodată că ne iubim. Fiindcă nu ne-am spus-o, a fost mult mai uşor să ne detaşăm unul de celălalt.

— O să fie nevoie să te desparţi şi de Luca la un moment dat, a spus Jack. Poate că n-ar fi trebuit să-i spui nici lui că-l iubeşti.

— El e un bebeluş, am răspuns indignată. Trebuie să audă şi el asta de la cineva. Ţie ţi-ar plăcea să vii pe lume şi să nu-ţi spună nimeni că te iubeşte?

— Părinţii mei nu mi-au spus-o niciodată, Li se părea că nu e cazul să ne spună aşa ceva prea des.

— Şi nu eşti de acord cu ei?

— Nu. Dacă simţi asta pentru cineva, n-ai de ce să nu recunoşti. Dacă spui cuvintele sau dacă nu le spui, lucrurile stau la fel.

Era o zi caldă, cu abur în aer, iar portul era aglomerat. Docurile cenuşii, uzate, scârţâiau sub greutatea sutelor de picioare. Erau acolo băieţi numai în pantaloni scurţi, fără cămăşi, fete în costume de baie făcute parcă numai din petice, bărbaţi cu tricouri pe care erau scrise slogane ca „taci şi pescuieşte” sau „pupă-mi bibanul”. Bărbaţii mai în vârstă purtau pantaloni scurţi din poliester şi cămăşi ca ale cubanezilor, cu broderie de-o parte şi de alta a pieptului, iar doamnele mai în vârstă aveau fuste-pantalon, tricouri în culori tropicale şi pălării mari de soare. Câteva dintre ele purtau ochelari ridicaţi pe cap, deasupra cărora părul tapat le semăna cu mici ciuperci atomice.

În aer mirosea a apă şi a alege, a bere, a benzină, a momeală şi a cremă de plajă cu parfum de cocos. Un căţel ocupat mergea de colo, colo, între port şi docuri, parcă pierdut.

Cum am intrat în port, un valet îmbrăcat în roşu şi alb a venit şi ne-a întâmpinat cu entuziasm, l-a spus lui Jack că barca avea rezervorul plin, că bateria era încărcată şi că mâncarea şi băutura fuseseră duse la bord. Totul era pregătit de plecare.

— Aveţi şi vestă de salvare pentru bebeluşi? a întrebat Jack.

Valetul i-a răspuns că da, găsiseră una, şi că era pe barcă deja. Pe laterala vasului lui Jack era inscripţionat „Ultima aventură”. Ambarcaţiunea era cam de două ori mai mare decât mi-o imaginasem eu, lungă de aproape zece metri, strălucitoare, albă, parcă gata de expoziţie. Jack ma ajutat să urc la bord, apoi m-a condus în turul de onoare. Barca avea două dormitoare, o bucătărie cu frigider, cuptor şi chiuvetă, un salon căptuşit cu lemn, cu mobilă din materiale moi şi un televizor cu ecran plat.

— Doamne, am spus, uimită. Când ai zis că ai o cabină, m-am gândit că te referi la o cameră cu câteva scaune şi nişte hublouri acoperite cu vinilin. Ăsta e un adevărat iaht, Jack.

— E mai mult un iaht de buzunar, cum se spune. O ambarcaţiune plăcută.

— E ridicol. Poţi să ai bani de buzunar sau ceas de buzunar, dar un iaht nu poate fi pus în buzunar.

— Discutăm mai târziu despre ce am eu în buzunare, a rostit Jack. Pune-i vesta lui Luca, vezi dacă îi vine bine.

La viteză de croazieră, barca era silenţioasă şi mergea lin, tăind hotărât valurile bleumarin. Stăteam pe una dintre punţile sale, pe o bancă mare, cu pernă, aproape de scaunul căpitanului. Luca era într-o vestă de salvare din nailon albastru, cu un guler imens. Fie era mult mai comodă decât părea, fie *copilaşul era distras de toate sunetele şi* senzaţiile noi, fiindcă era uimitor de liniştit. Cu Luca în braţe, am ridicat picioarele pe banchetă.

Jack ne-a plimbat în jurul lacului, ne-a arătat case, insule mici, un vultur pleşuv la vânătoare de peşti, iar eu am băut dintr-un pahar de vin alb, rece, cu gust de pere. Eram vrăjită de liniştea pe care mi-o dădea plimbarea cu barca într-o zi însorită, cu aerul umed, care le plăcea plămânilor, şi cu briza caldă care adia pe deasupra noastră.

Am aruncat ancora într-un golf umbrit de pini şi cedri, într-o parte sălbatică a malului. Eu am desfăcut coşul enorm de picnic şi am descoperit înăuntru miere, baghete albe, brânză de capră albă ca zăpada, o bucată de Humboldt cu o linie subţire de cenuşă vulcanică, salată, sandviciuri şi prăjituri de mărimea capacelor de hublou. Am mâncat încet şi am terminat sticla de vin, apoi eu l-am hrănit şi l-am schimbat pe Luca.

— E gata de somn, am spus, strângându-l în braţe.

L-am dus în cabina cu aer condiţionat de jos, şi l-am pus cu grijă în mijlocul patului dublu. Luca

a clipit spre mine, închizând ochii mai mult de fiecare dată, până când a adormit de tot.

— Vise plăcute, Luca, am şoptit, sărutându-l pe cap.

M-am ridicat şi m-am întins, apoi m-am uitat la Jack, care aştepta în prag. Se sprijinise de perete şi avea mâinile în buzunare.

— Vino aici, a murmurat.

Sunetul vocii sale în întuneric m-a făcut să mă înfior. M-a condus în dormitorul de alături, răcoros şi umbrit, în care mirosea a lemn lustruit, a ozon şi numai foarte puţin a motorină.

— Dorm şi eu la prânz? am întrebat, dându-mi jos pantofii şi urcându-mă în pat.

— Tu primeşti orice vrei tu, ochi albaştri.

Ne-am aşezat pe o parte, unul cu faţa la celălalt, cu pielea încinsă şi sărată. Jack m-a privit fix, calm, apoi a început să mă mângâie pe obraz cu un deget, urmărind sprânceana, apoi marginea pometului. Mă atingea absorbit, ca un explorator care descoperise un artefact fragil şi preţios. Mi-am amintit de răbdarea diavolească a mâinilor lui, de toate felurile în care mă atinseseră cu o noapte înainte, şi am roşit în semiîntuneric.

— Te vreau, am şoptit.

El m-a dezbrăcat lent, trezindu-mi toate simţurile. Mi-a sărutat sfârcurile întărite, desenând cercuri cu limba. M-a mângâiat pe talie, pe spate, până când am simţit că iau foc, şi după aceea s-a dezbrăcat şi el, expunându-şi

corpul bine făcut şi atât de puternic. M-a aranjat în tot felul de poziţii, una mai indecentă decât alta, explorându-mă cu gura şi cu mâinile până când mi s-a tăiat răsuflarea. Într-un sfârşit mi-a prins încheieturile şi mi le-a apăsat pe saltea, apoi m-a privit. Eu am gemut şi am ridicat şoldurile, aşteptând încordată, cu braţele prinse în mâinile lui.

Am tresărit când l-am simţit pătrunzându-mă, când i-am simţit trupul alunecând deasupra trupului meu până când a ajuns să mă atingă şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Carne tare deasupra curburilor palide, căldură şi răcoare. Fiecare mişcare a lui se transforma în senzaţie, în foc. Jack a rămas nemişcat, respirând sacadat şi încercând să-şi amâne climaxul, să facă experienţa să dureze mai mult. Mi-a eliberat încheieturile şi şi-a împletit degetele cu degetele mele, într-o mişcare deliberată, controlată.

M-am ridicat spre el, dorindu-mi să continuăm, iar el a tras adânc aer în piept, străduindu-se să rămână nemişcat. Eu am insistat, l-am ademenit, până când el şi-a pierdut controlul şi a început să se mişte adânc în mine, într-un ritm susţinut, sărutându-mă ca să-mi acopere suspinele, să le absoarbă de parcă le-ar fi putut gusta. Pentru că nu puteam să-mi folosesc mâinile, *mi-am* ridicat picioarele şi i-am înconjurat talia. El a strâns din dinţi şi a pătruns tot mai adânc, făcând senzaţiile să fie tot mai intense şi declanşând în corpul meu spasme lungi, mătăsoase. După aceea şi-a

dat şi el voie să se elibereze, gemând, cu capul ascuns pe umărul meu.

Am rămas unul lângă altul, cu trupurile împletite, eu cu capul pe umărul lui. Cât de ciudat mi se părea să fiu cu un bărbat care nu era Dane! Şi mai ciudat era că mi se părea totul atât de natural. M-am gândit la ce-mi spusese fostul meu iubit, că, deşi el nu voia o relaţie tradiţională, era în regulă dacă eu voiam să explorez aşa ceva împreună cu Jack.

— Jack, am spus adormită.

— Ce e? a întrebat el, mângâindu-mi părul.

— Noi avem o relaţie tradiţională?

— Spre deosebire de ce ai avut cu Dane? Da, aş spune că asta avem.

— Deci noi doi nu ne vedem cu alţi oameni?

Jack a ezitat înainte să răspundă:

— Eu asta vreau. Tu?

— Nu-mi place că lucrurile merg atât de repede.

— Ce-ţi spune instinctul?

— Eu şi instinctul meu nu vorbim în momentul ăsta.

El a zâmbit.

— Ei bine, instinctul meu dă greş foarte rar, şi acum îmi spune că e un lucru bun.

Jack m-a mângâiat pe spate, făcându-mi pielea să se înfioare.

— Hai să încercăm să fim numai noi doi, fără alţii, fără alte lucruri care să ne distragă. Hai să vedem cum e, bine?

— Bine, am răspuns, căscând. Dar, ca să fie clar, nu vreau o relaţie serioasă. Nu avem niciun viitor.

— Culcă-te, mi-a şoptit el, acoperindu-mă cu aşternutul.

Nu mai puteam să ţin ochii deschişi.

— Da, dar ai auzit ce am…

— Te-am auzit.

După aceea m-a ţinut în braţe cât timp am dormit.

S-a terminat cu relaxarea mea imediat ce am ajuns înapoi la 1800 Main şi mi-am ascultat mesajele de pe robotul telefonului. Tara sunase de trei ori, părând din ce în ce mai agitată, şi-mi spusese să o sun înapoi indiferent cât se făcea de târziu.

— Vrea să vorbim despre întâlnirea noastră cu Mark Gottler, i-am spus lui Jack supărată, în timp ce el punea jos coşul bebeluşului şi îi ridica pe copil pe umăr.

— E despre contract. *Sunt* sigură. M-am întrebat dacă n- ar trebui să-i spunem ceva.

— I-ai spus că am fost la el?

— Nu. N-am vrut să o deranjăm cu asta. Ea trebuie să se adune, fiindcă acum e vulnerabilă. Dacă Gottler a supărat-o cu treaba asta, îl omor.

— Sun-o acum şi află, a spus Jack pe un ton calm, îndreptându-se cu Luca spre masa pentru schimbat.

— A făcut pe el? Mă ocup eu.

— Sun-o pe sora ta, draga mea. Crede-mă că, dacă pot să jupoi un cerb în pădure, pot şi să schimb un scutec murdar.

I-am aruncat o privire plină de recunoştinţă şi am sunat-o pe Tara, care a răspuns aproape imediat.

— Alo?

— Tara, eu sunt. Tocmai am primit mesajul tău. Ce mai faci?

Vocea ei suna precum sticla spartă:

— Eram foarte bine până când m-a sunat Mark şi mi-a spus ce ai făcut.

Am tras aer adânc în piept.

— Îmi pare rău că te-a deranjat cu asta.

— Ar trebui să-ţi pară rău că ai făcut aşa ceva! Ştiai că nu e bine, altfel mi-ai fi spus ceva. Ce se petrece, Ella? Şi de ce l-ai amestecat pe Jack Travis în treburile mele?

— Îmi e prieten şi a venit ca să mă susţină moral.

— Păcat că i-ai pierdut şi lui timpul, l-ai pierdut şi pe al tău. N-a folosit la nimic. Nu semnez niciun contract. N-am nevoie de ajutorul tău, şi mai ales nu felul ăsta de ajutor. Ştii în ce hal m-ai făcut de râs? Ştii ce e în joc? O să-mi distrugi viaţa dacă nu taci din gură şi nu-ţi vezi de treaba ta.

Am tăcut, încercând să respir normal. Tara, când era furioasă, semăna prea mult cu mama.

— Nu încerc să distrug nimic, am spus până la urmă. Nu fac decât ce mi-ai cerut, adică am grijă

de Luca. Şi încerc să mă asigur că primeşti ajutorul la care ai tot dreptul.

— Mark a promis deja că mă ajută. Nu era nevoie să implici tu şi avocaţi.

Eram uluită de naivitatea ei.

— Câtă bază poţi să pui pe cuvintele unui bărbat care-şi înşală nevasta?

Am auzit cum sora mea tresare indignată.

— Nu e treaba ta. Aici e vorba de viaţa mea, şi nu vreau să mai vorbeşti vreodată cu Mark. Nu înţelegi deloc situaţia.

— Înţeleg mai mult decât tine, am spus pe un ton aspru. Ascultă-mă, Tara. Ai nevoie să fii protejată, să ţi se garanteze susţinerea. Ţi-a spus Mark ce am negociat?

— Nu, şi nici nu vreau să aud. Ştiu ce mi-a promis el, şi e suficient. Orice contract mi-ai da, o să-l rup şi-o să-l arunc.

— Pot să-ţi spun doar despre câteva dintre lucrurile despre care am vorbit?

— Nu. Nu mă interesează nimic din ce ai de spus. Am în sfârşit ce-mi doresc, o dată în viaţa mea, şi tu mă judeci şi te amesteci şi strici totul. Exact ca mama.

Am tresărit.

— Nu sunt ca mama.

— Ba eşti! Eşti geloasă, la fel ca ea. Eşti geloasă pe mine fiindcă sunt mai frumoasă, am un copil şi un iubit bogat.

În momentul acela am descoperit că poţi, într-adevăr, să vezi roşu dacă eşti suficient de nervos.

— Maturizează-te, Tara! m-am răstit.

Clic. Tăcere. M-am uitat la telefonul mort din mâna mea şi am lăsat capul în jos, învinsă.

— Jack.

— Da?

— Tocmai i-am spus surorii mele, care e internată într-o clinică, să se maturizeze.

El a venit spre mine, cu bebeluşul proaspăt schimbat în braţe, şi a vorbit pe un ton blând şi amuzat:

— Am auzit.

L-am privit deznădăjduită.

— Ai numărul lui Mark Gottler? Trebuie să vorbesc cu el.

— Îl am în telefon şi ţi-l dau cu plăcere, a spus el, privindu-mă atent. Ai încredere în mine, să mă ocup eu de asta? a murmurat. Îmi dai voie s-o fac eu în locul tău?

M-am gândit puţin, ştiind că, deşi m-aş fi descurcat cu Gottler, acela era exact genul de lucru la care Jack se pricepea, şi în acel moment mi-ar fi folosit puţin ajutor. Am dat din cap aprobator.

El mi l-a întins pe Luca, s-a apropiat de masa pe care- şi lăsase portofelul, cheile şi telefonul. În două minute vorbea cu Gottler.

— Salut, Mark. Ce mai faci? Foarte bine. Da, totul e bine, dar avem o problemă şi voiam să o

lămurim. Ella tocmai a vorbit cu Tara despre întâlnirea noastră, despre contract… da. Ella nu e prea bucuroasă, Mark. Ca să fiu sincer, nici eu nu sunt. Cred că ar fi trebuit să spun clar că tot ce-am discutat era confidenţial, dar nu mă aşteptam să te apuci să spui tuturor.

A făcut o pauză, ca să asculte.

— Ştiu de ce ai făcut asta, Mark, a rostit pe un ton scăzut, dar foarte ameninţător. Şi acum surorile astea două sunt la fel de supărate ca două pisici într-o cadă plină cu apă. Orice ar spune Tara că vrea acum, nu e într-o stare destul de bună încât să ia astfel de decizii. Nu-ţi face tu griji dacă semnează ea sau nu contractul. După ce-ţi trimite avocatul meu actele, tu cere-le băieţilor tăi să le verifice şi semnează, după care trimite-mi-le înapoi.

Jack a ascultat un moment.

— Pentru că m-a rugat Ella să mă implic, de asta. Nu ştiu cum faci tu de obicei lucrurile astea… Da, asta vreau să spun că faci. Adevărul e, Mark, că m-am implicat ca să mă asigur că Tara şi Luca primesc ce li se cuvine. Vreau să primească lucrurile despre care am vorbit, cele pentru care am bătut palma. Ştii ce înseamnă să te pui cu un Travis în Houston. Nu, sigur că nu te ameninţ. Consider că suntem prieteni, şi ştiu că nu o să eziţi să faci ceea ce trebuie, aşa că hai să ne fie clar cum o să se întâmple lucrurile: tu n-o mai deranjezi pe Tara cu treaba asta. Noi o să scriem contractul şi, dacă ne faci vreo

problemă, îţi garantez că o să ai de rezolvat lucruri mai dificile. Cred că niciunul dintre noi nu vrea să se ajungă acolo. Data viitoare când vrei să discuţi despre termenii noştri, sună-mă pe mine sau pe Ella. Tara nu participă la negocieri până când nu se simte destul de bine ca să fie externată. Bine. Aşa cred şi eu.

A ascultat jumătate de minut, a părut mulţumit, a spus la revedere, apoi a închis telefonul cu un sunet apăsat şi s-a uitat la mine, ridicând o sprânceană, aşteptând.

— Mulţumesc, Jack, am spus eu încet, mai liniştită. Crezi că a fost atent?

— A fost atent.

Jack s-a apropiat de mine, care stăteam pe canapea, s-a aplecat în faţa mea şi m-a privit în ochi.

— O să fie bine, a spus încet. Să nu-ţi faci griji din cauza asta niciun minut.

— Bine.

I-am mângâiat părul închis la culoare şi, ciudat de timidă, am întrebat:

— Vrei să rămâi la mine peste noapte sau ai prefera…

— Da.

Am zâmbit din colţul gurii şi am spus:

— Nu vrei să te gândeşti puţin înainte?

— Ba da, bine.

A făcut o grimasă, de parcă s-ar fi gândit ce să aleagă, şi o secundă mai târziu a spus:

— Da, rămân aici.

Optsprezece

În luna următoare ne-am petrecut fiecare noapte împreună, toate weekendurile, şi tot mi se părea că nu mă mai satur de Jack.

Într-unele momente abia dacă mă recunoşteam pe mine însămi, râdeam şi mă jucam precum un copil, aşa cum nu fusesem niciodată. Am mers împreună la o petrecere câmpenească, unde Jack m-a condus pe ringul de dans, care era lipicios de la resturile de bere şi de tequila, şi m-a învăţat un fel de dans pe care nu-l ştiam.

Altă dată am mers la o grădină cu fluturi, undeva într-o sală, şi în jurul nostru au zburat sute de aripi colorate, ca nişte confeti.

— Crede că eşti o floare, mi-a şoptit Jack la ureche atunci când unul dintre fluturi mi s-a aşezat pe umăr.

Ne-a dus, pe mine şi pe Luca, la o piaţă de flori, de unde mi-a cumpărat un coş imens cu săpunuri făcute manual şi două găleţi de piersici Fredericksburg coapte. Am lăsat una dintre găleţi acasă la tatăl lui, unde am stat cam o oră şi l-am

însoţit pe bătrân în curtea din spate, unde am asistat la instalarea unui teren de golf.

Când a aflat că eu nu jucasem niciodată, Churchill mi-a oferit o lecţie ad-hoc. I-am spus că nu vreau să mă apuc de un hobby la care nu mă pricepeam, iar el mi-a spus că golful era unul dintre cele două lucruri în viaţă de care puteai să te bucuri şi dacă nu te pricepeai. Înainte să întreb care era celălalt lucru, Jack mi-a *făcut semn din* cap să nu şi m-a tras de acolo, dar nu înainte ca tatăl lui să-l convingă să mă aducă în vizită din nou.

Am mers şi la evenimente elegante, am participat la vernisajul unei galerii de artă, am luat cina la un restaurant strălucitor, construit în interiorul unei biserici renovate, construită în 1920. Mă amuzau şi mă enervau reacţiile celorlalte femei la vederea lui Jack, flirtul şi ocheadele pe care i le aruncau. El era politicos, dar distant, însă asta nu părea decât să le încurajeze. Mi-am dat seama că nu doar el era posesiv.

Îmi plăceau după-amiezile de weekend, când chemam o bonă care să stea cu Luca, iar eu urcam în apartamentul lui Jack. Stăteam în pat ore întregi, vorbind, făcând dragoste, uneori pe amândouă deodată. Era un amant inventiv şi priceput, care mă conducea spre noi culmi ale senzualităţii şi mă readucea atent cu picioarele pe pământ. În fiecare zi mă schimbam în feluri pe care nu aveam curajul să le examinez

îndeaproape. Ştiam că intimitatea era prea mare, dar n-aveam idee cum să mă opresc.

I-am povestit totul despre trecutul meu, lucruri pe care înainte nu i le spusesem decât lui Dane, amintiri încă destul de dureroase încât să mă facă să plâng şi să vorbesc printre suspine. În loc să-mi spună lucruri filosofice, înţelepte, Jack mă lua pur şi simplu în braţe, oferindu-mi confortul trupului său. De asta aveam cel mai mult nevoie. Adesea, însă, simţeam tensiune din cauza dorinţelor opuse pe care le avea. Eram foarte atrasă de el, dar îmi doream neapărat să menţin barierele fragile care încă mai existau între noi. El era foarte inteligent, prea inteligent ca să forţeze nota. În loc de asta mă seducea constant, cu sex, farmec şi o răbdare de oţel.

Într-o zi, Jack ne-a dus, pe mine şi pe Luca, acasă la Gage şi la Liberty, în Tanglewood, ca să petrecem o după-amiază relaxantă şi să înotăm. Mi-a explicat că trebuia să-l ajute o vreme pe fratele lui să reconstruiască o barcă pe care o avea în garaj. Totul începuse cu un proiect pentru sora lui Liberty, Carrington, care avea unsprezece ani, şi pe care aceasta o crescuse de mică.

Tanglewood era în cartierul Galleria, unde terenurile erau mai mici decât în River Oaks. Bulevardul principal era mărginit de stejari, de trotuare largi şi de bănci. Gage şi Liberty cumpăraseră o proprietate dărăpănată, una dintre ultimele ferme construite în anii cincizeci,

şi construiseră o casă în stil european, din piatră, cu acoperiş negru. La intrare era o încăpere mare, circulară, înaltă cât două etaje, cu scară semicirculară şi balustradă de fier forjat, care urca până la un balcon rotunjit, mărginit şi el de fier forjat. Totul era liniştit, decorat în culori plăcute şi cu suprafeţe special uzate ca să dea impresia unei locuinţe vechi de secole.

Liberty ne-a întâmpinat la uşă. Avea părul prins în coadă şi era îmbrăcată cu un costum de baie negru, simplu, şi o pereche de pantaloni scurţi din blug. Purta papuci decoraţi cu flori din plastic şi paiete. Soţia lui Gage avea o calitate interesantă, pe care nu pot s-o descriu decât ca pe o pasiune reţinută, un fel de bunăvoinţă inteligentă, atrăgătoare.

— Îmi plac încălţările tale, i-am spus.

Liberty m-a îmbrăţişat, de parcă aş fi fost o veche prietenă de-a ei.

— Sora mea, Carrington, mi i-a făcut în tabăra de vară. N-ai cunoscut-o încă.

S-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute pe Jack.

— Bună ziua, străine. Nu prea te-am văzut în ultima vreme.

El i-a zâmbit larg, cu Luca sprijinit pe umăr.

— Am fost ocupat.

— Asta e bine. Orice te ţine departe de necazuri…

I-a luat copilul din braţe şi l-a legănat puţin.

— Uiţi ce mici sunt la început. E adorabil, Ella.

— Mulţumesc.

Am simţit mândrie, de parcă Luca ar fi fost copilul meu, nu al Tarei. Două personaje s-au apropiat de noi: soţul înalt şi brunet al lui Liberty, Gage, şi o fetiţă blondă. Carrington nu semăna deloc cu Liberty, ceea ce m-a făcut să trag concluzia că erau surori vitrege.

— Jack! a exclamat fata, venind în fugă spre el, cu picioarele ei subţiri şi cozile împletite. Unchiul meu preferat!

— Am fost deja de acord să-l ajut cu barca, a spus Jack în glumă când el a luat-o în braţe.

— E distractiv, Jack! Gage s-a lovit la deget şi a spus un cuvânt urât, şi m-a lăsat pe mine să folosesc şurubelniţa cu baterii, şi am bătut cuie pe margine…

— Şurubelniţa cu baterii? a repetat Liberty, aruncând o privire pe jumătate îngrijorată, pe jumătate supărată, spre soţul ei.

— S-a descurcat foarte bine.

Gage a zâmbit şi a întins mâna spre mine.

— Bună, Ella. Văd că nu ţi-ai îmbunătăţit gusturile în ceea ce priveşte compania.

— Să nu crezi nimic din ce-ţi spune, Ella, a intervenit Jack. Sunt şi am fost întotdeauna un înger.

Gage a pufnit în râs. Liberty încerca să se uite la mâinile lui.

— Unde te-ai lovit?

— Nu-i nimic, a răspuns el, arătându-i degetul mare.

Ea s-a încruntat, inspectând atentă locul în care unghia începuse să se învineţească. Pe mine m-a uluit felul în care expresia lui s-a schimbat când a privit-o, felul în care privirea i s-a îmblânzit.

Rămânând cu mâna lui în mâna ei, Liberty s-a uitat spre sora ei.

— Carrington, ea e domnişoara Varner.

Fetiţa a dat mâna cu mine şi mi-a zâmbit, arătând doi dinţi din faţă puţin strâmbi. Avea pielea albă ca porţelanul şi ochii albaştri, iar pe nas şi pe frunte îi erau desenate două urme roşiatice abia vizibile, de parcă ar fi purtat o mască.

— Spune-mi Ella.

M-am uitat la Liberty şi am adăugat:

— A purtat ochelari de protecţie, să ştii.

— Cum ţi-ai dat seama? a întrebat Carrington, impresionată şi uimită.

Înainte să pot să-i răspund, l-a văzut pe Luca.

— Vai, ce simpatic e! Pot să-l ţin în braţe? Mă descurc bine la asta. O ajut mereu cu Matthew.

— Poate mai târziu, când stai jos, a spus Jack. Acum avem treabă. Hai să mergem să vedem barca.

— Bine. E în garaj.

Fetiţa l-a luat de mâna şi l-a tras după ea. Jack s-a opus o clipă, uitându-se la mine.

— Rămâi cu Liberty la piscină?

— N-aş vrea nimic mai mult.

Liberty m-a condus prin casă, până afară, în spate. L-a dus ea pe Luca, îngânându-i încet, iar eu am urmat-o, ducând geanta cu scutece.

— Unde e Matthew? am întrebat.

— A mers la culcare mai devreme azi. Îl aduce bona la noi când se trezeşte.

Am trecut printr-o bucătărie decorată în stilul acelora din castelele rustice franţuzeşti. Două uşi cu geam dădeau într-o curte cu gard, iarbă, flori şi o platformă pe care era un grătar. Centrul curţii era dominat de piscina pavată or piatră şi faianţă, formată din două lagune legate între ele, una adâncă şi una mai puţin adâncă.

La capătul celei de-a două era un mal cu nisip alb şi un palmier viu în centru.

— Nisip din Hawaii, a spus Liberty, râzând când m-a văzut curioasă. Ar fi trebuit să fii acolo când l-am ales. Arhitectul ne-a adus cel puţin douăzeci de mostre, iar Gage şi Carrington au încercat să-şi dea seama din care putem să construim mai bine castele.

— A fost adus din Hawaii?

— Da. Un camion întreg. Cel care are grijă de piscină ar vrea să ne omoare în fiecare săptămână, dar lui Gage i s-a părut că ar fi frumos ca sora mea să aibă plaja ei personală. Ar face orice pentru ea. Uite, ia tu copilul, şi eu dau drumul la sistemul de pulverizare.

— Sistem de pulverizare?

Liberty a apăsat pe un buton de lângă grătar, activând nişte robineţi ascunşi în platformă şi

meniţi să stropească apă în particule fine împrejurul piscinei.

Eram uluită.

— Uimitor, am spus. Să nu mă înţelegi greşit, dar viaţa ta e suprarealistă, Liberty.

— Ştiu. Crede-mă că nu aşa am fost crescută.

Ne-am aşezat în două scaune verzi de grădină, cu perne, iar Liberty a aşezat umbrela de deasupra lor în aşa fel încât să-i facă umbră lui Luca, pe care îl ţineam în braţe.

— Cum l-ai cunoscut pe Gage? am întrebat-o.

Deşi Jack îmi spusese că tatăl lor, Churchill, le făcuse prezentările celor doi, nu ştiam detalii.

— Churchill se tundea la salonul unde lucram eu, şi ne-am împrietenit. Am fost manichiurista lui o vreme.

Liberty s-a uitat la mine cu o strălucire poznaşă în privire, şi eu mi-am dat seama că îmi studia reacţia. Fără îndoială că majoritatea oamenilor făceau multe presupuneri plecând de la informaţia aceea. M-am hotărât să fiu directă:

— A fost şi ceva romantic între voi?

Liberty a zâmbit şi a clătinat din cap.

— L-am iubit imediat, dar deloc în sens romantic.

— Înseamnă că a fost o figură paternă pentru tine.

— Da. Tatăl meu a murit când eram mică, şi întotdeauna am simţit că-mi lipsea ceva. După câţiva ani, Churchill m-a angajat ca asistentă personală, şi atunci i-am cunoscut familia.

A râs puţin.

— M-am înţeles bine cu toţi, mai puţin cu Gage, care era un nemernic arogant.

A tăcut un moment, apoi a adăugat:

— Dar era foarte atrăgător.

Eu am zâmbit larg şi am spus:

— Recunosc că bărbaţii din familia Travis au un ADN foarte special.

— Familia Travis e neobişnuită, a rostit Liberty, scoţându- şi papucii şi întinzându-şi picioarele bronzate, strălucitoare. Au cu toţii foarte multă voinţă şi emoţii intense. Jack e cel mai relaxat dintre ei, cel puţin în afară. El e cel mai sociabil din familie şi menţine echilibrul celorlalţi, dar poate să fie încăpăţânat uneori. Face lucrurile aşa cum vrea el şi e dispus să se certe cu Churchill dacă e nevoie.

S-a oprit din nou.

— Probabil că ţi-ai dat deja seama că nu e un tată prea îngăduitor.

— Ştiu că are aşteptări mari de la copiii lui.

— Da. Are idei clare despre cum ar trebui să trăiască ei, ce alegeri ar trebui să facă, şi se înfurie, e dezamăgit când ei nu fac cum îşi doreşte. Dacă îţi menţii părerea în faţa lui, te respectă, şi poate să fie incredibil de afectuos şi înţelegător. Cred că, pe măsură ce o să ajungi să-l cunoşti mai bine, o să-l placi din ce în ce mai mult.

Mi-am întins picioarele şi mi-am studiat unghiile fără ojă.

— Nu trebuie să mă convingi să-l plac pe Churchill sau pe ceilalţi, Liberty. Îi plac deja, dar relaţia mea cu Jack nu are niciun viitor. N-o să dureze.

Ochii ei verzi s-au mărit.

— Ella, sper să nu laşi reputaţia lui Jack să stea în calea voastră. Am auzit şi eu unele dintre zvonurile despre viaţa lui amoroasă, dar cred că şi-a trăit aventurile şi acum e în sfârşit gata să se aşeze.

— Nu e vorba despre asta… am început, dar ea m-a întrerupt cu elan.

— Jack e unul dintre cei mai iubitori şi mai loiali bărbaţi pe care ai putea să-i întâlneşti. Cred că i-a fost greu să găsească o femeie care să vadă mai departe de bani şi de numele Travis, o femeie care să-l vrea pentru el însuşi. Jack are nevoie de cineva destul de inteligent şi de puternic încât să-i facă faţă. Ar fi foarte nefericit alături de o femeie pasivă.

— Dar Ashley Everson? n-am putut să nu întreb. Ea ce fel de femeie este?

Liberty a strâmbat din nas.

— Nu pot s-o sufăr. E genul care nu are prietene. Ea spune că îi plac mai mult bărbaţii, dar ce spune asta despre tine, dacă nu poţi să fii prietenă cu o femeie?

— E competitivă sau nesigură.

— În cazul ei, probabil amândouă.

— De ce crezi că l-a părăsit pe Jack?

— Eu nu-i cunoşteam atunci, dar Gage spune că problema lui Ashley e că nu poate să rămână prea mult cu un singur bărbat. Odată ce pune mâna pe unul, se plictiseşte şi vrea să treacă la altul. După părerea lui, Ashley n-a vrut vreodată să se mărite cu Pete şi ar fi divorţat imediat dacă n-ar fi rămas gravidă.

— Nu înţeleg de ce s-a îndrăgostit Jack de ea, am spus nemulţumită.

— Ashley se pricepe la bărbaţi. Ştie despre fotbal, vânează şi pescuieşte, înjură şi spune glume porcoase, plus că arată ca un model de la Channel. Bărbaţii o adoră, a mai spus ea, strâmbând din nas. Şi sunt sigură că e bună în pat.

— Acum nici eu nu pot s-o sufăr, am spus.

Liberty a râs încet.

— Ashley nu e o ameninţare pentru tine, Ella.

— Nu sunt în competiţie pentru Jack, i-am spus. El ştie deja că nu vreau să mă mărit vreodată.

Am văzut-o făcând ochii mari.

— Nu are legătură cu cât e el de minunat, am continuat. Am multe motive ca să fiu aşa cum sunt, i-am spus, zâmbind stânjenită. Îmi pare rău dacă par defensivă, dar să-i spui cuiva care e căsătorit că nu vrei să faci pasul ăsta e ca şi cum ai flutura un steag roşu în faţa unui taur.

În loc să pară ofensată sau să încerce să dezbată problema, Liberty a dat din cap, gânditoare.

— Probabil că e frustrant. Mi se pare dificil să înoţi împotriva curentului.

Am plăcut-o şi mai mult decât o plăceam, fiindcă îmi acceptase atât de uşor sentimentele.

— Ăsta era unul dintre lucrurile minunate la fostul meu iubit, Dane, i-am spus. Nici el nu voia să se însoare. A fost o relaţie foarte confortabilă.

— De ce te-ai despărţit de el? Din cauza copilului?

— Nu chiar.

Am scos o jucărie din geantă, un inorog muzical, ca să i-l dau lui Luca să se joace.

— Dacă stau să mă gândesc, cred că eu şi cu el nu aveam destule lucruri în comun ca să rămânem împreună. Când l-am cunoscut pe Jack, ceva la el…

M-am oprit, conştientă că, deşi ştiam o grămadă de cuvinte, niciunul nu descria de ce şi cum fusesem atât de complet captivată de Jack Travis. M-am uitat în jos, la Luca, şi i-am mângâiat părul negru.

— Hei, ia spune, de ce suntem cu Jack? l-am întrebat, iar bebeluşul m-a privit de parcă nici el n-ar fi înţeles.

Liberty a râs încet.

— Crede-mă, ştiu. Chiar şi atunci când nu puteam să-l sufăr pe Gage, mi se părea că se face mai cald în cameră când era şi el acolo.

— Da, asta e partea frumoasă, atracţia. Dar nu cred că relaţia o să dureze la nesfârşit.

— De ce nu? a întrebat Liberty, sincer nedumerită.

Fiindcă eu îi pierd, mai devreme sau mai târziu, pe toţi cei care-mi sunt dragi. Nu puteam să spun asta cu voce tare. Deşi avea logică în mintea mea, ştiam că m-ar fi făcut să par nebună. Nu aveam cum să-i explic cuiva că lucrul pe care mi-l doream cel mai mult, o relaţie foarte apropiată cu Jack, era şi lucrul de care mă temeam cel mai tare. Nu era o teamă raţională, bineînţeles, ci una pur şi simplu viscerală, ceea ce făcea lucrurile şi mai greu de suportat.

Am ridicat din umeri şi am zâmbit.

— Cred că eu sunt doar preferinţa lui Jack de luna asta.

— Tu eşti prima pe care o aduce în familie, a spus Liberty pe un ton scăzut. Ar putea să devină serios foarte repede, Ella.

L-am strâns la piept pe Luca, m-am străduit să-mi adun gândurile, şi m-am bucurat când dădaca a ieşit din casă cu un copil bine făcut şi frumos. Băiatul purta costum de baie şi un tricou imprimat cu homari din desene animate.

— Matthew, dragul meu…

Liberty s-a ridicat şi s-a dus spre copil, pe care l-a sărutat iubitoare.

— Ai dormit bine? Vrei să te joci cu mami? A venit în vizită o prietenă, şi l-a adus pe băiatul ei. Vrei să-l vezi?

El a răspuns cu un zâmbet larg, încântător, şi a vorbit cu mămica lui în câteva propoziţii peltice, apucând-o cu mânuţele pe după gât.

După ce ne-a inspectat puţin, Matthew s-a hotărât că era mai interesant jocul la nisip decât bebeluşul. Liberty şi- a scos şortul şi a rămas în costum de baie, apoi l-a dus pe fiul ei la marginea piscinei, unde s-au aşezat ca să umple o găleată cu nisip.

— Ella, hai să bagi picioarele în apă, m-a strigat. E minunată.

Eu eram într-un maiou cu imprimeu şi pantaloni scurţi din acelaşi material, dar venisem cu un costum de baie la mine. L-am scos din geanta cu scutece şi am spus:

— Doar puţin, să mă schimb.

— Sigur. Ea e dădaca noastră, Tia... las-o pe ea să stea cu băiatul cât te îmbraci.

— E în regulă? am întrebat-o pe Tia, care a venit spre mine zâmbind.

— Da, nicio problemă, a exclamat.

— Mulţumesc.

— Avem o baie pentru oaspeţi în care se intră din bucătărie, mi-a spus Liberty, sau, dacă ai nevoie de mai mult spaţiu, poţi să mergi în oricare dintre dormitoarele de la etaj.

— Am înţeles.

Am intrat în casă, bucurându-mă de răcoarea din bucătărie, şi am găsit baia mică, decorată în tonuri de pământ, cu o chiuvetă din piatră şi o oglindă înrămată. M-am schimbat în costumul

roz de baie, întreg, retro. Am mers prin bucătărie în picioarele goale, ducându-mi hainele în mână, şi am auzit nişte voci, una dintre ele a lui Jack, adâncă şi liniştită. Din aceeaşi direcţie se auzeau şi zgomote de ciocan şi ferăstrău şi, din când în când, sunetul şurubelniţei electrice.

Am mers într-acolo, spre o uşă parţial deschisă, care dădea în garajul spaţios în care un ventilator imens mişca aerul cald. Spaţiul era luminat de soarele care intra pe uşile garajului. Am deschis uşa puţin mai mult şi am privit neobservată cum Jack, Gage şi Carrington lucrau la barca din lemn, care era urcată pe două capre de tâmplărie.

Jack şi Gage îşi scoseseră tricourile din cauza căldurii. M-am întrebat amuzată câte femei n-ar fi plătit bani frumoşi ca să-i vadă pe doi dintre fraţii Travis îmbrăcaţi doar în blugi, cu muşchii bronzaţi şi cu trupurile lor înalte şi bine făcute. Privirea mi-a zăbovit pe spatele lui Jack, acoperit de un strat fin de sudoare, şi mi-am amintit cum, nu demult, îl mângâiasem, şi un fior plăcut m-a traversat.

Carrington era ocupată să întindă un strat gros de lipici pe ultimele trei fâşii de lemn care aveau să fie puse împreună deasupra bărcii, pe post de banchetă. Am zâmbit când I- am văzut pe Gage aşezat lângă ea, murmurându-i instrucţiuni şi ţinându-i una dintre codiţele împletite, ca să nu-i cadă în lipici.

— După aceea, în pauză, spunea fetiţa, strângând sticla imensă de lipici cu amândouă mâinile, Caleb n-a lăsat pe nimeni altcineva să se joace, aşa că eu şi Katie i-am spus profesoarei…

— Bravo vouă, a răspuns Gage. Uite, mai pune lipici pe margine. Mai bine să fie mai mult decât să fie prea puţin.

— Aşa?

— Perfect.

— După aceea, a continuat Carrington, profesoara a spus că e rândul altcuiva să se joace, şi l-a pus pe Caleb să scrie o compunere despre cooperare.

— Şi s-a potolit? a întrebat Jack.

— Nu, a răspuns Carrington dezgustată. E tot cel mai oribil băiat din lume.

— Aşa sunt toţi, scumpa mea, a spus Jack.

— I-am zis că o să mă iei la pescuit, a continuat Carrington indignată, şi ştii ce-a răspuns?

— Că fetele nu se pricep la pescuit? a ghicit Jack.

— De unde-ai ştiut? a întrebat ea uimită.

— Şi eu am fost un băieţel îngrozitor cândva, şi probabil că asta aş fi spus, cu toate că m-aş fi înşelat. Fetele se pricep foarte bine la pescuit.

— Eşti sigur, unchiule Jack?

— Sigur că… Stai puţin.

Împreună, Jack şi Gage au ridicat ultimele bucăţi de lemn, acum lipite între ele, şi le-au potrivit pe barcă.

— Scumpa mea, i-a spus Gage lui Carrington, adu-mi găleata aia cu cleme.

Atent, a prins clemele pe banchetă, oprindu-se din când în când ca să aranjeze câte o bucată de lemn.

— Ce spuneai, unchiule Jack? a insistat fetiţa, întinzându-i nişte prosoape de hârtie cu care să şteargă lipiciul care curgea.

— Voiam să te întreb cine este expertul în pescuit în familia asta.

— Tu.

— Aşa e. Şi cine este expertul în femei?

— Unchiul Joe, a răspuns ea râzând.

— Joe? a întrebat el prefăcându-se indignat.

— Fă-i pe plac, Carrington, a rostit Gage. Altfel stăm aici toată ziua.

— Tu eşti expertul în femei, i-a spus Carrington imediat lui Jack.

— Aşa e. Şi eu îţi spun că unele dintre cele mai bune pescăriţe sunt femei.

— Cum aşa?

— Au mai multă răbdare şi nu renunţă uşor. Pescuiesc mai atent în câte un loc, şi găsesc mereu locurile cu bolovani sau alge sub care se ascund peştii. Bărbaţii trec cu vederea locurile astea, dar femeile le găsesc mereu.

În timp ce el vorbea, fetiţa m-a văzut stând la uşă şi mi-a zâmbit larg.

— O s-o duci pe domnişoara Ella la pescuit? l-a întrebat pe Jack, care ridicase un ferăstrău şi tăia o parte a banchetei care nu încăpuse pe barcă.

— Dacă vrea, da, a răspuns el.

— Şi dacă te prinde pe tine, unchiule Jack? a întrebat Carrington cu şiretenie.

— M-a prins deja, draga mea.

Când a auzit-o chicotind, s-a oprit din tăiat şi s-a uitat în direcţia în care privea ea, văzându-mă. A zâmbit lent şi privirea i-a devenit întunecată, fierbinte, când mi-a văzut costumul roz de baie şi picioarele goale. A lăsat ferăstrăul şi le-a spus celorlalţi doi:

— Mă scuzaţi, dar am ceva de discutat cu domnişoara Ella.

— Ba nu, am protestat eu. Nu voiam decât să văd puţin barca. E foarte frumoasă, Carrington. Ce culoare o vopseşti?

— O să fie roz cum e costumul tău de baie, mi-a spus fetiţa pe un ton vesel.

Jack se apropia de mine, aşa că eu am făcut câţiva paşi în spate.

— Să nu-l iei cu tine de tot, Ella, mi-a spus Gage. Mai avem de lipit şi cealaltă parte.

— Nu-l iau deloc. Eu… Jack, înapoi la muncă!

Dar el a continuat să vină spre mine, iar eu am râs şi m-am retras în bucătărie.

— Lasă-mă în pace, eşti transpirat tot!

În câteva secunde eram prinsă între trupul lui şi bufet, iar el îşi sprijinea mâinile pe placa de granit din spatele meu.

— Mă placi aşa, transpirat, a murmurat, prinzându-mi picioarele între picioarele lui îmbrăcate în blugi.

M-am aplecat, ca să nu-l las să mă atingă cu pieptul lui asudat.

— Dacă te-am prins, i-am spus, încă râzând, să ştii că te arunc înapoi.

— Nu se aruncă decât peştii mici, drăguţa mea. Pe cei mari îi păstrezi. Acum sărută-mă.

Am încercat să nu mai zâmbesc şi să-i fac pe plac. Buzele lui erau calde, şi sărutul atent şi delicat, erotic.

După ce constructorii de bărci au terminat de lipit şi de bătut cuie, s-au răcorit în piscină şi am petrecut restul după-amiezii lenevind şi înotând. Ni s-a adus prânzul – boluri mari cu salată, pui la grătar, struguri roşii, alune, şi am băut o sticlă de vin alb, din pahare îngheţate. Dădaca i-a dus pe copii în casă, la răcoare, iar eu, Jack, Gage şi Liberty am mâncat la o masă adăpostită sub o umbrelă imensă.

— Vreau să fac un toast special, a spus Gage, ridicând paharul.

Ne-am oprit cu toţii şi l-am privit curioşi.

— În cinstea lui Haven şi a lui Hardy, care au devenit deja domnul şi doamna Cates.

A *zâmbit, iar noi l-am* privit foarte surprinşi.

— S-au căsătorit? a întrebat Liberty.

— Credeam că se duc în Mexic într-un weekend prelungit, a rostit Jack, împărţit între

bucurie şi supărare. Nu mi-au spus că ar avea planuri de nuntă.

— Au organizat o ceremonie privată, la Playa del Carmen.

Liberty râdea.

— Cum au putut să se căsătorească fără noi? Nu pot să cred că şi-au dorit intimitate.

S-a întors prefăcut-supărată spre Gage:

— Şi tu nu mi-ai spus nimic. De când ştiai?

Strălucea, fericită.

— De ieri, a răspuns soţul ei. Niciunul dintre ei n-a vrut un spectacol mare, dar o să plănuiască o petrecere mare când se întorc, i-am spus lui Haven că e o idee foarte bună.

— Minunat, a rostit Jack, ridicând paharul pentru cuplul absent. După cât a suferit Haven, merită orice fel de nuntă vrea ea.

A luat o înghiţitură de vin şi a întrebat:

— Tata ştie?

— Încă nu, a spus Gage pe un ton amuzat. Cred că o să fie nevoie să-i spun… dar n-o să-i placă.

— Îl place pe Hardy, nu? am întrebat puţin îngrijorată.

— Da, şi-a dat binecuvântarea, mi-a răspuns Gage, dar tata nu ratează nicio ocazie să transforme orice eveniment de familie într-un circ cu trei nivele. Voia să se ocupe el de nuntă.

Am dat din cap aprobator, înţelegând imediat de ce Haven şi Hardy nu doriseră să aibă o nuntă mare. Erau un cuplu prietenos şi sociabil, dar le

plăcea intimitatea şi sentimentele lor erau prea adânci ca să-şi dorească să le expună.

Am băut în cinstea proaspăt însurăţeilor şi am vorbit puţin despre Playa del Carmen, care, se pare, era cunoscută pentru plajele şi locurile bune pentru pescuit, dar, în acelaşi timp, era mult mai puţin vizitată de turişti decât Cancun-ul.

— Ai fost vreodată în Mexic, Ella? m-a întrebat Liberty.

— Încă nu. Îmi doresc să merg.

— Poate mergem împreună într-un weekend, noi patru, cu tot cu copiii, i-a spus ea lui Gage. Se spune că e un loc bun pentru familii.

— Sigur. Luăm unul dintre avioane, a răspuns Gage imediat. Ai paşaport, Ella?

— Nu încă, am răspuns, făcând ochii mari. Familia Travis are un avion?

— Două, a spus Jack, zâmbind la vederea figurii mele uimite.

M-a luat de mână şi s-a jucat puţin cu degetele mele. Ar fi trebuit să fiu deja obişnuită cu şocul pe care-l simţeam când mi se amintea despre stratosfera financiară în care era familia lor.

— Gage, i-a spus Jack fratelui său, cred că ideea de avion o sperie pe Ella. Spune-i că sunt un tip normal, n-ai vrea?

— El e cel mai normal dintre toţi cei din familie, mi-a spus Liberty, cu ochii verzi strălucind.

N-am putut să nu râd, iar ea a zâmbit. Mi-am dat seama că ea înţelegea ce simţeam. Privirea ei îmi spunea că totul era în regulă, că o să fie bine. A ridicat din nou paharul.

— Şi eu am o veste, deşi nu la fel de surprinzătoare ca a lui Gage.

S-a uitat la mine şi la Jack, aşteptând.

— Ghiciţi!

— Eşti însărcinată? a întrebat Jack.

Liberty a clătinat din cap, zâmbind şi mai larg.

— O să-mi fac propriul salon. M-am tot gândit de o vreme, şi, înainte să mai fac un copil, aş vrea să fac asta. O să fie mic, exclusivist, o să am numai câţiva angajaţi.

— Minunat! am exclamat, ciocnind paharul cu al ei.

— Felicitări, Lib.

Jack a întins şi el paharul, şi eu am făcut la fel.

— Cum o să-i spui?

— Încă nu m-am decis. Carrington vrea să-i spunem „Forfecăm-pam-pam” sau „Tunsoarea zeilor”, dar i-am spus că trebuie să fie ceva mai elegant.

— „Julius Foarfecă”, i-am sugerat eu.

— „Păr şi măr”, mi s-a alăturat şi Jack.

Liberty şi-a dus mâinile la urechi.

— O să dau faliment din prima săptămână.

Jack a ridicat din sprâncene, ironic.

— Întrebarea cea mare e cum o să aibă tata şi alţi nepoţi? Doar ăsta e rolul unei soţii din familia noastră, nu? Iroseşti ani buni de fertilitate, Lib.

— Termină, i-a spus Gage. Abia am început să ne mai odihnim şi noi, de când a mai crescut Matthew. Nu sunt pregătit să trec din nou prin asta.

— De pe partea asta a mesei nu primiţi îngăduinţă, a spus Jack. Ella trece prin toate astea – nopţi nedormite, scutece, pentru un copil care nici măcar nu-i al ei.

— Mi se pare că e al meu, am spus fără să mă gândesc, iar iubitul meu m-a strâns, protector, de mână.

Toată lumea a tăcut, şi nu s-a mai auzit decât sunetul discret al sistemului de pulverizare şi acela al cascadei în miniatură.

— Cât timp mai ai cu băiatul, Ella? a întrebat Liberty.

— Cam o lună.

Cu mâna liberă am luat paharul de vin şi l-am dus la gură, golindu-l. În mod normal aş fi zâmbit cu veselie falsă şi aş fi schimbat subiectul, dar în compania unor oameni care mă ascultau şi mă înţelegeau, cu Jack alături de mine, m-am trezit spunând, fără să mă gândesc:

— O să-mi fie dor de el. O să fie greu. În ultima vreme a început să mă deranjeze că el n-o să-şi amintească de timpul pe care l-a petrecut cu mine, primele trei luni din viaţa lui. N-o să ştie ce am făcut pentru el. N-o să fiu decât o străină.

— N-o să-l vezi după ce-l ia Tara? a întrebat Gage.

— Nu ştiu. Probabil că nu foarte des.

— O să-şi amintească, în sufletul lui, a spus Jack pe un ton cald.

În ochii lui întunecaţi, în privirea calmă, mi-am găsit liniştea.

Nouăsprezece

Luca stătea pe podeaua apartamentului meu, într-un ţarc de exerciţii pentru bebeluşi, care avea două arcade pe care atârnau biluţe, păsări rotitoare, fluturi, frunze, şi care scotea o melodie veselă. Bebeluşului îi plăcea să stea acolo aproape la fel de mult pe cât îmi plăcea mie să-l privesc. La două luni, râdea, zâmbea, scotea tot felul de sunete şi putea să-şi ridice singur capul şi pieptul.

Jack era pe podea, lângă el, mişcând lent jucăriile şi apăsând din când în când pe câte un buton, ca să schimbe melodia.

— Aş vrea să am şi eu un ţarc din ăsta, a spus. De care să atârne cutii de bere, trabucuri şi perechea aia de chiloţei negri pe care i-ai purtat tu sâmbătă seara.

M-am oprit din aşezat vasele la locul lor în dulapul din bucătărie.

— Nici nu credeam că i-ai observat, la cât de repede mi i-ai dat jos.

— Tocmai petrecusem două ore la cină uitându-mă la tine îmbrăcată în rochia aia cu decolteu adânc. Ai avut noroc că n-am sărit iar pe tine în parcare.

Mi-am stăpânit zâmbetul şi m-am ridicat pe vârfuri, ca să pun o carafă pe un raft de mai sus.

— Da, ei bine, de obicei em nevoie de mai mult preludiu decât de sunetul cheilor de la maşină şi două sărutări şi jumătate, şi…

Am tresărit când l-am simţit în spatele meu. Se mişcase atât de repede şi de neauzit încât nici măcar nu-mi dădusem seama că intrase în bucătărie. Carafa mi-a alunecat, dar Jack a împins-o pe raft, în siguranţă.

L-am simţit buzele aproape de urechea mea:

— Am avut grijă de tine, nu?

— Da, am răspuns râzând, în timp ce el mă cuprindea pe după mijloc. N-am spus că nu, ci doar că n-ai irosit timpul şi ai trecut direct la treabă…

Cuvintele mi s-au topit într-un oftat, când el a început să mă sărute pe gât cu blândeţe, jucându-se cu limba într-un ritm care îmi trezea amintiri fierbinţi. Ochelarii mi-au alunecat în jos, pe nas, şi eu am împins ramele la loc. Jack m-a prins cu o mână pe sub sâni şi pe cealaltă a strecurat-o mai jos de betelia pantalonilor mei scurţi.

— Vrei preludiu, Ella?

Şi-a lipit şoldurile de şoldurile mele, pe la spate, iar eu am simţit cât era de aprins chiar şi aşa, prin haine.

Am coborât pleoapele şi am apucat cu mâinile marginea dulapului, iar el a continuat să mă mângâie.

— Copilul, am spus, cu răsuflarea tăiată.

— Nu se supără. Are treabă în ţarcul lui.

Am râs şi i-am împins mâinile la o parte.

— Lasă-mă să termin de spălat vasele.

Jack mi-a tras şoldurile la loc, lipite de el, dornic de joacă. Ne-a întrerupt sunetul ascuţit al telefonului. Am întins mâna spre el şi am şuierat:

— Stai liniştit, înainte să răspund.

— Alo?

— Ella, eu sunt.

Verişoara mea, Liza, cu un ton sec şi stânjenit.

— Te-am sunat ca să te anunţ dinainte. Îmi pare foarte rău.

M-am crispat, iar mâinile lui Jack au rămas nemişcate.

— Ce vrei să mă anunţi? am întrebat.

— Mama ta vine să te vadă. Ajunge cam în cincisprezece minute. Şi mai curând, dacă nu e aglomeraţie.

— Ba nu, am spus, pălind. N-am invitat-o. Nu ştie unde stau.

— I-am spus eu, a rostit Liza pe un ton vinovat.

— De ce? Ce motiv ai fi putut avea ca să-mi faci aşa ceva?

— N-am avut cum să nu-i spun. M-a sunat supărată, fiindcă tocmai vorbise cu Tara la telefon, care i-a spus că sar putea să fie ceva între tine şi Jack Travis. Acum amândouă vor să afle ce.

— Nu-i datorez explicaţii nici uneia dintre ele, am izbucnit, înroşindu-mă violent. M-am săturat, Liza. M-am săturat de problemele Tarei, şi aş vrea ca mama să fie măcar pe jumătate atât de îngrijorată pentru nepotul ei pe cât e pentru viaţa mea sexuală!

Mi-am dat seama prea târziu ce-mi scăpase, şi mi-am acoperit gura cu mâna.

— Te culci cu Jack Travis?

— Sigur că nu.

I-am simţit lui Jack buzele pe gât şi m-a traversat un fior. Cu telefonul la piept, m-am întors spre el.

— Trebuie să pleci, i-am spus pe un ton care nu suporta amânare.

Am ridicat din nou telefonul la ureche.

— E cu tine, acolo? mă întreba Liza.

— Nu, e cineva de la o firmă de livrări. Vrea să semnez ceva.

— Semnaţi aici, jos, a şoptit Jack, trăgându-mi mâna dea lungul corpului său.

— Pleacă, am spus încet, împingându-l cu forţă.

El nici nu s-a clintit, ci doar mi-a scos ochelarii şi a curăţat lentilele murdare cu marginea tricoului pe care-l purta.

— E ceva serios? m-a întrebat Liza.

— Nu. E o relaţie superficială, fără sens, pur fizică, şi n-o să ducă nicăieri.

Am tresărit când Jack m-a muşcat răzbunător de lobul urechii.

— Super! Ella, crezi că poţi să-i spui să-mi prezinte pe cineva dintre prietenii lui? în ultima vreme am fost cam singură…

— Trebuie să închid, Liza. Am de făcut curat şi vreau să mă gândesc… La naiba! vorbim mai încolo.

Am închis telefonul şi mi-am luat ochelarii de la Jack. El a venit după mine când am fugit spre dormitor.

— Ce faci?

Am tras cearceaful şi cuvertura de pe patul nefăcut.

— Mama o să ajungă aici în orice clipă, şi locul arată de parcă am fi participat la o orgie.

M-am oprit suficient cât să-i arunc o privire plină de reproş.

— Trebuie să pleci. Vorbesc serios. Nu vreau s-o cunoşti pe mama.

Am aruncat pernele pe pat şi, grăbindu-mă înapoi în sufragerie, am strâns toate obiectele lăsate la întâmplare şi le-am pus într-un coş de răchită imens, pe care l-am ascuns în debara.

Interfonul a scos un sunet scurt. Era recepţionerul, David.

— Domnişoară Varner… aveţi un oaspete. Este…

— Ştiu, am spus învinsă. Trimite-o sus.

M-am răsucit spre Jack şi l-am văzut cu Luca în braţe, strâns la piept.

— Ce pot să fac ca să scap de tine?

El a zâmbit şi mi-a răspuns:

— Absolut nimic.

Cam în două minute s-a auzit o bătaie hotărâtă la uşă Am deschis. Iat-o pe mama, fardată mult, pe tocuri, îmbrăcată într-o rochie roşie, strâmtă, care scotea în evidenţă trupul unei femei arătând pe jumătate cât vârsta ei adevărată. Plutea într-un nor de parfum ieftin, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat în aer, fără să mă atingă cu buzele, apoi a făcut un pas în spate şi m-a măsurat din priviri.

— Am obosit să aştept să mă inviţi, mi-a spus, şi m-am decis să iau taurul de coarne. Nu te mai las să-l ţii departe de mine pe nepotul meu.

— Deci acum eşti bunică? am întrebat.

Ea a continuat să mă măsoare.

— Te-ai îngrăşat, Ella.

— Ba chiar am slăbit câteva kilograme.

— Bravo ţie. Încă puţin şi ajungi la o dimensiune sănătoasă.

— Mărimea opt e sănătoasă, mamă.

Ea mi-a aruncat o privire afectuoasă şi dojenitoare.

— Dacă eşti sensibilă la asta, nu mai spun nimic.

A făcut ochii mari, într-un gest teatral, când Jack s-a apropiat de noi.

— El cine e? De ce nu mă prezinţi prietenului tău, Ella?

— Jack Travis, am spus, ea e mama mea…

— Candy Varner, m-a întrerupt ea, apropiindu-se ca să-l ia în braţe şi strângându-l pe copil între ei. Nu e cazul să ne complicăm dând mâna, Jack… Eu i-am iubit întotdeauna pe prietenii Ellei, a spus, făcându-i cu ochiul. Şi ei m-au iubit pe mine mereu.

I-a luat copilul din braţe şi a continuat:

— Şi uite-l pe nepoţelul meu iubit. Nu ştiu de ce te-a ţinut Ella departe de mine atâta timp, scumpul meu!

— Ţi-am spus că poţi să stai cu el oricând, am rostit ca pentru mine.

Ea m-a ignorat şi a intrat în apartament.

— Ce intim e aici. Mi se pare atât de frumos că voi doi aveţi grijă de băieţel cât e Tara plecată în vacanţă.

Am urmat-o.

— Tara e la o clinică pentru oamenii tulburaţi emoţional şi psihic.

Mama s-a apropiat de ferestre şi s-a uitat afară.

— Nu contează cum îi spui. Astfel de locuri sunt foarte la modă în ziua de azi. Starurile de la Hollywood se internează tot timpul. Au nevoie să scape de presiune şi inventează câte o problemă, apoi se relaxează şi sunt răsfăţate câteva săptămâni.

— Nu-i o problemă inventată, mamă, am spus. Tara…

— Sora ta e stresată, atâta tot. Mă uitam ieri la o emisiune despre cortizol, care e un hormon de stres, şi au spus că băutorii de cafea produc mult mai mult decât oamenii normali. Eu am spus mereu că şi tu, şi Tara, beţi prea multă cafea.

— Nu cred că problemele Tarei, sau ale mele, au fost cauzate de prea multe cafele cu lapte, am spus pe un ton apăsat.

— Ce vreau să spun e că vă stresaţi singure. Trebuie să te ridici deasupra lucrurilor ăstora, aşa cum fac şi eu. Doar pentru că în familia tatălui vostru au fost oameni fără voinţă nu înseamnă că trebuie să cedaţi.

Mama a continuat să vorbească şi să se plimbe prin apartament, uitându-se la tot cu atenţia unui evaluator de la asigurări. Am privit-o neliniştită, dorindu-mi să-i iau copilul din braţe.

— Ella, ar fi trebuit să-mi spui că locuieşti aici.

I-a aruncat o privire plină de recunoştinţă lui Jack.

— Vreau să-ţi mulţumesc că ai ajutat-o pe fata mea, Jack. Să ştii că are o imaginaţie foarte bogată. Sper să nu crezi tot ce spune. Când era mică, inventa nişte poveşti… Dacă vrei s-o cunoşti cu adevărat, trebuie să vorbeşti cu mine. Ce-ar fi să ne inviţi pe toate la cină, ca să ne cunoaştem mai bine? în seara asta sunt liberă.

— Bună idee, a spus Jack pe un ton degajat. Să facem asta cândva. Din păcate, în seara asta eu şi Ella avem deja alte planuri.

Mama mi-a întins copilul.

— Ia-l, scumpa mea. Asta e o rochie nouă şi el s-ar putea să vomite.

S-a aşezat graţios pe canapea şi şi-a încrucişat picioarele lungi şi tonifiate.

— Ei bine, Jack, eu sunt ultima care să vrea să strice planurile cuiva, dar, dacă ai o relaţie cu fiica mea, m-aş simţi mai bine dacă te-aş cunoaşte pe tine şi familia ta. În primul rând, aş vrea să-l cunosc pe tatăl tău.

— Ai ajuns prea târziu. Tatăl lui are deja o iubită.

— Vai, Ella, dar n-am vrut să spun că…

A râs puţin şi i-a aruncat lui Jack o privire conspirativă, plină de milă, care parcă spunea „uite cu ce am de-a face”. Când a vorbit, a făcut-o pe un ton exagerat de dulce:

— Fiica mea n-a suportat niciodată că pe mine mă plac bărbaţii atât de mult. Nu cred că a adus acasă vreun băiat care să nu-mi fi făcut avansuri.

— Am adus acasă un singur băiat, am spus. Şi mi-a ajuns.

Mama mi-a aruncat o privire în stare să îngheţe apele şi a râs, cu gura deschisă larg.

— Orice spune Ella, Jack, să n-o crezi pe cuvânt. Tu întreabă-mă pe mine.

Când era mama prin preajmă, realitatea începea să semene cu o sală a oglinzilor

distorsionate. Tulburările psihice se datorau vizitelor prea dese la Starbucks, măsura opt era un stadiu al obezităţii care necesita intervenţie medicală şi orice bărbat cu care ieşeam eu, evident, se mulţumea cu o variantă de mâna a doua a ei. Orice făcusem sau spusesem vreodată putea fi rescris ca să se potrivească în povestea ei.

În următoarele patruzeci şi cinci de minute, am avut parte de emisiunea de varietăţi a lui Candy Varner, fără pauză de reclamă, i-a spus lui Jack că ea s-ar fi oferit să aibă grijă de Luca, dar că era prea ocupată şi că-şi făcuse deja datoria, muncind şi sacrificându-se atâţia ani pentru fiicele ei, amândouă nerecunoscătoare şi foarte geloase pe ea.

Cum să-şi câştige Ella pâinea dând sfaturi altora, când ea habar n-avea despre ce vorbeşte. Trebuia să trăieşti mult mai multă vreme decât trăise Ella ca să ştii cine era cine şi ce era ce pe lumea asta. Orice ar fi ştiut Ella despre lume, ştia din înţelepciunea mamei ei, bineînţeles.

Mama a continuat să se prezinte ca fiind originalul dezirabil, numele de firmă, iar pe mine, ca fiind copia ei imperfectă. A încercat chiar să flirteze cu Jack. El a fost politicos şi respectuos, uitându-se din când în când spre figura mea împietrită. Când mama a început să vorbească despre oamenii bogaţi, prefăcându-se că are cunoştinţe comune cu Jack, m-am simţit atât de stânjenită încât am simţit cum mi se opreşte

mintea, cum refuză să mai fie prezentă. Nu m-am mai împotrivit, nu am mai corectat-o, ci m-am ocupat doar cu Luca. I-am verificat scutecul, l-am pus înapoi în ţarcul pentru bebeluşi, m-am jucat cu el. Îmi ardeau urechile şi îmi îngheţase tot restul corpului.

La un moment dat mi-am dat seama că, precum mecanismul unui ceasornic, mama ajunsese la subiectele nepotrivit de personale, cum ar fi că de curând îşi făcuse programare la o clinică exclusivistă din Houston pentru îndepărtarea cu laser a părului nedorit.

— Mi s-a spus, îi povestea lui Jack, râzând ca o fetiţă, că am cea mai simpatică păsărică din Texas…

— Mamă! am rostit apăsat.

Ea mi-a aruncat o privire amuzată, şireată.

— Ei bine, e adevărat! Spun şi eu doar ce-au zis alţii…

— Candy, a întrerupt-o Jack pe un ton sec. Ne-a părut bine, dar e timpul să ne pregătim de ieşirea în oraş. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Ce-ar fi să te conduc până la recepţie?

— Rămân să am grijă de copil cât sunteţi voi plecaţi, a insistat mama.

— Mulţumim, a răspuns Jack, dar îl luăm şi pe el cu noi.

— N-am stat deloc cu nepotul meu, a protestat ea, încruntându-se la mine.

— Te sun eu, mamă, am reuşit să spun.

Jack s-a dus la uşă şi a deschis-o, apoi, continuând s-o ţină deschisă, a ieşit pe coridor, rostind pe un ton prietenos, dar fără drept la replică:

— Aştept aici cât îţi iei tu geanta.

M-am ridicat, şi mama a venit să mă îmbrăţişeze. Parfumul, prezenţa ei caldă, m-au făcut să-mi vină să plâng ca un copil. M-am întrebat de ce îmi doream mereu să mă iubească într-un fel în care nu putea s-o facă, de ce eu şi Tara nu eram pentru ea nimic mai mult decât efectele secundare neplăcute ale unei căsnicii care mersese prost.

Am învăţat că eram substitute pentru o mamă care nu putea să fie mamă. Puteai să găseşti iubire la alţi oameni, în locuri în care nu te aşteptai, dar rana iniţială nu se vindeca niciodată. Aveam s-o duc cu mine pentru totdeauna, la fel ca şi Tara. Asta era tot ce puteam să facem. Să acceptăm, să ne trăim vieţile ştiind că rana făcea parte din noi.

— Pa, mamă, am spus pe un ton plin de tristeţe.

— Să nu-i dai tot ce vrea, mi-a spus încet.

— Lui Luca? am întrebat, nedumerită.

— Nu. Lui Jack. O să rămână cu tine mai mult. Şi să nu arăţi nici că eşti deşteaptă. Fardează-te puţin şi scoate-ţi ochelarii. Te fac să arăţi ca o menajeră bătrână. Ţi-a făcut vreun cadou? Spune-i că vrei pietre mari, nu mici. E o investiţie mai bună.

Am zâmbit chinuit şi m-am retras din îmbrăţişarea ei.

— Ne vedem, mamă.

Ea şi-a ridicat geanta şi s-a îndreptat cu pas legănat spre ieşire. Jack s-a uitat în casă, spre mine.

— Mă întorc într-un minut.

Când a revenit, eu băusem deja un pahar de tequila din cămară, sperând că alcoolul o să ardă şi o să destrame amorţeala care mă cuprinsese. Nu s-a întâmplat asta. Mă simţeam ca un congelator care trebuia dezgheţat.

Luca s-a mişcat nerăbdător în braţele mele, scoţând sunete mici, supărate şi zbătându-se. Jack s-a apropiat şi mi-a atins bărbia, forţându-mă să-l privesc.

— Nu îţi pare rău că nu m-ai ascultat şi n-ai plecat? am întrebat ursuză.

— Nu. Voiam să văd cum ai crescut.

— Cred că-ţi dai seama de ce şi eu, şi Tara am avut nevoie de terapie.

— Şi eu am nevoie de terapie, şi n-am petrecut decât o oră cu ea.

— Spune şi face orice ca să capete atenţie, indiferent cât de stânjenitor.

L-am privit, deodată speriată.

— Ţi-a făcut avansuri în lift?

— Nu, a spus el puţin cam repede.

— Ba ţi-a făcut.

— N-a fost nimic.

— Doamne, ce îngrozitor, am şoptit. Mă înfurie atât de tare!

Jack a luat bebeluşul din braţele mele, iar Luca s-a liniştit imediat.

— Nu e o furie obişnuită, am continuat. E genul care te face să te simţi obosit şi să-ţi fie frig, să nu mai simţi nimic. Nici măcar propria inimă bătând. Vreau s-o sun pe Tara şi să-i spun, fiindcă mi se pare că ea ar înţelege.

— Şi de ce nu faci asta?

— Nu. Ea a trimis-o pe mama. Şi pe ea sunt supărată.

Jack m-a studiat un moment.

— Hai sus, la mine.

— Pentru ce?

— Vreau să te dezgheţ.

Am clătinat scurt din cap.

— Am nevoie să fiu singură.

— Ba nu. Haide.

— Dane mă lăsa mereu să fiu singură când aveam nevoie.

Eram într-o dispoziţie foarte proastă, şi orice ar fi făcut n-ar fi putut decât să mă irite.

— Jack, n-am nevoie să fiu ţinută în braţe sau alinată, să fac sex sau să vorbesc. Nu vreau să mă simt mai bine. Nu are rost…

— Ia şi geanta cu scutece.

Îl ţinea încă pe Luca, şi s-a îndreptat spre uşă, a ţinut- o deschisă şi a aşteptat răbdător să-l urmez. Am urcat la el, şi m-a dus direct în

dormitor. A aprins o lampă şi a intrat în baie. Am auzit apa curgând şi abur formându-se.

— N-am nevoie de un duş, am spus.

— Intră acolo şi aşteaptă-mă.

— Dar eu…

— Ascultă-mă.

Am oftat din greu.

— Şi bebeluşul?

— Îl duc la culcare. Du-te în baie.

Mi-am scos ochelarii şi m-am dezbrăcat, apoi am intrat cu paşi grei la duş. Înăuntru era o lumină slabă şi o ceaţă cu miros de eucalipt. Jack pusese un prosop alb, moale, pe banca lungă din piatră, care ieşea din perete. M-am aşezat şi am tras aer adânc în piept. Într-un minut sau două am început să mă relaxez. Eram înconjurată de abur parfumat, porii mi se deschideau, muşchii mi se detensionau, plămânii mi se umpleau de căldură umedă. Tequila îmi ajunsese în sânge şi tot corpul a părut că-mi oftează, iar eu mi-am simţit din nou inima bătând.

— E mult mai bine aşa, am spus cu voce tare, apoi m-am întins cu faţa în jos pe prosop.

Nu se auzea nimic în afară de sunetul slab al aburului. Am simţit cum pielea mi se înroşea. Am stat acolo, adormită de ceaţa caldă, uitând de timp. Nu ştiu câte minute au trecut înainte să-l simt pe Jack lângă mine, cu şoldul gol alături de al meu.

— Ce face Luca? am întrebat.

— A adormit.

— Oare nu cumva…

— Taci.

Mi-a pus mâinile pe spate şi m-a mângâiat uşor pe pielea alunecoasă. A început cu umerii, masând, eliberând durerea din muşchi, apoi a apăsat mai tare, cu degetele mari, pe ţesuturi. Lucra într-un ritm susţinut, plăcut, făcându-mă să gem.

— E aşa de… Jack, nu ştiam că te pricepi.

— Sst.

Mi-a masat spatele, şi-a lăsat mâinile să alunece cu mişcări largi, apoi a apăsat mai mult, mai scurt, ajutându- mă să scap de tensiunea din muşchii încordaţi. M-am lăsat în seama mâinilor lui puternice, pricepute, simţind că pluteam. Mi-a masat fundul, coapsele, gambele, apoi m-a întors cu faţa în sus şi m-a tras la el în braţe. Eu am scos un sunet mic de plăcere când i-am simţit degetul mare desenându-mi sprâncenele.

— Îmi pare rău că am fost nesuferită, am reuşit să spun.

— Ai avut motive, scumpa mea.

— Mama e oribilă.

— Da.

Mi-a mângâiat pe rând degetele de la picioare şi a vorbit pe un ton blând, înfundat din cauza aburului.

— Sfatul pe care ţi l-a dat e foarte prost, apropo.

— Ai auzit-o? Doamne.

— Ar trebui să-mi dai tot ce vreau, m-a informat el. Ar trebui să mă răsfeţi groaznic. E prea târziu ca să faci pe toanta, şi eşti foarte drăguţă fără farduri.

Am zâmbit cu ochii închişi.

— Dar ochelarii?

— Sunt foarte atrăgători.

— Pentru tine totul e atrăgător, i-am spus.

— Nu chiar totul, a râs el.

— Ba da. Eşti ca o reclamă din aia la pastile, în care te avertizează despre erecţiile de patru ore. E cazul să mergi la medic.

— Dar nu-l găsesc deloc atrăgător.

Mi-a desfăcut coapsele, iar eu am tresărit când i-am simţit atingerea.

— Ţi-a făcut vreodată cineva masaj aşa, Ella? a şoptit el. Nu? Stai nemişcată… O să-ţi placă, promit.

Mi-am arcuit spatele, drept răspuns la atingerea lui pricepută, iar pereţii acoperiţi cu faianţă au fost martorii sunetelor înfundate ale plăcerii mele.

Douăzeci

A doua zi după ce mama a venit neanunţată la 1800 Main, m-am simţit tulburată, speriată,

lipsită de apărarea necesară. Mi-am pus o mască de normalitate. Copilăria ma învăţat să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat indiferent ce-ar fi fost, chiar şi un holocaust nuclear. Ceva legat de vizita ei, de întâlnirea cu ea, mă dezechilibrase.

Jack a fost plecat în prima parte a zilei, în vizită la un prieten care ajunsese în spital după un accident de vânătoare.

— Un mistreţ, îmi spusese Jack când întrebasem ce vânat urmărea prietenul lui. Se întâmplă multe accidente la vânătoare de mistreţi.

— De ce?

— Se ţine noaptea, când majoritatea masculilor se mişcă. În consecinţă, e vorba despre câţiva bărbaţi care fug prin pădure şi trag în lucruri care se mişcă pe întuneric.

— Minunat.

Jack îmi mai explicase că prietenul lui trăsese în mistreţ cu un glonţ de doisprezece milimetri, apoi se apropiase de tufiş, crezând că animalul era mort, dar acesta îl atacase înainte să apuce el să scoată pistolul de rezervă.

— L-a lovit aproape de zona inghinală, mi-a mai spus Jack, cutremurându-se.

— Incredibil, cât sunt de iritaţi mistreţii ăştia când trage cineva în ei, am spus.

Jack mi-a dat o palmă la fund, în glumă.

— Fii mai îngăduitoare, femeie. O rană din asta nu-i de râs.

— Eu sunt îngăduitoare cu mistreţii. Sper că tu nu mergi prea des să-i vânezi, fiindcă n-aş vrea ca viaţa mea sexuală să fie compromisă de hobby-urile tale periculoase.

— Eu nu vânez mistreţi, mi-a răspuns el. Când am parte de câte un trofeu noaptea, acela e în pat.

Cât a lipsit el, eu am lucrat o vreme pentru revistă.

„Dragă Independentă,

M-am măritat acum cinci ani cu un bărbat pe care nu-l iubeam cu adevărat, fiindcă aveam treizeci de ani şi era momentul. Toate prietenele mele erau măritate şi obosisem să fiu singura fără soţ. Bărbatul cu care m-am măritat e un om cumsecade, e blând, amabil şi mă iubeşte, dar nu există niciun pic de magie sau de pasiune în relaţia noastră. M-am mulţumit cu el, mai puţin decât voiam, şi acum, când îl privesc, îmi amintesc de fiecare dată de lucrul ăsta. Am impresia că sunt închisă într-un dulap şi că el e pe partea cealaltă, dar nu are cheia ca să descuie. Nu avem copii, aşa că mă gândesc că, dacă divorţez, nu fac rău nimănui în afară de mine şi de el. Ceva mă reţine, totuşi. Poate că mă tem că sunt prea bătrână ca s-o mai iau de la capăt, sau poate mă tem că o să mă simt vinovată, fiindcă ştiu că el chiar mă iubeşte, şi nu merită aşa ceva.

Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu decât că m-am mulţumit cu prea puţin, şi acum regret.

— Inimă neliniştită”

„Draga mea Inimă neliniştită,

Cu toţii suntem creaturi cu nevoi şi dorinţe complexe. Singurul lucru sigur într-o relaţie de iubire este faptul că amândoi o să vă schimbaţi, şi într-o bună dimineaţă o să te trezeşti, o să te uiţi în oglindă şi o să vezi o străină. O să ai ce ţi-ai dorit, dar o să descoperi că acum ai vrea altceva. Crezi că ştii cine eşti, dar după aceea te surprinzi chiar şi pe tine însăţi cu ce o să descoperi.

Dintre toate alegerile pe care le ai de făcut, Inimă neliniştită, un lucru e clar: n-ar trebui să renunţi uşor la iubire. Ceva din acest bărbat, mai departe de coincidenţe şi faptul că a apărut la momentul potrivit, ceva te-a atras la el. Înainte să renunţi la căsnicie, dă-i o şansă. Fii sinceră cu el şi spune-i despre nevoile tale neîmplinite, despre visele pe care ai vrea să le explorezi. Dă-i voie să afle cine eşti tu cu adevărat. Lasă-l să te ajute să deschizi uşa, ca să vă întâlniţi în sfârşit, după atâţia ani.

De unde ştii că el nu poate să-ţi îndeplinească nevoile emoţionale? De unde ştii că nu-şi doreşte şi el magie şi pasiune, la fel ca şi tine? Poţi să spui cu siguranţă că tu ştii tot ce e de ştiut despre el?

Există recompense pentru efortul tău, chiar dacă nu obţii ce-ţi doreşti. O să fie nevoie de curaj şi de răbdare, Inimă neliniştită. Încearcă tot ce poţi. Luptă ca să rămâi alături de bărbatul care te iubeşte. Pentru o clipă, lasă deoparte gândul la ce ai fi putut să ai alături de altcineva şi concentrează-te pe ceea ce ai chiar în acest moment. Sper să găseşti noi întrebări şi sper ca soţul tău să fie răspunsul la ele.

— Femeia Independentă

M-am uitat la ecran şi m-am întrebat dacă acela era sfatul potrivit. Mi-am dat seama că eram îngrijorată pentru femeia care-mi scrisese şi pentru soţul ei. Mi se părea că îmi pierdusem poziţia de observator neimplicat.

— Fir-ar să fie, am spus încet, întrebându-mă cum naiba mă hotărâsem să dau sfaturi oamenilor, să le spun ce să facă în viaţă.

L-am auzit pe Luca trezindu-se, am auzit căscatul şi respiraţia lui fină, de bebeluş, schimbându-şi ritmul. Am pus laptopul deoparte şi m-am dus să mă uit la copil. Luca mi-a zâmbit, bucuros că se trezise, fericit să mă vadă. Părul îi stătea în sus, ca o creastă de cocoş.

L-am ridicat în braţe şi l-am strâns la piept. Contururile corpului său se potriveau perfect cu corpul meu. Aşa, cu el în braţe, cu respiraţia lui de pisicuţă pe obraz, m-a surprins un val de bucurie.

La cinci după-amiaza încă nu primisem niciun semn de la Jack. Eram puţin îngrijorată, fiindcă el mă suna întotdeauna atunci când spunea că mă sună, dacă nu chiar mai devreme. Căzuserăm de acord să urc la el şi să gătesc o cină copioasă, tradiţională, de duminică.

Am format numărul lui, iar el a răspuns imediat, dar mia vorbit pe un ton neobişnuit de sec.

— Da?

— Jack, nu m-ai sunat.

— Îmi pare rău. Încerc să rezolv ceva.

Avea un ton ciudat, apăsat şi supărat, dar chinuit în acelaşi timp. Nu folosise niciodată acel ton cu mine. Ceva nu era bine.

— Pot să te ajut? am întrebat încet.

— Nu cred.

— Vrei… vrei să lăsăm pe altă dată întâlnirea, sau…

— Nu.

— Bine. Când să urc?

— Dă-mi câteva minute.

— Bine, am spus, ezitând. Să aprinzi cuptorul la o sută nouăzeci de grade.

— Da.

După ce am închis, m-am uitat la Luca, gânditoare.

— Ce Dumnezeu s-o întâmpla? Crezi că are o problemă în familie? Poate ceva la serviciu? De ce trebuie să aşteptăm aici?

Luca şi-a mestecat gânditor pumnişorul.

— Hai să ne uităm la emisiunea cu marionete, am spus, ducându-l în braţe spre canapea.

După aproximativ două minute de muzică clasică şi marionete care dansau, devenisem prea nerăbdătoare ca să mai stau jos. Îmi făceam griji pentru Jack. Dacă avea o problemă, voiam să-i fiu alături.

— Nu mai suport, i-am spus lui Luca. Hai să mergem sus şi să vedem ce se petrece.

Mi-am pus pe umăr geanta cu scutece şi am ieşit din apartament, cu băiatul în braţe, spre lift. Am sunat la uşa lui Jack, iar el a deschis imediat, dar a rămas în dreptul ei câteva secunde, tensionat de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva. Nu-l văzusem niciodată atât de supărat, în spatele lui am văzut mişcarea altei persoane.

— Jack, am murmurat. Totul în regulă?

El a clipit, şi-a umezit buzele şi a dat să spună ceva, apoi s-a oprit.

— E cineva aici? i-am sugerat, încercând să mă uit pe lângă el.

Jack a dat din cap vehement, privindu-mă aproape cu disperare. Am trecut pe lângă el şi m-am oprit când am dat cu ochii de Ashley Everson. Era foarte frumoasă, deşi supărată. Era fardată mult, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi, strângând între degetele subţiri un ghem de şerveţele. Şuviţele palide şi drepte ale părului ei aveau nevoie să fie pieptănate. M-a uimit contrastul dintre expresia de copil supărat de pe

chipul ei şi îmbrăcămintea elegantă. Purta o fustă scurtă, albă, şi o bluză neagră, strâmtă, care urmărea perfect conturul sânilor ei, iar pe deasupra o jachetă scurtă, în picioare purta sandale cu tocuri de zece centimetri. Dacă ar fi fotografiat-o cineva aşa, cu tot cu machiajul stricat, ar fi fost perfectă pentru o reclamă la parfum.

Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că Jack ar fi invitat-o acolo sau că o mai voia, dar nu-mi dădeam seama dacă era mai bine să-l las să se descurce singur sau dacă avea nevoie de ajutor.

M-am uitat repede spre el.

— Scuze. Să vin mai târziu?

— Nu.

M-a tras înăuntru şi mi-a luat copilul din braţe de parcă ar fi vrut să-l ia ostatic.

— Cine e? a întrebat Ashley fără să clipească.

Ochii ei mari păreau perfect rotunzi pe chipul neted, ca de porţelan.

— Bună, am spus, apropiindu-mă. Ashley, nu-i aşa? Eu sunt Ella Varner. Am fost la petrecerea de ziua lui Churchill, dar nu ni s-au făcut prezentările.

Ea mi-a ignorat mâna întinsă, mi-a măsurat tricoul şi blugii şi i-a vorbit lui Jack cu nedumerire în glas:

— Cu ea ai plecat de la petrecere?

— Da, am răspuns eu. Noi doi suntem împreună.

Ashley s-a întors cu totul spre el.

— Trebuie să îţi vorbesc, a spus. Vreau să-ţi explic unele lucruri şi…

Vocea i s-a pierdut când i-a văzut refuzul tăcut pe chipul rece, liniile adânci de expresie din jurul gurii tensionate. Din felul subtil în care a tresărit, am ghicit că nu mai văzuse niciodată acea expresie pe chipul lui.

Văzând că el e neînduplecat, Ashley s-a întors şi mi-a vorbit în sfârşit:

— Dacă nu te deranjează, am nevoie să vorbesc cu Jack. Singură. Avem o poveste. Avem probleme. Eu şi cu el încercăm să ne dăm seama cum stăm.

În spatele ei, Jack clătina din cap şi arăta spre canapea, cerându-mi fără cuvinte să rămân. Situaţia semăna cu o farsă. Mi-am muşcat interiorul obrazului, uitându-mă la ea. Din câte-mi dădeam seama, Ashley Everson se grăbise prin viaţă fără să dea atenţie distrugerii pe care-o provoca, iar acum o parte din lucrurile pe care le făcuse reveniseră şi o chinuiau. Părea atât de nefericită încât n-am putut să-mi stăpânesc un fior de compasiune. Pe de altă parte, n-aveam de gând să o las să intervină între mine şi Jack. Îl rănise o dată, foarte rău, şi nu voiam să-i dau ocazia s-o facă din nou. Plus că el era al meu.

— N-o să plece, Ashley, a spus Jack. Tu o să pleci.

Eu i-am vorbit cu grijă.

— E vorba despre problemele cu Pete, nu?

Femeia a făcut ochii atât de mari încât i-am putut vedea albul din jurul pupilelor.

— Cine ţi-a spus? a întrebat, privindu-l acuzator pe Jack, care părea foarte absorbit de scutecul lui Luca.

— Nu ştiu prea mult, am spus. Doar că tu şi soţul tău aveţi dificultăţi. Nu te abuzează, nu?

— Nu, a spus ea pe un ton rece. Doar că ne-am îndepărtat.

— Îmi pare rău, am spus sincer. Aţi încercat să mergeţi la terapie?

— Terapia e pentru nebuni, a răspuns ea cu dispreţ.

Am zâmbit puţin.

— E şi pentru oameni sănătoşi. De fapt, cu cât eşti mai sănătos, cu atât îţi foloseşte mai mult. S-ar putea să reuşiţi să vă daţi seama de unde vin problemele. Poate o să vă schimbaţi ideile despre căsătorie, sau, poate, problema e în felul în care comunicaţi. Dacă vreţi să rămâneţi împreună, poate că vă ocupaţi de lucrurile astea…

— Eu nu vreau.

Mi-era clar că Ashley mă ura, că mă judecase drept o rivală nedemnă de ea.

— Nu vreau să rezolv nimic. Nu vreau să mai fiu soţia lui Pete. Vreau…

Ashley s-a oprit şi s-a uitat la Jack cu un dor feroce, dureros. Ştiam ce vedea. Un bărbat care părea să fie răspunsul tuturor problemelor ei, chipeş, de succes, dezirabil. Un început nou. Se

gândea că, dacă ar fi fost din nou cu el, ar fi şters toată nefericirea pe care o trăise ca soţie.

— Ai copii, am spus. Nu le datorezi măcar să încerci să salvezi familia pe care ai creat-o?

— Ai fost vreodată măritată? m-a întrebat ea de sus.

— Nu, am recunoscut.

— Atunci habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Ai dreptate, am spus pe un ton calm. Nu ştiu decât că, dacă te împaci cu Jack, problemele tale n-o să se rezolve. Ce ai avut cu el a fost în trecut. Jack şi-a continuat viaţa, şi o să-mi permit să vorbesc în locul lui şi să spun că sunt sigură de sentimentele sale pentru tine, care sunt de apreciere, ca pentru oricare alt om, dar nimic mai mult. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci acum pentru el, pentru tine şi pentru toţi ceilalţi e să te duci acasă, la Pete, şi să-l întrebi ce puteţi să faceţi cu mariajul vostru.

Am făcut o pauză şi m-am uitat spre Jack.

— Am înţeles bine?

El a dat din cap, relaxându-se. Ashley a scos un sunet înfuriat şi s-a uitat fix la el.

— Mi-ai spus cândva că o să mă vrei întotdeauna.

Jack s-a ridicat, cu bebeluşul pe umăr. În privirea lui nu se citea nimic.

— M-am schimbat, Ashley.

— Eu nu! s-a răstit ea.

El i-a răspuns pe un ton blând şi scăzut:

— Îmi pare rău să aud asta.

Ashley şi-a apucat geanta cu o mişcare oarbă şi s-a îndreptat spre uşă. M-am dus după ea, întrebându-mă dacă era în regulă s-o lăsăm să plece în starea în care era.

— Ashley, am spus, încercând să-i ating braţul subţire.

Ea s-a ferit. Era furioasă, dar se controla, cu pielea întinsă şi cu fruntea încruntată, de parcă ar fi fost o broderie prea strânsă. S-a uitat la Jack, care venise în urma mea.

— Dacă mă obligi să plec acum, i-a spus, n-o să mai ai niciodată ocazia să mă ai. Fii sigur de ce vrei, Jack.

— Sunt sigur, i-a spus el, deschizându-i uşa.

Ea a roşit, furioasă.

— Crezi că ai ce-ţi trebuie ca să-l păstrezi? m-a întrebat cu dispreţ. O să se folosească de tine, drăguţă. O să te ameţească şi după aceea o să te lase pe marginea drumului.

S-a întors spre Jack.

— Nu te-ai schimbat deloc. Crezi că, dacă ieşi cu una ca ea, o să facă pe toată lumea să creadă că eşti mai matur, dar adevărul e că eşti acelaşi nemernic egoist şi superficial dintotdeauna.

S-a oprit ca să respire, uitându-se urât la el.

— Sunt mult mai frumoasă decât ea, a mai spus indignată, apoi a plecat.

Jack a închis uşa, iar eu m-am răsucit şi m-am sprijinit de ea. Cu Luca încă în braţe, iubitul meu m-a privit. Părea nedumerit, de parcă ar fi fost pe un teritoriu nefamiliar şi încerca să se adune.

— Mulţumesc.

Am zâmbit timid.

— Cu plăcere.

El a clătinat din cap, în continuare uimit.

— Când v-am văzut aşa, împreună…

— Trecutul şi prezentul?

El a dat din cap şi a oftat, făcând o grimasă tulburată. Şi-a trecut mâna liberă prin păr şi a spus:

— Te uiţi la una ca Ashley şi îţi dai seama imediat ce fel de bărbat ar vrea-o. Eu am fost aşa, şi asta mă deranjează foarte tare.

— Un bărbat care-şi dorea o iubită-trofeu? am sugerat. Unul care voia o femeie frumoasă, cu care să se distreze? Eu nu l-aş judeca prea aspru.

— Tu eşti mai femeie decât ar putea ea să fie vreodată. Şi cu mult mai frumoasă.

Am râs.

— Spui asta numai fiindcă te-am scăpat de ea.

El s-a apropiat, până când bebeluşul a ajuns între noi, şi m-a cuprins pe după umeri, apucându-mi baza gâtului cu degetele lui puternice şi răcoroase. Senzaţia, aproape insuportabil de plăcută, m-a făcut să mă cutremur.

— Nu avem o problemă? m-a întrebat temător.

— De ce să avem o problemă?

— Pentru că oricare dintre celelalte femei pe care le cunosc ar fi luat-o razna dacă ar fi venit aici şi-ar fi găsit-o pe Ashley la mine acasă.

— Era clar că n-o vrei aici, am spus, zâmbind trist. Şi ca să fie spus, Jack... orice fel de bărbat ai fost înainte, acum nu eşti deloc superficial sau egoist. Garantez pentru tine oricând.

Jack a aplecat capul, iar respiraţia lui fierbinte mi-a atins buzele. M-a sărutat, apăsat, dulce şi îndelungat.

— Să nu mă părăseşti niciodată, Ella. Am nevoie de tine.

Deodată, m-am simţit incomod în braţele lui.

— Îl strivim pe Luca, am spus, pe jumătate râzând şi îndepărtându-mă, deşi copilul se odihnea liniştit între noi.

Douăzeci şi unu

M-am bucurat de cele două săptămâni care au urmat, fără să uit amărăciunea faptului că se încheia o perioadă scurtă din viaţa mea. Jack şi Luca deveniseră axa în jurul căreia se învârtea toată lumea mea. Ştiam că aveam să-i pierd pe amândoi până la urmă, dar mă feream să-mi amintesc de asta şi-mi dădeam voie să mă bucur de calitatea aceea aproape magică a zilelor de vară.

Era un fel de fericire aglomerată, efervescentă. Lucram, aveam grijă de Luca, încercam să ţin pasul cu prietenii şi petreceam

tot restul timpului cu Jack. Nu crezusem vreodată că o să-mi devină cineva atât de familiar, atât de repede, i-am învăţat expresiile chipului, cuvintele preferate, felul în care strângea din buze când se concentra, felul în care i se ridau colţurile ochilor înainte să râdă. Am învăţat că-şi ţinea atent sub control temperamentul, că era blând cu oamenii pe care-i credea mai vulnerabili decât pe el însuşi şi că nu suporta meschinăria şi minţile închise.

Jack avea un cerc larg de prieteni, dintre care pe doi îi considera foarte apropiaţi, dar cei în care avea cea mai mare încredere erau fraţii lui, şi mai ales Joe. Cea mai mare aşteptare pe care o avea de la ceilalţi oameni era ca aceştia să se ţină de cuvântul dat.

Pentru el, o promisiune era o problemă de viaţă şi de moarte, cea mai importantă caracteristică a cuiva.

Cu mine era afectuos în mod deschis, tactil, un bărbat puternic şi hotărât. Îi plăcea să se joace, să tachineze, să mă atragă să încerc lucruri care mă făceau să roşesc când îl priveam dimineaţa. Alteori, sexul nu era ca un joc, ba dimpotrivă, şi felul în care ne mişcăm şi respiram împreună mă făcea să simt că Jack mă aducea la marginea unui lucru fierbinte, transcendental, care mă speria cu forţa sa şi mă făcea să mă retrag, să întrerup elanul, de teama a ce ar fi putut să se întâmple.

— Ai nevoie de un copil al tău, mi-a spus Stacy când am sunat-o, într-o după-amiază. Asta-ţi spune ceasul biologic.

Încercasem să-i povestesc cum Luca, în felul lui mic şi inocent, trecuse de toate apărările mele. Pentru prima dată în viaţa mea simţeam o legătură emoţională cu un copil, şi era mai puternică decât mă aşteptam, i-am spus lui Stacy că aveam probleme mari. Îl voiam pe Luca pentru totdeauna. Voiam să îl văd cum creşte, dar, curând, mama lui adevărată avea să vină să-l ia, iar eu aveam să rămân pe margine.

Ce-mi făcuseră Tara şi Luca era ca o lovitură puternică sub centură.

— O să doară când o să renunţi la el, a continuat Stacy. Trebuie să te pregăteşti.

— Ştiu. Dar n-am idee cum te pregăteşti pentru aşa ceva. Mi-am spus că îl am doar pentru trei luni, că nu e atât de mult timp, dar m-am ataşat de el incredibil de tare.

— Ella, Ella, nu există altfel de ataşament cu bebeluşii.

Am strâns telefonul în mână.

— Ce mă fac?

— Începe să-ţi faci planuri. Vino înapoi în Austin imediat ce pleacă Luca şi nu mai pierde vremea cu Jack Travis.

— De ce e pierdere de vreme dacă-mi place?

— Nu ai niciun viitor cu el. Recunosc că e atrăgător, şi probabil că mi-ar plăcea şi mie, dacă aş fi singură, dar Ella, ţine ochii deschişi.

Ştii că genul ăsta de bărbat nu vrea o relaţie pe termen lung.

— Nici eu nu vreau, şi de asta e perfect.

— Ella, hai înapoi acasă. Îmi fac griji pentru tine. Cred că te amăgeşti singură.

— Legat de ce?

— De multe lucruri.

În sinea mea mă întrebam dacă nu cumva contrariul era adevărat, dacă nu cumva mă păcăleam singură, şi dacă nu cumva viaţa fusese mai simplă când eram prinsă în pânza de păianjen a amăgirii de sine.

În perioada aceea am vorbit cu sora mea o dată pe săptămână. Am purtat câteva conversaţii stânjenite, lungi, pline de inevitabilul jargon psihoterapeutic în care n-aveai cum să nu aluneci după ce mergeai la terapie.

— Mă întorc în Houston săptămână viitoare, mi-a spus Tara până la urmă. Vineri plec de la clinică. Doctoriţa Jaslow spune că am început bine, dar că probabil ar trebui să merg şi la un alt terapeut dacă vreau să mai progresez.

— Mă bucur mult, am reuşit să spun, simţind cum mi se răceşte tot trupul. Mă bucur că te simţi mai bine, Tara.

M-am oprit, apoi am întrebat forţat:

— O să vrei să-l iei pe Luca imediat, presupun?

— Da, îl vreau.

Voiam să o întreb dacă într-adevăr îl voia, fiindcă abia dacă întrebase despre el şi nu părea să-l găsească prea interesant, dar poate că nu

era cinstit. Poate că înseamnă foarte mult pentru ea… atât de mult încât nu putea să vorbească despre un dor atât de puternic.

M-am îndreptat spre pătuţul lui Luca, unde copilul dormea. Am întins mâna şi am atins unul dintre borcanele de miere de deasupra, cu degetele tremurând.

— Pot să te iau de la aeroport?

— Nu. Se ocupă cineva de mine.

Mark Gottler, am gândit.

— Nu vreau să te enervez, dar contractul acela despre care am vorbit e aici, la mine. Sper să te uiţi la el când vii.

— O să mă uit, dar nu-l semnez. Nu e nevoie.

Mi-am muşcat buza ca să nu o contrazic. „Câte un pas, pe rând”, mi-am spus.

M-am certat cu Jack legat de venirea Tarei, fiindcă el voia să fie acolo, dar eu voiam să fiu singură cu ea. Nu doream ca el să facă parte din ceva atât de dureros şi de personal. Îmi dădeam seama cam cât de tare avea să mă doară plecarea lui Luca şi preferam ca Jack să nu mă vadă într-un moment de atâta slăbiciune.

Plus că în vinerea aceea era ziua lui Joe, şi plănuiseră să facă o excursie de pescuit la Galveston, unde să rămână peste noapte.

— Trebuie să fii cu Joe, i-am spus.

— Pot să reprogramez excursia.

— I-ai promis, am spus, conştientă de efectul pe care-l aveau vorbele mele asupra lui. Nu pot

să cred că te gândeşti să-ţi retragi cuvântul din faţa fratelui tău, chiar de ziua lui.

— O să înţeleagă. E mai importantă situaţia aici.

— O să mă descurc, am spus. Şi am nevoie să petrec nişte timp cu sora mea. Eu şi cu ea n-o să putem să vorbim deschis cu tine aici.

— Fir-ar să fie! Trebuia să vină săptămâna viitoare. De ce naiba s-a externat mai devreme?

— Nu ştiu. Nu-mi vine să cred că nu şi-a programat problemele de sănătate mintală în funcţie de excursia ta!

— Nu mă duc nicăieri.

Am început să mă plimb exasperată prin apartamentul lui.

— Vreau să te duci, Jack. Sunt mai puternică dacă nu eşti cu mine. Am nevoie să fac asta singură. O să i-l dau pe Luca Tarei, o să beau un pahar mare de vin, o să fac o baie şi o să mă culc devreme. Dacă am nevoie să fiu cu cineva, o să mă duc sus, la Haven. Tu te întorci a doua zi, şi putem să facem priveghiul împreună.

— Aş prefera să-i spunem analiza de după meci.

M-a privit atent, văzând prea multe.

— Ella, nu te mai plimba şi vino aici.

Am stat pe loc zece secunde, apoi m-am dus la el. M-a luat în braţe şi m-a strâns la piept, aşa încordată cum eram, pe porţiuni: umerii, spatele, talia, şoldurile.

— Nu te mai preface, mi-a spus la ureche.

— Numai asta ştiu să fac. Dacă te prefaci destul de mult, până la urmă chiar o să fie bine.

Jack m-a ţinut în braţe minute lungi, fără să spună nimic. A continuat să mă mângâie încet, trăgându-mă mai aproape, strângând, modelând, ca un artist în lut. Am tras aer adânc în piept şi l-am lăsat să facă orice voia, tresărind când mi-a lipit şoldurile de ale lui, ca să-mi arate cât era de aprins.

M-a dezbrăcat, s-a dezbrăcat şi el, totul cu mişcări deliberate şi, când am încercat să spun ceva, mi-a prins capul în palme şi m-a sărutat, cu gura deschisă, fierbinte. M-a tras pe podea şi s-a aşezat deasupra mea, continuând să mă sărute. M-am chinuit să mă apropii de el mai mult, să-i ating trupul ferm. Ne-am rostogolit încet, mai întâi cu mine deasupra, apoi cu el. M-a prins de şolduri şi m-a pătruns adânc, până când a fost cu totul învăluit de umezeală şi căldură. Am gemut de plăcere când i-am simţit greutatea ancorându-mă, trupul desfăcându-l pe al meu.

A întins mâna şi a luat o pernă de pe canapea, pe care mi-a aşezat-o sub şolduri, apoi a făcut dragoste cu mine mişcându-se repede, apăsând, cerând, făcându-mă să simt o plăcere incredibilă, să suspin. Chiar şi atunci a continuat să se mişte, a prelungit experienţa, a amânat eliberarea până când n-a mai putut rezista. Am rămas aşa multă vreme, cu degetele lui puternice în părul meu, cu gura lui deasupra gurii mele. Mi se părea că încerca să-mi dovedească, să- mi demonstreze

ceva, un lucru pe care mintea şi inima mea nu voiau să-l accepte.

Era întuneric când a plecat Jack, vineri dimineaţă. S-a ridicat în capul oaselor, lângă mine, şi m-a luat în braţe, aşa adormită. M-am trezit cu un murmur, iar el mi-a sprijinit capul cu o mână, cu degetele lui lungi împletite în părul meu.

— Te las să faci ce ai de făcut. Nu-ţi stau în cale, dar când mă întorc, să nu cumva să încerci să mă laşi pe dinafară, ai auzit? O să te duc undeva, într-o vacanţă lungă, şi o să vorbim, o să te ţin în braţe cât plângi şi o să te simţi mai bine. O să trecem împreună peste asta.

M-a sărutat pe obraz şi mi-a netezit părul, apoi m-a lăsat înapoi pe saltea. Eu n-am spus nimic şi am ţinut ochii închişi. Am simţit mângâierea degetelor sale pe obraz, pe corp, apoi pătura pe care a ridicat-o peste mine. După aceea a plecat.

Nu credeam că aveam cum să-l conving că voia mai mult decât aveam eu de oferit, că, pentru oamenii care fuseseră loviţi aşa cum fusesem eu, teama şi dorinţa de supravieţuire erau mai puternice decât orice ataşament. Nu puteam să iubesc decât într-un fel limitat, cu o singură excepţie, Luca, miracolul pe care nu contasem.

Dar îl pierdeam pe Luca. Învăţasem lecţia aceea de multe alte ori. Era adevărul interior care n-avea nevoie de susţinere logică. De fiecare dată când iubeam, pierdeam, mă

micşoram. M-am întrebat cât din mine avea să mai rămână a doua zi.

L-am îmbrăcat pe Luca într-un costum de marinar şi I- am încălţat cu o pereche de tenişi albi, întrebându-mă cum avea să-l vadă Tara. Oare cât de diferit era un copil de trei luni de un nou-născut? Luca putea să prindă obiecte în mână, să lovească lucruri de deasupra lui. Îmi zâmbea mie şi zâmbea când se vedea în oglindă. Când vorbeam cu el, gângurea şi scotea sunete, de parcă am fi conversat. Când îl ţineam deasupra podelei, împingea în ea de parcă ar fi încercat să stea în picioare.

Luca era la începutul unei mulţimi de descoperiri şi abilităţi. Curând, avea să spună primul cuvânt, să se ridice în capul oaselor, să facă primul pas. Iar eu n-aveam să văd nimic din toate astea. Nu era al meu decât în inima mea.

Am simţit că-mi vine să plâng, o senzaţie ca atunci când îţi vine să strănuţi şi nu reuşeşti. Mecanismul lacrimilor se blocase în corpul meu. Îmi venea să plâng, dar nu reuşeam.

Mi-am spus cu asprime că o să pot să-l vizitez, că o să găsesc o cale să fac parte din viaţa lui, că o să fiu mătuşa care-i aduce mereu cele mai frumoase cadouri. Dar nu era la fel.

— Luca, am spus pe un ton gâtuit, prinzându-i ariciul de la tenişi, azi vine mami. O s-o ai în sfârşit înapoi pe mami.

El mi-a zâmbit, eu m-am aplecat şi i-am sărutat obrajii moi ca două petale, apoi i-am simţit degetele mici în păr.
Mi-am desfăcut cu blândeţe şuviţele din pumnii lui, l-am luat în braţe şi l-am dus pe canapea. M-am aşezat cu el cu tot şi am început să citim din cartea lui preferată, cea despre o gorilă care elibera toate animalele de la grădina zoologică într-o noapte.

La mijlocul poveştii, am auzit sunetul interfonului.

— Domnişoară Varner, aveţi un oaspete.

— Te rog s-o trimiţi sus.

Mă simţeam agitată şi învinsă. Undeva, în sinea mea, îmi dădeam seama că eram furioasă. Nu prea tare, dar destul cât să ardă orice urmă de optimism legat de viitor. Dacă Tara nu mi-ar fi cerut să fac asta, n-aş fi ştiut că exista atâta durere. Dacă ar fi trebuit să trec prin acelaşi lucru din nou, simţeam că aş fi devenit o plantă de apartament, că mi-aş fi pierdut minţile.

Am auzit trei bătăi scurte, discrete, la uşă. Cu Luca în braţe, am mers să deschid. Tara era acolo, mai frumoasă decât îmi aminteam, cu câteva trăsături mai aspre, care nu- i diminuau însă frumuseţea. Era subţire, îmbrăcată frumos, cu un maiou alb, din mătase, şi pantaloni subţiri, negri. Purta o pereche de balerini negri, cu capse argintii. Părul blond deschis îi cădea în valuri pe umeri, şi în urechi avea o pereche de cercei

rotunzi, mari. La încheietură purta o brăţară cu diamante de cel puţin cincisprezece carate.

A intrat în apartament, exclamând fericită. N-a încercat să-l ia pe Luca, doar şi-a pus braţele ei lungi în jurul nostru. Uitasem cât de înaltă era faţă de mine. În adolescenţă îmi amintesc că m-a întrecut în înălţime, iar eu m-am plâns că ea crescuse înaintea mea. Tara spusese, în glumă, că ea crescuse pentru amândouă. Îmbrăţişarea ei mi-a adus în minte o mie de amintiri. Mi-am amintit cât o iubeam.

S-a retras şi s-a uitat la mine, iar privirea i-a căzut pe copil.

— Ella, e atât de frumos! a spus uimită. Şi cu mult mai mare.

— Nu-i aşa? am răspuns, întorcându-l cu faţa spre ea. Luca, uite-o pe mămica ta cea minunată. Poftim, ia-l în braţe.

I-am dat cu grijă bebeluşul şi, când Tara l-a luat, eu am rămas cu impresia corpului său moale pe umărul meu. Sora mea s-a uitat la mine cu ochii umezi şi obrajii îmbujoraţi.

— Mulţumesc, Ella, a şoptit.

M-am mirat puţin că nu-mi venea să plâng. Mi se părea că între mine şi ce se întâmpla exista o distanţă mică, dar foarte importantă, pentru care eram recunoscătoare.

— Hai să stăm jos.

Tara m-a urmat.

— Locuieşti la 1800 Main şi l-ai schimbat pe Dane pentru un tip cu mult mai bun, Jack Travis… ai căzut în picioare, Ella.

— N-am început să mă văd cu Jack pentru banii lui, am protestat.

Tara a râs.

— Dacă spui tu, te cred. Dar apartamentul e de la el, nu?

— A fost cu împrumut, i-am răspuns. Acum, că te-ai întors şi nu mai am grijă de Luca, o să locuiesc în altă parte, încă nu ştiu unde.

— De ce să nu rămâi aici?

Am clătinat din cap.

— Nu m-aş simţi bine. Găsesc eu ceva. O întrebare mai importantă e unde o să stai tu de acum înainte? Ce-o să faceţi, tu şi Luca?

Expresia ei a devenit precaută.

— Am o casă frumoasă, nu departe de aici.

— Ţi-a luat-o Mark?

— Aşa ceva.

Conversaţia a continuat o vreme, iar eu am încercat să aflu detalii despre situaţia Tarei, ce planuri avea, cum stăteau lucrurile, de unde avea să facă rost de bani. N-a vrut să-mi răspundă, iar stilul ei evaziv mă înnebunea.

Sensibil la tensiunea dintre noi, sau poate sătul de braţele care nu-i erau familiare, Luca a început să se agite.

— Ce vrea? a întrebat Tara. Poftim, ia-l tu.

Am luat bebeluşul şi l-am pus pe umăr. El s-a liniştit şi a oftat.

— Tara, am spus cu grijă, îmi pare rău dacă tu crezi că am depăşit o limită cu contractul lui Mark Gottler, dar am făcut asta ca să te protejez pe tine, să fac rost de o garanţie pentru tine şi pentru Luca, de siguranţă.

Ea m-a privit incredibil de liniştită.

— Am toată siguranţa care-mi trebuie. A promis să aibă grijă de noi, şi eu îl cred.

— De ce? n-am putut să nu întreb. De ce eşti atât de dispusă să-l crezi pe un bărbat care-şi înşală soţia?

— Tu nu înţelegi, Ella. Nu-l cunoşti.

— L-am cunoscut, şi mi se pare un nemernic lipit de sentimente şi manipulator.

Asta a făcut-o să se aprindă.

— Tu eşti mereu atât de deşteaptă, nu, Ella? Tu ştii totul, aşa e? Ei, dar ce zici de asta? Mark Gottler nu e tatăl lui Luca, doar îl acoperă pe tată.

— Cine e, Tara? am întrebat obosită şi supărată, cuprinzând în palmă capul bebeluşului.

— Noah.

Am tăcut şi m-am uitat la ea. În privire i se citea sinceritatea.

— Noah Cardiff? am întrebat răguşit.

Tara a aprobat din cap.

— Mă iubeşte. E iubit de mii de oameni, ar putea să aibă pe oricine, dar el mă vrea pe mine. Sau crezi că e imposibil ca un bărbat ca el să mă iubească?

— Nu, eu…

Luca adormea. L-am mângâiat pe spatele lui mic. Luca, discipolul său preferat.

— Şi soţia lui?

A trebuit să-mi dreg glasul înainte să continui.

— Ea ştie despre tine? Despre copil?

— Nu încă. Noah o să-i spună la momentul potrivit.

— Şi când o să fie asta? am şoptit.

— Cândva pe viitor, când copiii lui o să mai crească. Acum are prea multe responsabilităţi. Noah e foarte ocupat, dar o să rezolve totul. Vrea să fie cu mine.

— Crezi că o să-şi rişte imaginea publică divorţând? Cât de des o să-l vadă pe Luca?

— Luca o să fie mic multă vreme. N-o să aibă nevoie de tată până nu mai creşte, şi până atunci eu şi Noah o să fim căsătoriţi.

S-a încruntat când mi-a văzut expresia.

— Nu te uita aşa la mine. Mă iubeşte, Ella. Mi-a promis că o să aibă grijă de mine. Sunt în siguranţă, şi la fel e şi copilul.

— Poate că te simţi în siguranţă, dar nu eşti. Nu ai cu ce să negociezi. Poate să te părăsească oricând, să te lase cu ochii în soare.

— Şi crezi că ţie ţi-e mai bine cu Jack Travis? m-a întrebat sora mea. Tu cu ce negociezi, Ella? De unde ştii că el n-o să te părăsească? Măcar eu am copilul lui Noah.

— Dar eu nu sunt dependentă de Jack, am spus încet.

— Nu, tu nu depinzi de nimeni. Nu ai încredere în nimeni şi nu crezi în nimic. Ei bine, eu sunt altfel. Eu nu vreau să fiu singură. Am nevoie de un bărbat şi nu e nimic rău în asta. Noah e cel mai bun bărbat pe care-l cunosc. E blând, inteligent şi se roagă mereu. Pun pariu că are mai mulţi bani decât Jack Travis, şi cunoaşte pe toată lumea, Ella. Politicieni, oameni de afaceri… pe toată lumea. E uimitor.

— E dispus să-ţi dea în scris vreuna dintre promisiunile pe care ţi le-a făcut? am întrebat.

— Relaţia noastră nu se bazează pe asta. Noah s-ar simţi rănit dacă ar bănui că n-am încredere în el. El şi Mark ştiu că tu şi Jack aţi fost cu ideea contractului, nu eu.

Mi-a văzut expresia şi a încercat să-şi stăpânească tremurul nervos al buzelor. Avea lacrimi pe marginile delicate ale pleoapelor de jos.

— Nu poţi să fii fericită pentru mine, Ella?

Am clătinat încet din cap.

— Nu aşa.

Ea şi-a şters lacrimile cu vârfurile degetelor.

— Încerci să controlezi oamenii, la fel ca mama. Te gândeşti vreodată la asta?

S-a ridicat şi a întins mâinile spre Luca.

— Dă-mi băiatul. Trebuie să plec. Mă aşteaptă şoferul.

L-am predat pe Luca. Adormise. Am adunat lucrurile pentru geanta cu scutece, în care am pus şi cartea lui preferată.

— Pot să te ajut să duci căruciorul la maşină…

— N-am nevoie de el. Am o cameră întreagă pentru copii, plină de lucruri nou-nouţe.

— Nu pleca furioasă, am spus, cu răsuflarea deodată tăiată, cu o durere uscată şi rece în piept.

— Nu sunt furioasă, doar că…

A ezitat înainte să continue.

— Tu şi mama sunteţi toxice pentru mine, Ella. Ştiu că nu e vina ta, dar nu pot să vă văd şi să nu-mi amintesc despre iadul din copilărie. Am nevoie de lucruri pozitive în jurul meu. De acum înainte o să fiu numai eu cu Noah şi cu Luca.

Am fost atât de şocată încât abia dacă am putut să mai spun ceva.

— Aşteaptă, te rog.

M-am aplecat spre copilul care dormea şi l-am sărutat cu neîndemânare.

— La revedere, Luca, am şoptit.

După aceea m-am ridicat şi am privit-o pe sora mea cum duce copilul departe de mine. A urcat cu el în lift, uşile s-au deschis, apoi s-au închis, iar ei doi au dispărut.

Mişcându-mă ca o femeie bătrână, m-am întors în apartament. Nu reuşeam să-mi dau seama ce să fac. Am intrat cu mişcări automate în bucătărie şi am pus de ceai, deşi ştiam că n-o să-l beau.

— S-a terminat, am spus cu voce tare. S-a terminat.

Luca o să se trezească, iar eu n-o să fiu acolo. O să se întrebe de ce l-am părăsit. Sunetul vocii mele o să-i dispară din amintire. Băiatul meu. Copilul meu.

M-am opărit la mână, din greşeală, dar durerea nu a ajuns cu adevărat ia mine. O parte din mintea mea s-a îngrijorat fiindcă eram atât de disociată. Îl voiam pe Jack. Poate că el ar fi ştiut cum să treacă de bariera de gheaţă din jurul meu. În acelaşi timp, gândul la el mă speria.

M-am schimbat în pijama şi tot restul după-amiezii m-am uitat la televizor, fără să văd sau să aud nimic. A sunat telefonul şi a răspuns robotul. Încă dinainte să mă uit la ecran am ştiut că era Jack. Nu puteam să vorbesc, cu el sau cu oricine altcineva, în acel moment. Am dat volumul telefonului la minim.

Mi-am dat seama că trebuia să mă port normal, aşa că am făcut o supă la plic şi am mâncat-o încet, după care am băut un pahar de vin. Telefonul a sunat iar şi iar, dar eu am lăsat robotul să răspundă de fiecare dată. Aveam şase mesaje deja.

Când mă gândeam să mă duc la culcare, a bătut cineva la uşă. Era Haven. Ochii ei căprui închis, atât de asemănători cu ai lui Jack, erau plini de îngrijorare. N-a încercat să între, ci doar şi-a băgat mâinile în buzunarele blugilor şi m-a privit cu răbdare.

— Salut, a spus încet. A plecat copilul?

— Da. S-a dus.

Am încercat să vorbesc pe un ton calm, dar ultimele cuvinte mi-au pus un nod în gât.

— Jack a tot încercat să te sune.

Am încercat să zâmbesc cu regret.

— Ştiu, dar nu am chef să vorbesc. N-am vrut să-i stric excursia cu dispoziţia mea proastă.

— Nu i-ai strica excursia… vrea doar să ştie dacă te simţi bine. M-a sunat acum câteva minute şi mi-a spus să cobor, să văd ce faci.

— Îmi pare rău. Nu era nevoie, am spus, încercând să zâmbesc. Nu mă pregătesc să sar de la fereastră, dar sunt foarte obosită.

— Da, ştiu.

Haven a ezitat.

— Vrei să stau cu tine, să ne uităm la o emisiune?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să mă culc. Eu… Mulţumesc, dar nu.

— Bine, mi-a răspuns, privindu-mă cald, atent.

M-am ferit ca o creatură a nopţii care fuge de lumină.

— Ella, eu n-am avut niciodată copii, aşa că nu ştiu exact prin ce treci, dar ştiu cum e să pierzi şi să suferi din cauza asta. Sunt o bună ascultătoare. Hai să vorbim mâine, bine?

— Nu e nimic de zis.

N-aveam de gând să mai vorbesc vreodată despre Luca. Era un capitol încheiat din viaţa mea. Haven a întins mâna şi m-a atins uşor pe umăr.

— Jack vine mâine pe la cinci, poate chiar mai devreme, mi-a spus.

— Probabil că n-o să mai fiu aici, m-am auzit spunând pe un ton distant. Mă întorc în Austin.

Ea m-a privit speriată.

— În vizită?

— Nu ştiu. Poate definitiv. Mă tot gândesc că aş vrea să mă întorc la cum erau lucrurile înainte.

Fusesem în siguranţă acolo, alături de Dane. Nu simţisem prea mult, nu dădusem prea mult şi nu avusesem nevoie de prea multe. Nimeni nu-mi promisese nimic.

— Crezi că se poate? m-a întrebat Haven încet.

— Nu ştiu, am răspuns. S-ar putea să fie nevoie să aflu. Aici nimic nu mi se mai pare cum trebuie, Haven.

— Aşteaptă înainte să decizi orice, m-a rugat ea. Ai nevoie de timp. Lasă să treacă nişte timp şi o să-ţi dai seama ce să faci.

Douăzeci şi doi

Dimineaţă, când m-am trezit şi am mers în sufragerie, am călcat pe ceva ce-a scos un sunet de protest. M-am aplecat şi am ridicat iepuraşul de pluş al lui Luca. L-am strâns la piept, m-am

aşezat pe canapea şi am plâns. Nu a fost descărcarea de care aveam nevoie, ci doar câteva lacrimi chinuite. Am făcut un duş fierbinte, lung.

Mi-am dat seama că oricât de departe ar fi fost Tara, oriunde l-ar fi dus pe Luca şi orice ar fi făcut, eu oricum aveam să-i iubesc, şi nimeni nu putea să-mi ia asta.

Eu şi cu ea supravieţuiserăm amândouă unei copilării chinuitoare, dar reacţionam în feluri complet diferite. Ea nu se temea să fie singură pe cât de mult mă temeam eu să fiu singură. Era foarte posibil ca, în timp, amândouă să ne dăm seama că ne înşelam, că secretul fericirii ne scăpa. Eu nu ştiam sigur decât că izolarea era singurul lucru care mă apărase întotdeauna.

M-am îmbrăcat şi mi-am prins părul în coadă, apoi am început să-mi împachetez hainele şi să le aşez pe pat.

Telefonul n-a sunat. Am presupus că Jack renunţase să mai încerce să dea de mine, ceea ce mă uimea şi-mi dădea un sentiment neplăcut. Nu voiam să vorbesc despre Luca sau despre ce simţeam, dar voiam să ştiu ce mai făcea Jack. Când au început ştirile la televizor, prognoza meteo a anunţat că în Golf se formase o furtună, ceea ce însemna că fraţii Travis aveau să se întoarcă mai greu, dacă nu cumva plecaseră înainte să se înceapă să bată vântul. La o jumătate de oră după prima avertizare, vârtejul

tropical a fost înaintat în grad până la o furtună în toată regula, de cincizeci de kilometri pe oră.

Îngrijorată, am luat telefonul şi l-am sunat pe Jack, dar mi-a răspuns robotul.

— Bună, am spus după semnalul sonor. Îmi pare rău că n-am răspuns aseară. Eram obosită şi, ei bine... Voiam să- ţi spun că am văzut prognoza meteo şi voiam să mă asigur că te simţi bine. Te rog să mă suni.

Nu m-a sunat înapoi. Oare era supărat fiindcă nu-i răspunsesem cu o seară înainte, sau era doar ocupat cu barca, pe care probabil încerca s-o aducă în port cu bine?

Când am auzit telefonul, devreme după-amiază, am răspuns fără ca măcar să verific cine suna.

— Jack?

— Ella, sunt Haven. Mă întrebam dacă nu cumva Jack ţi-a lăsat vreo copie a planului de călătorie?

— Nu. Nici nu ştiu ce-i aia. Cum arată?

— Nu e mare lucru, doar câteva hârtii. E o descriere a vasului şi a drumului, plus un moment estimat al întoarcerii.

— Nu poţi să-l suni şi să-l întrebi?

— El şi Joe nu răspund la telefon.

— Am observat. Am încercat să-l sun pe Jack mai devreme, când am auzit prognoza meteo, dar nu mi-a răspuns. M-am gândit că poate e ocupat.

Am ezitat, apoi am întrebat-o:

— Ar trebui să ne îngrijorăm?

— Nu chiar, doar că aş vrea să ştiu pe unde şi-au propus să meargă şi când se întorc.

— Mă duc sus, la el, şi caut planul de călătorie.

— Nu, am făcut eu deja asta. Hardy o să sune la căpitănie, fiindcă probabil au spus cuiva de acolo care-i planul.

— Bine. Sună-mă să-mi spui, vrei?

— Absolut.

Haven a închis, iar eu am rămas cu telefonul în mână, privindu-l încruntată. Mi-am masat baza gâtului, care începuse să mă înţepe. Am format numărul lui Jack din nou, şi de data asta a răspuns imediat robotul.

— Te-am sunat doar ca să văd din nou ce mai faci, am spus pe un ton îngrijorat. Sună-mă şi spune-mi cum staţi.

După ce m-am uitat câteva minute pe canalul meteo, mi-am luat geanta şi am plecat din casă. Mi se părea ciudat să ies fără toate lucrurile pe care le luam de obicei cu mine, pentru Luca. Am urcat la Haven şi la Hardy, şi ea mi-a deschis.

— Sunt de-a binelea îngrijorată, i-am spus. A dat cineva de Jack şi de Joe?

Ea a clătinat din cap.

— Hardy vorbeşte la căpitănie, se caută planurile de drum. Am vorbit cu Gage, care mi-a spus că trebuia să se fi întors până acum, dar cei din port spun că locul bărcii lor e gol.

— Poate s-au hotărât să rămână mai mult la pescuit?

— Nu, la ce vreme e afară. Ştiu că Jack voia să se întoarcă mai devreme. N-a vrut să te lase singură prea mult, după câte ai pătimit ieri.

— Sper nu i s-a întâmplat nimic, ca să pot să-l omor când se întoarce, am spus, făcând-o pe Haven să râdă puţin.

— S-ar putea să fie nevoie să stai la rând.

Hardy a închis telefonul şi a luat telecomanda, ca să dea mai tare, fiindcă tocmai se anunţa prognoza.

— Salut, Ella, a spus absent, cu ochii spre televizor.

Hardy părea tulburat, nu fermecător ca întotdeauna, şi avea trăsăturile accentuate, imobile. S-a aşezat pe marginea spătarului canapelei, tensionat, parcă gata de acţiune.

— Ce-au spus de la căpitănie? a întrebat Haven.

El a vorbit pe un ton egal, încurajator:

— Încearcă să dea de ei prin radio. Pe frecvenţa numărul nouă, cea pentru urgenţe, nu se aude nimic, şi na fost transmis niciun S.O.S.

— Asta e bine? am întrebat.

Hardy m-a privit şi a zâmbit puţin, dar cu sprâncenele adunate într-o încruntătură.

— Lipsa veştilor e o veste bună.

Nu ştiam nimic despre bărci. Nu ştiam nici măcar ce să întreb, dar încercam cu disperare să găsesc o explicaţie pentru absenţa celor doi fraţi.

— Poate că barca a rămas fără motorină? Poate că, în acelaşi timp, întâmplarea face să nu aibă semnal la telefoane?

Hardy a dat din cap aprobator.

— Pe o barcă pot să se întâmple tot felul de lucruri neplăcute, întâmplătoare sau nu.

— Jack şi Joe au experienţă, a spus Haven. Ştiu procedurile de siguranţă şi niciunul dintre ei n-ar risca inutil. Sunt sigură că totul e bine.

Părea că încearcă să se convingă şi pe sine, nu doar pe mine.

— Dacă n-au reuşit s-o ia înaintea furtunii? am întrebat cu greu.

— Nu-i o furtună prea periculoasă, a răspuns ea. Dacă i-a prins, n-au de făcut decât să ancoreze vasul şi să aştepte să treacă.

Şi-a căutat mobilul, apoi a zis:

— O să-l sun pe Gage, să vedem dacă e cineva cu tata.

În următoarea jumătate de oră, Haven şi Hardy au vorbit la telefon, încercând să facă rost de informaţii. Liberty era la River Oaks, ca să aştepte alături de Churchill, iar Gage plecase deja spre birourile pazei de coastă de la Galena Park. Câteva bărci de patrulă fuseseră trimise din Freeport ca să găsească vasul dispărut. Numai asta am ştiut o vreme.

A mai trecut o jumătate de oră după aceea, timp în care ne-am uitat la canalul meteo, şi Haven a făcut nişte sandviciuri din care n-a mâncat niciunul dintre noi. Situaţia părea uşor

ireală, iar tensiunea creştea odată cu trecerea timpului.

— Îmi doresc să fi fost fumătoare, a spus Haven la un moment dat, râzând spart şi plimbându-se agitată prin casă. E unul dintre momentele în care pare potrivit să-ţi aprinzi ţigară de la ţigară.

— În niciun caz, a rostit Hardy, prinzând-o de încheietură. Ai deja suficiente metehne, iubita mea.

A tras-o mai aproape de el şi a luat-o în braţe.

— Inclusiv pe tine, a spus ea cu vocea înfundată, ascunsă la pieptul lui. Tu eşti cea mai urâtă meteahnă a mea.

— Aşa e, a spus el, mângâind-o pe cap şi sărutându-i părul negru. Şi n-ai cum să scapi de mine.

A sunat telefonul, iar eu şi Haven am tresărit. Încă ţinându-şi soţia cu o mână, Hardy a răspuns.

— Cates. Gage, ce ştii? l-au găsit?

După aceea a rămas nemişcat şi a tăcut, într-un fel care mi-a făcut tot părul să se ridice. A ascultat câteva momente. Mie-mi bătea inima ca tunetul, făcându-mă să ameţesc şi să mi se facă greaţă.

— Am înţeles, a spus Hardy încet. Au nevoie de mai multe elicoptere? Pot să fac rost de oricâte… Ştiu, dar parcă am încerca să găsim două monede în curtea din spate. Ştiu. Bine, stăm pe loc.

A închis.

— Ce e? a întrebat Haven, apucându-l de umeri cu palmele ei mici.

Hardy s-a uitat în altă parte o clipă, strângând atât de tare din dinţi încât i-am văzut muşchiul mandibulei tresărind.

— Au găsit nişte resturi plutind, a reuşit să spună până la urmă, şi ce-a rămas din barcă e scufundat.

Mintea mi s-a închis. L-am privit, întrebându-mă dacă într-adevăr spusese ce îl auzisem spunând.

— Deci acum îi caută ca să-i salveze? a întrebat Haven, palidă.

El a dat din cap, aprobator.

— Paza de coastă trimite câteva Tupperwolf, elicopterele cele mari şi portocalii.

— Resturi plutind, am spus ameţită, înghiţind în sec ca să-mi ţin senzaţia de greaţă în frâu. Adică… a fost o explozie?

Hardy a dat din nou din cap.

— Una dintre platforme a raportat fum în larg.

Toţi trei ne chinuiam să pricepem veştile. Am dus mâna la gură şi am respirat printre degete. Mă întrebam unde era Jack în acel moment, dacă era rănit, dacă se îneca. „Nu, nu te gândi la asta.” O secundă am simţit că mă înec şi eu, am simţit apa rece şi întunecată cum îmi acoperă capul, cum mă împinge în jos, într-un loc unde nu puteam să respir, să văd, să aud.

— Hardy, am rostit pe un ton raţional, care m-a surprins şi pe mine. Ce ar putea să facă o barcă să explodeze?

El a răspuns excesiv de calm:

— O scurgere de motorină, un motor supraîncălzit, un exces de abur aproape de rezervor, o baterie care să explodeze… Când lucram pe platformă, am văzut o barcă de pescuit, una foarte mare, explodând când a trecut peste o linie scufundată de petrol.

S-a uitat la Haven, care era roşie la faţă şi se străduia să nu plângă.

— N-au găsit nicio victimă, a murmurat, trăgând-o mai aproape. Hai să nu presupunem ce-i mai rău. Ar putea să fie în apă, aşteptând salvarea.

— Sunt ape dificil de stăpânit, a spus Haven cu capul ascuns la pieptul lui.

— Sunt valuri mari, aşa e, a recunoscut el.

— Gage spune că persoana care se ocupă de operaţiunea de salvare a construit un model computerizat ca să-şi dea seama unde ar fi putut să ajungă ei doi.

— Care sunt şansele ca amândoi să fie bine? am întrebat pe un ton nesigur. Chiar dacă au supravieţuit exploziei, cât e de probabil ca amândoi să fi purtat vestele de salvare?

Întrebarea a fost întâmpinată de o tăcere de gheaţă.

— Nu e prea probabil, a spus Hardy până la urmă. Dar e posibil.

Am dat din cap şi m-am aşezat pe un fotoliu, cu mintea în toate direcţiile. Haven îmi spusese că aveam nevoie de timp atunci când îi spusesem că aş vrea să mă întorc în Austin. Îmi spusese să aştept şi o să-mi dau seama ce să fac. Dar acum nu mai era timp. Se putea să nici nu mai fie vreodată. Dacă aş fi putut avea cinci minute cu Jack... Aş fi dat ani din viaţa mea ca să am şansa să-i spun ce însemna pentru mine, cât de mult voiam să fiu cu el. Cât îl iubeam.

M-am gândit la zâmbetul lui frumos, la ochii întunecaţi, la severitatea atrăgătoare a chipului său când dormea. Gândul că n-aveam să-l mai văd niciodată, că n-aveam să mai simt dulceaţa gurii sale deasupra buzelor mele, m-a durut mai mult decât credeam că pot să suport.

Câte ore petrecusem cu el, în tăcere, odihnindu-ne, spunând numai ce limitele inimii mele permiteau. Avusesem atâtea ocazii să fiu sinceră cu el, şi nu profitasem de niciuna. Eu îl iubeam, iar el ar fi putut să nu afle niciodată.

Am înţeles în sfârşit că nu trebuia să mă tem de pierdere, ci de absenţa iubirii. Preţul siguranţei era exact regretul pe care-l simţeam în acel moment, şi cu care credeam că o să trebuiască să trăiesc tot restul vieţii.

— Nu pot să mai aştept aici, a izbucnit Haven. Unde putem să mergem? La biroul Pazei de coastă?

— Dacă vrei, te duc acolo, dar n-ai face decât să-i încurci. Gage o să ne sune imediat ce află ceva.

S-a oprit puţin, apoi a spus:

— Vrei să mergem să aşteptăm cu tatăl tău şi cu Liberty?

Haven a dat din cap cu vehemenţă.

— Dacă tot e să înnebunesc aşteptând, măcar să fiu cu ei.

Am pornit spre River Oaks în maşina lui Hardy, căruia i-a sunat telefonul aproape imediat. El a întins mâna ca să răspundă, dar Haven luase deja mobilul.

— Lasă-mă pe mine să răspund, iubitule. Tu conduci.

A dus telefonul la ureche.

— Alo, Gage? Ce e? Aţi aflat ceva?

A ascultat câteva secunde şi a făcut ochii mari.

— Doamne! Nu pot să cred! Care dintre ei? Nu ştii încă? Rahat! Nu poate cineva să… bine, mergem acum.

S-a întors spre Hardy şi a spus, cu răsuflarea tăiată:

— Spitalul Garner, i-au găsit şi i-au luat, îi duc direct acolo. Unul dintre ei e în stare bună, dar celălalt…

Vocea i s-a frânt şi i-au dat lacrimile.

— Celălalt nu se simte bine deloc, a reuşit să spună.

— Care dintre ei? m-am auzit întrebând, în timp ce Hardy conducea agresiv prin mulţime, făcându-i pe ceilalţi şoferi să claxoneze.

— Gage nu ştie. Numai atât a putut să afle. O sună pe Liberty, ca să-l aducă pe tata la Garner.

Spitalul era în Transmedical Center şi fusese numit după John Nance Garner, texan, vicepreşedinte în timpul a două mandate ale lui Roosevelt. Spitalul cu şase sute de paturi găzduia un serviciu medical aerian de înaltă calitate şi avea heliportul de pe locul doi ca activitate dintre spitalele de mărimea sa. Garner avea şi singurele trei centre de traumă de gradul unu din Houston.

— Parcarea Skybridge? a întrebat Hardy când am intrat printre numeroasele clădiri ale centrului medical.

Treceam pe lângă Memorial Hermann, un turn cu trei etaje, îmbrăcat în sticlă, una dintre multele clădiri care găzduiau birouri şi spitale în acel complex.

— Nu. E parcare cu valet la intrarea principală, i-a spus Haven, desfăcându-şi centura de siguranţă.

— Aşteaptă, iubita mea. N-am oprit încă.

S-a uitat la mine peste umăr şi a văzut că şi eu îmi scosesem centura.

— N-aţi vrea să aşteptaţi să frânez înainte să săriţi din maşină? a întrebat pe un ton amuzat.

Imediat ce maşina a ajuns pe mâinile valetului, noi am şi intrat în spital, eu şi Haven

încercând să ţinem pasul cu mersul rapid al lui Hardy. Imediat ce am spus la recepţie cine suntem, am fost îndrumaţi spre centrul pentru traumă de la etajul al doilea. Nu au putut să ne spună decât că elicopterul ajunsese cu bine la heliport şi că amândoi pacienţii erau pe mâna echipei de resuscitare. Am fost conduşi într-o cameră cu pereţi bej, un acvariu cu peşti şi o masă plină de reviste uzate.

Era neobişnuit de linişte acolo. Nu se auzea nimic în afară de televizorul lăsat pe un canal de ştiri. M-am uitat la el fără să văd, neînţelegând cuvintele pe care le auzeam. Nimic în afara acelui loc nu mai avea vreo importanţă pentru mine.

Haven părea incapabilă să stea pe loc. Se plimba prin cameră ca un tigru în cuşcă. Până la urmă, Hardy a convins-o să stea alături de el, i-a masat umerii şi i-a şoptit la ureche, până când ea s-a relaxat şi a respirat adânc de câteva ori, apoi şi-a şters lacrimile cu mâneca bluzei.

Gage a ajuns aproape în acelaşi timp cu Liberty şi Churchill, toţi trei la fel de chinuiţi şi distraşi ca şi noi. Aveam impresia că sunt o străină la o adunare de familie, dar m-am apropiat de Churchill după ce l-a îmbrăţişat Haven, şi i- am spus pe un ton nesigur :

— Domnule Travis, sper să nu vă supăraţi că am venit.

Travis părea mai bătrân şi mai fragil decât îl văzusem vreodată înainte. Ar fi putut să-şi piardă

unul sau amândoi fiii, iar eu nu aveam ce să-i spun ca să-l încurajez.

M-a surprins întinzând mâinile şi luându-mă în braţe.

— Sigur că trebuie să fii aici, Ella, a spus cu vocea lui groasă. Jack o să vrea să te vadă.

Mirosea a piele şi a săpun de bărbierit, şi puţin a trabuc. Un miros de tată. M-a bătut ferm pe spate, apoi mi-a dat drumul din îmbrăţişare.

O vreme, Gage şi Hardy au vorbit încet între ei, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla cu barca, ce ar fi putut să meargă prost, spunându-şi despre toate posibilele explicaţii şi despre toate motivele pentru care exista speranţă. Singurul scenariu pe care nu l-au discutat a fost cel la care ne gândeam cu toţii, acela în care unul sau amândoi fraţii ar fi fost răniţi mortal.

Eu şi Haven am ieşit pe coridor ca să ne întindem picioarele şi să luăm cafea de la automat.

— Ştii, Ella, mi-a spus ea ezitând, pe drumul înapoi spre camera de aşteptare, chiar dacă supravieţuiesc amândoi, s-ar putea să urmeze o perioadă grea. Ar putea fi nevoie de vreo amputare, ar putea să aibă leziuni cerebrale sau… Doamne, nici nu ştiu. Nimeni nu te-ar învinovăţi dacă ai decide că nu poţi să faci faţă.

— M-am gândit deja la asta, am spus fără să ezit. Îl vreau pe Jack, indiferent cum se simte. Orice i s-ar fi întâmplat, o să am grijă de el. O să

stau cu el orice-ar fi. Nu contează, atâta vreme cât e viu.

Nu intenţionasem s-o supăr, dar Haven m-a surprins, plângând înfundat.

— Haven, am început uimită, îmi pare rău. Eu…

— Nu, a spus ea, strângându-mă de mână şi recăpătându-şi controlul. Mă bucur doar că Jack a găsit o femeie dispusă să-i fie alături. A fost cu multe care îl voiau din motive superficiale, dar…

S-a oprit şi a căutat un şerveţel în geantă.

— Niciuna nu l-a iubit doar pentru el însuşi. El a ştiut mereu că vrea ceva mai mult.

— Aş vrea să-i fi… am început, dar prin uşa deschisă Haven a văzut mişcare.

Se deschisese o uşă în cealaltă parte a camerei, şi un doctor venise la familia ei.

— Doamne, a murmurat, aproape scăpând cafeaua în graba să ajungă la el.

Aveam inima cât un purice. Am rămas pe loc, strângând tocul uşii cu degetele de la o mână. Familia Travis se adunase în jurul medicului, l-am privit chipul, apoi pe ale lor, încercând să le citesc reacţiile. Dacă vreunul dintre ei murise, doctorul le-ar fi spus imediat, însă el vorbea încet, şi nimeni din familie n-a dat semne de altfel de emoţie în afară de anxietate.

— Ella.

Sunetul fusese foarte slab. Abia dacă l-am auzit din cauza bătăilor inimii mele, care-mi răsunau în urechi. M-am răsucit şi m-am uitat în

spate, pe coridor. Un bărbat venea spre mine, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni largi de spital şi un tricou. Avea braţul bandajat cu o faşă cenuşiu- argintie anti-arsuri. Cunoşteam umerii aceia, mişcările acelea. Jack.

Mi s-a înceţoşat privirea şi am simţit cum pulsul îmi creşte dureros. Am început să tremur din cauză că simţeam prea multe emoţii în acelaşi timp.

— Tu eşti? am întrebat pierdut.

— Da. Da. Doamne, Ella…

Cedam nervos cu fiecare răsuflare. Mi-am apucat coatele şi am început să plâng din ce în ce mai tare pe măsură ce Jack se apropia de mine. Nu puteam să mă mişc, mi-era frică să n-am halucinaţii, să nu cumva să fi creat eu însămi imaginea pe care-mi doream cel mai mult s-o văd. Mă temeam că, dacă aş fi întins mâna spre el, aş fi atins numai spaţiul gol.

Dar Jack era acolo, solid, real, strângându-mă în braţele lui puternice, dure. Contactul cu el m-a electrizat, m-am lipit la pieptul său, parcă neputând să ajung destul de aproape. El a început să vorbească încet, în timp ce eu plângeam:

— Ella, iubita mea, totul e bine. Nu plânge. Nu…

Dar uşurarea faptului că-l simţeam, că eram aproape de el, mă făcuse să cedez. Nu era prea târziu, iar gândul ăsta m-a făcut să simt un fior de euforie. Jack era viu, întreg, iar eu n-aveam

de gând să mai consider nimic drept ceva ştiut şi sigur, niciodată, cât trăiam. Am căutat pe sub tivul tricoului său şi i-am atins pielea caldă de pe talie. Acolo avea un alt bandaj. A continuat să mă ţină în braţe, de parcă ar fi înţeles că aveam nevoie să simt presiunea trupului său înconjurându-mă, să simt mesajele nerostite dintre noi. Eu îi spuneam să nu-mi dea drumul, iar el mă asigura că e lângă mine.

Am continuat să tremur. Îmi clănţăneau dinţii şi mi-era greu să vorbesc.

— Am crezut că n-o să te mai întorci.

Gura lui, de obicei atât de moale, era aspră şi cu buzele crăpate. M-a sărutat pe obraz, şi eu am simţit barba care începuse să-i crească.

— O să mă întorc mereu la tine, mi-a spus răguşit.

Mi-am ascuns capul pe umărul lui, inhalându-i parfumul.

Mirosul lui familiar fusese ascuns de antiseptic şi de soluţiile de curăţat.

— Unde eşti rănit?

Mi-am tras nasul şi l-am atins mai sus pe spate, investigând mărimea bandajului. Degetele lui s-au împletit în şuviţele mele subţiri.

— N-am decât câteva arsuri şi zgârieturi. Nimic grav, a spus, iar eu l-am simţit zâmbind. Părţile tale preferate sunt la locul lor.

Am tăcut amândoi un moment. Mi-am dat seama că şi el tremura.

— Te iubesc, Jack, am spus şi am început să plâng din nou, fiindcă eram necurat de bucuroasă că puteam să-i spun asta. Am crezut că e prea târziu, că n-o să afli niciodată, fiindcă eu am fost o laşă şi…

— Ştiam, mi-a spus el tulburat.

S-a retras puţin, ca să mă privească. Avea ochii roşii, înlăcrimaţi.

— Da? am spus, trăgându-mi nasul.

El a aprobat din cap.

— M-am gândit că nu se poate ca eu să te iubesc atât de mult şi tu să nu simţi nimic pentru mine.

M-a sărutat apăsat, prea apăsat ca să-mi facă plăcere, i-am atins bărbia şi l-am îndepărtat puţin, ca să pot să-l privesc. Era zgâriat, vânăt şi ars de soare. Nici nu-mi puteam imagina cât de deshidratat era. Am arătat cu degetul tremurând spre camera de aşteptare.

— Familia ta e acolo. Ce cauţi pe coridor?

Am privit uimită în jos, până la picioarele lui goale.

— Ţi-au dat voie să umbli pe aici aşa?

El a clătinat din cap.

— M-au pus într-o cameră de după colţ, să mai aştept nişte analize. Am întrebat dacă ţi-a spus cineva că mă simt bine, şi nimeni nu era sigur, aşa că am venit să te caut.

— Ai plecat pur şi simplu, când trebuia să stai acolo ca să-ţi mai facă teste?

— Trebuia să te găsesc, a rostit el încet, hotărât.

L-am mângâiat şi am spus:

— Hai să mergem înapoi. S-ar putea să ai vreo sângerare internă…

Jack nici nu s-a mişcat.

— Mă simt bine. Mi-au făcut deja o tomografie şi a ieşit bună. Vor să facă şi un test de rezonanţă magnetică, doar ca să fie siguri.

— Şi Joe?

Pe chipul lui a traversat o umbră. Deodată a părut tânăr şi speriat.

— Nu vor să-mi spună. Nu era bine, Ella. Abia dacă mai respira. El era la cârmă când a explodat motorul… s-ar putea să fie rănit grav.

— Ăsta e un spital de prima mână, cu doctori şi echipamente foarte bune, am spus, mângâindu-l pe obraz. O să-l facă bine. O să facă orice e nevoie. Era ars rău?

El a clătinat din cap.

— Singurul motiv pentru care eu am fost ars e că a trebuit să caut printre nişte lemn care ardea ca să-l *găsesc.*

— Jack…

Voiam să aud tot ce făcuse, fiecare detaliu. Voiam să-i ofer tot confortul pe care puteam să i-l ofer, dar nu era atunci momentul.

— Medicul vorbea cu ai tăi, în camera de aşteptare. Hai să aflăm ce-a zis.

I-am aruncat o privire ameninţătoare.

— Şi după aceea te duci la analize. Probabil că te caută.

— Pot să mai aştepte, a spus el, cuprinzându-mă pe după umeri. Ar trebui s-o vezi pe asistenta roşcată care ma dus cu scaunul pe aici. E cea mai autoritară femeie pe care-am întâlnit-o vreodată.

Am intrat în camera de aşteptare.

— Hei, am spus cu o voce tremurată, ia uitaţi pe cine am găsit.

Jack a fost imediat înconjurat de ai lui. Haven a ajuns prima lângă el. M-am dat la o parte, cu răsuflarea încă tăiată, cu inima bătându-mi tare. El n-a glumit cu ele, ca de obicei, când le-a strâns în braţe pe sora lui şi pe Liberty. S-a întors spre tatăl său şi l-a îmbrăţişat, apoi i-au dat lacrimile când la văzut pe Churchill plângând şi el.

— Te simţi bine? a întrebat acesta cu o voce spartă.

— Da, tată.

— Bine, a spus bătrânul, atingându-i fiului său obrazul cu palma, într-un gest încurajator.

Jack şi-a dres glasul cu forţă, tremurând. S-a răsucit uşurat spre Hardy, cu care s-a îmbrăţişat bărbăteşte, pe jumătate, bătându-se pe spate. Gage a fost ultimul, l-a luat pe Jack de umeri şi l-a măsurat atent.

— Arăţi ca naiba, i-a spus.

— Mai lasă-mă! a răspuns Jack, apoi s-au îmbrăţişat cu forţă.

Jack l-a bătut pe Gage pe spate, dar acesta, atent la starea fratelui său, a fost mai blând. Iubitul meu s-a dezechilibrat puţin, aşa că l-am dus imediat la un scaun.

— E deshidratat, am spus, mergând să iau un pahar de apă de la dozator.

— De ce nu ai perfuzie? a întrebat Churchill aplecându- se deasupra lui.

Jack i-a arătat mâna în care avea un ac prins cu bandă adezivă.

— Au folosit un ac cât toate zilele. Parcă aveam o monedă în venă, aşa că le-am cerut ceva mai mic.

— Mototolule, a spus Gage cu afecţiune, mângâindu-l pe părul tare din cauza apei sărate în care înotase.

— Cum se simte Joe? a întrebat Jack, luând paharul din mâna mea şi bând din câteva înghiţituri tot ce era în el.

S-au uitat unul la celălalt, ceea ce nu era un semn bun, apoi Gage a răspuns precaut:

— Medicul a spus că are o contuzie şi o rană nu prea grave la unul dintre plămâni, din cauza exploziei. S-ar putea să dureze până-şi revine, poate chiar un an, dar se putea şi mult mai rău. Joe are probleme cu respiraţia şi aproape că a intrat în hipoxie, aşa că-l tratează cu oxigen suplimentar. O să stea multă vreme la terapie intensivă. Aude cu una dintre urechi, dar nu şi cu cealaltă. La un moment dat o să ne spună

specialistul dacă şi-a pierdut de tot auzul pe partea aceea sau nu.

— Nu-i nimic, a spus Jack, fiindcă Joe oricum nu ascultă niciodată.

Gage a zâmbit scurt, dar a redevenit serios când s-a uitat la fratele lui mai mic.

— Acum îl iau la operaţie, fiindcă are o sângerare internă.

— Unde?

— În abdomen.

Jack a înghiţit în sec.

— Cât e de rău?

— Nu ştim.

— Rahat.

Îngrijorat, Jack şi-a frecat obrajii cu ambele mâini.

— Mi-era frică de asta.

— Înainte să te ia din nou în salonul tău, a spus Liberty, poţi să ne spui ce s-a întâmplat?

Jack mi-a făcut semn să mă apropii şi m-a lipit de trupul lui cald, apoi a început să vorbească. Ne-a spus că de dimineaţă fusese senin, că prinseseră ceva peşte, apoi porniseră spre port. Pe drum au văzut un covor de alge destul de mare. Avea un ecosistem propriu, format din alge, peşti mici şi artropode, toate trăind printre lemne şi resturi.

S-au gândit că erau peşti numai buni de prins prin zonă, aşa că au oprit motorul şi au plutit spre alge. În câteva minute Jack a prins o doradă care trăgea şi care i-a încurcat firul. Peştele

acrobatic a sărit afară din apă. Era gigantic, un monstru, aşa că Jack s-a deplasat pe barcă, încercând să-l tragă înăuntru, ca peştele să nu ia prea mult fir. Exact când începuse să-l aducă spre el, Joe a pornit motorul, care a explodat.

În acel moment, Jack a tăcut, clipind şi străduindu-se să-şi amintească evenimentele de după aceea. Hardy a murmurat:

— Pare să fi fost o acumulare de gaze.

Jack a dat încet din cap.

— Poate că a explodat pompa? Naiba ştie cu toate electronicele astea. Oricum, nu-mi amintesc nimic despre explozie. M-am trezit în apă, cu barca arzând. Am început să-l caut pe Joe, a adăugat agitat, vorbind repede. Apucase un răcitor care plutea, îţi aminteşti, cel portocaliu de la tine, Gage, aşa că m-am uitat spre el. Mi-era frică să nu fi rămas fără vreun picior sau aşa ceva, dar era întreg, slavă Domnului. Se lovise tare la cap şi abia se ţinea la suprafaţă. Am ajuns la el şi i-am spus să se relaxeze, după care l-am tras la distanţă de barcă.

— Şi a început furtuna, a continuat Churchill.

Jack a aprobat din cap.

— Vântul a început să bată mai tare, apa a devenit agitată, şi pe noi ne împingea departe de barcă. Am încercat să rămân lângă ea, dar era nevoie de prea multă energie, aşa că l-am ţinut pe Joe, am apucat răcitorul, şi am jurat că nu le

dau drumul oricât ar fi durat până ne găsea cineva.

— Joe era conştient? am întrebat.

— Da, dar n-am vorbit prea mult. Erau valuri mari şi el respira greu.

Jack s-a străduit să zâmbească.

— Primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „cred că am pierdut dorada aia”.

A tăcut puţin, iar noi am râs.

— Mai târziu m-a întrebat dacă cred că trebuie să ne facem griji din cauza rechinilor, şi eu i-am spus că nu cred, fiindcă e sezon de creveţi, şi majoritatea rechinilor se îndepărtează de mal, ca să caute ce aduce fluxul.

A urmat o ezitare parcă nesfârşită, seacă. Jack a înghiţit cu greu.

— După ce am aşteptat o vreme, mi-am dat seama că lui Joe îi era mai rău. Mi-a spus că nu crede că o să scape, şi eu i-am zis…

A tăcut şi a aplecat capul, nemaiputând să continue.

— Poţi să ne spui mai târziu, am şoptit, punându-mi o mână pe spatele lui, în timp ce Haven îi întindea nişte şerveţele.

Era prea mult pentru el să retrăiască totul atât de curând.

— Mulţumesc, a spus Jack răguşit, după un minut, suflându-şi nasul şi oftând.

— Aici erai!

O voce stridentă, acuzatoare, s-a auzit din pragul uşii. Am privit cu toţii într-acolo şi am dat

cu ochii de o asistentă îndesată, roşcată, cu tenul alb, care împingea în camera de aşteptare un scaun cu rotile, gol.

— Domnule Travis, de ce-ai fugit aşa? Te-am căutat peste tot.

— Am luat o pauză, i-a răspuns el stânjenit.

Asistenta a făcut o grimasă nemulţumită.

— Asta e ultima pauză pentru o vreme. Îţi punem alt ac de perfuzie, mergi la rezonanţă magnetică şi mă mai gândesc eu la nişte analize, doar ca să te pedepsesc fiindcă m-ai speriat de moarte. Să dispari aşa…

— Sunt perfect de acord, am spus, îndemnându-l pe Jack să se ridice. Luaţi-l şi fiţi cu ochii pe el.

Jack mi-a aruncat o privire plină de prefăcut reproş şi s-a îndreptat încet spre scaunul cu rotile. Asistenta s-a uitat uluită la hainele de pe el.

— De unde le-ai luat pe astea? a cerut să ştie.

— Nu-ţi spun, a rostit el încet.

— Domnule Travis, trebuie să rămâi în halatul de spital până când terminăm analizele.

— Pun pariu că ţi-ar plăcea, a răspuns el, să mă plimb în fundul gol prin spital.

— La câte funduri am văzut eu, domnule Travis, mă îndoiesc că aş fi prea impresionată.

— Ştiu şi eu? a spus el gânditor, aşezându-se încet în scaunul cu rotile. Eu am un fund destul de frumos.

Asistenta l-a luat, şi au ieşit împreună pe uşa sălii de aşteptare, insultându-se prieteneşte unul pe celălalt.

Douăzeci şi trei

După analize, Jack a mai rămas în spital şase ore, sub observaţie. După aceea, asistenta ne promisese că putea să se întoarcă acasă, i-au dat voie să facă duş şi să aştepte într-un salon privat, una dintre camerele pentru persoanele importante, decorată cu tapet maro, oglindă cu ramă aurie, televizor şi un dulap victorian.

— Arată ca un bordel, am spus.

Jack a mutat cu o mişcare iritată perfuzia, ca să nu se prindă în marginea metalică a patului. Una dintre asistente o scosese destul cât să-i dea voie să facă duş, după care o pusese la loc în ciuda protestelor sale.

— Vreau să-mi scoateţi acul ăsta din venă. Vreau să ştiu ce naiba se petrece cu Joe. Mă doare capul şi mă doare mâna.

— De ce nu iei unul dintre analgezicele pe care tot încearcă ei să ţi le dea? am întrebat cu blândeţe.

— Nu vreau să fiu adormit când primim veşti despre starea lui Joe, a spus el, schimbând canalele televizorului. Nu mă lăsa să adorm.

— Bine, am spus încet, în picioare lângă el.

I-am mângâiat părul curat, umed, scărpinându-i capul. El a oftat şi a clipit.

— E bine.

Am continuat să-l mângâi ca pe o felină mare. La nici două minute mai târziu, adormise. A rămas nemişcat timp de două ore, chiar şi în timp ce-l dădeam cu cremă pe buze, chiar şi când asistenta i-a schimbat perfuzia şi i-a verificat funcţiile vitale. Eu l-am privit tot timpul, aproape speriată că s-ar fi putut să visez. M-am întrebat cum de mă îndrăgostisem atât de tare de un bărbat pe care-l cunoşteam de atât de puţin timp. Mi se părea că inima îmi bătea cu toată puterea.

Când Jack s-a trezit în sfârşit, i-am spus că fratele lui ieşise din operaţie şi era în stare stabilă. Date fiind vârsta şi starea lui generală de sănătate, doctorul spusese că avea şanse mari să-şi revină fără complicaţii.

Copleşit de uşurare, Jack a fost neobişnuit de tăcut în timpul procesului de externare. A semnat un teanc de acte şi a primit un dosar cu instrucţiuni pentru îngrijirea arsurilor şi cu reţete. S-a îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un tricou aduse de Gage, apoi Hardy ne-a condus la 1800 Main. După ce ne lăsa pe noi, el se întorcea să aştepte cu Haven, care voia să mai stea la terapie intensivă o vreme, alături de Joe.

Jack a rămas tăcut şi când am urcat în apartamentul lui. În ciuda faptului că se odihnise

la spital, ştiam că era în continuare epuizat. Era douăsprezece şi jumătate noaptea, în clădire nu se auzea nimic, iar sunetul uşilor liftului mi sa părut aproape strident.

Am intrat în apartament şi am închis uşa în urma noastră. Jack a părut uimit, de parcă n-ar mai fi fost niciodată acolo. Am simţit nevoia să-i alin suferinţa, aşa că m-am apropiat de el, prin spate, şi i-am cuprins talia cu mâinile.

— Ce pot să fac? am întrebat încet.

L-am simţit ritmul respiraţiei, mai rapid decât mă aşteptam. Era încordat, tensionat. S-a răsucit şi m-a privit în ochi. Nu-l văzusem niciodată pe Jack, de obicei sigur de sine, atât de pierdut, de speriat. Îmi doream să-l liniştesc, aşa că m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat, pe colţul gurii la început, dar el m-a apucat cu o mână pe după gât şi cu cealaltă de şold şi m-a lipit de el. Avea buzele fierbinţi, grăbite, cu gust de sare şi de dorinţă.

A întrerupt sărutul, m-a luat de mână şi m-a dus în dormitor. Respirând greu, a tras de hainele mele cu o nerăbdare pe care n-o mai văzusem la el.

— Jack, am spus îngrijorată, putem să aşteptăm până…

— Acum, a spus pe un ton strangulat. Am nevoie de tine acum.

Şi-a scos tricoul şi a tresărit când mişcarea a deplasat bandajul.

— Da, bine, am răspuns, temându-mă că o să-şi facă rău. Încet, Jack. Te rog.

— Nu pot, a spus ca pentru sine, întinzând mâinile spre fermoarul blugilor mei cu o mişcare neîndemânatică, grăbită.

— Lasă-mă să te ajut, am şoptit, dar el mi-a dat mâinile la o parte şi m-a tras spre pat.

Îşi pierduse controlul din cauza epuizării şi a emoţiei. Mi-a scos blugii şi lenjeria şi le-a aruncat pe covor, apoi mia desfăcut picioarele şi s-a aşezat între genunchii mei. Am ridicat şoldurile spre el, deschisă. Amândoi voiam acelaşi lucru.

M-a luat cu mişcări puternice, adânci, scoţând un sunet scăzut, răguşit. M-a prins de păr cu mâinile care-i tremurau şi m-a sărutat apăsat. Se mişca repede, cu forţă, iar eu îi răspundeam, acceptându-l cu tandreţe, l-am apucat chipul în palme şi i-am tras urechea aproape de buzele mele, ca să-i şoptesc cât de mult îl iubeam, mai mult decât orice. El s-a încordat şi mi-a rostit numele, apoi s-a eliberat tremurând.

Cândva, înainte de ivirea zorilor, m-am trezit cu mâinile lui mângâindu-mă, tachinându-mă, jucându-se cu mine. Mă ţinea în braţe, cu spatele la el, cu genunchii ridicaţi în spatele genunchilor mei. Spre deosebire de ferocitatea de dinainte, atingerea îi era extraordinar de uşoară, de seducătoare. I-am simţit pieptul puternic în spatele meu, cu părul moale mângâindu-mi umerii. M-a muşcat tandru de pielea subţire şi fierbinte, iar eu m-am înfiorat.

— Uşor, mi-a şoptit, alinându-mă cu mângâieri, sărutându-mă pe gât, atingându-mă cu limba.

Mi-era imposibil să rămân nemişcată în timp ce el îmi mângâia sânii şi abdomenul, lăsându-şi mâinile să alunece mai jos, între coapsele mele, pătrunzându-mă cu degetele lui lungi. Am gemut şi i-am căutat orbeşte încheietura, am strâns-o şi am simţit mişcările subtile pe care le făcea. M-a sărutat pe gât, apoi şi-a retras mâna şi mi-a ridicat coapsa de deasupra. S-a aşezat mai bine şi m-a pătruns uşor, şoptindu-mi:

— Te iubesc, Ella. Nu te gândi la nimic. Lasă-mă doar să fiu cu tine.

Se mişca deliberat, încet, ca prin vis, şi cu cât eu mă mişcăm mai frenetic, cu atât încetinea el ritmul. Tensiunea a început să crească, şi a crescut până când am început să simt fiecare zvâcnire, fiecare pulsaţie, fiecare răsuflare.

Jack s-a retras uşor, apoi m-a întors pe spate, mi-a desfăcut picioarele şi braţele şi m-a prins, neputincioasă, sub el. Am scos un sunet incoerent când m-a pătruns din nou. M-a sărutat tandru, erotic, iar ritmul cadenţat al trupurilor noastre nu s-a întrerupt deloc, făcându-mă să simt din ce în ce mai multă plăcere.

Ne-am privit, iar eu am simţit că mă scufund în negura ochilor lui. Era peste tot, în mine, în jurul meu. A început să se mişte mai repede, în ritm cu pulsaţia trupului meu, căutându-mi plăcerea cu tot dinadinsul, până când m-a adus

la un climax mai puternic şi mai înalt decât simţisem vreodată. Am ţipat şi l-am strâns în braţe, iar el mi-a şoptit numele şi s-a eliberat la rândul lui.

Multă vreme după aceea, Jack m-a ţinut în braţe şi ma mângâiat, până când n-am mai tremurat şi m-am liniştit.

— Ai ştiut că poate să fie aşa? am şoptit.

— Da.

M-a mângâiat pe păr şi m-a sărutat pe frunte, apoi a adăugat:

— Dar numai cu tine.

Am dormit până când dimineaţa albastră şi fierbinte nea bătut la obloanele care filtrau lumina în dormitor. L-am simţit ca prin vis ridicându-se de lângă mine, am auzit sunetul duşului, pe cel al cafetierei din bucătărie, vocea lui scăzută când a sunat la spital, să întrebe cum se simţea Joe.

— Ce mai face? am întrebat somnoroasă, când s-a întors în dormitor.

Purta un halat din prosop şi avea o cană de cafea în mână. Încă nu părea cu totul recuperat, dar tot era mai atrăgător decât ar fi avut dreptul să fie un bărbat care tocmai trecuse printr-un accident.

— E în stare stabilă. O să fie bine, e puternic.

Vocea îi era încă guturală după chinul prin care trecuse.

— E un Travis, am spus pe un ton rezonabil.

M-am dat jos din pat şi am scos un tricou din dulapul lui. Îmi atârna până deasupra genunchilor. M-am răsucit spre Jack, care venise în spatele meu. Mi-a dat o şuviţă de păr după ureche şi s-a uitat în jos, spre mine. Nimeni nu mă mai privise vreodată cu atâta îngrijorare tandră.

— Povesteşte-mi despre Luca, a rostit pe un ton blând.

M-am uitat în ochii lui căprui şi mi-am dat seama că aş fi putut să-i spun orice, că m-ar fi ascultat şi ar fi înţeles.

— Lasă-mă să-mi iau o cafea mai întâi, am răspuns, îndreptându-mă spre bucătărie.

Jack pregătise o ceaşcă pe o farfurie, alături de cafetieră. Am văzut şi o coală albă, împăturită pe jumătate, lângă ceaşca goală. Nedumerită, am deschis biletul şi am citit:

„Draga mea Independentă,

M-am hotărât că, dintre toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată, tu eşti singura pe care o s-o iubesc mai mult decât iubesc vânătoarea, pescuitul, fotbalul şi uneltele electrice.

Poate că tu nu ştii asta, dar data trecută când te-am cerut de soţie, în seara în care am montat pătuţul, eu vorbeam serios, deşi ştiam că tu nu erai pregătită. Doamne, sper că eşti pregătită acum!

Mărită-te cu mine, Ella, fiindcă oriunde te-ai duce şi orice ai face, eu o să te iubesc în fiecare zi, pentru tot restul vieţii mele.

— Jack”

N-am simţit niciun pic de teamă când am citit cuvintele acelea, ci doar uimire că puteam, să fiu atât de fericită. În ceaşcă mai era ceva. Am întins mâna şi am scos un inel cu diamant, rotund şi strălucitor. Mi s-a oprit răsuflarea când l- am răsucit în lumină. Inelul îmi venea perfect. Am luat un pix de pe bufet, am întors hârtia pe cealaltă parte şi am scris răspunsul, apoi mi-am turnat cafea, am pus lapte, îndulcitor, şi m-am întors în dormitor.

Jack stătea pe marginea patului şi mă privea. Aplecase puţin capul într-o parte. M-a măsurat din cap până în picioare, stăruind asupra diamantului de pe degetul meu. L-am văzut respirând mai repede. Am sorbit din cafea, m-am apropiat şi i-am întins biletul meu.

„Dragă Jack,

Şi eu te iubesc pe tine. Cred că secretul unei căsnicii lungi şi fericite e să alegi pe cineva fără de care să nu poţi să trăieşti. Aşadar, dacă insişti să fii tradiţional…

Răspunsul meu e da.

— Ella”

Jack a răsuflat uşurat. Stăteam în faţa lui, iar el mi-a cuprins şoldurile în palme.

— Slavă Domnului, a murmurat, trăgându-mă mai aproape. Mi-era teamă că o să te contrazici cu mine.

Atentă să nu vărs cafeaua, m-am aplecat şi l-am sărutat cu buzele întredeschise.

— Când te-am refuzat eu vreodată pe tine, Jack Travis?

El a coborât pleoapele după ce mi-a văzut buzele umede, şi a vorbit apăsat:

— În niciun caz nu voiam să începi acum să mă refuzi.

Mi-a luat cafeaua, a băut-o din câteva înghiţituri, apoi a pus ceaşca pe jos, ignorându-mi protestul amuzat. M-a sărutat până când l-am luat pe după gât, ca să nu-mi pierd echilibrul.

— Ella, a spus, încheind sărutul cu o atingere blândă, n-o să te răzgândeşti, nu?

— Sigur că nu.

Simţeam că totul era cum trebuia să fie, eram calmă, sigură, şi în acelaşi timp veselă precum un caleidoscop plin cu forme de fluturi.

— De ce m-aş răzgândi?

— Mi-ai spus că măritişul e pentru altele.

— Tu eşti singurul care ar putea să mă facă să cred că e şi pentru mine, deşi, dacă stai să te gândeşti, iubirea e fundamentul. Căsătoria e tot doar o bucată de hârtie în opinia mea.

Jack a zâmbit.

— Hai să aflăm dacă ai dreptate, a spus, apoi m-a tras după el în pat.

Mult mai târziu după aceea m-am gândit că oamenii care spuneau că mariajul e doar o hârtie erau, de obicei, aceia care nu se căsătoreau. Clişeul pierdea din vedere ceva important, anume puterea cuvintelor. Eu ar fi trebuit să înţeleg asta mai mult decât oricine.

Cumva, promisiunea pe care am făcut-o pe acea bucată de hârtie mi-a dat mai multă libertate decât avusesem vreodată. Ne permitea să ne certăm, să râdem, să riscăm, să avem încredere unul în celălalt fără teamă. Era confirmarea unei legături care exista deja, şi era ceva ce se extindea mai departe de limitele unui spaţiu comun de locuit. Am fi rămas împreună chiar şi fără căsătorie, dar cred în permanenţa pe care aceasta o reprezintă. E o bucată de hârtie pe care poţi să construieşti o viaţă.

La început, mamei nu-i venise să creadă că reuşisem să mă aleg cu un Travis, şi încercase să vină precum molima pe capul meu, ca să încerce să profite de relaţiile pe care le aveam acum, dar Jack s-a ocupat de ea şi s-a folosit de o combinaţie de intimidare şi farmec ca s-o ţină în frâu. N-o vedeam şi nu vorbeam prea des, iar atunci când lua legătura cu mine, era neobişnuit de potolită şi de respectuoasă.

— Mă întreb ce-i cu ea, i-am spus uluită lui Jack. N-a spus nimic despre greutatea mea,

despre coafură, nimic despre detaliile vieţii ei sexuale sau despre obiceiurile de igienă personală.

— I-am promis o maşină nouă dacă reuşeşte să nu te enerveze şase luni, a răspuns el. I-am zis că, dacă te văd supărată după ce vorbeşti cu ea, înţelegerea cade.

— Jack Travis! am spus, amuzată şi indignată. Ai de gând să începi să-i cumperi lucruri scumpe o dată la şase luni, drept răsplată că se preface a fi un om normal?

— Nu cred că o să reziste atât de mult, mi-a răspuns el.

Cât despre familia sa, ei bine, erau coloraţi, afectuoşi, certăreţi, fascinanţi. Erau o familie adevărată, care mi-a făcut şi mie loc, iar eu i-am iubit pentru asta. M-am ataşat repede de Churchill, un om blând şi generos, în ciuda faptului că îi era greu să suporte prostia. Dezbăteam diferite subiecte şi ne enervam unul pe celălalt cu e-mail-uri pe teme politice, ne făceam unul pe altul să râdeam, iar el insista să îi stau alături la mesele în familie.

După două săptămâni la spitalul Garner, Joe a venit acasă, la River Oaks, ca să se recupereze, ceea ce l-a bucurat pe Churchill pe măsura supărării pe care-o simţea fiul său.

Joe a spus că avea nevoie de intimitate. Nu se bucura că oaspeţii lui treceau mai întâi pe la tatăl său, dar Churchill, care nu se supăra să aibă în casă atâtea femei frumoase, i- a spus că,

dacă nu-i convenea, n-avea decât să se facă bine mai repede. În consecinţă, Joe a fost un pacient model, hotărât să-şi revină cât mai repede şi să scape de părintele lui indiscret.

M-am măritat cu Jack la două luni după ce m-a cerut de soţie, lucru care i-a şocat pe toţi prietenii mei şi pe majoritatea prietenilor lui, care începuseră să-l considere burlac permanent. Am auzit câteva speculaţii cum că experienţa traumatizantă prin care trecuse îl făcuse să-şi schimbe priorităţile.

— Priorităţile mele erau în ordine dinainte, le-a spus Jack tuturor, pe un ton nevinovat. Ella trebuia să-şi revină în simţiri.

În noaptea de dinaintea nunţii, sora mea, Tara, a venit la cina pentru oaspeţii din afara oraşului. Purta un costum trandafiriu, părul ridicat la spate şi cercei de diamant. Era singură. Am vrut s-o întreb ce mai face, dacă era tratată bine, dacă era fericită cu Noah, dar am uitat de orice când mi-am dat seama că venise cu Luca.

Băiatul era ca un înger cu ochi albaştri, care întindea mâinile şi apuca lucruri, zâmbea şi saliva, era prea adorabil ca să fie descris în cuvinte. Am întins mâinile, iar Tara mi l-a dat imediat. Greutatea lui la piept, parfumul, căldura lui, ochii mari şi curioşi care încercau să vadă tot, mi-au amintit că n-aveam să fiu niciodată întreagă fără el.

În cele două luni cât fuseserăm despărţiţi, încercasem să mă consolez cu gândul că, în

timp, durerea absenţei lui avea să dispară, că aveam să-l uit, să merg mai departe, dar, când l-am luat în braţe şi i-am mângâiat părul moale, castaniu închis, iar el a zâmbit de parcă şi-ar fi amintit de mine, am ştiut că nimic nu se schimbase. Iubirea nu se uita.

L-am ţinut în braţe în timpul cinei, m-am ridicat şi m-am plimbat cu el, l-am dus sus ca să-i schimb scutecul, deşi sora mea mi-a spus că putea să facă ea asta.

— Lasă-mă pe mine, i-am zis, râzând când Luca mi-a apucat şiragul de perle de la gât şi a încercat să mănânce din ele. Nu mă deranjează deloc, şi vreau să petrec cât mai mult timp cu el.

— Ai grijă, a spus Tara, întinzându-mi geanta cu scutece. A învăţat să se rostogolească. E în stare să cadă din pat.

— Chiar aşa? l-am întrebat încântată pe băieţel. Ştii să te rostogoleşti? Să faci asta să te văd şi eu, scumpete.

El a gângurit, cu perlele în gură. Când am terminat de schimbat scutecul, l-am dus spre scară, înapoi la cină. M-am oprit când i-am văzut pe Jack şi pe Tara urcând, prinşi în discuţie. Jack s-a uitat la mine şi a zâmbit puţin, cu o privire alertă, hotărâtă. Mi s-a părut că voia să-mi spună ceva. Tara părea reţinută. Oare despre ce vorbeau?

— Salut, am spus, forţându-mă să zâmbesc. Ţi-era teamă că nu mai ştiu cum se face?

— Deloc, a răspuns Jack imediat. Ai schimbat destule scutece, aşa că nu credeam c-o să uiţi prea repede.

A venit la mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Draga mea, ce-ar fi să mi-l dai mie pe Luca puţin? Eu şi cu el avem ceva de discutat.

Nu voiam să las copilul din braţe.

— Poate mai târziu?

Jack s-a uitat în ochii mei de la înălţimea lui.

— Vorbeşte cu sora ta, a murmurat. Şi acceptă.

— Ce să accept?

Dar el nu mi-a răspuns, doar a luat copilul din braţele mele şi l-a ridicat pe umăr, mângâindu-l apoi pe spate. Luca s-a lipit imediat de el, mulţumit să fie ţinut de nişte mâini aşa puternice.

— Nu durează mult, mi-a spus Tara, nesigură şi aproape timidă. Cel puţin nu cred că o să dureze. Putem să mergem undeva să vorbim doar noi două?

Am condus-o într-un salon de la etaj şi ne-am aşezat pe fotolii din piele moale.

— E vorba de mama? am întrebat îngrijorată.

— Doamne, nu, a spus Tara, uitându-se spre tavan. Mama e bine. Nu ştie despre mine şi despre Noah, bineînţeles. Ştie doar că am un iubit bogat. Spune tuturor că mă văd în secret cu cineva din familia Astro.

— Cum merge cu Noah?

Am ezitat, nesigură dacă era în regulă să-i rostesc numele.

— E minunat, a spus ea imediat. N-am fost niciodată atât de fericită. Se poartă foarte frumos cu mine, Ella.

— Mă bucur.

— Am o casă, a continuat Tara, bijuterii, maşină… şi mă iubeşte, îmi spune tot timpul. Sper să poată să-şi ţină promisiunea. Cred că vrea asta, dar chiar dacă n-o să poată, perioada asta a fost oricum cea mai frumoasă din viaţa mea şi n-aş schimba-o pentru nimic în lume. Doar că m-am tot gândit în ultima vreme…

— Îl părăseşti? am întrebat plină de speranţă.

Ea a zâmbit trist.

— Nu, Ella. O să petrec mai mult timp cu el. A început să călătorească mult, merge prin ţară ca să prezinte programe, pleacă în Canada şi Anglia. Soţia lui rămâne acasă, pentru copii. Eu o să fac parte din anturajul lui şi o să fiu cu el în fiecare noapte.

O clipă nici n-am ştiut ce să spun.

— Vrei să faci asta?

Sora mea a dat din cap, aprobator.

— Vreau să văd lumea, să învăţ lucruri noi. N-am mai avut niciodată ocazia să fac aşa ceva. Şi vreau să fiu cu Noah, să-l ajut oricum pot.

— Tara, chiar crezi că…

— Nu-ţi cer voie, a spus, şi nu-ţi cer părerea, Ella. Iau singură decizii, am dreptul să fac asta.

După ce am crescut cu mama, ştiu cât e de important să iei propriile hotărâri.

Cuvintele ei m-au liniştit aşa cum nimic altceva n-ar fi putut s-o facă. Da, era dreptul ei să decidă pentru sine, chiar dacă greşea.

— Îmi spui la revedere? am întrebat emoţionată.

Ea a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu încă. Pregătirile durează câteva luni. Îţi zic acum pentru că…

Zâmbetul i-a pierit.

— Doamne. Nu e uşor să spun ce simt cu adevărat, nu ce cred că ar trebui să simt. Adevărul e că am avut grijă de Luca, am petrecut mult timp cu el, şi tot ca la început e. Nu am impresia că e al meu şi n-o s-o am niciodată. Nu vreau copii, Ella. Nu vreau să fiu mamă, să retrăiesc copilăria noastră.

— Dar nu e aşa, am spus repede, luând-o de mâna subţire. Luca nu are nimic de-a face cu viaţa noastră de dinainte.

— Asta simţi tu, a rostit ea cu blândeţe. Eu nu simt la fel.

— Noah ce spune?

Tara s-a uitat în jos, spre mâinile noastre.

— Nu-l vrea pe Luca. Are deja copii, şi un bebeluş în preajmă ne cam încurcă atunci când vrem să fim împreună.

— Luca o să crească. O să te răzgândeşti.

— Nu, Ella. Înţeleg ce fac.

M-a privit lung, dulce-amar.

— Doar fiindcă o femeie poate să aibă copii, nu înseamnă că este mamă. Noi două ştim bine asta, nu-i aşa?

Mă usturau ochii şi nasul. Am înghiţit în sec.

— Da, am şoptit drept răspuns.

— Ce vreau să te întreb, Ella, e dacă ai vrea să-l iei pe Luca definitiv. Jack mi-a spus că s-ar putea să vrei. E cel mai bine pentru copil, dacă şi tu eşti de acord.

Lumea *a* părut că se opreşte. Am rămas într-un moment suspendat de uluire şi dor speriat, gândindu-mă că, poate, nu auzisem bine. Doar nu-mi oferise cu adevărat ceva atât de preţios.

— Dacă şi eu sunt de acord, am repetat răguşit, străduindu-mă să-mi controlez glasul. De unde ştiu că n-o să-l vrei înapoi într-o zi?

— Nu v-aş face aşa ceva, nici ţie, nici copilului. Ştiu ce înseamnă Luca pentru tine. Văd pe faţa ta când te uiţi la el. Facem o adopţie legală, scriem acte. O să semnez tot, la fel şi Noah, atâta timp cât implicarea lui rămâne secretă. Luca e al tău dacă îl vrei, Ella.

Am dat din cap, acoperindu-mi gura ca să-mi opresc un suspin.

— Îl vreau, am reuşit să spun printre răsuflări aproape dureroase. Îl vreau, da.

— Nu plânge. Îţi strici machiajul, a spus Tara, ştergându- mi o lacrimă cu degetul.

Am întins mâinile spre ea şi am îmbrăţişat-o tare, neatentă la machiaj, coafuri şi haine.

— Mulţumesc, am spus pe un ton gâtuit.

— Când vrei să-l iei? După luna de miere?

— Îl vreau acum, am spus şi am început să plâng, incapabilă să mă mai abţin.

Tara a râs uimită.

— În seara de dinainte nunţii tale?

Am dat vehement din cap.

— Nu ştiu un moment mai prost, a spus Tara, dar eu n-am nimic împotrivă, dacă şi Jack e de acord.

A căutat în geanta de scutece şi a scos o cârpă, pe care mi-a întins-o. Mi-am şters lacrimile şi mi-am dat seama că se apropia cineva de noi. Era Jack, aducându-l cu el pe Luca. Mi-a citit pe chip, de parcă figura mea ar fi fost un peisaj cunoscut şi mult iubit. A văzut tot, a zâmbit şi i-a şoptit ceva bebeluşului la urechea lui miniaturală.

— Îl vrea acum, i-a spus Tara. Deşi i-am spus că putem să aşteptăm până după nuntă.

Jack s-a apropiat de mine şi l-a lăsat pe Luca în braţele mele întinse. Mi-a apucat bărbia cu degetele lui lungi, ridicându-mi chipul spre el şi ştergând cu blândeţe urmele de lacrimi. Mi-a zâmbit şi a spus:

— Cred că Ella nu vrea să piardă niciun minut. Nu-i aşa, iubita mea?

— Nu, am aprobat şoptit.

Simţeam că lumea strălucea fierbinte în jurul meu, iar sunetul vocii lui Jack şi bătaia repezită a inimii mele se amestecau şi făceau muzică.

Epilog

Jack vine să mă ia de la aeroport, după conferinţa din Colorado, unde am fost la câteva seminarii, am vorbit despre ideile mele cu câţiva editori şi am vândut un articol intitulat „Şase strategii ca să găseşti şi să păstrezi fericirea”. A fost o conferinţă plăcută, dar sunt mai mult decât pregătită să merg acasă.

După aproape un an de căsnicie, astea patru zile sunt cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o departe de Jack. L-am sunat des, i-am spus despre toţi cei pe care i- am cunoscut, despre lucrurile pe care le-am aflat, despre ideile mele pentru viitoare articole şi rubrici. În schimb, el mi-a povestit despre cina pe care a luat-o cu Haven şi Hardy, despre cum Carrington şi-a pus aparat dentar, despre Joe, care a fost la control şi se simte bine. În fiecare noapte, soţul meu mi-a povestit despre ce-a făcut Luca în timpul zilei, iar eu abia am aşteptat să aud tot.

Îl văd la aeroport şi mi se taie răsuflarea. E chipeş şi ademenitor ca păcatul, genul de bărbat care atrage privirile femeilor fără să încerce, dar

el nu observă nimic în jur, în afară de mine. Mă vede venind spre el şi ajunge în faţa mea din trei paşi, apoi mă sărută apăsat. Prezenţa lui e puternică şi îmi dă siguranţă. Deşi nu-mi pare rău că am fost la conferinţă, îmi dau seama că nu m-am mai simţit aşa de bine de când am fost cu el, acum patru zile.

— Ce mai face Luca?

E primul lucru pe care-l spun, iar Jack îmi povesteşte cum i-a dat să mănânce din linguriţă şi cum băiatul a luat mâncarea cu mâna şi s-a murdărit pe păr.

Mergem şi luăm bagajul, apoi Jack conduce înapoi la 1800 Main. Nu putem să ne oprim din vorbit, deşi ne-am auzit în fiecare zi. Stau cu mâna pe braţul lui tot drumul, şi mi se pare că bicepsul îi e imens. Când îl întreb dacă a făcut sport mai mult decât de obicei, îmi spune că numai aşa poate să facă faţă frustrării sexuale. Spune că o să fiu ocupată o vreme, ca să-mi răscumpăr absenţa, iar eu îi răspund că aia aştept.

Îl sărut, ridicată pe vârfuri, cât urcăm cu liftul, şi el îmi răspunde, făcând să mi se taie răsuflarea.

— Ella, murmură, cuprinzându-mi obrajii îmbujoraţi în palme. Patru zile fără tine mi s-au părut cât patru luni. M-am întrebat încontinuu cum m-am descurcat înainte să te cunosc.

— Ai ieşit cu multe înlocuitoare, îi răspund.

Zâmbeşte larg înainte să mă sărute din nou.

— Nu ştiam ce pierd.

El îmi duce bagajul, iar eu mă grăbesc spre uşa apartamentului nostru, cu inima bătându-mi nerăbdătoare. Sun la sonerie, iar dădaca deschide exact când Jack mă ajunge din urmă.

— Bine aţi venit acasă, doamnă Travis, exclamă ea.

— Bine te-am găsit. Mă bucur că m-am întors. Unde e Luca?

— În camera lui. Ne jucam cu trenuleţele. A fost cuminte cât aţi fost plecată.

Îmi las geanta lângă uşă, îmi dau jos sacoul şi-l las pe canapea, apoi mă duc spre uşa camerei copilului. Pereţii sunt zugrăviţi în nuanţe deschise de albastru şi verde, iar covorul are model cu străzi şi şine de tren.

Fiul meu stă singur în fund şi are în mână un tren din lemn, căruia încearcă să-i facă roţile să se învârtă.

— Luca, spun încet, ca să nu-l sperii. A venit mami. Sunt aici. Mi-a fost dor de tine, băieţel scump.

El mă priveşte cu ochii mari, rotunzi şi albaştri, apoi lasă trenul să-i scape şi rămâne cu mânuţele pe jumătate în aer. Zâmbeşte larg, arătându-mi un dinte, apoi întinde mâinile spre mine şi spune:

— Mama.

Cuvântul acela mă face fericită. Mă duc la fiul meu.

Sfârşit